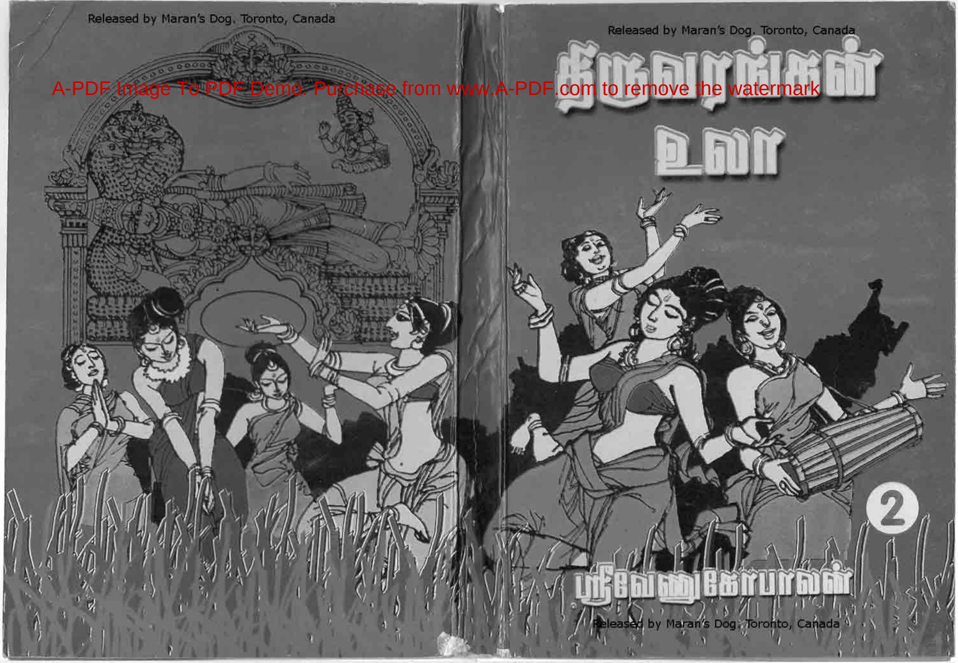
Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	:	திருவரங்கன் உலா 2-வது பாகம்
ஆசிரியர்	:	ஸ்ரீவேணுகோபாலன்
மொழி	:	தமிழ்
பொருள்	:	வரலாற்றுப் புதினம்
பதிப்பு ஆண்டு	:	முதல் பதிப்பு - செப்டம்பர் 2002
		இரண்டாம் பதிப்பு - ஜூலை 2004
உரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	:	11.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	:	கிரௌன் சைஸ் (12 ½ x 18 ½ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	:	10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	:	328 பக்கங்கள்
நூலின் விலை	:	ரூ.100/-
அச்சிட்டோர்	:	இளங்கோவன் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 4.

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

கதை தொடங்கும் முன் சில வார்த்தைகள்

இந்தக் கதை ஆரம்பிக்கும் போது, தமிழகம் ஒரு சோதனை மயமான சூழ்நிலையில் இருந்து வருகிறது.

அரங்கனுக்கு மட்டுமல்ல, மக்களின் வாழ்க்கையுமே சிதறுண்டு போயிருக்கிறது.

திருவரங்க நகரை விட்டுப்போன அரங்கனும், அவர் பரிவாரங்களும் தற்போது அழகர் கோவில் மலையில் ஒரு சோலைக்குள் பிறர் அறியாப் பாதுகாப்பில் இருந்து வருகிறார்கள்.

அரங்கன் மீதும், வீரன் குலசேகரன் மீதும் தீராத காதல் கொண்ட வாசந்திகா, டில்லி வீரர்கள் கையில் சிக்கி மதுரையில் உள்ள சுல்தானியரின் அந்தப்புரத்திற்கு இழுத்து செல்லப்பட்டு விட்டாள்.

அரங்கனது பரிவாரங்களும் சிதறிப் போய் விட்டார்கள்.

இந்தச் சமயத்தில் அரங்கனை இனிமேலும் காப்பாற்றுவது எப்படி?

மேலே படிக்கலாம்.

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

திருவரங்கன் திரு உரு

கதையின் கதாநாயகர் திருவரங்கர் இதோ வலதுபுறம் கம்பீரமாகக் காட்சி அளிக்கிறார். கதையில் வரும் அத்தனை சம்பவங்களுக்கும் ஆளானவர் இந்தத் திருவரங்கர் தான்.

இதே விக்கிரகம் தான் கதையில் வரும் அத்தனை இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்தது.

அரங்கர் தமது அனுக்கிரகத்தால் தமது மேனியைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு, நமக்கு அருளும் ஆசியும் வழங்கவே இங்கே காட்சி அளிக்கிறார்.

திருவரங்கன் அடிகள் போற்றி.

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

சமர்ப்பணம்

சிறுவயதில் இருந்தே அளவிறந்த பாசத்தாலும் தியாகத்தாலும் என்னையும் என் தங்கை அம்புஜத்தையும் உருவாக்கியவர் என் தாயார்.

குழந்தைப் பருவத்தில் தந்தையை இழந்த எங்களை கண்ணின் மணிகளாகப் போஷித்து, கஷ்டங்கள், நஷ்டங்கள் எல்லாவற்றையும் தனியாக நின்று பொறுமையோடு சகித்து, எங்களைக் கண் கலங்கவிடாமல் காத்தவள் என் அருமைத் தாயார்.

அவளது பரிபூரண ஆசியாலும், அருளாலும்தான் நான் "திருவரங்கன் உலா" எழுத முடிந்தது.

'உலா' எழுதிய காலத்தில் என்னை அவள் விசேஷ அக்கறையுடன் கவனித்ததை இன்னும கண்ணில் நீர் மல்க நினைக்கிறேன்.

இந்தத் "திருவரங்கன் உலா" புதினங்களை, ஆழ்ந்த அன்பும் பாசமும் நிறைந்த என் அருமைத் தாயாரின் பொன் அடிகளில் பக்தி யுடனும், விநயத்துடனும், மறக்க முடியா நெஞ்சமுடனும் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

-- ஸ்ரீவேணுகோபாலன்.

டாக்டர் திருவேங்கடாச்சாரி

'திருவரங்கன் உலா'வைத் தொடராக எழுதிய போது ஒரு பாதியைத் தான் எழுதி முடித்தேன். மீதிப் பாதியை ஒரு வருடம் தாண்டித் தான் எழுத முடிந்தது.

இரண்டாவது பாதி தொடங்க நினைத்த போது, "மதுரா விஜயம்" என்ற பெயரில் கன்னிமாராவில் ஒரு புத்தகத்தைப் பார்க்க நேர்ந்தது.

புத்தகத்தின் மூலம் சமஸ்கிருதத்தில் இருந்தது. அதற்கான ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் அதில் இருந்தது. அதைப் படித்த போது, அதில் என் இரண்டாவது பாதிக் கதையின் சாராம்சமே இருந்தது.

ஒரே ஆர்வத்துடன் அதன் பிரதி ஒன்றை பெற்று விடுவது என்று அதன் ஆசிரியரைத் தேடிப் போனேன்.

பேராசிரியர் திருவேங்கடாச்சாரியை சந்தித்தேன். சாதாரண பேராசிரியர் அடைமொழி அவருக்குப் போதாது. 'மகா' அல்லது 'மெகா' பேராசிரியர் என்று சொல்ல வேண்டும்.

அவர் படிப்பின் விஸ்தாரமும், அறிவின் விஸ்தாரமும் கண்டு அசந்து போனேன். (கீழே அவர் பெற்றுள்ள பட்டங்கள் வரிசையைத் தந்துள்ளேன்.)

'திருவரங்கன் உலா'வை எழுதியவன் நான் என்று தெரிந்ததும்,

"உங்களுக்கு டாக்டர் பட்டம் கொடுக்க வேண்டும். அவ்வளவு ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறீர்கள். அதைப் படித்தேன்!" என்றார்.

எதிர்பாராத அந்தப் பாராட்டு என்னைத் திக்பிரமிக்க வைத்தது.

அவர் சாதாரணமானவர் அல்ல.

அமெரிக்காவிலும், இந்தியாவிலும் உள்ள பிரபல பல்கலைக்கழகங்களில் பேராசிரியர் பட்டம் பெற்ற அவர் என்னை 'டாக்டர்' பட்டத்திற்கு உரியவன் என்று கூறியதை பெரிய பேறாகக் கருதுகிறேன்.

'மதுரா விஜயம்' (14 ஆம் நூற்றாண்டு நூல்) அவருக்கு எப்படிக் கிடைத்தது? அந்தக் காவிய ஓலைச் சுவடி 1916-ல் திருவனந்தபுரம் 'வடமொழி மான்யுஸ்க்ரிப்ட்' அலுவலகத்தில் கிடைத்தது.

கிரந்த எழுத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த அந்த ஏட்டை பூச்சி அரித்து 10 பக்கங்கள் (ஓலைகள்) மறைந்து விட்டன. எஞ்சியதில் நிறையப் பிழைகள். பல செய்யுள்கள் இல்லை. இந்த ஏட்டை பிரதி எழுதி ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார் டாக்டர். திருவேங்கடாச்சாரி.

ஏடுகளை ஆய்ந்து மொழிபெயர்க்கும்படி ஊக்குவித்தவர் அப்போது திருவனந்தபுரம் சமஸ்தானம் திவானாக இருந்த ஸர். சி.பி. ராமஸ்வாமி அய்யர் அவர்கள். மொழிபெயர்ப்பை அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தார் 1957-ல் வெளியிட்டார்கள். புத்தகத்தில் அவர் எழுதியிருக்கும் அறிமுகமும், முன்னுரையும் அவரது அபார சரித்திரப் புலமைக்கு ஒரு சான்று.

மற்றொரு விஷயம். காவிரிப்பூம்பட்டினம் குறித்து இவருக்கு அந்நாளிலேயே பெரும் அக்கறை. கடல் கொண்ட புகார் பட்டினத்தை அகழ் ஆராய்வு மூலம் தேட வேண்டும் என்று நினைத்தார்.

அமெரிக்க பல்கலைக்கழகம் ஒன்றை இதில் ஈடுபடச் செய்து ஆய்வுக்கான மான்யம் நல்கும் படியும் ஏற்பாடு செய்தார். 'புகாரின்' அகழ்வு ஆராய்ச்சி அப்போதே இவர் மூலம் தொடங்கி விட்டது.

வெகு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் அவரைப் பார்ப்பதற்காகச் சென்றேன். 95 வயது ஆகியும் மேனியின் ஆகிருதி விடாமலும், அதே கூர்மை அறிவும், பரந்த ஞானமும் கொண்டவராகவும் பேசினார். அவரது பாதங்களை தொட்டு வணங்கினேன்.

அவர் நிகழ்த்திய எண்டோவ்மெண்ட் உரைகளில் கூட சரித்திர நவீனங்கள் குறித்து பேசும்போது 'திருவரங்கன் உலா' பற்றி பாராட்டிக் கூறி இருப்பதாக தெரிவித்தார். அவரது பெருந்தன்மை குறித்து, மனம் நெகிழ்ந்துபோனேன்.

'திருவரங்கன் உலா' மூன்றாம், நான்காம் பாகங்களை படித்த பிறகு, "அருமையான நடையில் எழுதியிருக்கிறாய்! ரசித்தேன்!" என்று பாராட்டினார்.

இந்த மாமனிதரோடு தொடர்பு நீடித்து வருவதைப் பெருமையாக கருதுகிறேன். பிரபல வைணவ ஆசிரியர் ராமானுஜரைப் போல் இவர் 120 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து சமய, சரித்திர, சமூகத் துறைகளில் அவர் பெற்றுள்ள புலமையை தம் அறிவுரைகள் மூலம் வழங்கிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று திருவரங்கனையே நான் அடிபணிந்து வேண்டுகிறேன்.

- ஸ்ரீவேணுகோபாலன்

பேராசிரியர் பெற்ற பட்டங்கள்

---

*M.A. (HIS. POL.,ECON.,), M.A. (EDN & PSYCHOLOGY) *M.Ed (Edl.Phil.), Dip. Pub. Admn., Dip.Edn.Admn (WIS., USA) *M.A. Ph.D. (Col. Univ. U.S.A.), *Co-ordinator, Director (as Principal A.C.C. Edn.) *Outstanding Educator Awardee (UGC-2 terms) *P.G. Prof. Meston College of Edn. *Convener, Doctoral Committees *Former Editor College Journal of Edn. *Wattumul Scholar (Hawaii) *Fullbright Scholar (USA) *Fullbright Research Scholar *President's Scholar, Columbia University *Life nominee Kappa Delta Phi *Rotarian *Former Trustee, A.C. Colleges, V.O.C. College, Gandhigramam *Association with NCERT (15 years) *Convener, Draft of int. charter for pensioners at International Convention *Research Counsellor *Former Chairman, Faculty of Education (Madurai Kamarajar Universtiy)

1

திருவரங்கன் ஊர்வலத்திற்கு அது ஒரு சோதனையான நிகழ்ச்சி! அரை நாழிகை நேரத்திற்குள் ஊர்வலத்தையே சின்னாபின்னமாக்கி விட்டது அந்த நிகழ்ச்சி.

பல்வேறு திசைகளில் பரிவாரங்கள் ஓடினார்கள். அவர்களை டில்லி வீரர்கள் துரத்திச் சென்று ஆறு பேர்களைப் பிடித்தார்கள். அகப்பட்டவர்களில் வாசந்திகாவும் ஒருத்தி.

தொங்கிய தலையுடன் அவள் வீரர்களிடையே நடந்து சென்றாள். அவள் தோளின் மீது திருவரங்கனின் ராஜகிளி அமர்ந்திருந்தது. டில்லி வீரர்களின் தலைவன் அவளருகில் அடிக்கடி வந்து, "நீ ஒரு ராஜகுமாரிதானே! உண்மையைச் சொல்!" என்று அடிக்கடி மிரட்டிக் கொண்டிருந்தான். "இல்லை இல்லை" என்று ஒவ்வொரு முறையும் மறுமொழி உரைத்துக் கொண்டே வாசந்திகா நடந்து போனாள்.

அவள் மனத்தில் அப்போது பல எண்ணங்கள் அலை மோதின. எங்கிருந்தாவது குலசேகரன் வந்து குதித்து அவளை விடுதலை செய்துகொண்டு போய் விடுவான் என்று நினைத்தாள். அவனுடன் முன்பு ஒரு தடவை குதிரை மீது அமர்ந்து தப்பி ஓடியதை நினைத்துப் பார்த்தாள். அன்று போலவே அவனது மார்பைத் தழுவியவாறு ஓடும் ஒரு சந்தர்ப்பம் மீண்டும் வரப்போகிறது என்று எண்ணினாள்.

ஆனால், வெகு நேரமாகியும் அந்த நினைவு பலிக்கவே இல்லை. அவளது ஆசை மெள்ள மெள்ள நிராசை ஆகிக் கொண்டே வந்தது.

மதுரை நோக்கிச் செல்லும் ராஜபாட்டை வந்ததும் டில்லி வீரர்கள் அவளை ஒரு போக்கு வண்டியில்

ஏற்றினார்கள். பொழுது இறங்கும் வேளையில் எல்லாரும் மதுரை நகர் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அரண்மனையை அடைந்து டில்லித் தளபதியின் முன்னால் வாசந்திகாவை நிறுத்தினார்கள்.

அவர் அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்து, "ஆகா! பாண்டிய நாட்டு இரத்தினத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். இவள் நம் அந்தப்புரத்தை அலங்கரிக்கட்டும்" என்று கூறினார்.

அவ்வளவில் அடிமைப் பெண்கள் வந்து வாசந்திகாவை அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அதனுள்ளே நுழைந்ததுதான் தாமதம். வாசந்திகா மூர்ச்சையாகிக் கீழே விழுந்தாள். அவள் தோளிலிருந்த கிளி 'ரங்கா ரங்கா' என்று கத்திக் கொண்டே உயரே பறந்தது.

இந்தக் கதை நிகழ்ந்த காலத்தில் (கி.பி. 1323) தமிழகம் இருந்த நிலையைச் சற்று விளக்க வேண்டி இருக்கிறது.

பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தமிழகத்தில் உள்ள சோழர்கள் கிட்டத்தட்ட மறைந்துவிட்டார்கள். அவர்களை முறியடித்துக் கொண்டு பாண்டியர்கள் முன்னுக்கு வந்தார்கள்.

இந்தப் பாண்டியர்களின் திறமைசாலியான குலசேகரப் பாண்டியன் என்பவர் கி.பி. 1310ல் கொல்லப் பட்டார். அதையடுத்து அவர்களின் மகன்கள் நாட்டை ஐந்து துண்டுகளாக்கிக் கொண்டு, ஒவ்வொரு பகுதியை யும் ஒவ்வொருவரும் ஆளத் தொடங்கினார்கள்.

கி.பி. 1323-ல் இந்தப் பஞ்ச பாண்டியர்கள்தான் தமிழகத்தை ஆண்டு வந்தார்கள் இவர்களைத் தவிர

ஒய்சள வம்சத்தினர் கொங்கு நாட்டுப் பகுதியிலும் அருண சமுத்திரம்* பகுதியிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தார்கள்.

கதைத் தொடக்கத்தில் உலுக்கானின் படையெடுப்பு நிகழ்ந்த போது பாண்டிய அரசர்களில் நால்வர் தங்கள் தங்கள் தலைநகரை விட்டு ஓடிவிட்டார்கள். திருவரங்கத்தைப் பிடித்த உலுக்கான் நேராக மதுரைக்குச் சென்றார். மதுரையில் இருந்த பராக்கிரம பாண்டியன் நகருக்குள்ளிருந்து போரிட்டார். ஆனால் அவர் சீக்கிரமே முறியடிக்கப்பட்டுச் சிறை செய்யப் பட்டார்.

மதுரையை எளிதில் பிடித்துக் கொண்ட உலுக்கான் உடனே டில்லி திரும்ப வேண்டி வந்தது. உப-தளபதி மாலிக் நேமி என்பவரை மதுரையில் தம் பிரதிநிதியாக இருந்து ஆளும்படி நியமித்துவிட்டு, அவர் டில்லிக்குப் பயணமானார்.

அந்தப் பிரதிநிதி மதுரையை ஆளத் தொடங் கியதன் மூலம் கி.பி. 1323-ல் தமிழகத்தில் துருக்கியர் ஆட்சி உதயமாகியது.

மாலிக் நேமியின் அந்தப்புரத்தில் வாசந்திகா எனும் இளம் புறா சிக்கி மூன்று மாதங்கள் ஓடிவிட்டன.

அந்தப் புறா தன்னிடம் கட்டிப் பாதுகாத்து வந்த அதன் அழகான புதுமையைச் சீக்கிரமே இழந்து விட்டது. அதன் இதழ்கள் சுவைக்கப்பட்டுவிட்டன. அதன் மெல்லிடைகள் பலமுறை அணைக்கப்பட்டுக் கன்றிப் போய்விட்டன.

சந்தனக் குழம்பு மட்டுமே குலவியிருந்த அதன் மார்பகங்கள் வேறு பல குலவுகளுக்கு ஆட்பட்டு நொந்துவிட்டன.

* திருவண்ணாமலை

அந்தப் புறாவிடம் இளமை இருந்தது. ஆனால் புதுமை போய்விட்டது.

அன்று இளங்காலையில் எழுந்து சாளரம் வழியாக வெளி நோக்கிய இளம் புறாவான வாசந்திகாவின் கண்களில் கண்ணீர் வந்து கொண்டிருந்தது.

குலசேகரனைத்தான் அவள் நினைத்தாள். அவனது உருவை நினைத்துக் கெஞ்சினாள். "சுவாமி! பருவம் அரும்பிய நாள் முதலாய், என் உடலில், விழிகளில், அதரங்களில் நெஞ்சக் குவைகளில் நாள் நாளாய்க் கனம் கனமாய் இனிய சுவைகள் எல்லாம் கூடிக் கொண்டே வந்துள்ளன. இந்தச் சுவை அனைத்தும் தங்களுக்கே தான் என்று மனதிலும் நினைத்து இருந்தேன். ஆனால், ஐயோ, இன்று அவையாவும் நுகரப்பட்டு, சுவைக்கப் பட்டு வீணாகிவிட்டனவே! இந்நிலையில் சுவாமி, உங்களுக்கு நான் என்ன புதுமையைக் கொடுக்கப் போகிறேன்? என் கனவெல்லாம் பாழாகிவிட்டதே!" என்று புலம்பினாள்.

குலசேகரன் படை ஆட்களைத் திரட்டி வருவது போலவும் அவளை விடுவிப்பது போலவும் அவள் அடிக்கடி கனவு கண்டு கொண்டிருந்தாள். அதுவே அவளது பெரிய பொழுதுபோக்காக இருந்து வந்தது.

புரட்டாசி மாத மாலை வேளையில் இரு பிரயாணிகள் திருவரங்கத்திற்குக் கிழக்காகக் காவேரி நதியைக் கடந்து அழகிய மணவாளம் என்ற கிராமத்தை அணுகினார்கள்.

கிராம வீதியை அடைந்து, சிங்கப்பிரானின் வீடு நோக்கி அவர்கள் சென்றார்கள்.

"யார் நீங்கள்?" என்று கேட்டு வெளி வந்த சிங்கப்பிரான் அவர்களை இனம் கண்டு கொண்டு, "குலசேகரனா? குறளனா?" என்று கூறி ஆரத் தழுவினார்.

பிறகு அவர்களை உள்ளே அழைத்துப் போய் அமர வைத்து, "குலசேகரா! என்ன ஆயிற்று? சுவாமி எங்கிருக்கிறார்?" என்று பரபரப்புடன் கேட்டார்.

பாகையை அவிழ்த்து வைத்த குலசேகரனும் குறளனும் மௌனம் சாதித்தார்கள்.

"சுவாமி என்ன ஆனார்?" என்று பதறிப்போய் மீண்டும் கேட்டார் சிங்கப்பிரான்.

"சுவாமி அழகர் கோவிலில் எழுந்தருளி இருக்கிறார்!"

"அழகர்கோவிலிலா? மதுரைக்கு அருகில் இப்படிச் சுவாமியை எழுந்தருள வைக்கலாமா? ஆபத்து இல்லையா? மதுரையில் துருக்கர்கள் ராஜ்யம் வகிக்கிறார்களே! இது தெரியாதா?" என்றார் அவர்.

"சுவாமி! எங்களுக்கும் அதில் இஷ்டமில்லை. ஆனால் மதுரைக்குத் தெற்கே டில்லிப் படைகள் நிறைய வியாபித்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டோம். ஆகவே அங்கே திருவரங்கனைக் கொண்டு போக விரும்ப வில்லை. அழகர் கோவிலிலே ஒரு மறைவான தோப்புக்குள் அரங்கனை எழுந்தருள வைத்திருக் கிறோம். நமது பரிவாரத்தில் பன்னிரண்டு பேர்கள்தான் இப்போது எஞ்சியுள்ளார்கள்!" என்றான் குலசேகரன்.

"மற்றவர்கள் என்ன ஆனார்கள்?" என்று பதைத்துப் போய் கேட்டார் சிங்கப்பிரான்.

"யாவரும் சிதறிப் போய்விட்டார்கள்!" என்றான் குலசேகரன்.

பிறகு பிள்ளை உலகாசிரியர் பரமபதம் எய்தி யதையும் அரங்கனது சொத்துக்கள் யாவும் பறி போனதையும் விவரமாக இருவரும் தெரிவித்தார்கள்.

"அரங்கன் தம் சொத்துக்களை மட்டும் இழக்க வில்லை. இரு நாச்சியார்களையும் இழந்துவிட்டார். நாச்சியார்களைத் தூக்கிச் சென்ற இரு ஸ்ரீபாதந் தாங்கிகள் என்ன ஆனார்கள் என்று தெரியவில்லை" என்றான் குலசேகரன்.

யாவற்றையும் கேட்டுத் துக்கித்த சிங்கப்பிரான் நீண்ட நேரம் வேதனையிலேயே இருந்தார். பிறகு அவர் தம் கதையைக் கூற ஆரம்பித்தார்.

திருவரங்கத்தில் தண்டு இறங்கிய டில்லி உப-தளபதிக்கு உயர்ந்த பொருள்களைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து, அவரைச் சினேகமாக்கிக் கொண்டதைக் கூறினார். சுரமா என்ற எம்பெருமானடியாள் ஒருத்தியை உப-தளபதியுடன் பழகவிட்டு, அவளை அவரது ஆசை நாயகியாக்கி அதன் மூலம் பல காரியங்களை சாதித்து வருவதையும் கூறினார்.

"உப-தளபதியின் ஆசையை நன்றாகக் கவர்ந்து உள்ள சுரமா அவரைத் தன் இஷ்டப்படி ஆட்டி வைக்கிறாள். அவள் மூலமாக நான் பல மருந்துகளைக் கொடுத்து அனுப்புகிறேன். அதை அவள் உப-தளபதியின் உணவுடன் கலந்து கொடுத்து அவரை நித்திய நோயாளியாக ஆக்கிவிட்டாள்" என்றார் சிங்கப்பிரான்.

"சரி, சுவாமி! இப்படிச் செய்வதால் என்ன அனுகூலம்? உப-தளபதியே இறந்தால் கூட டில்லிப் படைகள் திருவரங்கத்தை விட்டுப் போய் விடுமோ?" என்றான் குலசேகரன்.

"போகாது! அது தெரியும்! ஆனால் தளபதி பலவீனமானால் படையும் பலவீனமாகும். போகப்போக இது ஏதாவது நல்லதுக்குப் பயன்படலாம்" என்றார் சிங்கப்பிரான்.

"பயன்படலாம், சுவாமி! ஆனால் அதைப் பயன்

படுத்திக் கொள்ள நம்மிடையே யாராவது மன்னவர் வேண்டுமே!" என்றான் குறளன்.

"மன்னவர் இருக்கிறார்?" என்றார் சிங்கப்பிரான்.

"யார் சுவாமி!" என்றான் குலசேகரன்.

"ஒய்சள மன்னர் வீரவல்லாளர்."

அந்தப் பெயரைச் சொன்னதுதான் தாமதம்! குலசேகரனும் குறளனும் துள்ளி வந்து சிங்கப்பிரானைத் தழுவிக் கொண்டார்கள். அதன் காரணம் புரியாத சிங்கப்பிரான் தத்தளித்துப் போனார்.

"சுவாமி! நாங்களும் அவரையேதான் நினைத்திருக் கிறோம். அவரைப் பார்க்கவே இந்த யாத்திரையை மேற் கொண்டோம். இனி நம் நாட்டைக் காக்கும் சக்தி பாண்டியரிடமோ சோழரிடமோ கிடையாது. ஒய்சள அரசர் வீரவல்லாளரிடந்தான் இருக்கிறது. தாங்களும் அவரையேதான் கூறுகிறீர்கள்!" என்றான் குலசேகரன்.

"ஆமாம் நான் அவரைத்தான் கூறுகிறேன். ஆனால், அவரிடமிருந்து உடனே ஏதாவது உதவி கிடைக்கும் என்று சொல்வதற்கில்லை" என்றார் சிங்கப்பிரான்.

"ஏன் சுவாமி?"

"ஒய்சளர்கள் டில்லிக்குப் பணிந்து கப்பம்கட்டும் அரசாகத் திகழ்கிறார்கள். அவர்கள் டில்லிக்கு எதிராக ஏதாவது காரியம் செய்யத் துணியமாட்டார்கள்."

"வேண்டாம், சுவாமி! ஆனால் நமது கோவிலை விட்டுவிட்டு டில்லிப் படைகள் அகலும்படி அவர் கேட்டு கொள்ளலாம் அல்லவா! அப்படிச் செய்தால் நாம் நம் திருவரங்கனை மீண்டும் கோவிலுக்குள் கொண்டு வரலாமே!" என்றான் குலசேகரன்.

"அந்தக் காரியம் முடியுமானால் எனக்கும் சந்தோஷமே! நீங்கள் போய் ஒய்சள மன்னரைப் பார்த்து வாருங்கள்!" என்றார் சிங்கப்பிரான்.

கர்நாடகத்திலும், தமிழகத்தின் சில பகுதி களிலுமாகப் பரந்து கிடந்தது ஒய்சள ராஜ்யம்.

தென்னகத்திற்கு வந்த இரு பெரும் டில்லிப் படை எடுப்புகளுக்கும் பணிந்து கொடுத்த வல்லாள தேவர் டில்லிக்குக் கப்பம் செலுத்தி தம் ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார்.

இந்தக் கதை நிகழும் காலத்தில் வல்லாளர் தமது தலைநகரான துவார சமுத்திரத்தை விட்டுவிட்டுத் தமிழகத்தில் உள்ள திருவண்ணாமலையில் தங்கி இருந்தார். அந்த நகரத்தை ஒரு வாரத்தில் குறளனும், குலசேகரனும் நடந்து சென்றடைந்தார்கள்.

ஊரை அடைந்த மறுநாள் காலையில் காணிக்கை களை எடுத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றார் கள். அங்கு பல அதிகாரிகளிடம் பேசி, உள்ளே போக அனுமதி பெற்று, பிரதான ராஜமண்டபத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

மண்டபத்தின் நடுவில் வெகு கம்பீரமாக அமர்ந்து இருந்தார் ஒய்சள மன்னரான வீரவல்லாளர். அவர் முன்னிலையில் கூடியிருந்து சபையில் மந்திரிகளும் வித்துவான்களும் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அங்கே கம்பீரமாகக் கேட்ட ஒரு பெண்ணின் குரல் குலசேகரனைத் திணற வைத்தது.

வடமொழியில் உள்ள ரகுவம்சத்திற்கு அவள் பொருள் விளக்கம் கூறிக் கொண்டிருந்தாள். சரமாரியாகத் தமிழிலும், வடமொழியிலும் பேசிய அவள் ஏற்கெனவே குலசேகரனுக்குப் பரிச்சயமான ஹேமலேகாதான்!

2

அரசசபையில் தனது புலமைகளைக் காட்டிய ஹேமலேகாவுக்கு ஒய்சள மன்னர் வீரவல்லாளர் பரிசில்கள் வழங்கி அனுப்பி வைத்தார். அவள் திரும்பிப் போகும்போது தன்னைப் பார்ப்பாள் என்று குலசேகரன் ஆவலோடு எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அவள் குனிந்த தலை நிமிராமலேயே போய்விட்டாள்.

பிறகு பல புலவர்கள் பரிசில்கள் பெற்றுச் சென்ற பிறகு, குலசேகரனையும் குறளனையும் ஒரு அதிகாரி வல்லாள மன்னருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

"திருவரங்கத்துக்காரர்களா? நாளை பேசலாம்!" என்று சொல்லிவிட்டு அரசர் போய்விட்டார்.

குலசேகரனுக்குப் பெரிய ஏமாற்றமாக இருந்தது. இரவு அவனும் குறளனும் உண்ணாமுலை அம்மாள் சத்திரத்தில் தங்கினார்கள்.

படுத்துக் கொண்ட பிறகு குலசேகரனுக்கு ஹேமலேகாவின் நினைவு ஓடியது.

பெயரைப் போலவே அவள் உடலில் தங்கம் ஓடி இருந்தது. கண்கள் இரண்டு சிள் இருட்டாய்க் கரிந்து வழிந்தன. தப்பித் தவறி அதில் விழுந்தால் கரை ஏற வழி தெரியாது

அவளுக்கு எவ்வளவு புலமை! வடமொழியையும் தென்மொழியையும் என்ன சரளமாகக் கையாள்கிறாள்? நாமும் அவளைப் போல் கல்வி பயிலாமல் போய் விட்டோமே! பயின்றிருந்தால் இதே போல் அரச சபையில் அமர்ந்து கொண்டு அவள் பிரமிக்கும்படி சொற்களை அள்ளி வீசலாமே! இதை விட்டுவிட்டு இப்படி போர்த் தொழில் கற்று அங்கும் இங்கும் ஓடி ஆடி என்ன பலன் கண்டோம்? எதுவும் இல்லையே.

பலவாறாக நினைத்த குலசேகரன் வெகு நேரம் பொறுத்தே உறங்கினான். அடுத்த இரண்டு நாள்களிலும் ஒய்சள மன்னர் 'நாளை பார்க்கலாம்' என்று கூறி அவர்களை அனுப்பிவிட்டார். குலசேகரனுக்கு மீண்டும் ஏமாற்றமாக இருந்தது.

"என்ன இருந்தாலும் ஒய்சள மன்னர் வேற்று மொழிக்காரர் ஆயிற்றே! நாம் சொல்வதை எங்கே செவிமடுக்கப் போகிறார்!" என்றான் குறளன்.

"பேசும் மொழி வேறாக இருந்தாலும், அவர் நமது சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்தானே?" என்றான் குலசேகரன்.

"ஒருவேளை நாம் வந்திருக்கும் காரணம் அவருக்குத் தெரிந்திருக்குமோ என்னவோ? அதைத் தெரிந்து கொண்டதால் நமக்கு உதவி செய்ய விருப்பம் இல்லாமல் இருக்கலாம்!" என்றான் குறளன்.

"எப்படி இருந்தாலும் அவரைப் போய்ப் பார்த்து விட வேண்டியதுதான்!" என்றான் குலசேகரன்.

மூன்றாம் நாள் மாலையில் அவர்கள் இருவரும் நகரைச் சுற்றி வந்தார்கள். எங்கும் வழக்கமான போக்குவரத்தும், வியாபாரங்களும், வழிபாடுகளும் நடப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

நமது நகரம் மட்டும் அநியாயமாய் அழிந்து விட்டதே என்று வெதும்பும் வேளையில் வீதியில் ஒரு மூடு பல்லக்கில் அதைத் தொடர்ந்து பல குதிரை வீரர்களும், ஒரு தளவாயும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பார்வையில் குறளனும் குலசேகரனும் நகரத்திற்குப் புதியவர்கள் என்று அறிந்த தளபதி அவர்களை அழைத்து "தம்பிகளா! நீங்கள் எந்த ஊர்?" என்று கேட்க, அதற்குக் குலசேகரன், "நாங்கள் திருவரங்கவாசிகள்" என்று கூறினான்.

"திருவரங்கமா? உங்கள் நகரை டில்லிப் படைகள் சூறையாடிவிட்டார்களாமே! உங்கள் பாண்டிய அரசர் சூடுசுரணையில்லாமல் ஓடிவிட்டாராமே?" என்று கூறினான்.

சாதாரணமாக இருந்தால் குலசேகரன் அவரோடு சேர்ந்து பாண்டியர்களை வசைபாடியிருப்பான். ஆனால் தளவாய் சொன்ன விதத்தில் மிகுதியான ஏளனம் தொனிப்பதைப் பார்த்து குலசேகரனுக்குக் கோபம் மூண்டது. "ஏன்? டில்லிக்காரர்களை நிறுத்த வேண்டியவர்கள் நிறுத்தி இருந்தால் பாண்டிய மன்னர்கள் ஊரை விட்டு ஏன் ஓடப் போகிறார்கள்?" என்றான் சூடாக.

"ஓகோ! டில்லியிலிருந்து வரும் எதிரிகளை நாங்கள் நிறுத்தியிருக்க வேண்டும் என்கிறாயா?" என்றான் தளவாய்.

"ஆமாம்! உங்களைக் கடந்துதானே டில்லிக்காரர்கள் பாண்டிய நாட்டுக்குள் நுழைய வேண்டும்? நீங்கள் நிறுத்தவில்லை. அடிபணிந்து வழி விட்டீர்கள்! எங்கள் அரசர்களும் கதிகலங்கி ஓடிவிட்டார்கள். இதில் இரண்டு பேருடைய பராக்கிரமங்களும் ஒன்றுதான்!" என்றான் ஏளனமாக.

தளவாய்க்கு ஒரே கோபம் வந்தது. "என்ன சொன்னாய்? எங்கள் ஒய்சள அரசருக்கு வீரம் போதாது என்கிறாயா?" என்று உரத்துக் கேட்க, அதற்குக் குலசேகரன் ஏற்கெனவே இருந்த வெறுப்பில் சூடாக மறுமொழி கொடுக்க, வார்த்தைகள் தடித்து, கைகலப்பு ஏற்பட்டு, சிறிது நேரத்திற்குள் அங்கு ஒரு வாட்போரே நடக்கத் தொடங்கியது.

அப்போது பின்னால் வந்த மூடு பல்லக்கு நின்றுவிட, அதன் திரையை விலக்கிக் கொண்டு ஒரு இளம்பெண்ணின் முகம் குலசேகரனைக் கூர்ந்து கவனித்தது. அதைக் கூடப் பொருட்படுத்தாது குலசேகரன் மின்னல்

கீற்றைப் போல் வாளை அட்டகாசமாய் வளைத்து தளவாயைக் காயப்படுத்திக் கீழே தள்ளிவிட, அவனுக்கு உதவியாகப் போரிட்ட வீரர்கள் ஓட்டமாய் ஓடிவிட்டார்கள். பல்லக்கும் நகர்ந்துவிட்டது.

சற்று நேரத்தில் நூறு ஒய்சள வீரர்கள் விரைந்து வந்து குறளனையும் குலசேகரனையும் சிறை பிடித்துக் கோட்டைக் கிடங்கில் கொண்டு போய்த் தள்ளினார்கள். கிடங்கின் இருட்டில் இரண்டு நாட்கள் வாடி வதங்கிய இருவரும், உதவி தேடி வந்த இடத்தில் இம்மாதிரி ஆயிற்றே என்று வருத்தப்பட்டார்கள்.

மூன்றாம் நாள் மாலையில் கிடங்கின் படிகளில் ஏதோ அரவங்களும் சப்தங்களும் திடீரென்று கேட்டன.

சிறிது நேரத்தில் இரு பணியாட்கள் கையில் தீவர்த்திகளைத் தூக்கிவர, ஒரு உருவம் தலையிலிருந்து பாதம் வரை போர்த்திக்கொண்டு, கிடங்கின் கதவு முன்னால் நின்று கொண்டு குலசேகரனைக் கைகாட்டி அழைத்தது.

குலசேகரன் எழுந்து வந்து பார்த்தபோது உருவத்தின் முகம் கூட மூடப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது. விழிகளுக்கு மட்டும் இடைவெளி விடப்பட்டிருந்தது. அந்த விழிகளைப் பார்த்ததும், அவை அந்த மூடு பல்லக்கில் கண்ட விழிகள்தான் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

"ராஜ வீதியில் ஏன் கலகம் செய்தாய்?" என்று அந்த உருவத்திற்குரிய பெண் குரல் கம்பீரமாய்க் கேட்டது.

"நான் கலகம் செய்யவில்லை. தளவாய்தான் எங்கள் மன்னவரை ஏளனம் செய்தார்கள். என்னைச் சண்டைக்கு இழுத்தார்கள்" என்றான் குலசேகரன்.

"ஆற்றல் இருக்கிறது! ஆனால் ஆத்திரக்காரனாக இருக்கிறாயே! நாளைக் காலை விசாரணை நடக்கும். பொறுமையாகப் பேசு. உனக்கு விடுதலை கிடைக்கும்! மன்னரிடம் நீ பொறுமை இழக்கக்கூடாது! ஜாக்கிரதை!" என்று கூறியது உருவம்.

பிறகு குலசேகரனை அழுந்தப் பார்த்துவிட்டு அது மேலே நகர்ந்தது.

மறுநாள் காலையில் அரச சேவகர்கள் குறளனையும் குலசேகரனையும் அழைத்துப் போய் வீரவல்லாளர் முன் நிற்க வைத்தார்கள்.

அறுபத்திரண்டு வயதாகி இருந்த வல்லாளர் நாற்பது வயதுக்காரர் போல் மிக மிடுக்காகத் தென் பட்டார். உலாத்திக் கொண்டிருந்த அவர் அவர்களைப் பார்த்துக் கடுமையான குரலில், "ஓகோ! இந்தப் *பையல்களா குழப்பம் விளைவித்தார்கள்? ஏன் விளைவித்தார்கள்?" என்று கேட்டார்.

அனைவரும் மௌனமாகவே இருக்கவே, "ஏன் பேசவில்லை? நீங்கள் எந்த நாட்டு மக்கள்? இங்கே ஏன் குழப்பம் விளைவித்தீர்கள்? உங்களை யார் அனுப்பியது?" என்று வல்லாளர் ஓரே சீற்றத்துடன் கேட்டார்.

"மா மன்னரே! நாங்கள் திருவரங்கத்தில் இருந்து வருகிறோம்" என்று ஆரம்பித்து நடந்ததை எல்லாம் விவரமாகக் கூறினான் குலசேகரன்.

வீரவல்லாளர் பக்கென்று சிரித்துவிட்டு, "நன்று சொன்னீர்கள்! டில்லிக்கு ஒய்சளர்கள் அடிபணியத்தான் செய்தார்கள். செய்யாவிட்டால் என்ன நடந்திருக்கும்? உங்கள் பாண்டியரைப்போல் ஓடத்தான் செய்திருக்க முடியும். டில்லிப் படைகளை எதிர்க்க முடியுமா என்ன? சரி, நாங்கள் அடிபணிந்தோமே, அதனால் அனுகூலம் அடைந்தது யார்? மக்கள்தான். எம் ராஜ்ய மக்கள்

* பையல் - பயல்

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

கவலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள்! உங்கள் ராஜ்ய மக்கள் அல்லோலபட்டு ஊரைவிட்டு ஓடுகிறார்கள்! எது நல்லது என்பதை உலகம் பார்த்துச் சொல்லட்டும்" என்றார் அவர்.

பிறகு அவர், "சரி! நீங்கள் இந்த ஊர் வந்ததன் நோக்கம் என்ன?" என்று கேட்டார்.

குலசேகரன் விவரித்தான். "அரங்க நகரிலிருந்து டில்லிப் படைகளை அகற்றவேண்டும்" என்று கூறினான்.

அதற்கும் சிரித்த வீரவல்லாளர், "இனிமேல் மதுரையை விட்டு டில்லிப் படைகள் போகப் போவதில்லை. அவர்கள்தான் அரசாளப் போகிறார்கள். அந்த ஆட்சிக்குப் பக்கபலமாக திருவரங்கத்தில் ஒரு படை இருக்கத்தான் போகிறது. அதை டில்லிக்காரர்கள் அகற்ற மாட்டார்கள். கோவிலிலிருந்து ஆயிரக் கணக்கான மணங்குப் பொன்னும் நகைகளும் அரங்க ஊர்வலத்தோடு போய்விட்டன என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். அந்தப் பொருள்கள் அவர்கள் கைக்குச் சிக்கினால் ஒழிய அந்த ஊரைவிட்டுச் செல்ல மாட்டார்கள்!" என்றார்.

"பிரபோ! நடந்த விஷயம் வேறு! அரங்கன் சொத்தையெல்லாம் கள்வர்கள் பிடுங்கிக் கொண்டு விட்டார்கள்!" என்றான் குலசேகரன்.

அதற்கும் வீரவல்லாளர் எள்ளிச் சிரித்துவிட்டு, "ம்! பாண்டிய நாட்டுக் காடுகளில் இப்படிக் கொள்ளைக் கூட்டங்கள் வேறு!" என்று கூறினார். பிறகு அவர் நீண்ட நேரம் மௌனம் ஆகிவிட்டார்.

மீண்டும் நினைவு பெற்ற அவர் தழதழத்த குரலில், "நான் ஒரு வைணவன். திருவரங்கருக்கு நடந்ததை எல்லாம் கேட்டுத் துக்கக் கண்ணீர் விடுகிறேன். அதைத் தவிர நான் என்ன செய்ய முடியும்? தென்னாட்டு

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

மன்னர்கள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்திருந்தால் நாட்டுக்கு இந்தத் துக்கம் நேர்ந்திராது! ஆனால் சேரவில்லை. சேர்த்து வைக்கப் பார்த்தேன். அதுவும் முடியவில்லை. என்னால் என்னதான் செய்ய முடியும்? ஆனால் திருவரங்கத்தை கைவிட நான் விரும்பவில்லை. அரங்கனும், அரங்க நகரும் நம் நம்பிக்கையின் சின்னங்கள். இரண்டையும் பேணுவது என் கடன்! நான் என்ன செய்ய முடியும் என்று யோசிக்கிறேன். அவகாசம் தேவை. அதற்கு முன் ஒரு விஷயம். உன்னிடம் நல்ல வீரம் இருக்கிறது! அதைப் பார்த்தவர் கூறுகிறார்கள். எம் அரசி இராமேசுவரத்திற்கு யாத்திரை போகிறாள். அவளது பரிவாரங்களுக்கு நீ துணையாகச் சென்று வர முடியுமா? சொல்லு" என்று கேட்டார்.

"பிரபோ! தங்கள் சித்தம்! ஆனால் இராமேசுவரம் பக்கம் சென்றால் டில்லி வீரர்கள் கையில் பிடிபடுவோம்!" என்றான் குலசேகரன்.

"அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. எங்கள் உடன்படிக்கை நீடிக்கும் வரை டில்லிப் படைகள் எங்கள் நண்பர்கள்தான். அவர்களுக்குக் காட்டுவதற்காக எங்களது ஒய்சள லட்சனையை உன்னிடம் தருகிறேன்" என்றார் வல்லாளர்.

குலசேகரன் தலையை அசைத்து ஒத்துக் கொண்டான்.

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

3

எட்டு மூடு பல்லக்குகளுடனும் பெண் ஆண் பரிவாரங்களுடனும் ஒய்சள அரசியின் யாத்திரை புறப்பட்டது. குறளனும் குலசேகரனும் குதிரைமீது ஏறிச் சென்று பரிவாரங்களைக் கவனித்துக் கொண்டே சென்றார்கள்.

முதல் நாள் மாலையில் ஒரு மணற்பாங்கான சமவெளியில் யாவரும் தண்டு இறங்கினார்கள். பரிவாரங்கள் சிறிது களைப்பாறி விட்டு மணல்வெளி ஆனதால் பல விளையாட்டுகளில் ஈடுபடலானார்கள்.

பரிவாரங்களில் பலர் குலசேகரனையும் பிடித்து இழுக்கவே அவனும் மனமுவந்து அவர்கள் விளையாட்டுகளில் ஈடுபடலானான்.

அப்போது சிலர் அவன் கண்ணைக் கட்டிவிட்டு மற்றவர்களைப் பிடிக்கச் சொல்லி வேடிக்கை பார்க்க, அவனும் கைகளை பரத்திக்கொண்டு அங்குமிங்கும் ஆட்களைத் தேடலானான்.

அப்போது வேடிக்கை பார்க்க வந்த ஒய்சள ராணி அந்த பக்கம் வரவே, குலசேகரன் திடீரென்று அவள் கைகளைப் போய்ப் பிடித்துவிட்டான்.

ஆனால் பிடிபட்ட கைகளில் வளையல்கள் நெருடும்போதுதான் அவனுக்குச் சுரீர் என்றது.

அந்த ராணியின் பெயர் கிருஷ்ணாயி தாயி. துளுவ நாட்டின் அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவள். அவளது நாட்டையும் தம்முடன் சேர்த்துக் கொள்ள நினைத்த வீரவல்லாளர் அவளை மணம் செய்து கொண்டிருந்தார். மணமாகி இரு வருடங்களாகியும் அவளுக்குக் குழந்தை பிறக்கவில்லை. எனவே பிரார்த்தனைக்காக அவள் இப்போது இராமேசுவரம் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

கையில் வளைகள் நெருடியதும் குலசேகரன் பயந்துபோய் கண்கட்டை அவிழ்த்துப் பார்த்தபோது எதிரே அரசி கிருஷ்ணாயி தாயி மிகக் கோபமாக நின்றிருந்தாள். "இதென்ன விளையாட்டு? எதிரே யார் வருவார்கள் என்று யோசிக்க வேண்டாமா?" என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள்.

இருபதே வயது நிரம்பியிருந்த அவளது கண்கள் குறுகுறு என்று விழித்தன. கோபத்தில் அவள் முகம் சிவந்து வழிந்தது. மிகத் துடிப்புடன் விலாவை நொடித்துத் திருப்பிக் கொண்டு அவள் போய்விட்டாள்.

குலசேகரன் கவிழ்ந்த தலையோடு திரும்பினான். வெகு நேரம் சஞ்சலத்தோடு இருந்தான். குறளன் அவனுக்குச் சமாதானம் கூறினான்.

இருந்தாலும் அவன் மனத்தில் ஒரு சந்தேகம் அடிக்கடி தோன்றியது. திருவண்ணாமலை கோட்டைக் கிடங்கில் பார்த்த விழிகள் இவளுடைய விழிகள்தானே? அல்லது வேறு பெண்ணுடையதா? அப்படியானால் அந்தப் பெண் யார்? அவள் ஏன் அவனுக்கு உபதேசம் செய்ய வந்தாள்?

இரவு உணவு அருந்திவிட்டுக் களைப்பாறும் போது திடீரென்று யாழின் நாதம் எங்கிருந்தோ வந்தது. அது வரும் திசையை நோக்கி அவன் நடந்து சென்றான்.

அங்கே ஒரு கூட்டம் கூடியிருந்தது. அதனுள்ளே எட்டிப் பார்த்தபோது, ஹேமலேகா இருப்பதைக் கண்டு அவன் திடுக்கிட்டான். அவள் பாரதக் கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

யாத்திரைக் கும்பலுடன் அவள் வருவது அவனுக்குத் தெரியாது. அதை அவன் யோசித்துப் பார்க்கவும் இல்லை. இப்போது அவளை இங்கே கண்டதும் மனத்தில் உவகை மிகக் கொண்டு அவளுக்குச் சற்று அப்பால் அமர்ந்து, அவள் கூறுவதை எல்லாம் கேட்க ஆரம்பித்தான்.

அரை நாழிகையில் கதை முடிந்து எல்லாரும் எழுந்த பிறகு, குலசேகரன் அவள் முன்னால் நின்றான். வண்டு போல் கண்களைக் கொட்டிய ஹேமலேகா, அவனைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டு, "உங்களைக் காவேரிக் கரையில் பார்த்தேன் அல்லவா?" என்று மகிழ்ச்சியோடு கேட்டாள்.

"ஆமாம், என் பெயர் குலசேகரன். என் தாயாருக்கு நீங்கள் ஈமச் சடங்குகள் செய்தீர்கள். உங்கள் அருளால் அவள் இப்போது சுவர்க்கம் போயிருப்பாள்" என்று கூறினான்.

அவள் சிரித்தாள். நட்சத்திர ஒளியில் அவள் கண்களே சிரிப்பதை அவன் பார்த்தான். 'என்ன அழகான பெண் இவள்!' என்று நினைத்தான் அவன்.

"உங்களைப் பல்லக்கில் அனுப்பிவிட்டதிலிருந்து வேதனைப்பட்டேன். ஏனெனில் எங்கும் கலவரம் பொங்கியிருந்த சமயத்தில் நீங்கள் தனியாகப் போனீர்கள்! உங்களுக்கு என்ன நேர்ந்திருக்குமோ என்று கவலைப்பட்டேன்" என்றான் அவன்.

மெள்ளப் புன்னகையிட்ட ஹேமலேகா, "நீங்கள் நினைத்தது சரியே! ஜம்புகேசுவரத்திற்கு நான் திரும்பிய போது ஊரே சூனியமாக இருந்தது. ஒரு கிழவர் மட்டும் எனக்குத் தென்பட்டார். அவரிடம் விசாரித்ததில் திருவரங்கத்திலிருந்து பெருமாளை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு ஊர்வலம் புறப்பட்டதென்று கூறினார். உடனே அந்த ஊர்வலத்தை அடைய விரும்பினேன். அப்போது தான் உங்களைப் பார்க்க நேர்ந்தது" என்று கூறினாள்.

"அப்புறம் எங்கே போனீர்கள்?" என்று கேட்டான் குலசேகரன்.

"திருச்சிராப்பள்ளி சென்றேன். அங்கேதான் கலவரங்களை பற்றிய முழு விவரங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன். இனி தெற்கே போகக் கூடாது என்று தீர்மானித்து வடக்கு நோக்கிப் பிரயாணம் செய்தேன். இந்த ஊரை அடைந்தேன்" என்றாள்.

"இந்தத் தீர்த்த யாத்திரையில் நீங்களும் கலந்து கொண்டது பற்றி மிக்க மகிழ்ச்சி!" என்றான் குலசேகரன்.

நாணத்துடன் புன்னகை புரிந்த ஹேமலேகா, "மன்னரின் கட்டளை அது! மகாராணிக்குப் புராணக் கதைகள் நிறையக் கூற வேண்டும் என்று கட்டளை இட்டிருக்கிறார். அதனால்தான் வந்தேன். மகாராணி காத்திருப்பார்கள். நான் வரட்டுமா?" என்று கூறிவிட்டு நடந்தாள் ஹேமலேகா.

குலசேகரன் பிரமித்துப் போய்ச் சிறிது நேரம் நின்றான். ஹேமலேகா அவன் முன்பாக நின்று பேசியது கனவா, பிரமையா என்று தெரியவில்லை. கனவிலே ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது போலிருந்தது. அந்த அனுபவமே புதுமையாக இருந்தது.

மூன்றாம் நாள் இரவில் முறை காவலில் குலசேகரன் நின்றிருந்த போது மீண்டும், கூட்டம் கூடி ஹேமலேகாவின் கதையைக் கேட்கத் தொடங்கியது. ஹேமலேகாவின் குரலும் யாழும் இணைந்து கேட்கவே குலசேகரனுக்கு மனத்தில் சலனம் எழுந்தது. கூட்டத்திற்குச் சென்று அவளை மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் போல் ஆவல் பொங்கியது. மெதுவாக நடந்து சென்றான்.

கூட்டத்தின் ஓரத்தில்போய் நின்ற சிறிது நேரத்தில் அவன் அருகே சலசலப்பு ஏற்பட்டது. திடுக்கிட்டுப் பார்த்தபோது, ராணி கிருஷ்ணாயி தாயி இரு சேடிகளுடன் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தாள். புருவத்தை உயரே தூக்கிக் குறுகுறுவென்று பார்த்த அவள், "ஓகோ! மன்னர் இதற்குத்தான் உங்களை எங்களோடு அனுப்பினாரா? காவலில் ஈடுபடாமல் கதை கேட்க வந்து விட்டீர்களா?" என்றாள் கோபமாக.

குலசேகரன் பிரமித்துப் போய் நிற்கும் போது அவள் "இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது" என்று வெடுக்கென்று கூறிக் கழுத்தை ஒடித்துத் திருப்பிக் கொண்டு மேலே போனாள்.

குலசேகரன் குனிந்த தலையோடு திரும்பினான். அடுத்த நான்காம் நாள் இரவில் யாத்திரை

கோஷ்டியினர் இரு பெரிய சத்திரங்களில் தண்டு இறங்கினார்கள்,

இரவு சத்திரத்திற்கு வெளியே திறந்தவெளியில் முறை காவல் இருந்த போது, குலசேகரனுக்கு ஒரு வருத்தம் படர்ந்து வந்தது. ஹேமலேகாவை அவன் பல தினங்களாகப் பார்க்கவில்லை.

அவளது குளுமையான கண்களைக் காண வேண்டும் என்று அவன் மனம் விழைந்தது. வாழ்வில் எந்தப் பெண்ணிடமும் கண்டறியாத ஒரு கவர்ச்சி அவளிடம் இருந்தது. கவர்ச்சி என்றால் ஆர்ப்பரித்து இழுக்கும் ஆடம்பரக் கவர்ச்சி அல்ல. அமைதியான, சிலுசிலுக்கும் சிற்றோடை போன்ற எளிதான கவர்ச்சி!

மனம் இப்படி ஒரு கவர்ச்சிக்கு ஆளானதே என்று நினைக்கும்போது அவனுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. அரங்கனும், போர்த் தொழிலும், பொது விவகாரங்களுந் தான் இனி வாழ்க்கையில் பிரதானக் கவலைகளாக இருக்கப் போகிறது என்று நினைத்திருந்தான். பஞ்சு கொண்டான் மறைந்த பிறகு, அவரைப் போலவே தானும் இனி வாழ்க்கையில் ஒரு நகரத்து அரையராக இருந்து கீர்த்தி பெற வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

ஆனால் இப்போது அந்த நினைவுகளை மெள்ள நகர்த்திக் கொண்டு புது மாதிரியான கவலை! விழைவு, நாட்டம் - அதற்கு எந்தப் பெயர் கொடுத்தாலும் சரி மனத்துள் வளர்கிறதே என்று நினைத்தான்.

ஓகோ! இதுதான் காதலோ?

இல்லை...இல்லை... அதெல்லாம் என் மனத்தில் வராது .. ஊஹூம்.. அது என்னைப் போன்ற சாதாரண மனிதர்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆமாம்; அப்பாற் பட்டதுதான்.

தலையை உதறிக் கொண்டே நினைவுகளில் நீந்தினான் குலசேகரன்.

அவன் உலாத்தி வரும் வேளையில் திடீரென்று சத்திரத்துள்ளிருந்து யாழின் சிலும்பல் கேட்கவே புல்லரித்துச் சிறிது நேரம் நின்றான். பிறகு அந்தச் சிலும்பல் மெள்ள மெள்ள ஒரு இசையாக மாறவே, மகுடியால் இழுக்கப்பட்ட நாகம் போல் சத்திரத்தை நோக்கி மெய்மறந்து நடந்து சென்றான். சத்திரத்துச் சுவருக்கு வெளிப்புறத்தில் நின்று கொண்டு ஹேமலேகாவின் குரலைக் கேட்டு ரசிக்க ஆரம்பித்தான்.

அந்த இசையின் சுழலில் மெய்மறந்து கிறங்கும் வேளையில், சத்திரத்தின் பின்புறம் வழியாகச் சில கள்வர்கள் உட்புகுந்தது அவனுக்கு தெரியாது.

உள்ளே புகுந்த கள்வர்கள் யாத்திரைக் குழுவினரின் உக்கிராண அறைக்குள் சென்று கிடைத்ததை அள்ளிக் கொண்டு பின்புறமாக ஓடும் போது பெட்டகம் ஒன்று தடால் என்று கீழே விழுந்தது.

அந்த ஓசையால் கலவரப்பட்ட யாத்திரிகர்கள் பார்த்துவிட்டு "கள்வன்! கள்வன்!" என்று கூச்சல் போட்டார்கள்.

அமைதியாகக் கதை கேட்டுக்கொண்டிருந்த அரசி உடனே வெகுண்டு, சத்திரத்திற்கு வெளியே ஓடி வந்தாள். "வீரர்களே! சீக்கிரம் கள்வரைத் தொடருங்கள்!" என்று கூவினாள். அப்போது வெளிப்புறத்தில் ஆயுதம் தரிக்காது நிற்கும் குலசேகரனைப் பார்த்து கோபம் அடைந்து "ஓகோ! இதுதான் முறை காவலின் லட்சணமோ?" என்று அதட்டினாள். உள்ளே கூச்சல் எழுந்ததையும், வெளியே ராணி வந்து கூவியதையும் ஒரே நேரத்தில் அப்போதுதான் உணர்ந்த குலசேகரன் சில கணங்கள் செய்வதறியாது வெலவெலத்து நின்ற பிறகு, "மகாராணி! இதோ!" என்று கூறிவிட்டுத் தனது கூடாரம் நோக்கி விரைந்தான்.

அடுத்த சிறிது நேரத்துள் வாளையும், வில்லையும் தூக்கிக் கொண்டு, கவசமில்லாத வெறும் உடம்புடன்

குதிரையில் தாவி ஏறி, "வாருங்கள்!" என்று கூவி வீரர்களை அழைத்து விட்டு இருட்டுள் புகுந்து மறைந்தான் அவன்.

அடுத்த ஒரு நாழிகைவரை எந்தச் செய்தியும் இல்லை.

அதன்பின் சிறிது நேரத்தில் குலசேகரனும் அவனது வீரர்களும் ஆறு கள்வர்களை மடக்கி, அவர்கள் திருடிய பொருள்களுடன் அவர்களை மகாராணியின் முன் கொண்டு நிறுத்தினார்கள்.

கள்வர்களைக் கோபத்துடன் பார்த்த மகாராணி, அடுத்து குலசேகரனையும் தீவிழி விழித்துப் பார்த்தாள். "எல்லாரையும் விலங்கிட்டு வையுங்கள்! நாளை விசாரிக்கலாம்" என்று கூறி அவள் போய்விட்டாள்.

மறுநாள் காலையில் சத்திரத்தின் பெரிய முற்றத்தில் சபையைக் கூட்டி, அரசி கிருஷ்ணாயிதாயி விசாரணையை ஆரம்பித்தாள்.

சபையில் குறளனும் குலசேகரனும் அச்சத்துடன் நின்றிருந்தார்கள்.

அரசி முதலில் கள்வர்களை விசாரித்தாள். அப்போது குலசேகரன் சிறிது தைரியம் அடைந்தவனாய், சபையைச் சுற்றிக் கண்களை ஓடவிட்டான்.

பெண்கள் நிற்கும் இடத்தின் ஓரமாக ஹேமலேகா நிற்பதைக் கண்டு அவன் பார்வை அவளருகிலேயே மருகி நின்றது.

ஒரு முறை பார்க்க மாட்டாளா என்று அவனது மனம் விழைந்து பொங்கியது. பல தடவை அவன் அவளிருக்கும் திசையைப் பார்த்தும் அவள் திரும்பவே இல்லை.

[illegible] கள்வர் தலைவனின் கையையும் மற்றவர்களின் மூக்குகளையும் வெட்டிவிடும்படி கட்டளையிட்டாள் அரசி. பிறகு சபையின் வழக்கப்படி சேடிகளை ஆடும்படி சைகை செய்தாள். அவர்கள் ஆடுவதை ரசிக்கிற பாவனையில் கிருஷ்ணாயி குலசேகரனை இரு முறை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தாள். ஆனால் குலசேகரன் மெய் மறந்து நாட்டியத்தையே ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

நாட்டியம் முடிந்து கைதட்டும் வேளையில் குலசேகரனது கண்கள் மீண்டும் பாய்ந்து ஹேமலேகா பக்கம் ஓடின. ஓடின கணத்திலேயே அவன் பார்வை பொறி கலங்கி நின்றது.

ஏனெனில் ஹேமலேகா முழுதுமாகக் கண்களைத் திறந்து அவனை ஒருகணம் நோக்கி இருந்தாள். ஒரு இருள் உலகத்தைக் காட்டும் சிறு சாளரங்களைப் போல் தெரிந்த அந்த விழிகளில் குலசேகரனது பார்வை விழுந்து மீள வழியில்லாது தத்தளித்தது.

அப்படித் தத்தளித்து மீண்ட கணங்கள் மிக சொற்பமாயினும் அந்தச் சிறிது நேரத்திற்குள் அரசி கிருஷ்ணாயியின் பார்வை குலசேகரனின் பார்வையையும் அதன் செய்கையையும் கவனித்து விட்டது.

4

[illegible]குலசேகரன், ஹேமலேகாவைப் பார்ப்பதையும் [illegible] அவனைப் பார்ப்பதையும் அரசி கிருஷ்ணாயி [illegible]. அவளுக்கு முகம் சிவந்தது. சிறிது [illegible] பிசைந்தாள். பிறகு, அவசரமாக [illegible] கலைத்துவிட்டுக் கீழே இறங்கி வந்தாள். [illegible] குலசேகரன் பக்கத்தில் வந்து நின்று, "[illegible] செய்த காரியம் தவறு" என்று கர்ஜித்தாள்.

குதிரையில் தாவி ஏறி, "வாருங்கள்!" என்று கூவி வீரர்களை அழைத்து விட்டு இருட்டுள் புகுந்து மறைந்தான் அவன்.

அடுத்த ஒரு நாழிகைவரை எந்தச் செய்தியும் இல்லை.

அதன்பின் சிறிது நேரத்தில் குலசேகரனும் அவனது வீரர்களும் ஆறு கள்வர்களை மடக்கி, அவர்கள் திருடிய பொருள்களுடன் அவர்களை மகாராணியின் முன் கொண்டு நிறுத்தினார்கள்.

கள்வர்களைக் கோபத்துடன் பார்த்த மகாராணி, அடுத்து குலசேகரனையும் தீவிழி விழித்துப் பார்த்தாள். "எல்லாரையும் விலங்கிட்டு வையுங்கள்! நாளை விசாரிக்கலாம்" என்று கூறி அவள் போய்விட்டாள்.

மறுநாள் காலையில் சத்திரத்தின் பெரிய முற்றத்தில் சபையைக் கூட்டி, அரசி கிருஷ்ணாயிதாயி விசாரணையை ஆரம்பித்தாள்.

சபையில் குறளனும் குலசேகரனும் அச்சத்துடன் நின்றிருந்தார்கள்.

அரசி முதலில் கள்வர்களை விசாரித்தாள். அப்போது குலசேகரன் சிறிது தைரியம் அடைந்தவனாய், சபையைச் சுற்றிக் கண்களை ஓடவிட்டான்.

பெண்கள் நிற்கும் இடத்தின் ஓரமாக ஹேமலேகா நிற்பதைக் கண்டு அவன் பார்வை அவளருகிலேயே மருகி நின்றது.

ஒரு முறை பார்க்க மாட்டாளா என்று அவனது மனம் விழைந்து பொங்கியது. பல தடவை அவன் அவளிருக்கும் திசையைப் பார்த்தும் அவள் திரும்பவே இல்லை.

கள்வர் தலைவனின் கையையும் மற்றவர்களின் மூக்குகளையும் வெட்டிவிடும்படி கட்டளையிட்டாள் அரசி. பிறகு சபையின் வழக்கப்படி சேடிகளை ஆடும்படி சைகை செய்தாள். அவர்கள் ஆடுவதை ரசிக்கிற பாவனையில் கிருஷ்ணாயி குலசேகரனை இரு முறை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தாள். ஆனால் குலசேகரன் மெய் மறந்து நாட்டியத்தையே ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

நாட்டியம் முடிந்து கைதட்டும் வேளையில் குலசேகரனது கண்கள் மீண்டும் பாய்ந்து ஹேமலேகா பக்கம் ஓடின. ஓடின கணத்திலேயே அவன் பார்வை பொறி கலங்கி நின்றது.

ஏனெனில் ஹேமலேகா முழுதுமாகக் கண்களைத் திறந்து அவனை ஒருகணம் நோக்கி இருந்தாள். ஒரு இருள் உலகத்தைக் காட்டும் சிறு சாளரங்களைப் போல் தெரிந்த அந்த விழிகளில் குலசேகரனது பார்வை விழுந்து மீள வழியில்லாது தத்தளித்தது.

அப்படித் தத்தளித்து மீண்ட கணங்கள் மிக சொற்பமாயினும் அந்தச் சிறிது நேரத்திற்குள் அரசி கிருஷ்ணாயியின் பார்வை குலசேகரனின் பார்வையையும் அதன் செய்கையையும் கவனித்து விட்டது.

4

குலசேகரன், ஹேமலேகாவைப் பார்ப்பதையும் அவளும் அவனைப் பார்ப்பதையும் அரசி கிருஷ்ணாயி பார்த்துவிட்டாள். அவளுக்கு முகம் சிவந்தது. சிறிது நேரம் கையைப் பிசைந்தாள். பிறகு, அவசரமாக சபையைக் கலைத்துவிட்டுக் கீழே இறங்கி வந்தாள். கோபத்துடன் குலசேகரன் பக்கத்தில் வந்து நின்று, "வீரனே! நீ செய்த காரியம் தவறு" என்று கர்ஜித்தாள்.

குலசேகரன் வெலவெலத்துப் போய், "மகாராணி! நான் உணர்ந்து தப்பு எதுவும் செய்யவில்லையே!" என்று பணிவுடன் சொன்னான்.

"நிறுத்து! நான் உனக்கு என்ன சொல்லியிருந்தேன்? காவலை விட்டுக் கதை கேட்காதே என்று சொன்னேன். கேட்டாயா! நேற்று கடமையை மறந்து கதை கேட்டாய். கள்வர்கள் உள்ளே புகுந்தார்கள். இதற்காக உனக்கு இன்று தண்டனை கொடுத்திருப்பேன். ஆனால் நீ கள்வர்களைப் பிடித்து வந்ததால் பேசாமல் விடுகிறேன்" என்று படபடப்புடன் கூறிவிட்டு அவள் வெளியே போனாள்.

குலசேகரன் கவிழ்ந்த தலையோடு வெளியே வந்தான். அன்று முழுவதும் அவனுக்கு ஒரே கலக்கமாக இருந்தது.

"இந்த ராணி ஏது இவ்வளவு கடுமையாக இருக்கிறாளே, இவளிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டோமே" என்று நினைத்தான்.

இரவில் உணவு அருந்திவிட்டுப் படுத்த போது பல சிந்தனைகள் அவனைக் குழப்பி விட்டன.

குழப்பங்களுக்கு இடையே "பிள்ளாய், குலசேகரா!" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. எதிரே உள்ள மரத்தின் நிழலில் பஞ்சுகொண்டான் நின்று கொண்டு அவனை அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

"குலசேகரா! அரங்கன் ஊர்வலத்தை அல்லவா உன்னைப் பின்பற்றச் சொன்னேன்? இங்கே அணங்குகளின் ஊர்வலத்தைப் பின்பற்றுகிறாயே! இதுதான் உனது சேவையா?" என்று சொல்லிக் கடகட வென்று சிரித்தார்.

குலசேகரனுக்கு வியர்த்து விட்டது. எழுந்து அமர்ந்து கொண்டான். கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தான். மனத்தில் ஒரு விதிர்விதிர்ப்பு ஏற்பட்டது.

'இதென்ன! என் லட்சியத்திலிருந்து நான் புரண்டு விட்டேனா?' என்று நினைத்தான். ஒரு கனத்தில் கண்முன் அரங்கனது உருவம் தெரிந்தது. உலோகத்தால் ஆகிய விக்கிரகம்தான் எனினும், அது ஒரு உயிர்ப் பொலிவுடன் அவனை நோக்கி 'என்ன, மறந்து விட்டாயா?' என்று கேட்பது போலிருந்தது.

"ரங்கா!" என்று வாய்விட்டுச் சொல்லி மனத்தில் நெகிழ்ந்தான் குலசேகரன். "ரங்கா! மன்னர்களுக்கு எல்லாம் மன்னராகிய நீர் இந்தச் சிறியவனின் உதவியையா எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? நான் உங்களைக் கைவிடமாட்டேன். ரங்கா! என்னால் இயன்றதைச் செய்வேன்! சுவாமி! அழகர்மலையில் தங்களுக்கு மூன்று வேளையும் அமுது படைக்கிறார்களா? பூசை செய்கிறார்களா? காரியங்களை முறைப்படி செய்கிறார்களா?" என்று முனகினான் அவன்.

சிறிது நேரத்தில் அவன், முறை காவலில் இருந்த குறளனை அணுகினான். "குறளா! எனக்கு அரங்கனின் நினைவு அடிக்கடி வருகிறது. அவருக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்திருக்கிறதோ என்று பயமாக இருக்கிறது. நாம் இந்தக் கணமே அழகர்கோவில் திரும்பிவிட்டால் என்ன?" என்று கேட்டான்.

அதற்குக் குறளன், "சுவாமி! அழகர் கோவிலில் பெருமாளைக் கொடவர்கள் மூவரும் கவனித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் பக்திக்கு ஈடு இணை கிடையாது. கோடைகால இரவு ஒன்றில் நாம் ஒரு காட்டு வழிக்குள் தங்கியிருந்தோம். அப்போது காற்றில்லாமல் நமக்கு வியர்த்து விட்டபோது, இந்தக் கொடவர் மூவரும் அரங்கனின் முன்னால் முறை போட்டு நின்று இரண்டு நாள் முழுதும் விசிறியை எடுத்து வீசினார்கள். அந்தப் பக்திப் பெருக்கின் கண்கொள்ளாக் காட்சியை நான் மறக்கவே முடியாது" என்றான்.

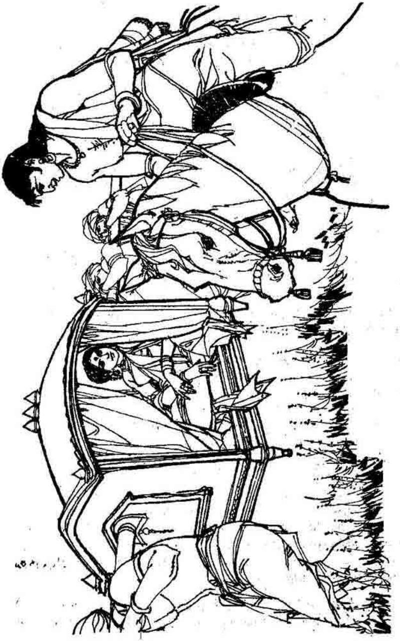
"நீ கூறுவது சரி! ஆனால் கொடவர்கள் வீரர்கள் அல்லவே! சோலைப் புதருக்குப் பின்னால், அரங்க

விக்கிரகம் இருக்ும்வரை அவர்கள் அதைப் பாதுகாத்து வருவார்கள். விக்கிரகத்துக்குப் பதினாறு வித உபசரணை களையும் செய்து வருவார்கள். ஆனால் விக்கிரகத்திற்கு அந்நியரால் ஆபத்து வந்தால் அவர்களால் ஏதும் செய்ய முடியாது! அவர்கள் நம்மைப் போல் வீரர்கள் இல்லை! இந்த ஒய்சள மன்னர் நமக்கு உதவி செய்வார் என்று நம்பி இங்கே வந்துவிட்டதில் அரங்கனையே நாம் கோட்டை விடப்போகிறோமோ, என்னவோ? குறளா, எனக்கு இந்த நினைவு காலையிலிருந்தே தோன்றி வருகிறது. என்னால் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை" என்று கூறினான் குலசேகரன்.

குறளன் உடனே "சுவாமி! பொறுத்திருங்கள் அரங்கனை நாம் மறக்கவில்லை. அவருக்காக நாம் உதவிகேட்டு வந்திருக்கிறோம். எங்கேயோ உதவி கேட்கப் போய் எங்கேயோ மாட்டிக் கொண்டு இருக்கிறோம். இந்த தீர்த்த யாத்திரையைச் சீக்கிரம் முடித்துக் கொண்டு நாம் திருவண்ணாமலை திரும்பினால் நமக்கு நிச்சயம் உதவி கிடைக்கும். அதுவரை பொறுத்திருங்கள்!" என்றான்.

மறுநாள் யாத்திரை மீண்டும் புறப்பட்டது. யாத்திரைக்காரர்களின் முன்னால் குறளனும் பின்னால் குலசேகரனும் குதிரை மீதேறிச் சென்றார்கள். அரசி கிருஷ்ணாயி தாயி ஒரு பெரிய மூடு பல்லக்கில் பிரயாணம் செய்தாள். அவளுக்குப் பின்னால் மற்றவரது பல்லக்குகள் வரிசையாக வந்தன. பல்லக்கு வரிசை களின் முன்னும் பின்னும் பரிவாரங்களும் ஒய்சள வீரர்களும் சென்றார்கள்.

பின்னால் சென்ற குலசேகரனுக்கு ஒரு சந்தேகம் அடிக்கடி எழுந்தது. 'அந்த பல்லக்கில் ஹேமலேகா பிரயாணம் செய்து கொண்டிருப்பாள்? அவளை இந்தப் பிரயாணத்தில் பார்க்க முடியுமா? அவளது கதையைக் கேட்கக் கூடாது என்று அரசி தடை விதித்துவிட்டாள். அவளது முகத்தையாவது தூர இருந்து தரிசிக்க முடியுமா?' என்று யோசித்தான்.

இதற்காகக் குதிரையைச் சற்று தட்டிவிட்டு ஒவ்வொரு பல்லக்கின் புறமாகக் கொண்டுபோய்ச் சிறிது தூரம் நடக்க வைத்தான். நான்காவது பல்லக்கின் அருகில் வந்து அதன் மூடு திரையை ஆவலோடு பார்த்தான். அப்போது தொங்கும் திரைகள் திடீரெனப் பிரிந்தன. ஹேமலேகாவின் முகம் பளிச்சென்று உள்ளே தோன்றியது. பிறகு, திரை மூடிக்கொண்டது.

உள்ளே இருந்த ஹேமலேகா, "சுவாமி! இந்தப் பல்லக்குடன் வராதீர்கள். நீங்கள் என் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டு வருகிறீர்கள் என்று ராணி நினைக்கப் போகிறாள். போய்விடுங்கள் சீக்கிரம்" என்று பரபரத்துக் கூறினாள்.

உடனே குலசேகரன், "அம்மணி! நான் போய் விடுகிறேன். அதற்குள் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். தாங்கள் கூறும் கதை என்னை மிகவும் கவர்கிறது. கதையின் உள்ளுயிர் என் மனதைப் பெரிதும் இழுக்கிறது. இது போன்ற கதைகளைக் கேட்டோ படித்தோ அறிந்து கொள்ளாமல், போர்ப் பயிற்சியில் இறங்கினேனே என்று வருத்தப்படுகிறேன். கல்விக்கு இவ்வளவு ஈர்ப்பு இருக்கும் என்பதைக் காட்டியவரே தாங்கள்தான்!" என்று சொல்லி மேலே தொடரப் போகுமுன் யாத்திரை ஊர்வலம் திடீரென்று நின்று விடுவதைக் கண்டு திகைப்படைந்தான்.

எதிரே தூசிப் படலத்தை எழுப்பிக் கொண்டு குதிரைப் படை ஒன்று வந்தது.

அந்த விஷயத்தை அறிந்த ராணி உடனே குலசேகரனை அழைத்துவரச் சொல்லி அவனிடம் ஒய்சள முத்திரை மோதிரம் ஒன்றைக் கொடுத்தாள். "யார் வந்தாலும், இந்த மோதிரத்தைக் காட்டு!" என்று உத்தரவிட்ட அவள் மூடு பல்லக்கின் திரையை இழுத்து மூடி உள்ளே படுத்துக் கொண்டாள்.

குதிரைகளில் ஏறி வந்தவர்கள் டில்லிக்காரர்கள். நாட்டைச் சுற்றி வேவு பார்க்கும் பணியில் அவர்கள் அங்கே வந்திருந்தார்கள். யாத்திரை கோஷ்டியைச் சுற்றிக் கொண்ட அவர்கள் குலசேகரன் காட்டிய முத்திரை மோதிரத்தைப் பார்த்து விட்டு, ஊர்வலத்தினரைச் சில கேள்விகள் கேட்டுவிட்டு மேலே நகர்ந்தார்கள்.

யாத்திரை மேலே போகத் தொடங்கியதும், குலசேகரன் தன் குதிரையை ராணியின் பல்லக்கருகில் ஓட்டிச் சென்று, "மகாராணி! இந்தாருங்கள் தங்கள் முத்திரை மோதிரம்" என்று கூறினான்.

ஒரு திரையை முழுதுமாக விலக்கிய அரசி பஞ்சணையில் ஒய்யாரமாய்ச் சாய்ந்து கொண்டு அவனைப் பார்த்து, "ஏன்! அது உன் கையிலேயே இருக்கட்டுமே! இனி யாராவது வந்தாலும் காண்பிக்கலாம் அல்லவா!" என்று கூறினாள்.

பிறகு அவன் அவளைவிட்டுப் போக முற்படுகையில் "வீரனே!" என்று அழைத்தாள் அரசி.

தன் சுண்டு விரலைப் பல்லால் கடித்துக் கொண்டு, பஞ்சணை மீது சாய்ந்திருந்த அவள், அவனைப் பார்க்காமலே எங்கேயோ பார்த்து, "உன் பெயர் என்னப்பா?" என்று கேட்டாள்.

"குலசேகரன்" என்று மறுமொழி கொடுத்தான் அவன்.

"எந்த ஊர்?"

"திருவரங்கம்"

"என்ன வேலை பார்த்து வந்தாய்?"

"எதுவுமில்லை!"

"எதுவுமில்லையா? அப்படியானால் போர்த் தொழில் எங்கே கற்றாய்?"

"காஞ்சியில்!"

"காஞ்சியிலா? அது எம் ராஜ்யம் ஆயிற்றே!"

"ஆமாம்! ஒரு ஒய்சள வீரனிடம்தான் கற்றேன்."

"தொழில்தான் கற்றாயே ஒழிய, கட்டுப்பாடு முறையைக் கற்கவில்லையே!"

குலசேகரன் மௌனமாக இருந்தான்.

"கதை, கவிதை, இலக்கியம் எல்லாம் ஒரு போர் வீரனுக்கு உரியவையல்ல! உனக்கு அது தேவை இல்லை."

குலசேகரன் பேசவில்லை.

"வீரனாக இருந்தால் வீர சாகசங்கள் செய்து வாழ்க்கையில் ஒரு குறுநில மன்னராகவாவது ஆக வேண்டும்,"

"எனக்கு அந்த விருப்பம் இல்லை,"

"ஓ! படைத்தலைவர் ஆனால் போதும் என்கிறாயா."

"அதிலும் விருப்பமில்லை."

"ஓ! அப்படியானால் வில்லையும் வாளையும் ஏன் தரித்திரிக்கிறாய்!"

"அது ஒரு லட்சியத்திற்காக!"

"என்ன லட்சியமோ!"

"அரங்கனைத் திருவரங்கத்திற்குக் கொண்டு வர வேண்டும். அதுதான் என் லட்சியம்."

"இது ஒரு லட்சியமா?"

"ஏன் இல்லையா?" என்று அழுத்தமாகக் கூறிய குலசேகரன் முதன் முதலாகத் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான்.

குலுங்கும் பல்லக்கில் பஞ்சணை மீது அவளது உடல் ஒய்யாரமாய் உலைந்து கிடந்து ஆடியது. தாமரைப் பூ நிறத்தில் பாதங்கள் வெண்மையில் பூத்து வழிந்தன. மார்பில் அழகுகளுக்கு அணை கட்டியது போல கச்சுகள் இறுகி விலாக்களில் வரியை உண்டு பண்ணி இருந்தன. தன் பார்வையை இழுத்து அவன் மீது முதலில் ஒரு கணைபோல் பதியவிட்டாள் கிருஷ்ணாயி ராணி!

"லட்சியமா அது? நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் அல்லோலப்பட்டு ஓடிப் போன நிலையில் ஒரு விக்கிரகத்தை, ஒரு உலோக விக்கிரகத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறாயே, அது ஒரு லட்சியமா?" என்று கேட்ட அவள் கல்லென்று முத்துக்கள் சிந்துவது போல் சிரித்தாள்.

"மகாராணி!" என்று அழுத்தமாகக் கூறி அவளைப் பார்த்தான் அவன். அவர்கள் இருவர் பார்வைகளும் வெட்டின.

"எனக்கு அது லட்சியந்தான் மகாராணி! எனக்கு மட்டுமல்ல தமிழ் பேசுகிற எம்போன்ற பாமர மக்கள் யாவருக்குமே அது ஒரு லட்சியந்தான். அரங்கன் எங்களது நம்பிக்கை! எங்கள் லட்சியம்! எங்கள் உயிர்! அரங்கனை இழந்தால் நாங்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்தவர்கள் ஆவோம். அவரை இழக்க நாங்கள் மனம் சம்மதியோம்! அவருக்காகவும் அவரது புனிதக் கோவிலுக்காகவும் எத்தனை ஆயிரம் பேர் மரித்திருக் கிறார்கள் தெரியுமா!" என்று கனல் தெறிக்கக் கேட்டான் குலசேகரன்.

உடனே அரசி, முகத்தில் சிரிப்பும் பொய்ப் பயமும் தோன்ற, "போதும் வீரனே! பயமாக இருக்கிறது.

நிறுத்திக்கொள்! அன்று திருவண்ணாமலை வீதியில் சண்டை இட்டது போல் சண்டை இடப் போகிறாய்! பிறகு கிடங்கில் போய் மாட்டிக் கொள்ளப் போகிறாய்! அங்கே உன்னைப் பார்க்க.." என்று சொல்ல வந்ததை நிறுத்தி, தன் கெண்டை விழிகளை ஓரமாக நீந்தவிட்டு அவனைப் பார்த்தாள்!

பிறகு ஏதோ நினைத்தவளாய் சடக்கென்று, "சரி நீ போகலாம்! யாத்திரையைச் சரியாகக் கண்காணி!" என்று சொன்னாள்.

குலசேகரன் போனதும் பல்லக்கின் திரையை இழுத்து மூடிவிட்டுப் பஞ்சணையில் கவிழ்ந்து கொண்டு ஓரேயடியாய்ச் சிரித்தாள் மகாராணி.

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

அழகர்கோவில் தோப்பு ஒன்றில் அரங்கனது விக்கிரகம் மறைவாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. பசுந்தழை களையே விதானமாகக் கட்டி அரங்கனுக்கு ஆலயம் அமைத்து, அவருக்குத் தினப்படியான உபசரணைகளை எல்லாம் முறைப்படி தவறாது செய்து வந்தார்கள் மூன்று கொடவர்கள்.

ஊர்வலத்தோடேயே வந்த இந்த மூன்று கொடவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் உறவினராவார்கள். அரங்கன் மீது மாறாத பக்தி பூண்ட அவர்கள் அவரை வானிலே வாழும் வெறும் தெய்வம் என்று கருதாமல், மண்ணிலே தங்களோடு இழைந்து வாழும் ஒரு மாபுருடர் என்று நினைத்திருந்தார்கள்.

இந்தக் காரணங்களாலேயே தங்களுக்கு வியர்த்தால் அவருக்கு விசிறி வீசியும், தங்களுக்குப் பசித்தால் அவருக்கு அமுது படைத்தும், தாங்கள் களைப்பு அடைந்தால் அரங்கனுக்குச் சிரம பரிகாரப் பணிவிடை செய்தும் வாழ்ந்து வந்தார்கள் அவர்கள்.

கோடை ஆதலால் அவர்கள் மூவரும் வெகு தூரம் போய் மட்குடங்களில் தண்ணீர் எடுத்து வரும்போது

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

ஒரு நாள் திடீரென்று ஒரு அரச பரிவாரம் அவர்கள் அருகில் வந்துவிட்டதைக் கண்டு கொண்டார்கள். ஆண்களும் நிறையப் பெண்களுமாய் வரும் அந்தப் பரிவாரம் அங்குள்ள தோப்புகளில் புகுவதைக் கண்ணுற்று, "ஐயோ! அரங்கன் இருக்கும் இடம் தெரிந்துவிடப் போகிறது!" என்று விரைந்து அரங்கன் தங்கியிருக்கும் புதரின் பக்கம் ஓடினார்கள்.

அவசரத்தில் பூஜைப் பாத்திரங்களை அப்புறப் படுத்தி, தழைகளால் ஆன அரங்கனது இருக்கையைக் கலைத்துவிடவே அதன் கூளங்களுக்குள் அரங்கனது உருவம் மறைந்து விட்டது.

அவர்கள் அப்படிச் செய்து முடிப்பதற்கும் அரண்மனைப் பெண்கள் அங்கே வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. அந்தப் பெண்மணிகளின் உடைகளைப் பார்த்த உடனே அவர்கள் டில்லித் துருக்கிய வகுப்பினர் என்பது நன்கு தெரிந்துவிட்டது! "ஓகோ! மதுரை ஆளுவோரின் அரண்மனைப் பெண்களா?" என்று யோசித்து வெலவெலத்து நிற்கும் காலையில், அந்தப்புரத்தைச் சேர்ந்த அலிகள் ஓடிவந்து அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

5

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

அலிகள் ஓடிப் போய்க் கொடவர்களைப் பிடித்ததும் அவர்கள் "ரங்கா! ரங்கா!" என்றார்கள். அதைக் கேட்டதும் அலிகள் பரிகாசமாய்ச் சிரித்து அவர்களை அழுத்தமாகப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

அதே நேரத்தில் வேறொரு பக்கத்தில் மற்றொரு சம்பவம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

அதே மலையின் விளிம்பு ஒன்றை நோக்கி அந்தப்புரப் பெண்களில் ஒருத்தி மெள்ள மெள்ள

நழுவிச் சென்று கொண்டு இருந்தாள். பெண்கள் எல்லாரும் அங்கே உல்லாசப் பொழுதுபோக்குக்காக வந்திருந்ததால் அந்தப் பெண் மீதுள்ள கண்காணிப்பு சிறிது தளர்ந்திருந்தது. அதையே சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவள் மெள்ளத் தன் கூட்டத்தை விட்டு நழுவி விட்டிருந்தாள்.

முகத்திரையிட்டுத் தன்னை மூடியிருந்த அந்தப் பெண்ணின் நடையைப் பார்த்தாலே அவள் வாசந்திகா என்று கூறிவிடலாம். பல மாதங்களாக துக்கமான நினைவுகளில் மூழ்கி மூழ்கி அவளது உடல் மிகவும் இளைத்திருந்தது. முகம் வாடியிருந்தது. நலிந்த நடையுடன் ஒரு முகடு நோக்கிச் சென்ற அவளது கண்களில் மளமளவென்று நீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் நினைவுகள் அலை மோதின.

அந்தப்புரத்திற்கு வந்ததில் இருந்து தன் வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்த்தாள். தன்னைப் போல் அழகான தேவதாசிகள் மட்டுமல்ல, அநேக சிற்றரசர்களின் மனைவிகளும், பெண்களும் கூட அங்கே பலவந்தமாகக் கொண்டு வரப்பட்டு, அடிமைகளாக வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் தங்களது கதி இதுதான் என்று நினைத்து புது வாழ்க்கையில் லயித்து தங்களது கவலைகளை மறந்து விட்டார்கள். ஆனால் பெரும்பான்மையோர் அங்கே இருப்பதற்கே விரும்பவில்லை. அதுவும் அங்கு நடக்கும் இழி வாழ்க்கைக்கு முற்றிலும் இணங்கவே இல்லை. ஆனால் இந்தப் பெண்களுக்கெல்லாம் போதை மருந்துகள் நேராகவும் மறைமுகமாகவும் கொடுக்கப்பட்டதன் மூலம், அவர்களது நினைவுகள் மழுங்க வைக்கப்பட்டன. அத்தகைய துர்க்கதிக்கு ஆளானவர்களில் ஒருத்தி வாசந்திகா. நினைவும் கனவும் தெரியாத போதையில் அவளது மேனியின் புத்தம் புதுமை குலைக்கப்பட்டுவிட்டது.

தன் புதுமை குலைந்துவிட்டது என்பது அவளுக்கு வெகு நாள் தெரியாது. ஆனால் போதையிலிருந்து விடுபட்டுத் தன் நினைவு கொள்ளும் நேரங்களில் தன் உடலில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருப்பதை அவள் உணர லானாள். சிறுகச் சிறுக அதன் காரணங்களை அறிய நேர்ந்த போது, தீயை மிதித்தாற் போலிருந்தது.

அவள் நினைவில் அப்போது முதலில் எழுந்த உருவம் குலசேகரனதுதான். அவனையே உருக்கமாக நினைத்தாள். வெதும்பினாள். வாழ்க்கையில் ஒழுங்காக வாழ்ந்தால் கூட, தேவதாசியான அவளுக்குக் குலசேகரனைப் போன்ற ஒருவன் கிடைப்பது கஷ்டம். பெண்மை இழந்த இந்த நேரத்தில் அவனை அடைவது முற்றிலும் துர்லபமான காரியம். இந்த நிலையில் அவள் வாழ்ந்தென்ன? இறந்தென்ன?

இந்த எண்ணங்களினால்தான் தன் வாழ்வை முடித்துக் கொள்வது என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தாள். அந்தப்புரத்திற்குள் அதற்கான வழி ஏதாவது கிடைக்குமா என்று பார்த்தாள். எதுவும் கிடைக்க வில்லை. அவளையும் மற்றவர்களையும் பரிவாரங்கள் நன்றாகக் கண்காணித்து வந்தார்கள். இந்த நிலையில் அவள் செய்யக் கூடியது ஒன்றுதான் இருந்தது.

எப்போதாவது வெளியே போக நேர்ந்தால் அந்த இடத்திலேயே தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது என்று தீர்மானித்திருந்தாள். அதற்கான நாளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

அன்றைய நாள் காலையில் தளபதி மாலிக் நேமி தமது அந்தப்புர பரிவாரங்களுடன் அழகர்மலைக்கு உல்லாசப் பயணம் போவதாக ஏற்பாடு நடந்திருந்தது. இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று அந்தப் பயணத்தை மிக ஆவலுடன் எதிர்நோக்கி இருந்தாள் அவள்.

இப்போது அந்தப் பயணமும் நிறைவேறிவிட்டது. பரிவாரங்களிடமிருந்து விடுபட்டுத் தனியாக நழுவும் சந்தர்ப்பமும் கிடைத்துவிட்டது. ஆகவே, வாசந்திகா மலை முகட்டில் நின்று கொண்டு கண்களை மூடி கைகளை கூப்பித் தியானிக்கலானாள்.

"ரங்கநாதா! உன் அடிமை நான்! உனக்கே சேவை செய்யப் பிறந்தவள் நான். ஆனால் உன் அருள் என்னை ஏனோ ஒரு இழிவான இடத்தில் தள்ளிவிட்டது. இதிலிருந்து எனக்கு மீள வழி தெரியாததால் நான் என்னையே மாய்த்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்து விட்டேன். அரங்கா! அடுத்த ஜன்மத்திலாவது நான் வேறு குலத்தில் பிறந்து குலசேகரனையே அடையும் படி வழி அருள்வாய்!" என்று கூறினாள்.

அடுத்த கணம் அதல பாதாளத்தில் குதித்துவிட வேண்டியதுதான்! அப்போது திடீரென்று "ரங்கா! ரங்கா!" என்று குரல் கேட்கவே திடுக்கிட்டு நின்றாள். தன் காதில் விழும் குரல் உண்மையானதா, அல்லது பிரமையா! சுற்றி வரப்பார்த்தாள். எதுவும் தெரியவில்லை. ஆனால் இரண்டாம் முறையாக அந்தக் குரல் "ரங்கா! ரங்கா!" என்று கேட்டது.

அவள் உடலில் புல்லரித்தது. அரங்கனின் முகம் அவள் முன் தோன்றிப் புன்முறுவலிட்டது! ஒரு வலுவான சக்தி அவளைப் பின்னுக்கு இழுக்கவே தான் வந்த வழியாகப் பின் திரும்பினாள். அந்தப்புரப் பரிவாரங்கள் இருக்கும் இடத்தை விரைந்து அடைந்தாள்.

அங்கே போனதும் அந்த அலிகள் கொடவர்களைப் பிடித்துச் சித்திரவதை செய்வதை அவள் காண நேர்ந்தது. ஒரு கணத்தில் அவர்களை அவள் அடையாளம் கண்டு கொண்டாள். இவர்கள் ஏன் இங்கே வந்தார்கள்? எப்படிப் பிடிபட்டார்கள்?

யோசித்தவாறு அலிகள் பக்கம் போய் விசாரித்தாள். "இந்த நாமதாரிகள் 'ரங்கா! ரங்கா!' என்று அலறுகிறார்கள். அந்த ரங்கனும் அவரது பொக்கிஷமும் இருக்கும் இடம் இவர்களுக்குத் தெரியுமோ என்று தான் பிடித்திருக்கிறோம்!" என்றார்கள் அலிகள்.

"அவர்களை விடுங்கள்!" என்று கொச்சையான துருக்கிய மொழியில் கூறினாள் வாசந்திகா. அலிகள்

அவர்களை விடுவித்ததும், அவர்கள் விருட்டென்று அப்பால் தள்ளி ஓடினார்கள். வாசந்திகாவின் உடல் மூடு துணியால் மறைக்கப்பட்டு இருந்ததால் அவளைக் கொடவர்கள் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

பிறகு வாசந்திகா சுற்றுமுற்றும் பார்க்க, ஒரு தழைப் புதரில் ஏதோ மினுக்குவது தெரிந்தது. மெள்ள அதை உற்று நோக்கியதும் அவள் உடல் உதறியது. அது திருவரங்கனின் அபயக் கை அல்லவா என்று யோசித்தாள். அந்தப் புதருக்குள்ளே அரங்கனை ஒளித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று அறிந்து உடனே அவள் அதன் அருகில் நளினமாகச் சென்று தழைகளை மேலும் பரவலாக்கி அரங்கனைச் சரியாக மூடி வைத்தாள். பிறகு யாரும் பார்க்காத கணத்தில் தன் கழுத்து நகையைக் கழற்றிப் புதருக்குள் போட்டுவிட்டு, பிறகு எதுவும் நடவாததுபோல் பரிவாரங்களுடன் கலந்து கொண்டு, பக்குவமாகப் பேசி அவர்களை அப்பால் அழைத்துச் சென்றுவிட்டாள்.

போகும்போது அவள் கண்ணில் ஈரம் கசிந்தது. "அரங்கா ஒரு கணத்தில் உயிரை விட்டிருப்பேன். ஆனால் நீதான் கூவி அழைத்தாய்! அடுத்த கணத்தில் நான் ஓடிவந்து உன்னைக் காப்பாற்றிவிட்டேன். என் வாழ்வில் எவ்வளவு பெரிய பாக்கியத்தை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டாய்! என் வாழ்வு யாருக்கும் உதவாது என்று எண்ணிய நேரத்தில் உலக நாயகனான உனக்கே உதவ முடியும் என்று நிரூபித்து விட்டாயே! ரங்கா இப்போது எனது வாழ்வு யாருக்காவது, எப்போதாவது பயன்படும் என்பது தெரிந்துவிட்டது. உனக்கே நான் உதவ முடிகிறதல்லவா? ஆகவே அதற்காகவாவது நான் இனி உயிர் வாழ்வேன் உனக்கு உதவி செய்வதையே என் குறிக்கோளாக வைத்துக் கொள்வேன். அரங்கா! என்னைக் காப்பாற்று!" என்று விழி ஒழுகப் பிரார்த்தனை செய்தாள்.

அவள் மனத்தில் தோன்றியிருந்த விரக்தி எல்லாம் படிப்படியாகக் கரைந்து போய்க் கொண்டிருந்தது.

ஒய்சள யாத்திரைக் குழுவினர் அடுத்த இரண்டு தினங்களில் இராமேசுவரம் சென்று தீர்த்தங்களில் நீராடி விட்டு மீண்டும் திரும்பினார்கள்.

திரும்பும் வழியில் ஒருநாள் மாலையில் பெரிய ஊரணிக்கரை ஒன்றில் தண்டு இறங்கியபோது, கடந்த பல வாரங்களில் ஏற்பட்ட அலுப்பு மிகுதியால் குலசேகரனுக்குக் காய்ச்சல் ஏற்பட்டது. கூடாரம் ஒன்றில் படுத்துக் கொண்டு மேலே இழுத்துப் போர்த்தி வெடவெடத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரவுப் பணியாட்கள் அவனுக்குக் கஞ்சியைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற பிறகு, அவன் சற்றுக் கண் அயரும்போது, "வீரனே!" என்று குரல் கேட்டு எழுந்து பார்த்தான். கூடார அகல் விளக்கொளியில் ராணி கிருஷ்ணாயி அங்கே வந்திருப்பது தெரிந்தது. உடனே குலசேகரன் எழுந்திருக்க முனைகையில் கிருஷ்ணாயி அவனைச் சைகை காட்டிக் கீழே அமர்த்தி விட்டாள்.

பிறகு பக்கலில் அமர்ந்து கொண்ட அவள், "வீரனே உன்னைக் கடுமையான உழைப்பில் ஈடுபடுத்தி விட்டேனோ!" என்று கேட்டாள்.

"இல்லை மகாராணி! நான் அவ்வளவு என்ன உழைத்துவிட்டேன்?" என்றான் குலசேகரன்.

"இல்லையப்பா! வெறுமனே குதிரை ஏறி ஒரு யாத்திரையில் போய் வருவதே பாண்டிய வீரனான உனக்குப் பெரும் அலுப்பாகத் தோன்றுகிறதே? காய்ச்சலில் விழுந்து விட்டாயே!" என்றாள்.

"மகாராணி!" என்றான் அவன். "தாங்கள் இந்த எளியவனை எள்ளி நகையாடுகிறீர்கள்! கேவலம் இந்த ஒரு யாத்திரையால் என் உடல் நோய் கொள்ளவில்லை. சென்ற மூன்று மாதங்களாக ஒரே யாத்திரைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். சிறிது கூட அயர்ந்ததில்லை. அது தான் என் நோய்க்குக் காரணம்" என்று கூறி மேலே

பேசாமல் போர்வையை விருட்டென்று இழுத்து தன் முகத்தை மூடினான்.

அப்போது இலேசான முறுவலிட்ட கிருஷ்ணாயி ஆதுரத்துடன் மெதுவாக எழுந்து, அவனது முகத்தின் மீதுள்ள போர்வையை மெதுவாக நீக்கி, நெற்றியில் கை வைத்து "ஐயோ! எவ்வளவு சுடுகிறது!" என்று கூறிவிட்டு "வீரனே நான் சொல்லியதைக் கேட்டு வருந்தாதே! உன் நோய் தெரியாமல் பேசிவிட்டேன். இதோ ராஜ வைத்தியரை உன்னிடம் அனுப்புகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து போனாள்.

அதன் பிறகு இரவில் குலசேகரனுக்கு வைத்தியம் செய்யப்பட்டது.

மறுநாள் காலையில் அவனது காய்ச்சல் சிறிது குறைந்திருந்தது. அவனுக்கு வேண்டிய பணிவிடை களை எல்லாம் செய்துவிட்டுக் குறளன் முறை காவலுக்குப் போய்விட்டான்.

காய்ச்சல் குறைந்து மேலே வியர்த்துவிட்டதால் போர்வையை விலக்கி, உடலைத் திறந்துவிட்ட குலசேகரன் அழற்சியில் சிறிது நேரம் கண்ணை மூடி இருந்தான். அப்போது எங்கிருந்தோ திடீரென்று அவன் மீது குளிர்ந்த தென்றல் படுவதை உணர்ந்து கண்களை விழித்த அவன், எதிரே ராணி கிருஷ்ணாயி அமர்ந்து கொண்டு அவனுக்கு விசிறி வீசுவதைக் கண்டான்.

"அபசாரம், மகாராணி!" என்று எழுந்த அவன் அவள் விசிறி வீசுவதை தடுக்க முயன்றான். அப்போது மகாராணி முறுவலிட்டு, "தடுக்காதே, வீரனே! சுத்த வீரர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வது அரசகுல மாண்பு! போரில் அடிபட்டு வீழ்ந்த எத்தனையோ வீரர்களுக்கு என் தந்தை பணிவிடை செய்திருக்கிறார். போரில் இறந்தவர்கள் யாவருக்கும் எம் பாட்டன் தர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஒரு தார்மீக அரச பரம்பரையில் வந்தவள் நான்! உனக்கு விசிறி வீசிப்

பணிவிடை செய்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்" என்றாள்.

"மகாராணி! நேற்றுத்தான் தாங்கள் என்னை வெறும் கோழை என்று பேசினீர்கள். இன்று சுத்த வீரன் என்று சொல்கிறீர்கள். காரணம் புரியவில்லையே!" என்றான்.

முறுவலிட்ட ராணி, தன் வளைந்த புருவத்தை மேலும் வளைத்துக் குறுகுறுப்பாக்கி, "நல்ல வீரர்களைச் சீண்டி விட்டு வேடிக்கை பார்ப்பது என் இயல்பு" என்றாள்.

"இது ஒரு வேடிக்கையா?" என்றான் குலசேகரன்.

"வேடிக்கைதான்! அதுவும் உன்னைச் சீண்டி விடுவதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி. ஏனெனில் உனக்கு எவ்வளவு கோபம் வருகிறது. அப்போது உன் முகம் என்னமாய்ச் சிவக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். திருவண்ணாமலை வீதியில் நீ கோபத்தில் துள்ளிக் குதித்ததை நான் மறக்க மாட்டேன்" என்றாள்.

"நான் சண்டை இட்டதை நீங்கள் பார்த்தீர்களா?"

"பல்லக்கிலிருந்து பார்த்தது நான்தான்! பிறகு நூறு ஒய்சள வீரர்களை அனுப்பி உன்னை ஒடுக்கியதும் நான்தான்! பின்னர் உன்னைக் கோட்டைக் கிடங்கில் தள்ளச் சொன்னதும் நான்தான்!"

"மகாராணி! தாங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். தாங்கள் ஏன் எனக்கு இந்தக் கொடுமைகள் செய்தீர்கள்?"

கிருஷ்ணாயி சிரித்தாள். கண்களில் வாள்கள் ஜொலித்தன. "நான் கொடுமைக்காரி இல்லை, உன்னை ஒரு நாழிகை நேரம் கிடங்கில் விட்டு வைத்துப் பிறகு விடுதலை செய்யலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அதற்கு எம்மன்னர் உடன்படவில்லை. அவர்தான் உன்னை ஒரு வாரகாலம் கிடங்கிலேயே வைத்திருந்தார்."

"அப்படியா! நான் கிடங்கில் இருந்தபோது ஒரு பெண்மணி வந்து எனக்கு உபதேசங்கள் செய்துவிட்டுப் போனாளே, அவள் யார்?" என்று கேட்டான் அவன்.

"அவள் விழிகளைப் பார்த்துக் கொண்டாய் அல்லவா?" என்று கேட்டாள் கிருஷ்ணாயி.

"ஆமாம்"

"அப்படியானால் அவளைத் தேடிக் கண்டுபிடி!"

"எங்கே கண்டுபிடிக்க? எனக்கு எல்லாப் பெண்களின் கண்களும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் தோன்றுகின்றன" என்றான் குலசேகரன்.

கிருஷ்ணாயி பக்கென்று சிரித்தாள். பிறகு விருட்டென்று எழுந்து அவனை விறைத்துப் பார்த்தாள். "வீரனே! நீ என்ன நினைத்தாய்! ஒரு மகாராணி உன்னிடம் ஏதோ இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டால், தாராளமாக இஷ்டப்படி பேசலாம் என்று நினைத்தாயா? எச்சரிக்கையோடு இரு" என்று கூறிவிட்டு விருட்டென்று நடந்து வெளியே சென்றாள்.

குலசேகரன் திக்பிரமையுடன் சிறிது நேரம் திகைத்திருக்கும் போது கூடாரத்தின் திரையை மற்றொரு பெண்ணின் கை விலக்குவது தெரிந்தது. ஆவலுடன் விழிகளை உயர்த்தினான் அவன்.

6

கூடாரத்தின் திரைத்துணியை ஒரு வளையணிந்த கை விலக்கியதும் குலசேகரன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். உள்ளே புன்னகையோடு அபிலாஷினி என்னும் சேடி நுழைந்தாள். குலசேகரனது கண்களை நேரில் ஒருபோது கண்டுவிட்டுத் தட்டுத் தடுமாறி கால்களை மாற்றி

வைத்து. பேச நா எழாமல் ஒரு பேழையை எடுத்து அவன் முன் நீட்டினாள். "இது ஏது?" என்று அவன் கேட்டதும், தலையைக் குனிந்து தரையை விரலால் கீறி, "அவர்கள் கொடுத்தது. உள்ளே லேகியம் இருக்கிறது. வேளா வேளைக்கு விழுங்கச் சொன்னார்கள். காய்ச்சல் குணமாகிவிடும்" என்று பதட்டத்துடன் கூறினாள்.

"எவர்கள் கொடுத்தார்கள்?" என்று ஆவலோடு கேட்டான் குலசேகரன்.

"அவர்கள்தான். அந்த வித்வாம்சினி!" என்றாள் அபிலாஷினி தன் விழியினைத் தூக்கி அவனை வளைத்துக் கொண்டே...

"வித்வாம்சினியா? யார் அது?"

"உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஹேமலேகாதான் வித்வாம்சினி!" என்றாள் அபிலாஷினி.

அபிலாஷினி என்பவள் பதினான்கே வயதான சிறிய பெண். இயற்கையிலேயே கூச்சம் நிரம்பியவள். ஒரு சேடிக்கான பிராயம் இல்லாவிட்டாலும், அதற்கான செழுமை அவளிடம் இருந்தது. சேடிகளுக்குரிய கூறை அவளது தோற்றத்திற்குச் சற்றே மிகையாகத் தோன்றினாலும், மார்பிலுள்ள கச்சு அவளுக்குச் செப்பு போல் அழகாகப் பொருந்தியிருந்தது. அவளது பார்வையில் அறியாமையும் வெகுளித்தனமும் விளையாடின.

"ஓ! ஹேமலேகா அனுப்பித்தார்களா? மிகவும் நன்றி உடையேன்!" என்றான் குலசேகரன்.

கீழே நிலத்தைப் பாவிக்கொண்டிருந்த கண்களை மேலே தூக்கிய அபிலாஷினி, கண்களைக் கொட்டிக் கொண்டே, "உங்களுக்கு உடம்பு எப்படி இருக்கிறது என்று வித்வாம்சினி விசாரிக்க சொன்னார்கள்" என்றாள்.

புன்னகை புரிந்த குலசேகரன், "எனக்கு குணமாகி

இருக்கிறது என்று சொல்லுங்கள், அவருக்கு என் நன்றியைக் கூறுங்கள்" என்றான்.

"சரி!" என்று கூறி அபிலாஷினி திரும்பிப் புறப்பட்டாள். அப்போது "ஹே" என்று குலசேகரன் கூப்பிடவே அதையே எதிர்பார்த்தது போல சடக்கென்று திரும்பி "என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"உன்னிடம் ஒன்று சொல்கிறேன். அதை வித்வாம்சினியிடம் கூறிவிடுவாயா?" என்று கேட்டான்.

"சொல்லுங்கள்" என்றாள் அபிலாஷினி.

"படிதும் மே தேஹி கஞ்சித் காவ்ய க்ரந்தம் என்று அவரிடம் சொல்!" என்றான்.

"என்ன சொன்னீர்கள்? திருப்பிச் சொல்லுங்கள்! எனக்குத் தெலுங்கு நன்றாகத் தெரியாது" என்றாள் அபிலாஷினி.

"இது தெலுங்கு இல்லை. வடமொழி! சொல்லு! படிதும் மே தேஹி..."

"படிதும்மேத.."

"இல்லை, இல்லை, படிதும்...மே...தேஹி.."

"படிதும் மே தேஹி."

"கஞ்சித் காவ்ய கிரந்தம்!"

அவள் இரண்டு மூன்று முறை அதைச் சொல்லிப் பார்த்துவிட்டு, "இதற்கு அர்த்தம் என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"அதை அவள் புரிந்து கொள்வாள்!" என்று குலசேகரன் கூறியதும் ஒரு சிணுங்களான பார்வையாக அவனைப் பார்த்துவிட்டு அவள் புறப்பட்டாள்.

உடனே குலசேகரன் "ஹேய்!" என்று மீண்டும் அவளை அழைத்தான்.

அவள் திரும்பிப் பார்த்ததும், "உன் பெயர் என்ன?" என்று கேட்டான்.

விழிகளை அகலமாக விரித்த அவள், "சொல்லுங்கள் அபிலா,," என்றாள்.

"அபிலா.."

"ஷினி!"

"ஷினி!.. அபிலாஷினி!"

"அது நான்தான்" என்று கூறிவிட்டு வெளியே போனாள் அவள்.

அன்று இரவு அகல் ஒளியில் குலசேகரன் ஏட்டுச் சுவடிகளைத் திருப்பி ஆவலுடன் பிரதிமா என்ற நாடகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், கூடாரத்தின் திரையை விலக்கிக் கொண்டு இரண்டு சேடிகள் கட்டியம் கூற, ராணி கிருஷ்ணாயி வெகு கம்பீரத்துடன் உள்ளே நுழைந்தாள்.

குலசேகரன் திடுக்கிட்டு எழுந்து அவளை உபசரித்து ஆசனத்தில் அமரச் செய்தான்.

"வீரனே! உடம்பு குணமாகிவிட்டதா?" என்று ஆரம்பித்த அரசி "ஓகோ! ஏடு படிக்க ஆரம்பித்து விட்டாயா? சரிதான்! நாடு இருக்கும் நிலையில் வேலைப் பிடிக்க வேண்டியவர்கள் எல்லாம் நூலைப் படிக்க ஆரம்பித்து விட்டால் வேறு வினை வேண்டாம்!" என்று கூறினாள்.

"மகாராணி! நான் ஆரம்பத்தில் நூலைப் படித்தவன் தான்! பிறகுதான் வேலைப் பிடிக்கத் தொடங்கினேன். இப்போது அதற்காக வருத்தப்படுகிறேன். காவியங்கள் தரும் மன அமைதியை வேறு எதுவும் தருவதில்லை" என்றான் குலசேகரன்.

"உண்மைதான் வீரனே! காவியம் படிப்பது மனத்திற்கு இன்பந்தான். ஆனால் அந்தக் காவியத்தைப் படிப்பதற்கும், உருவாக்குவதற்கும் தக்க அமைதியான சூழ்நிலை நாட்டில் இருக்க வேண்டாமா! அதை ஏற்படுத்துவதுதானே உன் போன்றோர்களின் பொறுப்பு! அதைச் செய்த பிறகுதானே நாமெல்லாரும் காவியம் படிக்க அமர வேண்டும். இப்போது நாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள பயங்கரமான சூழ்நிலையில் காவியம் படிப்பது பெருந்தவறு. காவியம் படிக்கக்கூடாது என்று கூட ஒரு உத்தரவு போட்டால் நல்லது!" என்று கூறி, குலசேகரன் சிறிதும் எதிர்பாராத நேரத்தில், அவன் கையிலிருந்த ஓலைச் சுவடியைப் பற்றி இழுத்து அருகிலிருந்த அகல்விளக்கின் சுடரில் பற்ற வைத்தாள்.

"மகாராணி! மகாராணி!" என்று பதட்டத்துடன் கூறிய குலசேகரன், ராணியைத் தடுக்க முடியாமல் தவியாய்த் தவிக்க, அந்த ஓலைச்சுவடி திகுதிகு என்று நெருப்பில் பற்றி எரிந்துவிட்டது.

அது அணையும்வரை முழுதுமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மகாராணி, ஹஹஹா என்று சிரித்து குலசேகரனைப் பார்த்து, "அடேயப்பா! கேவலம் ஒரு ஏட்டுச்சுவடி போனதற்கு எவ்வளவு வருத்தப்படுகிறாய்? இதன் மேல் அவ்வளவு வாஞ்சையா?" என்று கேட்டாள்.

"வாஞ்சை அல்ல, மகாராணி! அந்தச் சுவடி மற்றவருடைய சொத்து, அதற்கு நான் சொந்தக்காரன் அல்ல!" என்று அழுத்தத்துடன் கூறினான் குலசேகரன்.

"ஆ! சொந்தக்காரர் யார் என்று எனக்குத் தெரியும். சொல்லட்டுமா?.." என்று அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டு "படிதும் மே தேஹி.." என்று சொல்லி நிறுத்தினாள் அரசி.

இவளுக்கு எப்படி இந்த விஷயம் தெரிந்தது என்று குலசேகரன் ஆச்சரியத்துடன் அவளை வெறித்துப் பார்த்தான்.

மீண்டும் சிரித்த அரசி, உடனே சிரிப்பை நிறுத்தி, முகத்தைத் தீவிரமாக வைத்துக்கொண்டு, "வீரனே! நீ இந்த யாத்திரைக் கோஷ்டியுடன் வந்த காரணத்தை மறந்து விடாதே! பாதுகாப்பு வேலைக்காக மன்னர் உன்னை எம்முடன் அனுப்பியிருக்கிறார். அதை மறந்து விட்டு வேறு வேலையில் ஈடுபடாதே" என்று கூறினாள்.

குலசேகரன் ஒரே ஆத்திரத்தில் இருந்தான். ஆனால் அதை வெளிக் காண்பித்துக் கொள்ளவில்லை.

தன்னை விசிறிக் கொண்டிருந்த அரசி பிறகு மீண்டும் அவனை நோக்கி, "என்மீது கோபமா?" என்று கேட்டாள்.

"ஊகும்! நான் கோபப்பட்டு என்ன ஆகப் போகிறது?" என்றான் குலசேகரன்.

"காவியத்தை ஏட்டில் படிப்பதைவிட கண்ணில் படிப்பது எவ்வளவோ மேல்!" என்றாள் அரசி.

குலசேகரன் மௌனமாக நின்றான்.

"மற்றவர்கள் அனுபவித்ததைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்வதைவிட, சொந்தமாக அனுபவித்துத் தெரிந்து கொள்வது எவ்வளவோ மேல்!" என்றாள் அவள் மீண்டும்.

அப்போதும் குலசேகரன் மௌனமாக நின்றான்.

"ஏன் மௌனமாக நிற்கிறாய்! நான் சொல்வதைப் புரிந்து கொண்டாயா?" என்றாள் அரசி.

"கொண்டேன் மகாராணி! ஆனால் சொந்தமாக அனுபவம் பெறுவதற்கு நான் பெரிய மனிதன் இல்லை.

எளியவன்; சிறியவன்; அந்த வாழ்க்கை எனக்கு அப்பாற்பட்டது. அது எனக்குத் தெரியவும் தெரியாது" என்றான் குலசேகரன்.

ஹஹஹா என்று சிரித்த அரசி, "தெரியாதா? எளிதில் தெரிந்து கொள்ளலாமே! இதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது!" என்றாள்.

"எனக்கு அதில் இஷ்டமில்லை. நான் இப்போது ஒரு லட்சியத்தில் இறங்கி இருக்கிறேன். அதை நிறைவேற்றும்வரை வேறு எதிலும் ஈடுபாடு ஏற்படுவதை விரும்பவில்லை."

"ஓகோ! லட்சியமா? உனக்கு என்ன மகத்தான லட்சியம் இருந்துவிடப் போகிறது? ஒரு உலோக விக்கிரகத்துக்காக உயிரைவிடப் போகிறேன் என்று சொல்வாய்! அப்படிதானே?" என்று கேட்டாள்.

குலசேகரன் சற்று தீவிரப் பார்வையுடன் தலை நிமிர்ந்தான், "மகாராணி! அது வெறும் உலோகத்தினால் செய்த விக்கிரகம் அல்ல! இந்த தென்மொழி பேசும் மக்களின் நம்பிக்கையினால் செய்யப்பட்ட விக்கிரகம் அது! மகான்களான ஆழ்வார்களும் ஆசிரியர்களும் தமிழையே பாகாகப் பெய்து வார்த்த விக்கிரகம் அது. பக்தர்களும் பாமரர்களும் அதையே ஒரு கலங்கரை விளக்காக நினைத்து வந்திருக்கிறார்கள். அதன் புகழ் காலங்காலமாய் எண்டிசையும் பரவியுள்ளது. ஆகவே அது வெறும் உலோக விக்கிரகம் அல்ல. அது ஒரு தத்துவம்! ஒரு சமுதாயத்தின் ஆத்மா! அதைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று நான் நினைப்பதில் தவறு ஏதும் இல்லை! அது என் தலையாய லட்சியம்!" என்றான் சிறிது ஆவேசத்துடன்.

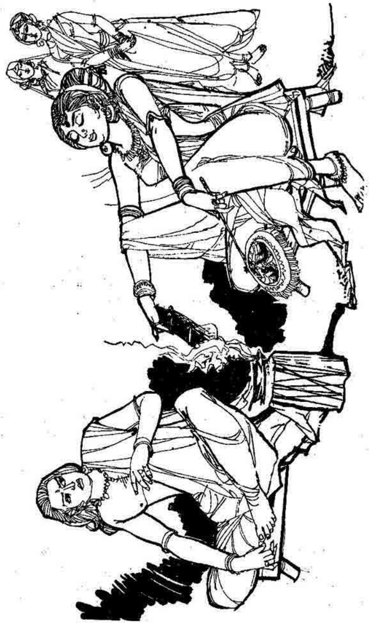
அரசி மீண்டும் கலகலவென்று சிரித்தாள். அவள் அணிந்திருந்த இரத்தின ஆரங்கள் எல்லாம் ஆயிரம் ஒளிகளாய் மின்னின.

"லட்சியம்! லட்சியம்! வீரனே! உன்னை விட லட்சியம் பெரிதாக நினைத்தவர்களை எல்லாம் பார்த்திருக்கிறேன். கடைசியில் அவர்கள் எல்லாரும் என்ன கதி ஆனார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்! சரி! உன் லட்சியமோ அரங்கனைக் காப்பது என்று வைத்து இருக்கிறாய்! அப்படி வைத்தால் கூட நீ காவியம் படிப்பது அனாவசியம்! இதைப் புரிந்துகொள்!"

இவ்வாறு கூறிய அரசி விருட்டென்று எழுந்து வெளியே வேகமாகச் சென்று விட்டாள்.

அழகர்மலையில் மாலை நேரம் வரை தங்கி இருந்துவிட்டு, டில்லித் தளபதி மாலிக் நேமியும் அவரது அந்தப்புரப் பரிவாரங்களும் போன பிறகு, வெகு தொலைவில் புதர்களுக்கு இடையே மறைந்திருந்த கொடவர்கள் எழுந்து வந்தார்கள். வெகு ஆவலுடன் ஓடிவந்து தழைப் பந்தலை நீக்கிப் பார்க்க, உள்ளே அரங்கன் யாதொரு குறைவும் இல்லாமல் இருப்பதைக் கண்டு கண்ணீர் உகுத்து, அவரை வெளியே எடுத்துப் பார்த்தார்கள். அப்போது அரங்கனது கழுத்தில் ஒரு பொன் ஆரம் இருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்து, "ஆகா! அரங்கா! கைப்பொருள் யாவும் இழந்த நிலையில் உனக்கு எப்படி எல்லா சேவைகளையும் குறைவற நடத்துவோம் என்று நினைத்திருந்தோம். நீயே அதற்கு வழி வழங்கி விட்டாய்!" என்று கூறி மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். பிறகு காலையிலிருந்தே அரங்கனுக்கு உணவு ஏதும் படைக்கவில்லை என்பதை நினைத்து மனமுருகி, "இப்படி ஒரு அபசாரத்திற்கு ஆளானோமே! அடியோங்களை மன்னித்தருள வேண்டும் சுவாமி!" என்று பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு, கனி வர்க்கங்களைத் தேடி சோலைக்குள் புகுந்து சென்றார்கள்.

அன்று வழிபாட்டை ஒரு விதமாக முடித்துக் கொண்டு சில கொய்யாக் கனிகளில் தங்கள் உணவை முடித்துக் கொண்ட அவர்கள் இரவு நிம்மதியாகப் படுத்து உறங்கினார்கள்.

மறுநாள் காலையில் எழுந்து, "இனியும் அரங்கன் இங்கே இருப்பது தவறு" என்று தீர்மானித்து அவரை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு நெருக்கமான செடி கொடி மரங்கள் அடர்ந்த மலைக் காட்டில் நுழைந்து சென்று மலையின் வேறு ஒரு பகுதியை வந்து அடைந்தார்கள்.

அங்கே ஆசுவாசப்பட்டுவிட்டு, "இன்றைய நாள் பொழுதை எப்படிக் கழிப்போம்" என்று எண்ணும் வேளையில் மூத்த கொடவர், மற்ற இருவர்களையும் நோக்கி, "எத்தனை நாட்கள் பெருமாள் இப்படி வெறும் கனி வகைகளையே அருந்தி உபவாசம் இருப்பார்! அவரது மேனிக்கு இவை ஒத்துக் கொள்ளுமா? அன்னம் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டாமா? இதற்கு நான் ஒன்று செய்கிறேன். நமக்குக் கிடைத்துள்ள பொன் ஆபரணத்தைக் கொண்டு போய் விற்று தேவையான தானியங்களை வாங்கிவந்து விடுகிறேன்" என்று கூறினார்.

மற்ற இருவரும் ஆமோதிக்கவே அவர்களிடம் விடைபெற்று அந்த மூத்த கொடவர் மலையிலிருந்து கீழே இறங்க ஆரம்பித்தார்.

கீழே சரிவில் வந்தபோது நான்கு தாடி வைத்த பேர்வழிகள் மலைமீது ஏறுவதைக் கண்டு திகைத்து அவர்களைப் பார்க்க அவர்களும் இவரைக் கண்டு வெகு ஆச்சரியத்துடன், "ஹோ!" என்று கத்தினார்கள்.

7

மலையிலிருந்து கீழிறங்கும் மூத்த கொடவரை நோக்கி 'ஹோ' என்று கத்திவிட்டு, அந்த நான்கு தாடிக்காரர்களும் ஓடிவந்தார்கள். கொடவரை நெருங்கி அவரை இறுகக் கட்டிக் கொண்டார்கள்.

அவர்களை இன்னார் என்று இனம் கண்டு கொண்ட கொடவரும், "ஆகா, அழகிய நம்பியா? பார்த்து பலமாதங்கள் ஆயிற்றே! நம்பி! நாச்சியார் என்ன ஆனார்? சௌக்கியமாய் இருக்கிறாரா? அவருக்கு பூஜை, நைவேத்தியங்கள் எல்லாம் சரிவர நடக்கின்றனவா? திருவரங்கம் எப்படி இருக்கிறது? அங்கிருந்து அந்நியப்படைகள் அகன்று விட்டனவா?" என்று சரமாரியாகக் கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டே போனார்.

துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அழகிய நம்பியும் மெள்ளத் தழுதழுத்து, நாச்சியார் ஊர்வலத்திற்கு நேர்ந்த கதியையும், நகைப் பெட்டகங்களை புதைத்துவிட்டு வந்த கதையையும் விரிவாகக் கூறினான்.

"சுவாமி! அநியாயம் நடந்துவிட்டது. நாச்சியாரைக் காப்பாற்ற வகை இல்லாமல் போனேன். பஞ்சு கொண்டானுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியில் இருந்து பிறழ்ந்துவிட்டேன்" என்று பலவாறாக நொந்து புலம்பினான் அவன்.

அவனைத் தேற்றி எடுத்த கொடவர், அரங்கன் ஊர்வலத்திற்கு நடந்த கஷ்ட நஷ்டங்களை எல்லாம் கூறி, "எல்லாவித இன்னல்களில் இருந்தும் நம் அரங்கன் தப்பிவிட்டார்! இனி என்ன நடக்குமோ?" என்று கூறி, மலை மேலே அரங்கன் இருக்கும் இடத்தை அடையாளம் சொல்லி, அதற்குப் போகும் வழியையும் காட்டிக் கொடுத்தார்.

பிறகு அவர், "இப்போது அரங்கனுக்கு தினப்படி அமுதுக்குக் கூடக் கஷ்டமாகிவிட்டது. நம்மிடம் தானியங்களோ, வெஞ்சனங்களோ இல்லை. ஆகவே தான் கீழே போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்" என்று கூறி விடைபெற்று மலைச் சரிவின் முள்ளிலும் கல்லிலும் காலைப் பரபரவென்று வைத்து இறங்கினார்.

அடுத்த இரு நாழிகையில் அழகிய நம்பி மேலே ஏறி, தழைப்பந்தல் கீழ் தனியாகவும், எளிமையாகவும்

வீற்றிருக்கும் அரங்கனைக் கண்டு உணர்ச்சிகள் மேலிடக் கண்களில் நீர் பொங்க, "சுவாமி!" என்று தழதழப்புடன் கூவி, அவர்முன் நெடுஞ்சாண்கிடையாக வீழ்ந்து, "சுவாமி! உமக்கு இது நேருமோ? அரச வாழ்வு வாழ்ந்தீரே? இன்று துறவிபோல் உண்ண உணவுகூட இன்றித் தவிக்கிறீரே!" என்று பலவாறாகப் புலம்பி, கிடந்தகிடையாக வெகுநேரம் இருந்தான்.

தீர்த்த யாத்திரை திரும்புகிற வழியில் நோய் வாய்ப்பட்டிருந்த குலசேகரன் அடுத்த இரண்டு தினங் களில் குணமாகிவிடவே, முன்புபோல் தன் வேலைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினான். அவன் மனத்தில் அடிக்கடி சில எண்ணங்கள் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தன.

"குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக் கொண்டோமே! அரங்கனுக்கு உதவி தேடிவந்து இப்படி இக்கட்டில் மாட்டிக் கொண்டோமே! இந்த ராணி கடுகடு என்றிருக் கிறாளே! இவளை எத்தகையவள் என்று புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே! போதும்! இந்த யாத்திரை போதும்! இவர்களைத் திருவண்ணாமலையில் கொண்டு போய் விட்டதும், பேசாமல் அழகர்மலைக்குத் திரும்பிவிட வேண்டியதுதான்! அரங்கனுக்கு உதவி கிடைத்தாலும் சரி, கிடைக்காவிட்டாலும் சரி!" என்று நினைத்தான்.

ஒருநாள் முறை காவலுக்காக அவன் புறப்படும் வேளையில் எதிரே அபிலாஷினி என்னும் அந்தச் சேடி ஒரு சிறுமான் போல் நடந்து வரவே, "அபிலா.." என்று அழைத்து அவளை நிறுத்தினான். அந்தப் பெண்ணும் கண்களை பலமுறை கொட்டிக் கொண்டு அவனைப் பார்த்து, அவனருகில் வந்து "என் பெயர் கூட வடமொழிதானே! அதை முழுவதுமாகச் சொல்ல உங்களால் முடியவில்லையே! எங்கே சொல்லுங்கள் அபிலா..." என்றாள்.

"அபிலா" என்றான் குலசேகரன் சிரித்துக் கொண்டே.

"ஷினி.." என்றாள் அவள்.

"ஷினி."

பிறகு அவன், "அபிலாஷினி! நீ கோள் மூட்டுவதில் கெட்டிக்காரிபோல் இருக்கிறதே!" என்று சொல்ல, "நானா! ஐயோ! ஒரு பாபமும் அறியாதவள்! நான் ஏன் கோள் சொல்ல வேண்டும்?" என்று தன் சின்ன வாயைத் திறந்து கொண்டு அதன்மீது மெல்லிதான விரலை வைத்துக் கேட்டு நிற்க, அப்போது அவளது அந்த அழகான 'பாவ'த்தைக் கண்ட குலசேகரன் மேலும் தொடர்ந்தான்.

"அபிலாஷினி! நான் ஹேமலேகாவிடம் போய்ச் சொல் என்று ஒரு வடமொழி வாக்கியத்தைச் சொன்னேன். அதை உன்னை யார் மகாராணியிடம் போய்ச் சொல்லச் சொன்னது?" என்று கேட்டாள்.

"அதுவா? நான் உங்களிடம் அர்த்தம் கேட்டேன். நீங்கள் சொன்னீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

"சொல்லவில்லை"

"அதனால்தான் நான் மகாராணியிடம் போய்க் கேட்டேன். அவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள்! அடே அப்பா? படிப்பதற்கு எனக்கு ஒரு காவியத்தைக் கொடு என்று கேட்டிருக்கிறீர்கள். அதைத் தமிழில் சொல்லி இருக்கக் கூடாதா? 'படிதும் மே தேஹி கஞ்சித் காவ்ய கிரந்தம்' என்று வடமொழியில் தான் சொல்ல வேண்டுமோ? இதை நான் புரிந்துகொள்ளக் கூடாதா? இதில் என்ன இரகசியம் இருக்கிறது?" என்று கேட்டுத் தன் சிறு விழிகளை மேலே வளைத்துத் தூக்கி அழகாக அவனைப் பார்த்தாள்.

"நீ பொல்லாதவளாய் இருப்பாய் போல இருக்கிறதே!" என்று கூறிய குலசேகரன் மேலே போக முற்பட, "ஐயா!" என்றழைத்தாள் அவள்.

குலசேகரன் திரும்பினான்.

"நீங்கள் வில்லை வளைத்து ஒரு அம்பை விடுங்கள். அது பறப்பதை நான் பார்க்க வேண்டும் போல இருக்கிறது. இதுவரை பார்த்ததில்லை" என்றாள் அவள்.

புன்னகை புரிந்த குலசேகரன் ஒரு அம்பை எடுத்து உய் என்ற சத்தத்துடன் பறக்கவிட, அதிசயத்துடன் அதைப் பார்த்த அபிலாஷினி குழந்தை போல் கைகொட்டி ஆர்ப்பரித்தாள்.

பிறகு குலசேகரன் மேலே போக முற்படும்போது, "ஐயா!" என்றாள் மீண்டும். நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்ட குலசேகரன், "என்ன?" என்று மீண்டும் கேட்க, "ஹேமலேகா சொன்னதை நான் சொல்ல வேண்டாமா?" என்று கேட்டாள்.

"அவளா? என்ன சொன்னாள்?" என்று தன்னை மீறிய ஆவலுடன் குலசேகரன் கேட்க, கீழ் உதட்டை மடித்துச் சிறிது நேரம் அவனை வேடிக்கை பார்த்த அபிலாஷினி, "என்ன சொன்னார் தெரியுமா? உங்கள் அம்மாவுக்கு இன்று மாதத் திதியாம்! அதை நினைவு படுத்தச் சொன்னார்" என்றாள்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் குலசேகரன் பல கணங்கள் செயலற்று நின்றான். பிறகு வில்லைக் கீழே அழுத்திச் சிறிது நேரம் யோசித்து நின்ற பின்னர், "நல்லது அபிலா!" என்று சொல்லிவிட்டு மேலே நடந்தான்.

மாலையில் கையில் சில காசுகளை எடுத்துக் கொண்டு அருகில் உள்ள சத்திரத்திற்குச் சென்று அங்கு யாராவது வயோதிக யாத்திரிகர்கள் வந்திருக்கிறார்களா என்று அவன் விசாரித்தான். நாட்டில் அந்நியர் படையெடுப்பினால் யாத்திரிகர்கள் வருவது நின்று விட்டது என்றும், சத்திரக்காரர்களே விருந்தினரைத் தேடித் திண்டாட வேண்டி இருக்கிறது என்றும் அங்கே தெரிவித்தார்கள்.

அதன் பின்னர் திரும்பி வந்த குலசேகரன் பல்லக்குச் சுமப்பவர் சிலரை அழைத்து, அவர்களுக்கு அந்தக் காசுகளைத் தானமாக வழங்கிவிட்டு, இருட்டு நேரத்தில் கிழக்கே உள்ள பரந்த வெளிக்குச் சென்று அங்கே பல நாழிகை நேரம் தன் தாயாரை நினைத்துக் கண்ணீர் உகுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பிறகு தேறி எழுந்து, வரிசையாக உள்ள கூடாரங்களின் முன்புற வாசல்வழியே நடந்துவர, ஒரு கணத்தில் ஒரு கூடாரத்தின் புறத்தில் ஏதோ அசைவு ஏற்படுவதைக் கண்டு திரும்பிப் பார்க்க, அங்கே சாளரச் சீலையை விலக்கிக் கொண்டு ஹேமலேகாவின் முகம் தெரிவதைக் கண்டு திடுக்கிட்டுச் சிறிது நின்றான். அவளைப் பார்த்த கணத்தில் உடலில் பதட்டம் தோன்றவே ஏதாவது அவளிடம் பேசலாமா என்று குழம்பிவிட்டு, "நீங்கள் கொடுத்து அனுப்பிய பிரதிமா நாடகத்தை அரசி எரித்துவிட்டாள், வருந்துகிறேன்" என்று தடுமாறியவாறு கூறினான். அதற்கு அவள் வாய் திறந்து மறுமொழி கூறாமல், "அதனால் ஒன்றுமில்லை" என்பது போல் தலையை மட்டும் ஆட்டிவிட, அதற்கு மேல் அங்கு நிற்கத் துணிவில்லாமல் குலசேகரன் விருட்டென்று மேலே நடந்து போனான்.

தனது கூடாரத்தை அடைந்த பிறகு படபடத்த இதயத்துடன், நடந்ததை எல்லாம் நினைத்துப் பார்த்து, "அவள் ஏன் என்னிடம் ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை? ஒருவேளை சூழ்நிலை கண்டு பயப்படுகிறாளோ?" என்று பலவிதமாய் யோசித்துவிட்டு, 'ஆகா! என் தாயாரின் திதியை நினைவுப்படுத்திக் கூறியதற்காக அவளிடம் நன்றி தெரிவிக்காமல் வந்துவிட்டோமே!' என்று நெடுநேரம் மனதைக் குடைந்து வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு வாரத்தில் தீர்த்த யாத்திரைக் குழுவினர் திருவண்ணாமலையைப் போய் அடைந்தார்கள். ஓய்சள மன்னர் வீர வல்லாளர் தமது ராணியைக் கண்டதும் மிகவும் மகிழ்ச்சி பொங்க அவளை அணைத்துக் கொண்டு, "யாத்திரை எல்லாம் பயமின்றி நடந்ததோ?" என்று கேட்க, "நீங்கள்தான் அந்த பாண்டியநாட்டு வீரனை அனுப்பினீர்களே! அவன் எங்களை நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டான்" என்று கூறினாள்.

யாத்திரைக்காரர்கள் திரும்பிய அன்று அரண்மனையில் பெரிய ஓமங்கள் வளர்த்து சாந்திகள் செய்து, பலவித தானங்களையெல்லாம் செய்தார்கள்.

இந்த நிகழ்ச்சிக்கு எல்லாம் குலசேகரன் அரண்மனைக்கு செல்லவில்லை. அவனும் குறளனும் நகரத்துச் சத்திரம் ஒன்றில் படுத்து ஓய்வு எடுத்தார்கள். அரண்மனை வைபவங்கள் எல்லாம் முடிந்த பிறகு அவர்கள் ஓய்சள மன்னரை சாவகாசமாக அணுகிப் பேச நினைத்தார்கள்.

இரு தினங்களில் வைபவங்கள் முடித்த பிறகு, குலசேகரனும் குறளனும் காலையில் குளித்துத் தங்களை நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ஓய்சள மன்னர் அன்று வெள்ளிக்கிழமையாக இருந்ததால் அரச சபை கூட்டி இருந்தார். உள்ளே ஆடல், பாடல்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. குலசேகரனையும் குறளனையும் வரவேற்ற இரு பிரதானிகள் அவர்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்று ஆதனங்களில் அமர்த்தினார்கள்.

பிரம்மாண்டமான அந்த அரண்மனைக் கூடத்தில் அங்கங்கே தூண்களும், சிலைகளும், தங்க வேலைப் பாடுகளுடன் மின்னின. பட்டுத் திரைச் சீலைகள் எங்கும் கண்களைப் பறித்தன. விதானங்களில் இருந்து தொங்கிய மாலைகள் சுற்றிவர நறுமணத்தைப் பரப்பின.

அந்தக் கூடத்தின் கோலாகலக் காட்சியில் தன்னைப் பறிகொடுத்த குலசேகரன் ஒவ்வொரு பகுதியாக மெதுவாகப் பார்த்து வரும்போது அரசருடன் சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருந்த ராணி கிருஷ்ணாயி அவனது பார்வை செல்லும் திக்கை எல்லாம் உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு சமயம் அவனது பார்வை திடீர் என்று சிங்காதனத்தின் பக்கம் திரும்பி அவள் மீது விழுந்த போது, அவள் பதைபதைத்துச் சில கணங்கள் தடுமாறினாள்.

பாடல்களுக்கு வாத்தியங்கள் வாசித்த பெண்களின் மீது குலசேகரனின் பார்வை ஓடியபோது, அங்கே பல பெண்களுக்கு மத்தியில் ஹேமலேகா யாழ் வாசிப் பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு அப்படியே நின்றுவிட்டது. கல்விப் புலமை நிரம்பிய ஹேமலேகா வாத்தியப் பெண்களில் ஒருத்தியாக இருப்பதை அவன் விரும்பவில்லை.

அவளை அடிக்கடி பார்த்தபோது, அவள் தன் பார்வையைத் தாழ்த்தியவாறே யாழ் வாசிப்பதை அவன் காண நேர்ந்தது. ஆனால் ஒரு சமயம் திடீரென்று பாராட்டுக் கரகோஷம் எழுந்தபோது அவளது பார்வை மேலே நிமிர்ந்தது. அந்தக் கணத்தில் குலசேகரனின் கண்களை அவள் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஒருகணம் திடுக்கிட்டு அவனையே நோக்கிப் பின்னர் பார்வையைத் தாழ்த்திவிட்டாள் அவள்.

கணத்தில் நேர்ந்த அந்தப் பார்வைச் சந்திப்பை அரச சபையில் ஒரே ஒருவரின் கண்கள்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அவை ராணி கிருஷ்ணாயியின் கண்கள்தான்.

ஹேமலேகாவைப் பார்த்த பிறகு குலசேகரனின் மனம் ஏதோ வெறி பிடித்த பிராணி போல் பல திசைகளில் தட்டுத் தடுமாறி ஓடியது. அவனுள்ளே ஒரு பரபரப்புத் தோன்றி பரவிக் கொண்டிருந்தது. ஹேம லேகாவின் கண்களில் தோன்றிய ஒரு சோகமே அவனை அந்த நிலைக்கு ஆளாக்கியிருந்தது.

வழக்கமாக அவள் கண்களில் தெரியும் ஆனந்தச் சிலிர்ப்பை அன்று காண முடியவில்லை. அதற்குப் பிரதியாக இரக்கம் வரவழைக்கத்தக்க ஒரு சோக உணர்ச்சியே அவளது கண்களில் கூடி இருந்தது. இதற்குக் காரணம் என்ன? அவளுக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது? ஏன் இப்படி வருத்தப்படுகிறாள்?

ஆடல், பாடல்கள் முடிந்த பிறகு அரசர் வல்லாளர் யாவருக்கும் பரிசில்கள் வழங்கினார். குலசேகரனுக்கும் குறளனுக்கும் முத்து ஆரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. பின்னர் சபை கலைந்த பின், யாவரும் போக முற்பட்ட போது, குலசேகரனும் குறளனும் மட்டும் கூடத்திலேயே தங்கி நின்றார்கள். அரசரின் பிரதானிகள் அவர்களை விசாரித்து அரசர் முன்னிலையில் கொண்டு போய் நிறுத்தினார்கள்.

"மன்னர் பெரும! நின் குலம் வாழ்க! தீர்த்த யாத்திரையை இனிது முடித்து வைத்தோம். இனி தங்களது அரும்பெரும் உதவியை அரங்கனுக்காக எதிர்பார்த்து நிற்கிறோம்." என்று கூறினான் குலசேகரன்.

மெள்ளச் சிரித்த ஒய்சள அரசர், "வீரனே! நாம் சீக்கிரம் ஒரு முடிவுக்கு வருவோம். நீ இன்னும் சிறிது நாள் திருவண்ணாமலையில் தங்கி இருக்க வேண்டும்!" என்று கூறினார்.

"சித்தம்!" என்று கூறிய குலசேகரன் அவரிடம் விடைபெற்று மெள்ள வெளியே நடந்தான்.

மன்னர் உடனே உதவுவதாக உறுதி கூறவில்லையே என்று குழப்பமுடன் அரண்மனையின் நீளத் தாழ்வாரங் களைக் கடந்து அவன் சென்றபோது ஒரு நிலைவாயிலின் அருகில், "ஐயா!" என்று ஒரு சேடி வழிமறித்தாள்.

குலசேகரன் அவளை உற்றுப் பார்க்க, "ஐயா, உங்களை மகாராணி அழைத்து வரச் சொன்னார்கள்!" என்று கூறினாள் அவள்.

குலசேகரன் சில கணங்கள் யோசித்துவிட்டு, "குறளா வா போகலாம்!" என்று சொன்ன போது "ஐயா! தாங்கள் ஒருவரை மாத்திரந்தான் அழைத்து வரும்படி உத்தரவு!" என்றாள் சேடி.

அப்போதும் யோசித்த குலசேகரன், 'சரி நடப்பது நடக்கட்டும்' என்று நினைத்து குறளனைச் சத்திரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, அந்தச் சேடியுடன் ராணியின் இருக்கை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

பல தாழ்வாரங்களையும், முற்றங்களையும் அறைகளையும் கடந்த பிறகு தேவலோகத்துக் கதவங்கள் போலத் தெரிந்த ஒரு பெரிய நிலைக்கதவைப் போய்ச் சேடி தட்டினாள். கிணுகிணு என்று மணிகள் சிலுங்க கதவு திறந்தது. உள்ளே உயரிய நீல பட்டுத் துணி அணிந்து தந்தப் பாவைபோல் அரசி கிருஷ்ணாயி அதி சுந்தரமான புன்னகையோடு நின்று கொண்டிருந்தாள்.

மூக்கிலும் நெற்றி மேலும் வைர அணிகள் மின்ன, கண்களில் மின்னல் பிரகாசமாய் அதிமோகன ஒளிகள் வீசிக் குழைய, அவள் தன் செந்தூர இதழ்களைப் பிரித்து, "வாருங்கள் வீரரே!" என்று அழைத்தாள். அந்த மரியாதையைக் கண்டவுடன் அவனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

8

தந்தப் பாவைபோல் வெண்ணிற காந்தியுடன் விகசித்த ராணி கிருஷ்ணாயி தன் மழைக் கண்களால் அவனைப் பார்த்தாள். "உள்ளே வாருங்கள்!" என்று அழைத்தாள்.

அவளது மரியாதையையும் வினயத்தையும் கண்டு திடுக்கிட்ட குலசேகரன், "இந்த உபசரணைகள் எதற்கோ?" என்று யோசித்துச் சிறிது நிற்க, "வாருங்கள்

வீரரே!" என்று கிருஷ்ணாயி மீண்டும் தன் கனி மொழியில் அழைக்க, மெள்ள அடி எடுத்து வைத்து அந்த எழிலார்ந்த கூடத்துள் அவன் மெதுவாக நுழைந்தான்.

அவ்வளவில் திடீரென்று கின்னரர்களைப்போல் பல பெண்கள் ஒரு சேரக் கீதம் பாட, தாதிகள் வழியெல்லாம் மலர்களைத் தூவ, பலர் தூபங்களை ஏந்த, இளம் பெண்கள் அழகாய் நிருத்தியம் பிடித்துக் கொண்டு அவன் முன்னால் நடந்து சென்றார்கள்.

கூடத்து நடுவே அலங்காரமாக இருந்த பொன் ஆதனத்தில் அமர்ந்த அவன், எங்கும் பரிமள சுகந்தங்கள் நிரம்பி வழிவதையும், பெண்கள் கூடி இருந்ததால் அவர்களது மேனி சுகந்தங்கள் மென் மணமாய்ப் பரவி நிற்பதையும் உணர்ந்தான். மனம் மெள்ள மெள்ள மிருதுவாகும் வேளையில், ராணி கிருஷ்ணாயி புன்னகையோடு ஒரு பொன் பாத்திரத்தில் பழரசத்தை ஊற்றி அவன் முன்னே நீட்ட, அவனும் அதை வாங்கி மெள்ளப் பருக, 'இது போன்ற ருசி இதுநாள்வரை கண்டதில்லையே!' என்று எண்ணினாள்.

பிறகு அவன், "மகாராணி! இந்த ஏழைக்கு ஏன் இவ்வளவு உபசாரம் அளிக்கிறீர்கள்? எனக்குத் தகுதி இல்லையே..." என்று கூறி கிருஷ்ணாயியைப் பார்த்தான். அப்போது அவனையும் அறியாமல் சிறிதாக ஒரு முறுவல் தளும்பி வழிய, அதை நொடியில் உணர்ந்த கிருஷ்ணாயி உடனே, "இந்தா" என்று ஒரு சேடியை அழைத்து, "இன்னும் ஒரு வட்டிலில் பழரசம் கொண்டு வா!" என்று கட்டளையிட்டாள்.

"ஆகா! வாழ்க்கையில் இப்படிப்பட்ட சுவைகளும் உள்ளனவோ! இந்தப் பழரசம் போல் பருகியதும் இல்லையே" என்று எண்ணிய குலசேகரன், கிருஷ்ணாயி இரண்டாம் முறையாகக் கொடுத்த பழரசத்தையும் நன்றாக ருசித்துப் பருகினான். பின்னர் கிருஷ்ணாயி ஒரு அபிநயத்துடன் பாத்திரத்தை வாங்கியபோது

அவளது குளிர்ச்சியான இரு விரல்கள் அவன் விரல்கள் மீது படிந்தன. அப்போது திடீரென அவன் உடலில் ஒரு புல்லரிப்பான மின்னல் சொடுக்கிப் பரந்தது.

கண்களில் மினுமினுவென்று உணர்வுகள் பொங்க அவன் அவளைப் பார்த்தபோது, கிருஷ்ணாயி அதிரூப சுந்தரியாகக் காட்சி கொடுத்தாள். அவளது மோகனமான முறுவலும், இளமையின் பசுமையும் ஆலிலையாகத் தெரிந்த வயிறும் அதன் ஒரே ஒரு அழகான மடிப்பும், சங்குபோல் சுழிந்த சிறு நாபியும் அவனது உள்ளுணர்வு களில் ஏதோ இனம் புரியாத வேதனைகளை எழுப்பின.

தன்னுள் எழும் இந்தப் புதுமை உணர்வுகளுக்குக் காரணம் புரியாமல், அரசியின் கண்களை ஒரு முறை பார்க்க, அவ்விழிகளில் தெரிந்த ஒரு தாபமான ஏக்கம் அவனுள் ஒரு அழலை மூட்டிவிட, அடுத்த கணத்தில் அவன் உடல் பரபரவென்று தீயில் எரிவதுபோல் எரிய ஆரம்பித்தது.

அந்தத் தீ எழுந்து வாட்டும் வேளையில், அவன் கூடம் முழுவதையும் உற்றுப் பார்க்க, அங்கே தெரிந்த பெண்கள் யாவருமே போகப் பொருள்களாகத் தோன்றவே, தன்னுள் நிகழ்ந்த இந்த மாறுதலைக் கண்டு ஒருகணம் திடுக்கிட்டான். "எனக்கு என்ன நேர்ந்தது?" என்று கேட்டுக் கொண்டு அதிசயித்தான். அப்போது கிருஷ்ணாயி தன் கையைத் தட்டி, "யாராவது பாடுங்கள்" என்று கூறவே, யாழை இசைத்துக் கொண்டு ஒரு குரல் ஒரு தமிழ்ப் பாடலை ஆரம்பித்தது.

வென்றியே வேண்டி, வீழ் பொருட்கு இரங்கி,
வேல்கணார் கலவியே கருதி,
நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை உடையேன்
என் செய்கேன்! நெடு விசும்பு அணவும்
பன்றியாய் அன்று பாரகம் கீண்ட
பாழியான், ஆழியான் அருளே

நன்று நான் உய்ய, நான் கண்டு கொண்டேன்

நாராயணா என்னும் நாமம்.

வென்றி - வெற்றி
வீழ்பொருள் - நிலையில்லாத செல்வம்
வேல்கணார் - வேல் விழிப் பெண்கள்
நின்றவா - நின்றவாறு
சாரகம் - பூமி

பாடல் ஆரம்பித்தவுடனேயே குலசேகரன் திடுக்கிட்டான். ஏனெனில் ஹேமலேகாவின் குரல் அது! கண்ணுக்கு மறைவான ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு அவள் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். திருமங்கை ஆழ்வாரின் அந்தப் பாடல் அவன் மனத்தில் திடீரென திருவரங்கன் நினைவைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தியது. அவனது ஜிவு ஜிவுக்கும் கண்கள் முன்னால் பஞ்சு கொண்டானின் உருவம் தோன்றி மெள்ளச் சிரித்தது. தூரத்தில் அழகர் கோவிலில் இருந்த அரங்கனின் எளிய விக்கிரகம், "என்னை மறந்தாயா?" என்று கேட்பது போலிருந்தது.

சடக்கென்று எழுந்தான் அவன். அரசி கிருஷ்ணாயியும் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். "ஏன் எழுகிறீர்கள் சுவாமி.. யாரங்கே? ஏன் தமிழ்ப் பாடலை இப்படிச் சோகமாகப் பாடுகிறீர்கள்? சிருங்காரமாக எதுவும் இல்லையா?" என்று கேட்டாள். பாடலைப் புரிந்து கொள்ளும் அளவு அவளுக்குத் தமிழ் தெரியாது.

எழுந்திருந்த குலசேகரன். "மகாராணி! இங்கே வெகு நாழிகை தங்கிவிட்டேன். நான் வருகிறேன்!" என்று கூறினான்.

"இருங்கள் சுவாமி! இன்னும் சடங்குகள் எல்லாம் முடியவில்லையே!" என்று கிருஷ்ணாயி பரபரக்க "சீக்கிரம், சீக்கிரம்" என்று அவசரப்படுத்தினான் குலசேகரன்.

பெரிய தட்டு ஒன்றில் ஒரு தாதி இரு பொன் கங்கணங்களைக் கொண்டுவர அதைப் பெற்றுக் கொண்ட கிருஷ்ணாயி, "வீரத்துடன் எங்கள் யாத்திரையைக் காத்ததற்காக இந்த வீரக் கங்கணங்களைத் தங்களுக்கு அணிவிக்கிறேன். வீரர்களை ராணி மாளிகைக்குள் கூப்பிட்டுக் கங்கணங்களை அணிவித்து அனுப்புவது எங்களது துளுவநாட்டுப் பரம்பரை வழக்கம்" என்றாள்.

பிறகு அவளே குலசேகரன் கைகளில் கங்கணங் களைப் பூட்டிவிட, அவனும் பொறுமையாக இருந்து விட்டுப் பிறகு பரபரப்புடன் விடை பெற்று வெளியே வந்தான். சத்திரத்திற்குப் போனதும் முதல் முறையாகக் கங்கணங்களைக் கழற்றி தூரே எறிய, குறளன் ஓடிப் போய் அவைகளை எடுத்து வந்து, "சுவாமி இவைகள் பொன் கங்கணங்கள் அல்லவோ! இப்படி எறியலாமோ?" என்று கேட்டான். குலசேகரனும், "இவை கங்கணங்கள் அல்ல! தீக்கணங்கள்! கைகளை எரிக்கின்றன" என்று மேலே பேசாமல் படுக்கையில் படுத்துக் குறளன் எத்தனை முறை அழைத்தும் பிரக்ஞை இல்லாமல் உறங்கலானான்.

அடுத்த தினத்தில் "மகாராணி அழைக்கிறார்" என்று கூறி சேடி ஒருத்தி வந்தபோது, "வருவதற்கில்லை" என்று கூறிவிட்டான் குலசேகரன். குறளன் அதிசயித்து நிற்பதைப் பார்த்து, "குறளா! இந்த ராணி எனக்கு மருந்து வைக்கப் பார்க்கிறாள். என்ன காரணம் என்று தெரிய வில்லை. ஒரு வேளை இவள் டில்லிக்காரர்களுக்கு உளவாளியாக இருப்பாளோ தெரியவில்லை" என்றான்.

பிறகு இரண்டாம் நாளும் ஒரு சேடி வந்து அழைக்க, அப்போதும் அவன் அதே வார்த்தைகளைக் கூறி அனுப்பினான்.

மூன்றாம் நாள் அவன் அயர்ந்து தூங்குகையில் குறளன் அவனை எழுப்பிச் சேடி வந்திருக்கிறாள் என்று தெரிவிக்க, "யாரையும் நான் பார்க்க முடியாது" என்று

அவன் கோபமாகச் சொன்னான். அதைப் போய் வாசலில் குறளன் அறிவிக்க, வந்திருந்த பெண் கைகொட்டிச் சிரித்து, "பெரிய வீராதி வீரராம்! ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கப் பயப்படுகிறாரே! போய்ச் சொல்லுங்கள்! நான் ஒரு ஓலை கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்று தெரிவித்தாள். அந்தக் குரலை கேட்டதும் உள்ளிருந்தே கேட்ட குலசேகரன் 'இவள் அபிலாஷினி அல்லவா?' என்று நினைத்துத் துள்ளி எழுந்து வெளியே வந்தான்.

"ஓலையா! அபிலா! இப்படிக் கொடு! யார் கொடுத்தது?" என்று அவளைப் பார்த்து அவன் பரபரப்புடன் கேட்டான்.

"வீரரே! சௌக்கியமா?" என்று கலகலவெனச் சிரித்த அபிலா கையில் ஒரு ஓலைச்சுருளைக் காட்டி "யார் எழுதியிருக்கிறார்கள் தெரியுமா? "படிதும் மே தேஹி..." என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்.

அவள் கையிலிருந்து சுருளை அவசரமாக வாங்கிய குலசேகரன் உடனே ஆர்வத்துடன் அதைப் படிக்கத் தொடங்கினான்.

"அரங்கனை மறவாதீர்கள். எடுத்த லட்சியத்தில் இருந்து பிறழாதீர்கள்! அரண்மனையில் தாங்கள் அருந்தியது மது! அதை அருந்தினால் தங்கள் லட்சியமும் பறந்துவிடும். வாழ்க்கையும் கெட்டுவிடும். இன்றே சபதம் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். மதுவைக் கனவிலும் தொடாதீர்கள்! நீங்கள் வாழ்க! உங்கள் லட்சியங்களும் வாழ்க!"

படித்து முடித்ததும் அவன் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டான். அன்று கிருஷ்ணாயி கொடுத்த பழரசத்தில் மதுவும் கலந்திருந்தது என்பதை அறிந்தபோது அவனுக்குத் திக் என்றிருந்தது.

உடனே அவன் அபிலாவின் பக்கம் திரும்பி, "அபிலா! இதை ஹேமலேகாதானே கொடுத்தாள்?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம்!"

"அவளை உடனே நான் பார்க்கவேண்டுமே, அவள் வீடு எங்கிருக்கிறது?"

"அவள் வீடா?" அது அரண்மனைதான்!" என்றாள் அபிலா புருவங்களை உயர்த்திக்கொண்டு.

"அரண்மனையா? அவள் ஏன் அங்கே இருக்கிறாள்?"

"அரசியின் கட்டளை!"

"அரசியா? ஏன் கட்டளை இட்டாள்?"

"ஹேமலேகாவை ராணி வாசத்திற்கு அழைத்து விட்டார் மகாராணி!"

குலசேகரன் சிலையாக உறைந்தான். அவன் கண்கள் அப்படியே இருண்டன. காதுகளை ஏதோ அடைத்துக் கொள்வது போல் இருந்தது.

ஏனெனில் ராணிவாசம் என்பதை அவன் நன்கு அறிவான். ராணிவாசத்திற்கு அழைக்கப்படும் பெண், ராணிக்குத் தோழியாக அந்தப்புரத்திலேயே போய் வாழவேண்டும். அதைவிட்டு வெளியே வரமுடியாது. வாழ்நாள் வரை கன்னிப் பெண்ணாகவே வாழ்ந்து இறக்க வேண்டும். பெற்றோர்களோ உறவினர்களோ அவளைப் பார்க்க முடியாது. இவளது இந்தத் தியாகத்திற்காக அந்தப் பெண்ணின் பெற்றோர்களுக்கு நிறைய வெகுமதிகளும், நிலமான்யங்களும் மகாராணியால் அளிக்கப்படும்.

இந்த ராணிவாசம் ஹேமலேகாவிற்கு நேர்ந்ததே என்பதை அறிந்ததும்தான் குலசேகரனுக்கு ஆழ்ந்த துக்கம் ஏற்பட்டது. வெகு நாழியாக குலசேகரன் பேசாமல் நிற்பதைக் கண்டு அபிலா மெதுவாக அவனை நோக்கி, "ஐயா!" என்றாள், குலசேகரன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் கண்ணில் நீர் நிரம்பியிருந்தது.

"உங்களுக்கு வருத்தமா?" என்றாள் அபிலா, அவள் குரல் கனிந்திருந்தது.

"இல்லை..ஆமாம்.." என்று குழறினான் அவன்.

"நான் வரட்டுமா?" என்று கேட்டாள் அபிலா. வழக்கமான முறுவல் அவளை விட்டு அப்போது போயிருந்தது.

"சரி, அபிலா" என்றான் அவன்.

அபிலா போகத் தலைப்பட்டாள். அவள் பத்தடி தூரம் போவதற்குள், "அபிலா!" என்று அழைத்தான் அவன். அவள் புன்னகையோடு திரும்பி வந்தாள்.

அவளை உணர்ச்சி பொங்கப் பார்த்தான் அவன்.

"அபிலா! நீ ஒரு கன்னிப்பெண்! திருமகளுக்குச் சமானம்! இதோ உன் தலையைத் தொட்டுச் சபதம் இடுகிறேன். நான் மதுவைத் தொடவே மாட்டேன். அரண்மனையில் எது கொடுத்தாலும் அருந்தமாட்டேன். இது சத்தியம்." என்று அவள் தலையைத் தொட்டு விட்டுப் பிறகு வானத்தை நோக்கி ஒரு கும்பிடு போட்டான் குலசேகரன்.

"நான் ஹேமலேகாவிடம் சொல்கிறேன்" என்று புறப்பட்டாள் அபிலா. அவள் போவதையே சோகம் ததும்பும் கண்களுடன் பார்த்தான் குலசேகரன்.

அழகர்மலைக்கு வந்த இரண்டே தினங்களில் அழகிய நம்பியும் அவர் துணை ஆட்களும் அங்குள்ள நிலவரங்களைப் புரிந்து கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்.

அரங்கன் ஒரு இக்கட்டான இடத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதை நம்பி அறிந்தான். டில்லித் தளபதி வாழும் மதுரைக்கு இவ்வளவு அருகாமையில் அரங்கனைக் கொணர்ந்ததே ஒரு தவறான காரியம். இப்போது இங்கிருந்து அவரை வேறிடத்திற்கு அகற்றிச் செல்வது மிகவும் ஆபத்தான காரியம்! இந்நிலையில் என்ன செய்யலாம்?

பொன் ஆபரணங்களை விற்கப் போன மூத்த கொடவர் மூன்றாம் நாள் காலையில்தான் திரும்பி வந்தார். ஆபரணத்தை விற்பதற்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்ததென்றும், யாரும் வாங்குவதற்கு அகப்பட வில்லை என்றும் கூறினார். "ஊர் ஜனங்கள் எல்லாரும் ஓடிவிட்டார்கள். ஆட்களைப் பார்ப்பதே கஷ்டமாக இருந்தது. பொன்னைக் கொடுத்தாலும் தானியங்கள் கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது. எல்லாத் தானியங் களையும் டில்லி ஆட்கள் எடுத்துச் செல்கிறார்களாம். எனக்குக் கிடைத்ததே சொற்ப அளவு அரிசிதான்!" என்று கூறி மூட்டையைக் காண்பித்தார் அவர்.

"அப்படியானால் இனி என்ன செய்யலாம்? அரங்கனுக்குத் தினமும் எப்படி வெறும் கனிவகை களையே ஆகாரமாகக் கொடுப்பது? அது அவருக்கு ஒத்துக் கொள்ளுமோ?" என்று கேட்டான் அழகிய நம்பி.

"அதுதான் எனக்கும் தெரியவில்லை" என்றார் மூத்த கொடவர்.

"அப்படியானால் என்ன செய்வது?" என்றான் நம்பி.

"அரங்கனை வெளியேற்றிக் கொண்டு போக முடியுமா?" என்றார் ஒருவர் திடீரென்று.

"வழி இருக்கிறதாவென்று பார்க்கிறேன்" என்றான் நம்பி.

"எப்படிப் பார்ப்பீர்கள்?" என்றார் மூத்த கொடவர்.

"மாறு வேடத்தில் மதுரையையும் அதன் சுற்றுப் புறத்தையும் கவனித்துவிட்டு வருகிறேன்." என்றான் அழகிய நம்பி.

"ஆபத்தான காரியமாயிற்றே" என்றார் ஒருவர்.

"பயப்பட்டால் நடக்காது. நான் புறப்படுகிறேன்" என்றான் நம்பி.

9

மறுநாள் ஆண்டி போல் வேடந்தரித்த அழகிய நம்பி அழகர் மலையிலிருந்து இறங்கி, மதுரை நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் நடந்து சென்றான்.

கோடை கால வெய்யிலில் நடந்து மதுரையை மதிய வேளைக்கு அடைந்தான். மதுரைக் கோட்டை வாசலில் பலத்த காவல் படை இருந்தாலும், போவோர் வருவோரின் போக்குவரத்தை எல்லாம் அவர்கள் கட்டுப்படுத்தவில்லை.

ஒரு பார வண்டியின் பின்புறமாகச் சென்ற அவன் வண்டியைச் சேர்ந்த வேலையாள் போல் அதைத் தள்ளிக் கொண்டே கோட்டைக்குள் போய்விட்டான்.

உள்ளே வீதிகள் எல்லாம் வெறிச்சோடியிருந்தன. "ஆகா! நான்மாடக் கூடல்நகர் இந்தக் கதிக்கு ஆளானதோ?" என்று எண்ணி வருந்திய அவன், யாராவது நம்பகமான மனிதர்கள் தெரிகிறார்களா என்று கவனித்துக் கொண்டே போனான்.

பல காரணங்களுக்காக மதுரை நகரை விட்டுப் போகாமல் உள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்டவர்கள் பல பேர் இருந்தார்கள். அவர்கள் வீதிகளிலும் வீடுகளிலும் நடைப்பிணம் போல் திரிந்தார்கள். யாருடனும் பேசு வதற்குப் பயப்பட்டார்கள்.

அழகிய நம்பி அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு மீனாட்சியின் ஆலயத்தை நெருங்கினான்.

ஆலயத்தைக் கூர்ந்து கவனிக்காமல் ஜாடைமாடையாகப் பார்த்தபோது பகீர் என்றது. அந்த அழகான கோயிலின் அமைப்புகள் பெரும்பாலும் இடித்துத் தள்ளப்பட்டிருந்தது. கல்லால் கட்டப்பட்ட சில மையப் பகுதிகள் மட்டும் எஞ்சி நின்றன.

மனத்தில் வருத்தம் தோய மேலே நடந்தபோது அவனது பின்புறத்திலிருந்து வந்த ஒருவர் அருகில் வந்து, "கொற்றவைக்கு வெற்றி" என்றார்.

நம்பி திரும்பிப் பார்த்தான். ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர் அங்கே தென்பட்டார்.

அவரிடம் பேசலாமா வேண்டாமா என்று திகிலோடு இருந்தபோது அந்தப் பெரியவரும் அதேபோல் யோசனையில் ஆழ்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

பிறகு ஒருவருக்கொருவர் சிறிது சிறிதாகப் பேசி, இருவரும் டில்லிப்படையைச் சார்ந்தவர்களல்ல என்று தெரிந்து கொண்ட பிறகு, அந்தப் பெரியவர் அவனைப் பார்த்து "அப்பா! என் பெயர் பட்சிவாகனன். நான் இந்த ஊரில் மாட்டிக் கொண்டுவிட்டேன். காரணங்கள் பல உண்டு. என் வீட்டுக்கு வா!" என்று அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போனார்.

வெறிச்சோடியிருந்த வீட்டுக்குள் போனதும் கண்ணீர் பெருக விவரங்களைக் கூறினார்.

"ஐயா! சென்ற முறை மாலிக்காபூர் படை எடுத்து வந்த போது எம் மன்னர் அவரை எதிர்த்து வாகைமாலை சூடிவிட்டார். ஆனால் இம்முறை உலுக்கான் படை எடுத்து வந்தபோது அவர் தோற்றுவிட்டார். அவர் வெல்வார் என்று நினைத்து நாங்கள் அநேகர் உள்ளேயே தங்கிவிட்டோம். அதனால் அகப்பட்டுக் கொண்டோம்!" என்றார்.

"நீங்கள் இப்போது தப்பிப் போகலாமே?" என்று நம்பி கூற, மேலே பேசாத அந்தப் பெரியவர், உள்ளே

அடுக்களைக்கு அவனை அழைத்துச் சென்று, கீழே தரைமீதுள்ள சாக்கு விரிப்பை எடுத்து ஒரு கரண்டியால் எதையோ நெம்பி, ஒரு இரகசிய கதவைத் திறந்தார்.

திறந்ததும், "பரிமளம்!" என்று உள்நோக்கி அழைக்க! "இதோ வரேன்" என்று முதலில் ஒரு குரல் கேட்க, அதைத் தொடர்ந்து அந்த இருட்டறையிலிருந்து ஒரு உருவம் மெள்ள மெள்ள மேலே ஏறி வந்தது.

அது ஒரு பெண். அவளுக்குப் பதினைந்து, பதினாறு வயதிருக்கும், பல நாட்கள் சரியாக உண்ணாதது போல் மெலிந்திருந்தாள். இருட்டுக் குள்ளேயே இருந்ததால் வெள்ளை வெளேர் என்று வெளுத்துப் போயிருந்தாள். அவர்கள் இருவரையும் பார்த்த அவள் மெல்லிதாகப் புன்னகை புரிந்தாள்.

"இவள் என் பெண். டில்லி வீரர்களுக்குத் தெரியாமல் அவளை நான் நிலவறையில் பாதுகாக்க வேண்டி இருக்கிறது. இவளுக்காகத் தான் நான் இந்த நகரில் இருந்து வருகிறேன்" என்று கூறினார்.

பரிமளத்தின் சோகமான புன்னகை அழகிய நம்பியைத் துளைத்து எடுத்தது. "கடவுள் உனக்கு விடுதலை அளிப்பாரம்மா?" என்று ஏதோ சமாதான மாகக் கூறிவிட்டுக் கூடத்திற்கு வந்தான்.

பெரியவர் தமது இரகசியங்களைக் கூறிவிட்டதால் நம்பியும் அவன் யார் என்றும், அரங்கன் எங்கிருக்கிறார் என்றும் அவருக்குத் தெரிவித்தான்.

அதைக் கேட்டு ஆச்சரியமுற்ற பட்சிவாகனன் என்ற அந்தப் பெரியவர், "அப்பா நம்பி! நாட்டில் அரங்கனைப் பற்றித்தான் ஒரே பேச்சாக இருக்கிறது! அவரைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று டில்லி வீரர்கள் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்களே!" என்று கூறினார்.

"ஏன் பெரியவரே! எங்களால் தெற்கே போக முடியாதா?" என்றான் நம்பி.

"முடியாது! எல்லா இடங்களிலும் வீரர்களும் உளவாளிகளும் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்றார் பெரியவர்.

"ஏன் பெரியவரே? ஏதாவது இரகசியப் பாதை வழியே அரங்கனை எடுத்துச் செல்ல முடியாதா?" என்று கேட்டான் நம்பி.

"முடியாது. எல்லாப் பாதைகளிலும் உளவாளிகள் இருக்கிறார்கள். காட்டு வழிகளிலும் உலாவுகிறார்கள்." என்றார்.

"இதெல்லாம் ஏன்? அரங்கனை மட்டும் ஏன் இப்படிக் கண்ணி வைத்துப் பிடிக்க நினைக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டான் நம்பி.

"அரங்கனுடைய சொத்து ஐயா சொத்து! அதன் மீது தான் ஆறாத காதல்! தெற்கு நாடுகள் முழுவதையும் கொள்ளையடித்தால் கூட அரங்கனின் சொத்துக்கு ஈடாகாது என்பது டில்லிக்காரர்களுக்குத் தெரியும். அதனால்தான் இந்தக் கண்காணிப்பு."

"பெரியவரே! நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் மிகவும் கவலையாக இருக்கிறது. எங்கள் அரங்கன் அழகர்மலை மேல் சிக்கிக் கொண்டிக்கிறார். அவருக்கு அன்றாட பூஜை புனஸ்காரங்களுக்கே கஷ்டமாக இருந்து வருகிறது. இதை எங்களால் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அவரை தெற்கே அழைத்துச் சென்று அவருடைய வாழ்வில் எந்தக் குறைவுமில்லாமல் பார்த்துக் கொள்ள விரும்புகிறோம். அதற்கு வழியில்லை என்றால் வருத்தமாக இருக்கிறது" என்றான் நம்பி.

"பிள்ளாய்! மண்மீது பிறந்துவிட்டால் கடவுளுக்கும் கூட விதி தோன்றிவிடும். அவரும் நம்மைப் போல் கஷ்டப்படுவார். எனினும் என் யோசனையில் ஒரு வழி இருக்கிறது!" என்றார்.

"என்ன வழி பெரியவரே?"

"அங்கங்கே நிற்கும் டில்லி வீரர்கள் ஒவ்வொரு இடத்தில் நூறுக்கு மேல் இருக்க மாட்டார்கள். ஏதாவது ஒரு முனையில் அவர்களுடன் போரிட்டு வெற்றி சூடினால் அரங்கனை உடனே தெற்கே கொண்டுபோய் விடலாம்!"

"போரிடவா?" என்றான் அழகிய நம்பி. "அது எப்படி முடியும்?"

"யாராவது படை தருவார்களா?"

நம்பி யோசித்தான்.

"பெரிய படை வேண்டாம். சிறிய படை போதும். டில்லி வீரர்களின் அரணைத் தகர்த்து தெற்கே ஓடிவிடலாம்" என்றார் பட்சிவாகனன்.

"யார் தரப் போகிறார்கள், பெரியவரே! யாரிடம் படை இருக்கிறது?" என்றான் நம்பி.

இருவரும் மௌனமானார்கள்.

பிறகு விடைபெற்று எழுந்த அழகிய நம்பி, "யோசிக்கலாம் பெரியவரே! அரங்கன் என்ன வழி வைத்திருக்கிறார் என்று பார்ப்போம். நான் வருகிறேன். போகுமுன் ஒரே ஒரு சந்தேகம். நான் முதல் முதலில் உங்களைச் சந்தித்தபோது 'கொற்றவைக்கு வெற்றி' என்று கூறினீர்களே. அதன் பொருள் என்ன?" என்றான்.

"அதுவா? எங்களுக்கு ஒரு இரகசியப் படை அமைத்திருக்கிறோம். மதுரையில் அகப்பட்ட குடும்பப் பெண்களையும், திரவியங்களையும் இரகசியமாக வெளியே கொண்டு போக வேண்டும் என்பது அதன் லட்சியம். அந்தப் படையின் அடையாள மொழிதான் கொற்றவைக்கு வெற்றி" என்றார்.

"இந்தப் படை ஏதாவது வேலை செய்ய முடிந்ததா?" என்றான் நம்பி.

"ஓ, நிறையச் செய்திருக்கிறது. மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் விக்கிரகங்களை நாஞ்சில் நாட்டுக்கு இரகசியமாக அப்புறப்படுத்தியதே இந்தப் படைதான்! தவிர, இதுவரை அறுபது பெண்களையும் ஏராளமான ஆபரணங்களையும் மதுரைக்கு வெளியே கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறது. இனி மிகுதி இருப்பதையும் கொண்டு போகவேண்டும்" என்றார்.

மனத்தில் பெரும் சுமையுடன் எழுந்த அழகிய நம்பி கூடத்தின் சாளரத்தை நோக்க, அங்கே அந்தப் பரிமளம் நின்று அவனை வேதனையோடும் ஏக்கத்தோடும் பார்ப்பது தெரிந்தது.

அப்போது பட்சிவாகனன், "ஐயா! அப்படி உமக்குப் படை கிடைக்கும் பட்சத்தில் மதுரையில் உள்ள எங்களையும் சிறிது கவனித்துக் கொள்ளுங்கள், எங்கள் வீட்டுப் பெண்கள் எல்லாரும் நிலவறைகளில் அரைப் பட்டினியாய் வாழ்கிறார்கள்" என்று உணர்ச்சி பொங்கச் சொன்னார்.

அழகிய நம்பி திரும்பிப் பார்க்க, இளம் பெண் பரிமளம் சாளர அழிக்கட்டைகளில் முகத்தை அழுத்திச் சோகமாக அவனைப் பார்த்து மீண்டும் புன்னகை புரிந்தாள்.

ஹேமலேகா ராணிவாசத்திற்கு ஆளாகி விட்டாள் என்பதை அறிந்ததிலிருந்து குலசேகரன் எதிலும் நாட்டம் இல்லாமல் இரண்டு நாட்களைக் கழித்தான்.

அவனது மனக்கஷ்டங்களை உணராமல் குறளன் அவனைத் தினமும் அரண்மனைக்குப் புறப்படும்படி வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

மூன்றாம் நாள் குறளன் ஆத்திரப்படுவதைக் கண்ட குலசேகரன் அவனை அமர்த்தி "குறளா! நான் உன்னிடம் சில விஷயங்கள் கூறவேண்டும்!" என்றான்.

"சொல்லுங்கள்" என்று குறளன் கூற, மிகத் தயங்கியவாறு குலசேகரன் தனக்கு ஹேமலேகா மீது ஏற்பட்டுள்ள ஈடுபாட்டையும் அதனால் நேர்ந்துள்ள மனக் கஷ்டத்தையும் விவரித்தான்.

அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்ட குறளன், "சுவாமி! இது என்ன? தங்கள் மனத்தில் இதுபோன்ற ஆசாபாசங்கள் பிறக்கலாமோ? நம் அரங்கன் கஷ்டப்படும்போது நாம் இவைகளில் பற்றுவைக்கலாமோ. நம் அரங்கன் தமது நாச்சியாரைப் பிரிந்திருக்கிறார். உறையூர்ச்சோழ குலவல்லியைப் பிரிந்திருக்கிறார். சூடிக்கொடுத்த ஆண்டாளைப் பிரிந்திருக்கிறார். அவரே தம் இனிய வாழ்க்கையை விட்டு, வனவாசத்திற்கு எழுந்தருளியிருக்கும் போது, நாம் வேறுவிதப் பாசங்களில் இப்போது ஈடுபடுவது சரியல்ல!" என்றான்.

"சரியல்ல என்பது சரிதான் குறளா! ஆனால் மனத்தை நான் தடுத்தாலும் அது என் சொற்படிக் கேட்பதில்லை. நான் என்ன செய்வேன்!" என்றான் குலசேகரன்.

அவனிடம் நீண்டநேரம் பேசி ஒருவிதமாகச் சமாதானப்படுத்தி அரண்மனை நோக்கி இழுத்துச் சென்றான் குறளன்.

வழக்கம் போல் அன்று அரச சபை கூடியிருக்க, இரு பிரதானிகள் அவர்களை அழைத்துப் போய் ஆதனங்களில் அமர்த்தினார்கள்.

சபையில் நிருத்தியம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது, தாம்பூலம் வழங்கும் ரீதியில் சேடி ஒருத்தி அவனருகில் வந்து, ஒரு தாம்பாளத்தில் வெற்றிலைச் சுருளுடன் ஒரு

ஓலைச் சுருளையும அவன் முன் நீட்டினாள். அதைத் தயக்கத்துடன் வாங்கிக் கொண்ட குலசேகரன். பின் மிக நளினமாக வாசித்துப் பார்க்க அதில் "என்னைப் பார்க்க வருவீர்களா?" என்ற வாசகமும் ஹேமலேகாவின் பெயரும் காணப்பட்டன.

நிருத்தியம் முடிந்து எங்கும் தூபம் போடும் வேளையில் குலசேகரன் இருப்புக் கொள்ளாமல் ஆதனத்திலிருந்து இறங்கி நேராக வெளி முற்றத்திற்கு வந்தான்.

அப்போது திடீரென்று ஒரு சேடி அவன் முன்னால் வந்து, "இப்படி வாருங்கள் சுவாமி! ஹேமலேகா இங்கிருக்கிறார்" என்று கூறி. பல நடைகளையும் தாழ்வாரங்களையும் கடந்து ஒரு பெரிய கூடத்திற்கு அவனை அழைத்துச் சென்றாள்.

"ஹேமலேகா வருவாள்" என்று கூறி அவள் விடை பெற்றுப் போக, சிறிது நேரம் அங்கு அமர்ந்திருந்த குலசேகரன் காலடி ஓசை கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

எதிரே அரசி கிருஷ்ணாயி நிற்பதைப் பார்த்துச் சீற்றம் அடைந்த அவன், "எங்கே ஹேமலேகா?" என்று கேட்டான்.

அவனைப் பார்த்து புன்னகை புரிந்த அரசி. "ஓகோ, ஹேமலேகா என்றால் தான் பார்க்க வருவீரோ! என்னைப் பார்க்க வரமாட்டீரோ!" என்றாள்.

"எனக்கு இஷ்டமானவர்களைத்தான் நான் பார்க்கப் போவேன். எங்கே ஹேமலேகா? அவள் பெயரைச் சொல்லி அழைத்து என்னை ஏமாற்றுகிறீர்களா?" என்றான் கோபத்துடன்.

"வீரனே! உம் நாக்கை அடக்கிப் பேசு! நீர் பேசுவது ஓய்சள மகாராணியிடம் என்பதை நினைவில் வையும்!

யாருடைய உத்தரவின் பேரில் நீர் என் அந்தப்புரத்தில் நுழைந்தீர்! ஏன் நுழைந்தீர்? இதற்குத் தண்டனை சிரச்சேதம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்றாள் அரசி அழுத்தத்துடன்.

குலசேகரன் மறுமொழி கூறாமல் மௌனமானான்.

பிறகு, "மன்னிக்க வேண்டும், மகாராணி! தவறுதலாக இங்கே வந்துவிட்டேன். இனி வந்தவழி பார்த்துப் போகிறேன்" என்று கூறிவிட்டுப் பின்நோக்கித் திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அப்போது ராணி, "யாரங்கே?" என்று கூறி ஒரு சேடியை அழைத்து, "இவரை ஹேமலேகா இருக்குமிடம் கொண்டு போய்க் காண்பியுங்கள். காண்பித்து விட்டு 'ராணி வாசத்தில் இருக்கும் பெண்ணைப் பார்க்க யாருக்கும் இனி அனுமதி கிடையாது' என்று கூறுங்கள்!" என்று அழுத்தமாகக் கூறினாள்.

சேடி அவனை அழைத்துக் கொண்டு கூடத்தைத் தாண்டி அடுத்த மாளிகையுள் நுழைந்தாள். அதன் கதவைத் திறந்ததும் நடுவில் கூடியிருந்த பல இளம் பெண்கள் அவனைப் பார்த்தார்கள். அவர்களில் ஹேமலேகா மட்டும் எழுந்து ஓடிவந்து அவன் முன்னால் நின்றாள்.

செம்பொன்போல சிவந்து ஒளிர்ந்த அவள் முகத்தில் முத்து முத்தான சிறு வியர்ப்புச் சிலும்பி இருந்தது. நிழல் விழுந்த தடாகம் போல் குளுமையும் நீலமும் வீசிய அவள் விழிகளில் முத்துப்போல் நீர் வார்த்திருந்தது.

மேனி தழுதழுக்க நின்ற அவள் அவனை அதிக ஆச்சரியத்துடன் பார்ப்பவள்போல் பார்த்து "சுவாமி" என்றாள்.

அந்தக் குரலிலேயே யாழ் தவழ்ந்தது.

10

"சுவாமி!" என்று ஹேமலேகா அழைத்ததைக் கேட்டுக் குலசேகரன் உறைந்து நின்றான். அவளை அந்தச் சூழ்நிலையில் பார்ப்பதே அவனுக்கு வேதனையாய் இருந்தது. "உங்களைத்தான் பார்க்க வந்தேன்" என்று கூறினான். அவன் வாய் குழறியது.

"என்னையா?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் அவள். "நான் ராணி வாசத்தில் இருக்கிறேன். என்னை யாரும் பார்க்க வரக்கூடாதே!" என்று கூறி தம் அருகில் இருந்த சேடிமீது நொடியில் ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டாள் ஹேமலேகா.

அந்தச் சில கணங்களுக்குள் விஷயம் முழுவதையும் அவன் அறிந்து கொண்டான். ஓலைச்சுருள் அனுப்பியது அவள் இல்லை என்பது நிச்சயமாயிற்று. அப்படியானால் யார் அனுப்பி இருப்பார்கள்? ராணி அனுப்பி இருப்பாளோ? அப்படி அவள் செய்ய வேண்டிய காரணம் என்ன? இதில் ஏதோ சூது இருக்கிறது!

இந்த யோசனை தோன்றிய பிறகு வெகுநேரம் அங்கே நிற்க அவன் விரும்பவில்லை. ஹேமலேகாவுக்கு ஒரு பொய்க் காரணத்தைக் கூற எண்ணி, "அரச சபைக்கு வந்தேன். அப்படியே என் தாயார் இறந்த திதியைத் தங்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து போக வந்தேன்" என்று சாமர்த்தியமாகக் கூறினான்.

"சதுர்த்தசி" என்று அவள் கூறியதும், "நான் வருகிறேன்" என்று அவன் விடைபெற்றான்.

சில அடிகள் வைத்ததும் "கொஞ்சம் நில்லுங்கள்" என்று ஹேமலேகா அவனை அழைத்தாள். அவன் திரும்பினான்.

"சுவாமி! வாழ்க்கையில் கேவலம் மிருகங்களைப் பிடிப்பதற்கு மட்டும் பொறிகள் அமைப்பதில்லை, மனிதர்களைப் பிடிப்பதற்கும் பொறிகளை அமைப் பார்கள். இதில் நாம்தான் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். வாழ்க்கையில் நம் கொள்கைகளும் லட்சியங்களும்தான் முக்கியமானவை. அவற்றுக்காக வாழ்பவர்கள்தான் உண்மையில் மனிதர்கள்! தாங்களும் தங்கள் கோஷ்டியினரும் எடுத்துக் கொண்டுள்ள லட்சியம் மிகச் சிறந்தது. பரதக் கண்டம் முழுவதிலும் புகழ் பெற்றுள்ள அரங்கரைக் காப்பது என்பது தலை சிறந்த லட்சியம். இந்த லட்சியத்திற்கும் குறுக்கே எத்தனையோ இடையூறுகள் வரலாம். நமது சொந்த ஆசாபாசங்கள் இடையூறுகளாக மாறலாம். அவற்றை ஒதுக்கிவிட்டு லட்சியத்திலேயே நாம் கண்ணோட்டத் தைச் செலுத்துவது நல்லது. இதைத்தான் நம் முன் னோர்களும் வற்புறுத்தியுள்ளார்கள்" என்று கூறினாள். அப்படி அவள் சொல்லும்போது, அவள் இரு கண்களும் இரு தீபங்கள் போல் கூம்பி எரிந்தன.

அவளது வார்த்தைகள் அவன் மனதில் எத்தனையோ எண்ணங்களைக் கொந்தளிக்கச் செய்தன. ஏதோ பேச நினைத்த அவன் பேச முடியாமல் அவளை ஆழ்ந்துப் பார்த்தான். அவளது பார்வையின் இருட்டுக்குள் ஏதோ ஒரு வேதனை மினுமினு என்று கசிந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. 'இவள் உள்ளூரத் துக்கம் கொண்டிருக்கிறாள். எனினும் நம் சமாதானத் திற்காக ஏதோ பேசுகிறாள்' என்று எண்ணிய குலசேகரன் அவளை நோக்கி, "தாங்கள் கூறியது என்றைக்கும் என் நெஞ்சில் உறைந்து கொண்டிருக்கும். மிகுந்த நன்றி. நான் வருகிறேன்" என்று விடைபெற்று அவளைக் கனியப் பார்த்துவிட்டு வெளியேறினான்.

சத்திரத்திற்குத் திரும்பியதும், வெகுநேரம் அவன் யோசனையில் இருந்தான். இன்னும் அவளிடம் நிறைய பேசியிருக்கலாமோ என்று மனம் உளைத்தது. பேசாமல் வந்துவிட்டோமே என்று அது வேதனைப்பட்டது. 'இவ்வளவு தூரம் பேசினாளே, என்மீது அவளுக்குப்

பற்று இருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம்? அல்லது அவள் பொதுப்படையாக எல்லாரிடமும் பேசுவது போல் என்னிடம் பேசினாளா? தெரியவில்லையே!' பல விதங்களிலும் நினைத்துக் குழம்பினான் அவன்.

பிறகு குறளனை அழைத்து அரண்மனையில் நடந்தவற்றை எல்லாம் அவனிடம் கூறினான். யாவற்றையும் பொறுமையுடன் கேட்ட குறளன், "சுவாமி! உங்களை அந்த மகாராணி ஏதோ இக்கட்டில் ஆழ்த்தப் பார்க்கிறாள்." என்று கூறினான்.

குலசேகரனுக்கு அது ஒரே அதிர்ச்சியாய் இருந்தது.

மதுரை நகரையும் அதன் சுற்றுப்புறங்களையும் அருகிலுள்ள பல சீமைகளையும் பார்த்து விட்டு, அழகியநம்பி முடிவில் அழகர் மலைக்குத் திரும்பி னான். அவனுக்கு ஒரு விஷயம் நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. மதுரையில் உள்ள பெரியவர் கூறியது போல் தெற்கே போகும் வழிகளை எல்லாம் அடைத்துக் கொண்டு டில்லி வீரர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தமிழ் சீமைகளின் சொத்துக்கள் நாஞ்சில் நாடு வழியாகக் கேரளம் போய்விடக் கூடாது என்பதற்காக அவர்கள் கவனமாக நின்றார்கள். குறிப்பாக அரங்கன் மீதும் அவரது பரிவாரங்கள் மீதும்தான் அவர்கள் குறியாக இருந்தார்கள்.

போய் வந்த விஷயங்கள் யாவற்றையும் தனது பரிவாரத் தோழர்களிடம் நம்பி கூறினான்.

எல்லாரும் அதன் பேரில் ஆலோசனையில் ஆழ்ந்தார்கள். அப்போதிருக்கும் சூழ்நிலையில் அழகர் மலையை விட்டு அரங்கரைக் கொண்டு போவது சரியல்ல என்று முடிவு செய்தார்கள்.

"இப்போது வேண்டாம். ஆனால் எப்போதாவது முடியுமா, சுவாமி?" என்று கேட்டார் ஒருவர்.

"அதுதான் எனக்கும் தெரியவில்லை. அந்த ஆண்டவன்தான் கண் திறக்க வேண்டும். சீமைகளைச் சுற்றிப் பார்த்த போது, எல்லாம் சூன்யங்களாக இருந்தன. கோவில்கள் யாவும் மூடப்பட்டுக் கிடந்தன. மக்களில் பெரும்பகுதி தம் ஊர்களைவிட்டு ஓடிவிட்டார்கள். ஓட முடியாதவர்கள் தத்தளிக்கிறார்கள். மதுரை நகருக்குள் பெண்கள் நிறைய பேர் அகப்பட்டுக் கொண்டு விட்டார்கள். அவர்கள் நிலவறைகளில் வாழ்கிறார்கள். மதுரை நகர வீடுகளுக்குள் ஒளித்து வைக்கப் பட்டிருக்கும் பொன் பல ஆயிரம் மணங்குகள் இருக்கும். இவை எல்லாமே டில்லிக்காரர்களின் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டால், அவர்கள் ஆட்சி தென் நாடுகளில் நிரந்தரமாக நிலைத்து விடும்" என்று கூறினான் அழகிய நம்பி.

"ஏன் சுவாமி? டில்லியிலிருந்து மதுரை ஆறு மாதத் தொலைவில் இருக்கிறது. அங்கிருந்து பிரயாணம் செய்து வந்து தெற்கு நாட்டில் இவர்கள் இருக்க காரணம் என்ன?" என்று கேட்டார் ஒருவர்.

"நிலத்து ஆசைதான்! பரத கண்டம் முழுவதையும் தம் ஆளுகைக்குள் கொண்டு வரவேண்டும் என்று டில்லி சுல்தான் அலாவுத்தீன் கனவு கண்டார். ஆனால் அவர் ஆட்சியில் வெறும் படையெடுப்போடு அது நின்றுவிட்டது. இப்போதைய சுல்தான் கியாசுத்தீன் தென் பகுதியைத் தன் நாட்டுடன் இணைத்துவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்து விட்டார். அதனால் தான் மதுரையை வென்ற டில்லிப் படைகள் அதைவிட்டு அகலாமல் அங்கேயே தங்கிவிட்டன. அந்தப் படைகளுக்கு உதவிப் பலமாக திருவரங்கத்தில் ஒரு படையை நிறுத்தி வைத்துள்ளார்கள். இந்த இரண்டு படைகளையும் வென்றால் ஒழிய, தென் நாடுகளுக்கு விமோசனம் ஏற்படப் போவதில்லை" என்று கூறினான் அழகியநம்பி.

"இவைகளை யாரேனும் வெல்ல முடியுமா?" என்றார் ஒரு கொடவர்.

"அது கடினம்! வடதிசை முழுதும் ஆளும் இந்த சுல்தானுக்கும் சமுத்திரம்போல் படைகள் இருக்கின்றன. அவைகளை எதிர்த்த தென் மன்னர்கள் எல்லாரும் புறம் கண்டு ஓடிவிட்டார்கள். ஒய்சள மன்னர் வல்லாளர் மட்டும் கப்பம் கட்ட ஒப்புக் கொண்டு தமது தேசத்தைக் காப்பாற்றிவிட்டார். இந்த ஒய்சள அரசர் துணிந்து ஏதாவது செய்தால்தான் உண்டு."

"நம் பாண்டிய மன்னர்கள் என்ன ஆனார்கள்?" என்றார் ஒரு கொடவர்.

"ஒருவர் சிறைப்பட்டு டில்லிக்குப் போய்விட்டார். மீதி நால்வர் தென்காசி சீமைக்கு ஓடிவிட்டார்கள். இப்பொழுது தமிழ் பேசும் நாட்டில் பரிவாரம், படை, அரண்மனை இவைகளோடு வாழும் ஒரே அரசர் ஒய்சள வல்லாளர்தான்!" என்று கூறினார் நம்பி.

சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது.

அப்போது ஒருவர், "சுவாமி! தாங்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால் நம் பரிவாரத்துக்கு விமோசனமே இல்லை போலிருக்கிறதே!" என்றார்.

"எனக்கும் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. இப்போதுள்ள சூழ்நிலையில் அரங்கன் இங்கிருந்து புறப்படுவதற்கு வழியில்லை. ஆகவே அவர் கூடிய மட்டிலும் இங்கே சௌகரியங்களோடு தங்குவதற்கு வசதி செய்வோம்" என்றான் நம்பி.

பிறகு வல்லாளரைப் பார்க்கப்போன குலசேகரன் மூன்று மாதங்களாகியும் திரும்பி வரவில்லை என்பதைக் குறித்து ஆலோசித்து, இனி ஒரு வாரத்தில் அவன் திரும்பாவிட்டால் அழகிய நம்பி திருவண்ணாமலை செல்ல வேண்டும் என்றும் அவர்கள் முடிவெடுத்தார்கள்.

ஒய்சள மன்னரின் அரண்மனைக்குப் பலமுறை போய் வந்த குலசேகரனும் குறளனும் தொடர்ச்சியாக

ஏமாற்றம் அடைந்து வந்தார்கள். மன்னர் அவர்களிடம் இடங்கொடுத்துப் பேசவில்லை. இதனால் விரக்தி அடைந்த வீரர்கள் கடைசிமுறை ஒரு நாள் மன்னரைத் தைரியமாக பார்த்து விடுவது என்று தீர்மானித்தார்கள்.

ஒரு புதன்கிழமையைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்கள் காலையில் புறப்படும் வேளையில் சத்திரத்து வாசலில் திடீரென்று அழகிய நம்பி நிற்பதைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள். அவனை உள்ளே அழைத்துப் போய் விஷயம் எல்லாம் பேசினார்கள். பிறகு, "நம்பி! நல்ல நேரத்தில் தான் நீயும் வந்தாய்! மன்னரிடம் இன்று கடைசி முறை பேசிடுவோம்" என்று கூறிப் புறப்பட்டார்கள்.

மூன்று பேர் வேண்டாம் என்பதற்காக குறளனைச் சத்திரத்தில் விட்டு விட்டு மற்ற இருவரும் அரண்மனையை அடைந்தார்கள்.

பிறகு மன்னரின் தரிசனம் வேண்டிக் காத்துக் கிடந்து மதிய வேளையில் அவரது சமூகத்தை அடைந்தார்கள். ஒய்சளரின் பொலிவும் அறிவு மயமான கண்களும் அழகிய நம்பியை ஈர்த்து நிறுத்தின.

"நல்லது! உங்களை நான் வெகு நாட்கள் கவனியாது இருந்து விட்டேன். அது எனது அலட்சியத்தினால் அல்ல, எனக்கு எத்தனையோ விதங்களில் சங்கடங்கள் தோன்றியிருந்தன. அவற்றுக்குத் தீர்வு செய்வதில் நான் ஈடுபட்டிருந்தேன். திருவரங்கவாசிகளே! நானும் ஒரு வைணவன்! எங்கள் மூதாதையரான விஷ்ணுவர்த்தனர் உங்கள் குரு ராமானுஜரின் அருளால் பரமவைஷ்ணவர் ஆனார். அந்தப் பரம்பரையில் வந்த நானும் திருவரங்கத்திற்கு நேர்ந்த கதியை எண்ணி மிகவும் வருந்துகிறேன். மனம் புழுங்குகிறேன். என்னிடம் உதவி நாடி வந்திருக்கிறீர்கள். இப்போதுள்ள நிலையில் நான் எவ்விதத்தில் உதவி செய்ய முடியும் என்று யோசித்துப் பார்க்கிறேன். எனக்கு எதுவும் புலனாகவில்லை" என்று கூறினார் அந்த அறுபது வயது மன்னர்.

"மன்னர் பெரும! எங்கள் குறிக்கோள் எல்லாம் சிறியதுதான். அழகர்மலைக் காட்டுக்குள் திருவரங்கர் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அவரை அங்கிருந்து அகற்றித் தெற்கே நாஞ்சில் நாட்டுக்குக் கொண்டுபோய் விட்டால் அவருக்கு வேண்டிய பூஜைகளைக் குறை இன்றி நடத்த முடியும். இதற்குத்தான் தங்களது உதவி வேண்டும்" என்றான் குலசேகரன்.

"நல்லது! நான் என்ன செய்ய முடியும்? சொல்லுங்கள்" என்றார் அரசர்.

"எமக்கு உதவியாக ஒரு சிறு படை கொடுக்க முடியுமா?" என்றான் குலசேகரன்.

மன்னர் ஆச்சரியத்துடன் அவனைப் பார்த்தார்.

"படையா? நீங்கள் அதை வைத்து என்ன செய்வீர்கள்?"

"ஏதாவது ஒரு பகுதியில் டில்லிக்காரர்களை தாக்கி வாகை சூடி அரங்கனைத் தெற்கே கொண்டுபோய் விடுவோம்!"

ஒய்சளர் உடனே சிரித்தார்.

"அது முடியக் கூடிய காரியமா? டில்லிக்காரர்கள் வாளா இருப்பார்களா? எம் படைகள் இதில் ஈடுபட்டது என்று தெரிந்தால் எம் தேசத்தையே அவர்கள் பிடுங்கிக் கொள்ள மாட்டார்களா?"

"மன்னர் பெரும! நாங்கள் வேண்டுவது தைரியம் நிறைந்த இருநூறு வீரர்கள்! அவர்களை ஒய்சளப் படைக்காரர்கள் என்று நாங்கள் சொல்லிக் கொள்ளப் போவதில்லை. அரங்க பக்தர்களாகவே அவர்களை அழைத்துப் போவோம். ஆயுதங்களை மறைத்துச் செல்வோம். அவர்கள் துணையில் இரவு வேளைகளில் மட்டும் பிரயாணம் செய்து அரங்கனை எடுத்துச்

செல்வோம். வழியில் டில்லிக்காரர்கள் எதிர்ப்பட்டால் தான் அவர்களுடன் சண்டை போடுவோம். இது சாத்திய கூறு உள்ள ஒரு திட்டந்தான்! நாஞ்சில் நாட்டுக்குள் புகுந்துவிட்டால் அதற்கு மேல் எங்களுக்கு எந்தப் பகையும் இருக்காது" என்று கூறினான் குலசேகரன்.

"இது ஒரு நல்ல யோசனைதான்! ஆனால் இருநூறு வீரர்களை அனுப்பிக்கக்கூட எமக்கு வழியில்லை" என்றார் மன்னர்.

"தங்களுக்கு இது முடியாத காரியமா?" என்றான் அழகிய நம்பி ஆச்சரியத்துடன்.

"ஆமாம் அப்பா! நீ நம்பமாட்டாய்? என்னிடம் படை இருந்திருந்தால் எம் அரசி தீர்த்த யாத்திரை போவதற்கு உன்னையும் இதரர்களையும் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பி இருப்பேனா?" என்று கேட்டார் அரசர்.

"தங்கள் படைகள் இப்போது எங்கிருக்கின்றன மன்னவா!" என்று கேட்டான் நம்பி.

"எம் படைகள் அனைத்தும் வடதிசையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. கொங்கண - தெலுங்கு தேசத்துச் சிற்றரசர்கள் எமக்கு அடிக்கடி தொல்லைகள் கொடுத்து வருகிறார்கள். அவர்களை அடக்கி ராஜ்யத்தை ஒன்று சேர்ப்பதிலேயே என் பொழுது வீணாகப் போகிறது. இளைஞர்களே! நம்மவர்களான கன்னடர்கள், தெலுங்கர்கள், தமிழர்கள் யாவரும் ஒன்று சேர மாட்டார்களா என்று நான் கனவு காண்கிறேன். ஒன்று கூடினால் இந்தக் கணமே டில்லிப் படைகளை இங்கிருந்து விரட்டி விடலாம். மனம் மூலம் ஒன்று கூடாதவர்களை, நான் சண்டையிட்டு ஒன்று கூட்டப் பார்க்கிறேன். இதில்தான் எம்படைகள் பல திசைகளிலும் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. இந்த நேரத்தில் நீங்கள் தென் பகுதிக்கு என் கவனத்தைத் திருப்பாதீர்கள். ஏனென்றால் அங்கே இப்போது நான் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை" என்றார்.

அப்போது அழகிய நம்பி, மதுரை நகரத்துள் ஏராளமான குடும்பப் பெண்களும், திரவியங்களும் அகப்பட்டுக் கிடப்பதை. மன்னருக்குச் சுட்டிக் காட்டினான். அந்தப் பெண்களையும் திரவியங்களையும் காப்பது மன்னரது கடன் என்று கூறினான்.

ஒய்சளர் அவர்கள் சொற்களைக் கேட்டு இரக்கம் காண்பித்தாரே ஒழிய படை உதவிக்கு அவர் துணியவில்லை. "திரவியங்களை, வேண்டுமானால் கேளுங்கள்! தருகிறேன். எடுத்துச் செல்லுங்கள். வேறு உதவி இப்போது கேட்காதீர்கள்" என்றார் அவர்.

"யோசித்து விட்டுப் பின்னர் வருகிறோம்" என்று விடைபெற்று அவர்கள் திரும்பினார்கள்.

அரண்மனை முற்றம் வந்தபோது அவர்கள் முன்னால் அபிலாஷினி தோன்றினாள்.

"வீராதி வீரரே! எம் மகாராணி தங்களை அழைத்து வரச் சொன்னார்" என்று கூறினாள் அவள்.

அந்தப் பேச்சைக் கேட்டு திடீரென்று ஒரு யோசனை கொண்ட குலசேகரன். அழகிய நம்பியை நோக்கி. "நம்பி! நீ சத்திரத்திற்குப் போ! நான் இங்கே ஒரு வேடிக்கை பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று கூறி நம்பியை அனுப்பிவிட்டு, மனத்தில் ஒருவித ஆத்திரத்துடன் அந்தப்புரத்தில் நுழைந்தான்.

11

அழகிய நம்பியை அனுப்பிவிட்டு குலசேகரன் ஒய்சள ராணியின் அந்தப்புரத்துக்குள் விடுவிடென்று நுழைந்தான். ராணி எதிர்ப்பட்டவுடன். "என்னை அழைத்தீர்களாமே!" என்று படபடப்புடன் கேட்டான்.

ராணி உடனே மறுமொழி கூறவில்லை. அவனை ஆழ்ந்து தீவிரத்தோடு பார்த்தாள். அப்போது அவனது உள்மனம் சிறிது நடுங்கியது.

"திருவரங்க வீரரே! ரொம்பக் கோபமாக வந்திருக் கிறீரே!" என்று சொல்லிப் புன்னகை பூத்தாள். பிறகு மிக ஒய்யாரமாக நடந்து அவன் முன்னால் நெருக்கத்தில் நின்றாள். அவளது மேனியின் கஸ்தூரி சந்தன வாசனைகள் அவனை மூழ்கடித்தன.

"ஏப்பா! ரொம்பக் கோபமாக இருக்கிறீர்களே! அதன் காரணத்தை என்னிடம் சொல்லக் கூடாதோ?" என்று செல்லமாக கேட்டாள் ராணி.

அதற்கும் குலசேகரன் மறுமொழி கூறவில்லை.

மேலும் நெருங்கிய ராணி, "நீங்கள் ஆத்திரம் அடைந்ததற்குக் காரணம் தெரியும். நீங்கள் ஏமாந்து விட்டீர்கள். அவ்வளவுதானே!" என்று சொல்லி அபிநயத்தோடு கைகளைக் கொட்டினாள்.

குலசேகரனின் முகம் சிவந்தது. "நான் ஏமாற வில்லை. அந்த அரங்கநாதரே ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறார்" என்றான் கோபமாக.

"யார் அந்த அரங்கநாதர்?" என்று பொய்ச் சந்தேகத் தோடு கேட்ட ராணி பிறகு சிரித்து, "ஓ! அந்த உலோக ரங்கநாதரோ? அவரா ஏமாந்துவிட்டார்?" என்று கேட்டாள் நையாண்டியாக.

குலசேகரனுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. நெஞ்சு படபடக்க, "இப்படி ஒரு உதவியும் கிடைக்காது என்று தெரிந்திருந்தால் இந்தத் திருவண்ணாமலை மண்ணை மிதித்திருக்கமாட்டேன். உங்களுக்கு குற்றேவலும் புரிந்திருக்க மாட்டேன்" என்றான் சீற்றமுடன்.

"ஓகோ!" என்றாள் ராணி.

"ஆமாம்! என் சேவை ஒரு கடவுளுக்குத்தான் கிடைத்திருக்குமே அன்றி ஒரு அரசிக்குக் கிடைத்து இருக்காது. நான் வருகிறேன்" என்று கூறி ஆத்திரத்துடன் புறப்பட்டான் அவன்.

"வீரரே!" என்று கைகொட்டி அழைத்தாள் ராணி.

"நான் துளுவ நாட்டுப் பெண். எங்கள் நாட்டில் பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சமமானவர்கள். ஏன்? ஆண்களைவிட அதிகமான உரிமை படைத்தவர்களும் கூட. அப்படிப்பட்ட ஒரு துளுவநாட்டுப் பெண் உங்களுடைய சேவையை இரவலாக வாங்கிக் கொள்வாள் என்று நினைக்காதீர்கள்!" என்றாள்.

"அதற்குத்தான் கங்கணங்கள் பரிசில் தந்து விட்டீர்களே! போதாதா?" என்று ஏளனமாகக் கேட்டான் குலசேகரன்.

ராணி உடனே மறுமொழி கூறவில்லை. மெதுவாக அடிவைத்து அவன் முன்னால் போய் அவனைக் கனிவுடன் பார்த்தாள். "வீரரே! உமது கோபம் நியாய மானதுதான். சரி! ஒரு துளுவ நாட்டுப்பெண் என்ன செய்யமுடியும் என்பதை இதோ நிரூபிக்கிறேன். உமக்கு வேண்டுவது இருநூறு பேர் அடங்கிய படைதானே?" என்று கேட்டாள்.

குலசேகரன் ஆச்சரியத்துடன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"எனக்கு எப்படி இந்த விஷயம் தெரியும் என்று நினைக்கிறீர்களா? இந்த அரண்மனையில் நடப்பது எல்லாமே எனக்கு வெட்ட வெளிச்சம். என் காதுக்கு எட்டாமல் எதுவும் நடக்காது. உங்களுக்கு வேண்டுவது இருநூறு வீரர்கள்தானே! இதை என்னிடமே நீங்கள் கேட்டிருக்கலாமே! நான் ஏற்பாடு செய்திருப்பேனே!" என்றாள்.

அவள் சொல்வதை குலசேகரனால் நம்ப முடியவில்லை. ஆச்சரியத்துடன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான்!

"ஆமாம். நிஜந்தான். நீங்கள் விரும்பியதை என்னிடமே கேட்டிருக்கலாமே!" என்றாள் அரசி கிருஷ்ணாயி சாதாரணமாக.

"அரசரிடம் கேட்பதுதானே மரபு" என்றான் குலசேகரன்.

"இந்த ஒய்சள ராஜ்யத்தில் என்னிடமும் கேட்கலாம். தவறு ஏதும் இல்லை" என்றாள் ராணி.

"அப்படியானால் இதோ கேட்கிறேன். தாங்கள் இருநூறு வீரர்களைக் கொடுத்து உதவ முடியுமா?" என்றான் அவன்.

"முடியும்" என்றாள் அவள்.

"நிச்சயமாகவா?"

"நிச்சயமாக! இந்த கிருஷ்ணாயி நினைத்தால் நடவாதது எதுவும் இல்லை! ஆனால் ஒரு நிபந்தனை!"

"என்ன?"

"மிகச் சாதாரண நிபந்தனைதான்"

"சொல்லுங்கள்!"

"அரங்கனைத் தெற்கே கொண்டு போய்விட்ட பிறகு தாங்கள் திருவண்ணாமலைக்குத் திரும்பி வர வேண்டும்."

"வந்து.."

"ஒரு மாதம் தங்கியிருக்க வேண்டும்!"

அவன் யோசித்தான்.

"என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?"

"இல்லை, அரங்கனது ஊர்வலத்தை விட்டுவர முடியாதே என்று யோசிக்கிறேன்."

"ஏன் முடியாது? இப்போது அரங்கனைவிட்டு நீங்கள் வந்து பல மாதங்கள் ஆகின்றனவே! ஒரே ஒரு மாதம் அவரைப் பிரிந்திருக்க முடியாதா?"

"முடியும். ஆனால் இங்கே வந்து இருக்க வேண்டிய அவசியம் என்னவோ?" என்றான் அவன்.

"நான் அதை விரும்புகிறேன்" என்று கூறி அழுத்தத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள் அரசி.

அவன் மறுமொழி சொல்லவில்லை.

"என்ன? தங்களுக்கு விருப்பம் இல்லையா? இல்லாவிடில் விட்டுவிடுங்கள்! எங்கள் உதவியையும் மறந்துவிடுங்கள்."

அவன் மௌனமானான்.

"இனி அரசரே உங்களுக்கு உதவி செய்ய நினைத்தாலும் அதைத் தடுப்பேன்!" என்றாள் ஆத்திரத்தோடு. அவள் கண்கள் தீயாக எரிந்தன.

குலசேகரன் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். அவனை லட்சியம் செய்யாதது போல் அவள் திரும்பிப் போகலானாள்.

"மகாராணி!" என்றான் அவன்.

அவள் நின்றாள். ஆனால் திரும்பாமலேயே. "என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?" என்று எதிர்த் திசையைப் பார்த்து கேள்வியைக் கேட்டாள்.

"சம்மதம் மகாராணி!"

அரசி திரும்பினாள். இப்போது அவள் முகம் முன்னிலும் தீவிரமாக இருந்தது.

"திருவண்ணாமலையில் தங்குவது மட்டுமல்ல! நான் அழைக்கும் போதெல்லாம் அந்தப்புரத்திற்கு வரவேண்டும். அதுவும் ஒரு நிபந்தனை."

குலசேகரன் திடுக்கிட்டான்.

"நானா மகாராணி? இங்கே வரவேண்டிய அவசியம் தெரியவில்லையே?" என்றான் தாழ்மையாக.

"வீரரே!" என்றாள் அரசி அழுத்தத்துடன். "அதுவும் என் விருப்பம். இதற்கு இசைந்தால் இதோ ஆணை இடுவேன். இருநூறு அல்ல. ஐந்நூறு வீரர்கள் உங்களுடன் புறப்படுவார்கள். இஷ்டப்படாவிட்டால் நீங்கள் போகலாம்." இவ்வாறு கூறிய அரசி அங்கிருந்து விறுவிறுவென்று நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

அவள் போகும் வேகத்தைப் பார்த்ததும் குலசேகரன் திடுக்கிட்டான்.

"மகாராணி!" என்று அவசரத்துடன் அழைத்தான்.

அவள் நின்றாளே ஒழிய மறுமொழி கூறவில்லை.

"சம்மதம், மகாராணி!" என்றான் அவன் அவசரத்துடன்.

உடனே ராணி கிருஷ்ணாயி திரும்பினாள். நேராக நடந்துவந்து அவன் முன்னால் நின்றாள்.

"அந்த ரங்கநாதர் சாட்சியாக சம்மதந்தானே?" என்றாள் அவள்.

"சம்மதந்தான்" என்றான் அவன் பதட்டத்துடன்.

"சத்தியம் செய்யும்."

அவன் சத்தியம் செய்தான்.

உடனே அரசி அவனுக்குப் பரிசில்களாக நகைகளையும், நாணயங்களையும் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக் கொண்டு, ஒரே யோசனையில் ஆழ்ந்தவாறு அந்தப்புரத்தைவிட்டு நடக்கலானான் குலசேகரன்.

அடுத்த நடைக்கு வந்ததும் அபிலாஷினி என்னும் சேடி, "வீரரே!" என்று அழைக்க அவன் திரும்பிப் பார்த்தபோது, தூண் ஓரத்தில் ஹேமலேகா நின்று அவன்மீது வைத்த விழி எடுக்காமல் இருப்பதைக் கண்டு ஒருகணம் தடுமாறினான். அவளிடம் ஏதாவது பேச வாய் எழுந்தாலும், அரசி உள்ளிருந்து அவனைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று தெரிந்ததும் ஹேமலேகாவைப் பார்த்து ஒரு சோகப் புன்னகை புரிந்துவிட்டு அவன் வெளியேறினான்.

அந்த நாளில் தமிழ் பேசும் தென்னக நாடுகள் முழுவதும் டில்லிப் படைகளின் ஆக்கிரமிப்பால் கொந்தளித்தன. படைகளும் மன்னர்களும் நானா திசைகளில் சிதறிப் போய் விட்டார்கள். எங்கும் ஒருவித பயமும் கிலியும் நிரம்பியிருந்தன. உண்மை வீரர்களைக் காண்பதே கஷ்டமாக இருந்தது இந்நிலையில் முறையாகப் படை வைத்திருந்தவர்கள் ஒய்சளர்கள் தான். ஆனால் அவர்களுக்கும் பல தொல்லைகள் இருந்தன. வடக்கே தெலுங்கு, கம்பிலி போன்ற நாடுகளிலிருந்து அடிக்கடி பூசல்கள் ஏற்பட்டு வந்தன. அவைகளை அடக்க வேண்டி ஒய்சளப் படைகள் வடக்கேயே இருக்க வேண்டி வந்தது.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் ஒய்சள மன்னர் வீர வல்லாளர் குலசேகரனுக்கு இருநூறு வீரர்களைத் தந்து உதவாதது ஆச்சரியமில்லை. அவரது மனத்தில் உதவ வேண்டும் என்ற பெரு உணர்ச்சி இருந்தது. எனினும் சூழ்நிலையால் அவர் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

குலசேகரன் ராணி கிருஷ்ணாயிக்கு சத்தியம் செய்து கொடுத்த அன்று இரவு வீர வல்லாளர் அந்தப்புரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அரசி கிருஷ்ணாயி அவர் மனத்திற்கு ரம்மியமான பல விஷயங்களைப் பேசிவிட்டு முடிவில் திருவரங்கனின் விஷயத்திற்கு வந்தாள்.

"பிரியே. இதில் என் மீது குறைப்பட்டுப் பிரயோசனம் இல்லை. நம் படைகளில் மிகுதியும் வடக்கே இருக்கின்றன. இந்நிலையில் இருநூறு சுத்த வீரர்களை அந்தத் திருவரங்கவாசிகளுக்குக் கொடுப்பது கஷ்டம்" என்று கூறினார் மன்னர்.

"ஆமாம்! உங்களுக்கு இது ஒரு கஷ்டமாக்கும்? நம் தலைநகரில் இத்தனை வீரர்கள் இல்லையா?" என்று அரசி கிருஷ்ணாயி சிணுங்கிக் கொண்டே ஒய்சள அரசரின் விரல்களை மெதுவாக நீவிவிட்டாள்.

"நம் நகரில் ஐயாயிரம் வீரர்கள் கூடக் கிடையாது. நிறைய இருப்பதுபோல் ஒரு தோற்றத்தை உண்டாக்க வேண்டி சாதாரண மனிதர்களிடம்கூட வேலும் வாளும் தந்திருக்கிறேன். இந்த ரகசியம் உனக்குத் தெரியாதா?" என்றார் அரசர்.

இதைத் தொடர்ந்து அவர்களிடையே ஒரு சிறு வாக்குவாதம் எழுந்தது. அது சிறிது நேரத்தில் முற்றிக் கொண்டுவரவே திடீரெனக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு எழுந்த அரசி கிருஷ்ணாயி, அந்த இடத்தைவிட்டு உப்பரிகைக்குப் போனாள்.

அவளது நிலைக் கண்டு பொறுக்காத மன்னரும் மெள்ள எழுந்து அவளது பின்புறம் போய் நின்று அவளை சமாதானம் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

"மன்னா பெரும! என்னை நீங்கள் சமாதானப் படுத்த வேண்டாம். நான் துளுவநாட்டு அரசகுமாரி. உங்களை நம்பி மணந்து இங்கே வந்துவிட்டேன். என் ராஜ்யத்தையும் தங்கள் ராஜ்யத்துடன் இணைத்து விட்டேன். தங்கள் ஒய்சள ராஜ்யத்தை இதன் மூலம் மேற்குக் கடல் வரை விஸ்தரித்து விட்டேன். இதற்குத் தாங்கள் எனக்குச் செய்த பிரதி உபகாரம் என்ன?

என்னுடைய சிறு ஆசையைக் கூடத் தாங்கள் நிறைவேற்றவில்லை. இது என் மனதைக் குழப்புகிறது. நான் ஜன்மம் எடுத்ததே வீண்!" என்று கூறிக் கண்ணீரைப் பெருக்கி உகுக்கலானாள்.

கலவரமடைந்த ஒய்சளர் அவளைப் பலவிதங் களிலும் சமாதானப்படுத்த முயன்றார்.

தன் கோரிக்கையை இன்னும் மன்னர் அங்கீகரிக்க வில்லை என்பதை அறிந்த அரசி மேலும் கண்ணீர் உகுத்து, "மன்னர் பிரானே! துளுவ நாட்டு மக்கள் நம் திருமணத்தின் மூலம் என்ன எதிர்ப்பார்த்தார்கள்? தங்கள் நாட்டை ஆளுவதற்கு ஒரு ஆண்மகவை எதிர்ப் பார்த்தார்கள். நானும் அதைத்தான் ஆவலோடு எதிர்ப் பார்க்கிறேன், ஏங்குகிறேன். தவிக்கிறேன். ஒரு மகவை வேண்டித் தீர்த்த யாத்திரையும் விரதங்களும் மேற் கொள்கிறேன். ஆனால் எனக்கு இப்பொழுது ஒன்று தோன்றுகிறது. எனக்கு குழந்தை பிறக்காததற்கு காரணம் ஒன்று இருக்கிறது. அது தெய்வக் குற்றந்தான்!" என்றாள் அரசி விம்மல்களுடன்.

"தெய்வக் குற்றமா? என்ன தெய்வக் குற்றம்?" என்றார் மன்னர்.

"அரங்க தெய்வத்தின் குற்றம்தான்! நினைத்துப் பாருங்கள். பதினொரு வருடங்களுக்கு முன் நீங்கள் தானே டில்லித் தளபதி மாலிக் காபூருக்குத் தமிழ் நாடுகளுக்குச் செல்ல வழி காட்டினீர்கள்?"

"ஆமாம்"

"அந்த நாடுகளில் புகுந்த அவர்கள் அரங்க நகரில் நுழைந்து கோவில்களைக் கொள்ளையிட்டுச் சென்றார்கள். அரங்கனையும் தூக்கிச் சென்றார்கள்."

"ஆமாம்"

"டில்லிவரை சென்ற அரங்க விக்கிரகத்தைப் பின்னர் அரங்க நகரவாசிகள் தந்திரமாகக் கைப்பற்றித்

திருப்பிக் கொணர்ந்தார்கள். இப்போது இரண்டாம் முறையாக டில்லிப் படைகள் அரங்க நகரைத் தாக்கியதில் அரங்கர் அழகர் மலைக்கு ஓடி அங்கே ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கு ஆறுகால பூஜைகளும், அமுது படிகளும் நடக்க வேண்டித் தங்களிடம் அரங்க வாசிகள் உதவி நாடி வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கேட்ட உதவியைத் தாங்கள் நிராகரித்து விட்டீர்கள். இவ்விதம் இரண்டாம் முறையும் தாங்கள் அரங்கநாதரை அலட்சியம் செய்து விட்டீர்கள். அந்த தெய்வக் குற்றத்தால் நான் இப்போது மகப்பேறு இல்லாமல் இருக்கிறேன். ஒன்று நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். எனக்கு மகப்பேறு இல்லாவிடில் தங்களை விட்டு துளுவ நாடு பிரிந்து விடும். இது நிச்சயம்!" என்று கூறிய கிருஷ்ணாயி, பிறகு மன்னர் கூப்பிடும் குரலையும் பொருட்படுத்தாது விடுவிடென்று அந்தப்புரத்திற்குப் போய்விட்டாள்.

அன்று இரவு முழுவதும் யோசனையில் ஆழ்ந்த ஒய்சள மன்னர் பொழுது விடிவதற்குள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். அதை நிறைவேற்றவும் சித்தம் ஆனார்.

காலையில் எழுந்ததும் பிரதானிகளை அழைத்து ஊர் முழுவதிலும், "மன்னர் துவாரசமுத்திரத்திற்குப் போகிறார்!" என்று முரசு கொட்ட ஏற்பாடு செய்தார்.

பின்னர் அவர் குலசேகரனையும், அவனது கூட்டத்தாரையும் அரண்மனைக்கு அழைத்து வரச்சொல்லி, "அரங்கவாசிகளே! உங்கள் கூட்டத்திற்கு உடனடி உதவி செய்யாததற்கு மன்னிப்பு கோருகிறேன். என் நாட்டில் எத்தனையோ தொல்லைகள் இருக்கின்றன. அதுவே என் மனத்தை வெகுவாகக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் நானே அரங்கனை தரிசித்து அவரிடம் முறையிட விரும்புகிறேன். ஆகவே, உங்களுடன் நானே அழகர்மலைக்கு வருகிறேன். இன்று இரவு நாம் புறப்படுகிறோம்" என்று தெரிவித்தார்.

அன்று இரவே அவர்கள் யாவரும் யாத்ரிகர் வேடம் பூண்டு தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

12

மூன்று வாரங்களில் அழகர் மலையையும் மதுரைச் சீமையையும் மாறுவேடத்தில் சுற்றி விட்டு, ஒய்சள மன்னர் திருவண்ணாமலை வந்து சேர்ந்தார். அவர் மனம் மிகவும் கலங்கி இருந்தது. நாட்டு மக்கள் யாவரும் தம் இருக்கைகளை விட்டு வெளி இடங்களுக்கு ஓடி இருந்தார்கள். கிராமங்களும் நகரங்களும் வெறுமையாகக் கிடந்தன. ஒரு ராஜ்யமே பாழ்பட்டுத் தரிசாகக் கிடந்தது.

இதற்கு மேலான ஒரு கொடுமையை மதுரைச் சீமையில் அவர் காண நேர்ந்தது. மதுரைக் கோட்டைக்குள் குடும்பப் பெண்கள் நிறைய பேர் அகப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் வெளியில் தலை காட்டாமல் நிலவறைகளில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஏராளமான செல்வங்களையும் மக்கள் நிலவறையில் பதுக்கி வைத்திருந்தார்கள்.

இவை எல்லாவற்றையும் அறிந்த மன்னர் ஒரே துயரத்தில் மூழ்கிவிட்டார். பாண்டிய ராஜ்யம் இப்படிச் சீரழிந்துவிட்டதே என்று மனம் வெதும்பினார்.

அரசர் திருவண்ணாமலை வந்து சேர்ந்ததும், அரசி கிருஷ்ணாயி ஓடி வந்து அவரைச் சந்தித்தாள்.

"மன்னர் பெருமா! நாடு எப்படி இருக்கிறது? அரங்கன் எப்படி இருக்கிறார்?" என்று ஆவலுடன் கேட்டாள்.

மன்னர் ஆசுவாசமாக அமர்ந்து கொண்டு தாம் கண்ட துயரக் காட்சிகளை எல்லாம் விரிவாக விளக்கினார். மக்கள் படும் அவதியையும் கூறினார். அவைகளை எல்லாம் பொறுமையின்றிக் கேட்ட அரசி "பெருமா! அரங்கனை பார்த்தீர்களா? இல்லையா?" என்று கேட்டாள்.

"பார்த்தேன் பார்த்தேன்!" என்று கூறிய மன்னர் தம் மார்பை அழுத்திக் கொண்டார்.

"அந்தக் கொடுமையை ஏன் கேட்கிறாய்? ஒரு தழைப்பந்தல் கீழ் அரங்கனை வெறுமையாக அமர வைத்திருக்கிறார்கள். பீடம் கிடையாது, வாகனங்கள் கிடையாது, திருவாசி கிடையாது, அர்க்கிய பாத்திரங்கள் கிடையாது, மணி கிடையாது, தூபத் தட்டுக்கள் கிடையாது, அவருடைய ஆஸ்தியெல்லாம் ஒரே ஒரு கிணறுதான்!* தண்ணீருக்காகப் பரிவாரங்கள் அதை வெட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். மற்றபடிக்கு அரங்கன் ஒரு ஏழை, பரம ஏழை!" என்றார் அவர். அவரது கண்ணில் நீர் மல்கியது.

உடனே அரசி, "சுவாமி! அவரை நாம் காப்பாற்றுவது எப்படி என்று யோசித்தீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

"யோசித்தேன். இருநூறு வீரர்களை அனுப்பலாம். ஆனால் டில்லித் தளபதியின் கோபத்தைச் சீண்டாமல் அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய முடியுமா?" என்று கேட்டார்.

"முடியும் சுவாமி!"

"எப்படி?"

"எங்கள் அரசி கன்னியாகுமரிக்கு யாத்திரை போகிறாள் என்று அறிவிப்போம். மூடு பல்லக்கில் ஒரு யாத்திரை கோஷ்டியைப் புறப்பட வைப்போம்."

"ம்?" என்றார் மன்னர். அவள் கூறுவது அவருக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றியது.

"அந்த பல்லக்குகளில் ராணியும், அந்தப்புரப் பெண்களும்தான் போகிறார்கள் என்று சொல்லி வைப்போம். சில பல்லக்குகளில்தான் பெண்கள் இருப்பார்கள். பல பல்லக்குகள் வெறுமையாக இருக்கும்."

* இந்தக் கிணறு இப்போதும் இருந்து வருகிறது.

"சரி வீரர்களை அனுப்ப வேண்டாமா?"

"கட்டாயம் அனுப்ப வேண்டும் பல்லக்குகளின் முன்னும் பின்னும் மொத்தம் ஐம்பது வீரர்களைத்தான் அனுப்ப வேண்டும். ஆனால் மறைவாக இருநூறு வீரர்களை அனுப்ப வேண்டும்."

"அது எப்படி முடியும்?"

"வழி இருக்கிறது. நம் வீரர்கள் பல்லக்குத் தூக்கிகள் போல் வேடந்தரித்துப் போவார்கள். எப்போதாவது வேண்டுமானால்தான் சண்டை இடுவார்கள்."

மன்னர் யோசித்தார்.

"நீ சொல்வதெல்லாம் சரி! ஆனால் இந்த ஆபத்தான யாத்திரையில் நீ போக முடியுமா?"

"முடியாதுதான்! போகத் தேவையும் இல்லை! யாராவது ஒரு பணிப் பெண்ணை ராணியாக்கி அனுப்பினால் போதும். டில்லி வீரர்களால் அவளை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாது. ராணி என்றே நம்புவார்கள்!"

"சரி, அரங்கனைத் தப்புவிப்பது எப்படி?"

"பல்லக்குக் கோஷ்டி மதுரையை நோக்கிப் போகும். போகிற வழியில் அழகர்மலைப் பக்கமாகச் செல்ல வேண்டும். அப்போது பரிவாரத்தார் அரங்கனை ரகசியமாகக் கொணர்ந்து ஒரு பல்லக்கில் ஏற்றிவிட வேண்டும்."

"பிறகு?"

"பிறகு மூடு பல்லக்குகள் எல்லாம் மதுரைக்குப் போக வேண்டும்."

"மதுரைக்கா?"

"ஆமாம், டில்லித் தளபதியின் மனைவிகளுக்கு ஒய்சள ராணி பரிசில் வழங்க விரும்புகிறாள் என்ற காரணத்தைக் காட்டி மதுரைக்குப் போகவேண்டும். எல்லாப் பல்லக்குகளுமே போகவேண்டும். நூற்றுக் கணக்கில் இந்தப் பல்லக்குகள் மதுரை வீதிகளில் ஒரு இரவு தங்க வேண்டும். அங்கே வீடுகளின் நிலவறைகளில் தங்கி உள்ள பெண்களை எல்லாம் இதில் ஏற்றிக் கொள்ள வேண்டும். மறுநாள் காலையில் இந்தப் பல்லக்குக் கோஷ்டி மீண்டும் புறப்பட வேண்டும். மதுரையைவிட்டு வெகுதூரம் போய் இந்தப் பெண்களை எல்லாம் தப்புவிக்கும்படி செய்ய வேண்டும்."

யோசனையில் ஆழ்ந்த வல்லாளர் பிறகு லேசாகச் சிரித்தார்.

"பிரியே! இதில் ஏதாவது தவறு நடந்தால்...?"

"அதற்குத்தான் வீரர்களை அனுப்புகிறோமே!"

"அப்போது நமது தந்திரம் அம்பலம் ஆகிவிடும் அல்லவா?"

"இவ்வளவு முன் எச்சரிக்கைக்குப் பிறகும், ஆபத்து ஏற்பட்டால் அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதான். நாடு இருக்கும் நிலையில் நாம் நமது சுகங்களை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு வாளாவிருக்கக்கூடாது."

ஒய்சளர் மீண்டும் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

அடுத்த வாரம் ஒரு நன்னாளில் இருநூறு மூடு பல்லக்குகள் திருவண்ணாமலையை விட்டுப் புறப்பட்டன.

ஒய்சளரின் சிங்கக் கொடிகளைத் தாங்கிக் கொண்டு ஊழியப் பரிவாரங்களும் புறப்பட்டார்கள். இருபது

வீரர்கள் முன்னாலும் பின்னாலும் குதிரை மீது ஏறிச் சென்றார்கள்.

ராணி வேடத்தில் ஒரு பணிப் பெண்ணைப் பல்லக்கில் ஏற்றி, அந்தப் பல்லக்கை நடுநாயகமாக அந்தக் கோஷ்டியில் அனுப்பினார்கள். சஞ்சலவதி என்ற அந்தப் பெண்ணை வழி அனுப்புகிற போது, பல்லக்கின் அருகில் ராணி கிருஷ்ணாயி வந்து நின்றாள்.

"சஞ்சலம், ஜாக்கிரதையாக நடிக்க வேண்டும். முத்திரை மோதிரங்களையும், ராஜ இலச்சினைகளையும் பத்திரமாக வைத்துக் கொள்! எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் உண்மையைச் சொல்லிவிடாதே!" என்றாள்.

அருகில் யாத்ரிகனைப் போல நின்ற குலசேகரனைப் பார்த்து, மெதுவாக, "வீரரே! நான் சொன்னது நினைவிருக்கட்டும், அரங்கன் தெற்கே போன பிறகு நீங்கள் திருவண்ணாமலை திரும்ப வேண்டும்" என்று கூறி அவனை அழுத்தத்துடன் பார்த்தாள். குலசேகரன் தலையைமட்டும் அசைத்தான்.

பிறகு அரசி மறுபுறம் திரும்பியதும், குலசேகரன் கூட்டத்தினிடையே நழுவினான். பெண்கள் சமுத்திரம் போல் கூட்டம் இருந்தது. அங்கங்கே புகுந்து தேடிக் கடைசியில் அபிலாஷினியைக் கண்டு பிடித்தான். "அபி! அபி! அபி!" என்று பரபரப்புடன் அழைத்தான்.

அவள் திரும்பிப் பார்த்துக் குலசேகரனைக் கண்டு, "என் பெயரை இன்னும் குறுக்கிவிட்டீர்களா? எங்கே சொல்லுங்கள், அபிலா..!"

"அபிலாஷினி! எனக்கு இப்போது பேச நேரம் இல்லை. உன்னிடம் முக்கியமாக ஒன்று கேட்க வேண்டும். ஹேமலேகா இங்கே வந்திருக்கிறாளா?"

"வரவில்லை!"

"ஏன்?"

"அனுமதி இல்லை!"

"எங்கே இருக்கிறாள்?" என்றான் அவன் பரபரப்புடன்.

"அந்தப்புரத்திலேயே இருக்கிறாள்!"

அதற்கு மேலே அவன் இங்கே நிற்கவில்லை. "வருகிறேன் அபிலா!" என்று கூறிவிட்டுக் கூட்டத்தின் இடையில் பரபரத்துப் போனான்.

முண்டியடித்து வெளியே வந்து தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட குதிரை மீது ஏறிக் கொண்டான். அதை ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாய்ச்சிக் கொண்டு, அரண்மனையை நோக்கி அம்புபோல் பறந்தான்.

அரண்மனையை அடைந்ததும், அதனுள்ளே போகாமல் வெளிச் சுவர் வழியாகச் சுற்றி அந்தப்புரம் இருக்கும் இலக்கையடைந்து. அங்குள்ள சச்சவுக்கத்தில் குதிரையை நிறுத்தினான். மேலே நோக்கி. "ஹேமலேகா!" என்று உரக்கக் குரல் கொடுத்தான்.

பலமுறை இரைந்த பிறகு அவன் அலுத்துப் போகும் வேளையில், மேலே முதல் தளத்தில் ஒரு சாளரம் திறக்க அதன் பின்னால் ஒரு உருவம் தோன்றி, "சுவாமி!" என்று குரல் கொடுத்து எட்டிப் பார்த்தது.

மேலே ஹேமலேகாவைப் பார்த்ததும் அவன் உடம்பு சிலிர்த்தது.

"ஹேமலேகா!" என்று மீண்டும் அழைத்தான் அவன். பொதுவாக அவனால் அப்படிப் பெயர் சொல்லி அழைத்திருக்க முடியாது. ஆனால் சந்தர்ப்பத்தின் அவசியத்தில் அவ்விதம் அழைத்தது தவறாகத் தோன்றவில்லை. அவன் கண்களிலிருந்து இரு வைர மணிகள் திரண்டு உருண்டு விழுந்தன.

அதைக் கண்டு மேலே ஹேமலேகாவின் முகம் கூட மாறியது. "சுவாமி!" என்று குரல் உடைந்து

அழைத்தாள். சாளரத்தின் வெளியே கைகளை நீட்டி அவனைத் தொட முயல்வது போல் அவைகளை வீசினாள்.

அதைக் கண்டு பொங்கியெழுந்த குலசேகரன், "ஹேமலேகா! ஹேமலேகா!" என்று பல முறைகள் அழைத்துக் கைகளை பல தடவை தூக்க, அதன் வேகத்தில் குதிரையும் பலமுறை தன்னைத்தானே சுற்றி வந்தது.

உணர்ச்சியின் கட்டுக்கடங்காமல் போன அவ்வேளையில் இருவரும் தங்கள் வரம்புகளுக்குள் பொங்கி விழுந்து, கைகளை மாத்திரம் வெறுமையாய்ச் சூன்யத்தில் எறிந்து ஒருவர்க்கு மற்றவர் மேல் இருக்கும் பாசத்தைக் காண்பித்துக் கொண்டார்கள்.

நெருங்கி நின்றாலோ, நேருக்குநேர் சந்தித்தாலோ அவர்கள் அந்த மாதிரித் தங்களை வெளிப்படுத்த முடியாவண்ணம் வெட்கமும், இன்னும் பல அடக்க குணங்களும் அவர்களைத் தடுத்திருக்கும்.

ஆனால் இங்கே நெருக்கடியான நேரத்தில் வெவ்வேறு வரையறைக்குள் இருந்ததால் திடீரென உடைத்து வெளியிடுவது போல் தங்கள் பாசங்களைக் காண்பித்துக் கொண்டார்கள்.

பல கணங்கள் ஆர்ப்பரித்த பின் ஹேமலேகா, "சுவாமி! அரங்கனைக் காப்பாற்றுங்கள்! அதுதான் தங்கள் தலையாய கடன்! அவரை விடுவித்துச் சுதந்திரமாக்குவதுதான் உங்கள் கடமை! அப்படி விடுதலைச் செய்து அவருடன் நீங்கள் செல்லும் போது, இங்கே திருவண்ணாமலையில் கிடந்து அல்லல்படும் இந்த அபாக்கியவதிக்காகச் சிறிது பிரார்த்தனை செய்யுங்கள்!" என்று கூறினாள்.

அவ்வளவு தூரம் அவள் பேசிவிட்டாள் என்பதை அறிந்து மனம் பொங்கிய குலசேகரன், அவளை நோக்கிக் கையைத் தூக்கி "லேகா! உங்களுக்காக ஒரு

கணம் அல்ல, ஒவ்வொரு கணமும் பிரார்த்தனை செய்வேன். இது நிச்சயம்! மற்றொரு வாக்கும் கொடுக்கிறேன். என்றைக்காவது எப்படியாவது வந்து உங்களை நான் விடுவிப்பேன். இது உறுதி!" என்று கூவினான்.

அந்த மொழி கேட்டு மெய்சிலிர்த்துப் போன ஹேமலேகா அவனை நோக்கி, ஒரு பாரிஜாத மலரைத் தூக்கியெறிந்தாள். அதைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்ட குலசேகரன், மறுகணம் தன் அம்பறாத் துணியிலிருந்து ஒரு அம்பை எடுத்து அதன் கழுத்தில் தன் கணையாழி ஒன்றைக் கட்டி, வில்வில் இட்டு மேலே நோக்கி எய்தான்.

அம்பு மேலே பறந்து சாளரத்தின் மரப்பிடியைக் கொத்திக் கொண்டு நின்றது.

உடனே குலசேகரன், "வருகிறேன்!" என்று கூறி அவளிடம் விடை பெற்றுக் குதிரையை விரட்டினான்.

அடுத்த அரை நாழிகையில் இருநூறு மூடு பல்லக்குகளும் திருவண்ணாமலையை விட்டுப் புறப்பட்டன.

அவற்றை ஒய்சள மன்னரும், ராணி கிருஷ்ணாயியும் பெருத்த ஆரவாரங்களுக்கிடையே வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

13

மூடுபல்லக்குகள் ஒவ்வொரு இடத்திலும் தண்டு இறங்கி, மதுரையை நெருங்குவதற்கு இருபது நாட்கள் ஆயின. அவற்றின் போக்கைக் குலசேகரன் கண்காணித்துக் கொண்டே போனான். கூடியமட்டிலும் நகரங்களைத் தவிர்த்து, கிராமப்புறங்கள் வழியாகவே

பல்லக்கு அணி சென்றது. எதிரில் டில்லி வீரர்களைக் காணும்போதெல்லாம் சஞ்சலவதி தன் முத்திரை மோதிரத்தைக் காட்டி அனுமதியும் மரியாதையும் பெற்றுக் கொண்டிருந்தாள்.

மதுரையை நெருங்கும்போதுதான் அவர்களுக்குப் பல தயக்கங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. குலசேகரன் ஒவ்வொரு வீரனையும் அறிந்து வைத்திருந்ததால், அவர்களை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டே போனான்.

பல்லக்கில் வந்த முப்பது அந்தப்புரப் பெண்களும் என்ன நடக்குமோ என்று அடிக்கடி பயந்து கொண்டிருந்தார்கள். மதுரைச் சீமையை நெருங்கி அழகர் மலைக்குப் பாதை பிரியும் இடத்தில், நடுப்பகலுக்கு முன்னர் பல்லக்கு அணி இறங்கியது.

அந்திப்பொழுது வரை காத்திருந்த குலசேகரனும் அழகிய நம்பியும் பின்னர் இருட்டில் நடந்து அடிவாரத்தை அடைந்து மலைமீது ஏறத் தொடங்கினார்கள்.

ஏற்கெனவே குறளன் மூலம் முன்செய்தி போய் விட்டதால் மலைமேலே இருந்த அரங்கன் ஊர்வலத்தார் புறப்படுவதற்குச் சித்தமாக இருந்தார்கள்.

குலசேகரன் வந்ததும் யாவரும் புறப்பட்டார்கள். அரங்கனுக்காக வெட்டப்பட்டிருந்த கிணற்றில் நீர் எடுத்துக் குளித்த குலசேகரன் புது ஆடை புனைந்து, பக்தியுடன் பலமுறை விழுந்து தொழுதபின், அரங்கன் விக்கிரகத்தைக் கையில் அணைத்து எடுத்துக் கொண்டான்.

"சுவாமி! பெரிய மகான்கள் தாங்கி எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய தங்கள் திருமேனியை இந்த ஏழை சுமப்பதற்கு மன்னிக்க வேண்டும்" என்று கூறி விக்கிரகத்துடன் கீழே இறங்க ஆரம்பித்தான்.

அவனைத் தொடர்ந்து ஏனைய பரிவாரங்களும் கூட்டமாக இறங்காமல் உதிரிகளாக இறங்கி வெவ்வேறு திசை செல்ல ஆரம்பித்தார்கள். எல்லாரும் தலை

மறைவாகச் சென்று மீண்டும் நாகர்கோவிலில் சந்திக்க வேண்டும் என்று ஏற்பாடாகி இருந்தது.

குலசேகரன் பல்லக்குக் கூட்டத்தை அடைவதற்கு முன் இரவின் நடுஜாமம் போய்விட்டது.

அந்த நேரத்திற்குள் சஞ்சலவதியும் அவளது பல்லக்குத் தூக்கிகளும் குளித்துச் சுத்தமாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அரங்கன் விக்கிரகம் வந்ததும் எல்லாரும் கீழே விழுந்து வணங்கி எழுந்தார்கள்.

மெல்லிய நட்சத்திர வெளிச்சத்தில் அரங்கனது முகத்தைக் கண்ட சஞ்சலவதிக்குக் கண்களில் நீர் ததும்பிவிட்டது.

விக்கிரகம் அவளுக்கு ஒரு விக்கிரகமாகத் தோன்றவில்லை. காட்டில் மறைவாகியிருந்த ஒரு பெரிய சக்கரவர்த்தியே கதியில்லாது போய் அவளைப் போன்ற எளிய அந்தப்புரச் சேடியின் முன்னால் ஒரு உதவி எதிர்பார்த்து நிற்பது போல் தோன்றியது.

கூட்டத்தார் எல்லாரும் அரங்கனை வழிபட்டு விட்டுப் போனபின்பு, அரங்கனைச் சஞ்சலவதியின் பல்லக்குள் ஏற்றினார்கள். பஞ்சணைகளுக்கு நடுவே அவரை அமர்த்திவிட்டுப் பின்னர் சஞ்சலவதியையும் ஏறச் சொன்னார்கள்.

புனிதமான அரங்க விக்கிரகம் இருக்கும் இடத்தில் தானும் ஏறி அமர்வதற்கு சஞ்சலவதி மிகவும் தயங்கினாள். பயபக்தியுடன் ஏறி, அரங்கன் முன்னால் மிகவும் வினயத்துடன் சப்பணம் இட்டு அமர்ந்து கொண்டாள்.

அந்த மூடுபல்லக்குக் கூட்டம் முழுவதும் இப்பொழுது புது உற்சாகத்தில் புறப்பட்டது. பொழுது புலபுலவென விடியும் வேளையில் அவர்கள் வையைக் கரையை அடைந்தார்கள்.

ஆற்றில் எல்லாரும் குளித்துவிட்டுப் புது ஆடை அணிந்து கொண்டார்கள்.

சஞ்சலவதி ஒரு ராணிக்குரிய அணிமணிகளை அணிந்து கொண்டாள்.

இதற்குள் குலசேகரனும், இதரர்களும் ஆலோசனை நடத்தினார்கள். ஒய்சள ராணி மதுரைக்குச் சென்று டில்லித் தளபதிகளின் மனைவிமார்களுக்குப் பரிசில்கள் வழங்கிவிட்டுப் போக வேண்டும் என்று ஏற்பாடாகி இருந்தது. அப்படிப் போகும்போது அரங்கனையும் மதுரைக்குள் எடுத்துச் செல்வதா என்பது குறித்து அவர்கள் யோசித்தார்கள்.

மதுரைக்கு வெளியே அரங்கனை சில பல்லக்கு களுடன் நிறுத்திவிட்டால் அது சந்தேகத்திற்கு இடமாகும் என்று அவர்கள் தீர்மானித்தார்கள்.

ஆகவே மதுரைக்குள் அரங்கனையும் அழைத்துப் போவதுதான் நல்லது என்று முடிவு எடுத்தார்கள்.

அப்படி அரங்கனுக்கு ஆபத்து ஏதாவது ஏற்படும் பட்சத்தில் தாங்கள் தங்கள் உயிர்களைக்கூட மாய்த்துக் கொள்ளச் சித்தம் என்று குலசேகரனும் அழகிய நம்பியும், இதர வீரர்களும் உறுதிமொழி பூண்டார்கள்.

விடிந்து இருநாழிகையில் மூடு பல்லக்கு அணி மதுரை நோக்கிப் புறப்பட்டது. மதுரைக் கோட்டை வாசலை அடைந்தபோது, வெய்யில் ஏற ஆரம்பித்தது.

வாசலில் பல்லக்கு அணி சிறிது நேரம் நின்றது.

ஒய்சள ராணி வருகிறாள் என்று உடனே கட்டியம் கூறப்பட்டது. கோட்டை வாசல் காவலாளர்கள் மரியாதையுடன் நின்றார்கள்.

கோட்டைக் காவல் அதிகாரி இதற்குள் இரு வீரர்களுடன் பல்லக்கு அணியை நோக்கி நடந்து வந்தார்.

வையை நதியை விட்டுப் புறப்பட்டபோதே சஞ்சலவதி அரங்கனைப் பஞ்சணைக்குள் படுக்கவிட்டு மூடி வைத்திருந்தாள். அந்த அணைகளுக்கு மேல் தலையணைகளை வைத்து அவை மீது சாய்ந்துகொண்டு "ரங்கா! ரங்கா!" என்று ஜபித்துக் கொண்டிருந்தாள். கோட்டை அதிகாரி வந்ததும், அவள் தன் பல்லக்கின் மூடுதுணியை ஒரே ஒரு கணம் மட்டும் விலக்கி அதிகாரியின் வந்தனங்களை ஏற்றுக் கொண்டு முத்திரை மோதிரத்தைக் காண்பித்தாள். அதிகாரி உடலைத் தாழ்த்தி அவளுக்கு வழிவிட்டார்.

பிறகு ஒவ்வொரு பல்லக்கையும் அவரும் அவரது வீரர்களும் திறந்து பார்த்தார்கள்.

பல பல்லக்குகளில் வரிசையாக அந்தப்புரச் சேடிகள் இருந்தார்கள்.

ஆளில்லாத பல்லக்குகளில் மூட்டைகள் இருந்தன. அவையாவும் டில்லித் தளபதிகளுக்கு எடுத்துச் செல்லப் படும் தானியக் காணிக்கைகள் என்று கூட்டத்தார் கூறினார்கள்.

மதுரை வீதிகளுக்குள் ஒய்சள பல்லக்குகள் அணிவகுத்துச் சென்றன.

அரண்மனையை நெருங்க நெருங்க பல்லக்குகள் நெருக்கிக் கொண்டே சென்றன.

முடிவில் டில்லித் தளபதியின் அந்தப்புர வாசலில் ஒய்சள ராணியின் ராஜ பல்லக்கு நின்றது. ராணியாக வேடந்தரித்த சஞ்சலவதி கம்பீரமாக இறங்கி உள்ளே சென்றாள். அவளைத் தளபதியின் மனைவிகள் வரவேற்றார்கள்.

கொலு மண்டபத்தில் சஞ்சலவதியைச் சிறிது நேரம் அமர்த்தி இரு மொழி தெரிந்தவர்கள் மூலம் அவர்கள் உரையாடினார்கள்.

தளபதி மனைவிமார்களுக்கு ஒய்சள ராணி கொணர்ந்த பொன், பவழம், முத்து, தானிய வகைகள், கனி வர்க்கங்கள், பட்டுத் துணிகள் யாவும் பரிசில்களாக அளிக்கப்பட்டன.

சிறிது நேரம் போன பின்னர் சஞ்சலவதியும் இதரர்களும் தங்களுக்கு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட மாளிகைகளுக்குப் போய்விட்டார்கள்.

இதற்குள் ஒய்சளப் பல்லக்குகள் யாவும் நெருக்கடியைத் தவிர்க்கும் பாவனையில் சுற்றிவர இருந்த வீதிகளில் வியாபித்துவிட்டன.

குலசேகரனும் அவன் சகாக்களும் சிறிதுகூட அயராமல் அதே நேரத்தில் சந்தேகம் ஏதும் எழும்பா வண்ணம் தங்கள் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

அன்று இரவு சலனமில்லாதது போல் ஓடியது. ஆனால் மதுரை நகரம் முழுவதிலும் ஒரு இரகசிய வேலை நடந்துவந்த விஷயம் வெளியே யாருக்கும் தெரியாது.

பொழுது விடிவதற்கு முன் பல்லக்குகள் யாவும் மீண்டும் புறப்பட்டன.

கோட்டைக் காவலர்கள் அதிகாலையில் தூக்க மயக்கத்தில் கதவுகளைத் திறந்து பல்லக்குகளை வெளியே விட்டார்கள்.

பல்லக்குகள் அதிக கனம் கனத்ததால் சுமப்பவர்கள் சிரமப்பட்டுத் தூக்கியதையும், அந்த வாகனங்களின் அணி கோட்டை வாயிலைக் கடக்க வெகு நாழிகை எடுத்துக் கொண்டதையும் காவலாளிகள் கவனிக்கவில்லை.

தெற்கே மூன்று நாழிகை பயணம் செய்தபோது இரண்டு டில்லிப்படை கோஷ்டிகளை அவர்கள் கடக்க வேண்டி வந்தது. ஒய்சள முத்திரை மோதிரத்தையும்

மதுரைத் துருக்கிய தளபதியின் இலச்சினையையும் காட்டிய அவர்கள் தங்குதடையின்றிப் பிரயாணம் செய்தார்கள்.

அவர்களைப் போகவிட்டபின் டில்லிப் படையினர், "இந்த ராணி ஒரு பைத்தியம், சமுத்திரத்தில் குளித்து விட்டால் குழந்தை பிறந்துவிடும் என்று நம்புகிறாள்" என்று கூறிச் சிரித்தார்கள்.

நான்காவது நாழிகை தூரத்தில் மூன்றாவது டில்லிப் படை கோஷ்டி ஒன்று எதிரே வந்தது. அதில் ஐம்பது வீரர்கள் இருந்தார்கள்.

மூடு பல்லக்குகளை அவர்கள் நிறுத்தினார்கள். அப்போது அவர்களிடம் முத்திரையும் இலச்சினையும் வழக்கப்படி காட்டப்பட்டன.

கோஷ்டித் தலைவன் அவைகளைப் பார்த்துவிட்டு அவர்களைப் போகச் சொன்னான்.

உடன் திடீர் என்று புறப்பட்டதில் ஒரு பல்லக்குத் தூக்கியின் கால் தவறியதால் ஒரு பல்லக்கு கீழே விழுந்தது. அதனுள் இருந்த ஒரு நோஞ்சலான பெண் கீழே விழுந்தாள்.

அதைத் தொடர்ந்து ஒரு பொதி கீழே விழுந்தது. அதிலிருந்து கணீர் கணீர் என்ற சத்தங்களுடன் இரு வாள்கள் வெளியே துருத்தின. தலைவனுக்குச் சந்தேகம் வந்தது.

உடனே அவன் அடுத்த பல்லக்கின் அருகில் சென்று அதன் திரையையும் விலக்கச் சொன்னான். அங்கேயும் ஒரு வெளிறிய இளம் பெண் இருப்பதைப் பார்த்ததும், "என்ன ஒய்சள அந்தப்புரத்தில் பெண்களுக்குச் சோறே போடமாட்டார்களா?" என்று ஏளனமாகக் கேட்டான்.

அப்போது பக்கத்தில் இருந்த உபதலைவன், "அப்படி இருக்காது. இதில் ஏதோ சூது இருக்கும்!" என்றான்.

சிறிது நேரம் தலைவன் யோசித்த போது உபதலைவன் இரண்டாவது பல்லக்கில் இருந்த பொதி ஒன்றையும் இலேசாகத் தட்டவே, அது சரிந்து கீழே விழுந்தது.

கணீர் கணீர் என்று உலோக ஓசையுடன் விழுந்த அந்தப் பொதியிலிருந்து பல வாள்கள் தங்கள் கூர்நுனிகளை வெளியே நீட்டின.

"என்ன இவை?" என்று கோபத்துடன் தலைவன் குலசேகரனைக் கேட்டான்.

"தற்காப்புக்காக ஆயுதம் வைத்திருக்கிறோம்" என்றான் குலசேகரன் பணிவாக.

"அதை மூட்டையில் கட்டி வைக்க வேண்டிய காரணம் என்ன?" என்றான் தலைவன்.

குலசேகரனின் மறுமொழிக்கு காத்திராமல் அந்தத் தலைவன் வேறு ஒரு பல்லக்குகளைச் சோதனை செய்யச் சொல்ல, அவைகளிலும் ஆயுதப் பொதிகள் தென்பட்டன.

உடனே தலைவன் "பல்லக்குகளை எல்லாம் கீழே இறக்குங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான்.

இதற்குள் குலசேகரன் அழகிய நம்பிக்கு ஜாடை செய்ய, அந்த அணி முழுவதிலும் கண்ஜாடை ஒரு சுற்று ஓடியது.

பல்லக்குகள் கீழே இறங்கியது. மறுகணம் குலசேகரன் "ஐய ரங்கா!" என்று கூக்குரலிட்டு வாளை உருவினான். அதைத் தொடர்ந்து அக்கூக்குரல் எங்கும் எழுந்தது. ஒய்சள வீரர்கள் இருநூறு போகளும்

வாட்களைத் தூக்கினார்கள். மறுகணம் டில்லிவீரர்கள் மீது பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்தார்கள்.

சண்டையின் தொடக்கத்திலேயே தலைவனின் தலையைத் துண்டித்துவிட்டான் குலசேகரன். மற்ற ஒய்சள வீரர்கள் மிக ஆவேசத்துடன் டில்லி வீரர்களை வளைத்துத் தாக்கினார்கள்.

அடுத்த அரை நாழிகையில் டில்லி வீரர்களின் உயிரற்ற சடலங்கள் தாறுமாறாகக் கீழே கிடந்தன. எல்லாரையும் கொன்று விட வேண்டும் என்று குலசேகரன் ஆணையிட்டும் ஒரே ஒரு டில்லிவீரன் தப்பிப் போய்க் குதிரை ஏறி ஓடிவிட்டான்.

"சீக்கரம்! சீக்கிரம்! செய்தி போவதற்குள் ஓடுங்கள்!" என்று குலசேகரன் கூற, அடுத்தகணம் பல்லக்குகளை எல்லாம் தூக்கிக் கொண்டு வீரர்கள் ஓட ஆரம்பித்தார்கள்.

இரு நாழிகை தூரம் ஓடுவதற்குள் அவர்களுக்குக் களைப்பு பீறிட்டு வந்தது. இனியும் ஒரே சீராக ஓடுவது கடினம் என்று தோன்றியது. குலசேகரன் அவர்களை ஊக்குவித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

ஒரு பெரிய மேடு ஏறி இறங்கும் சமயத்தில் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்த வீரன் ஒருவன் "சுவாமீ" என்று கத்தினான்.

குலசேகரன் திரும்பி அவன் சுட்டிய திசையை பார்த்தான்.

மேட்டிலிருந்து பார்த்ததால் பின்னால் வெகுதூரம் வரை அவர்களால் பார்க்க முடிந்தது.

தூரத்தில் அப்போது புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஒரு படை வருவதைக் கண்டதும் அவர்கள் திக்பிரமையோடு நின்றார்கள்.

14

பின்னால் வந்த படை டில்லிக்காரர்களின் படை! ஆயிரம் குதிரை வீரர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு அந்தப் படை வந்து கொண்டிருந்தது. தப்பியோடிய வீரன் அவர்களுக்குச் செய்தி கொடுத்திருந்தான்.

படையைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்த குலசேகரன் யோசித்தான். அவர்கள் வரும் வேகத்தில் அந்த மேட்டுப் பகுதியை அடைய இரு நாழிகை நேரம் ஆகும். அதற்குள் அந்தப் பல்லக்குக் கோஷ்டி தப்பித்து விட வேண்டும். எங்கே தப்புவது?.

வழி ஏதும் உடனே தோன்றவில்லை. அகப்பட்டு விடுவோமோ என்று நினைத்தான். அப்போது எதிர்த் திசையைப் பார்த்தபோது ஒரு காட்சி தென்பட்டது.

மேட்டிலிருந்து கீழிறங்கும் பாதை சற்றுத் தொலைவுக்கு அப்பால் மீண்டும் மேட்டில் ஏறிச் சென்றது. அப்படி ஏறுகிற இடம் இரு பெரும் குன்றுகளுக்கு இடையே இருந்தது. அது ஒரு கணவாய் போலிருந்தது. அதை அடைந்துவிட்டால் அதன் முகப்பில் நின்று கொண்டு எதிரிப் படையுடன் சண்டை செய்யலாம். இப்போதைக்கு அந்த ஒரு வழிதான் தோன்றியது.

பல்லக்குகளை விரையும்படி கட்டளை இட்டான் குலசேகரன்.

பல்லக்குகள் ஓட ஆரம்பித்தன. பள்ளத்தில் இறங்கும் போது அவை யானைக்குட்டிகள் போல் காட்சி அளித்தன.

அரை நாழிகையில் அவை கணவாயை அடைந்தன. அந்தக் கணவாய் சற்று மேடான பகுதியில் இருந்ததால் பல்லக்குச் சுமப்போர் மூச்சிரைத்தார்கள்.

அதனுள் நுழைந்ததும் குலசேகரனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. பல்லக்குகளை நிற்கும்படி கட்டளையிட்டான். ஐம்பது பல்லக்குகளிலிருந்து பெண்களையும், பொருள்களையும் கீழே இறக்கச் சொன்னான். பிறகு வெறும் பல்லக்குகளைக் கணவாய் வாயிலில் குவியலாக குவிக்கச் சொன்னான்.

ஒவ்வொரு பல்லக்காக வாயிலில் தூக்கி எறியப் பட்டது. விழுந்த வேகத்தில் அவை சுக்குநூறாக உடைந்தன. ஐம்பது பல்லக்குகளும் ஒரு கூளமாக மாறின.

மீதிப் பல்லக்குகளில் பெண்கள் எல்லாரையும் ஏற்றி விரைவாகப் போகச் சொன்னான் குலசேகரன். இரவுவரை அவர்கள் பிரயாணம் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். இரவான பின் பெண்கள் யாவரும் கீழே இறங்க வேண்டும். வெவ்வேறு பகுதிகளாகப் பிரிந்து வெவ்வேறு திசையை நோக்கிச் சென்று மறைந்து விட வேண்டும்.

இவர்களுக்கு அங்கங்கே கொற்றவை படையினர் உதவி செய்வார்கள். பெண்கள் யாராவது விரும்பினால்தான் உறவினர்களது ஊர்களுக்குப் போய்ச் சேரலாம்.

இவ்வளவு உபதேசங்களுடன் அந்தக் கோஷ்டியினர் அனுப்பப்பட்டனர். அதன் பிறகு குலசேகரனும், அவனது துணையாட்களும், ஒய்சள வீரர்களும் இரு மலைப் பகுதிகளின் மேலே ஏறிப் பதுங்கிக் கொண்டார்கள்.

அடுத்த இரண்டாவது நாழிகையில் டில்லி வீரர்கள் அந்தக் கணவாயை நெருங்கினார்கள். அவர்கள் விரைவாக உள்ளே புகும் வேளையில் குலசேகரன் கோஷ்டியினர் அங்கு குவிந்திருந்த பல்லக்குகளில் சட்டென்று தீ வைத்தார்கள். திமுதிமு என்று எரிய ஆரம்பித்தது.

வேகமாக வந்த டில்லி வீரர்கள் தயங்கி நின்றார்கள். கணவாயைக் கடப்பதற்கு வேறு வழி இருக்கிறதா என்று பார்த்தார்கள். எதுவும் தெரியவில்லை. ஆகவே, மலைப் பகுதியில் ஏறி இறங்க விரும்பினார்கள்.

அவர்கள் ஏற முயலும்போது நூற்றுக்கணக்கான அம்புகள் அவர்களை வந்து தாக்கின. மழைபோல் வந்த அந்தக் கணைகள் முன் அவர்களால் நிற்க முடியவில்லை. சிறிது நேரம் சண்டையிட்ட அவர்கள் முடிவில் வேறு வழியில்லாமல் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

குலசேகரன் தனது பரிவாரங்கள் யாவற்றையும் உடனே அழைத்துக் கொண்டு தெற்கு நோக்கி விரைவாகச் செல்லத் தலைப்பட்டான்.

அழகர்மலையிலிருந்து அரங்கன் தப்பி, தெற்கே போய்விட்டார் என்ற செய்தி ஒரு வாரத்தில் திருவண்ணாமலை வந்து சேர்ந்தது. ஒய்சள ராணி கிருஷ்ணாயியும், மன்னர் வீர வல்லாளரும் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார்கள். ஆனால் மறுதினமே மதுரையில் உள்ள டில்லித் தளபதியிடமிருந்து ஓலை ஒன்று வந்தது. ஒய்சள மன்னர் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்துவிட்டார் என்றும், மூடு பல்லக்குகள் மூலம் மதுரையிலுள்ள திரவியங்களும் பெண்களும் கடத்தப்பட்டார்கள் என்றும், இந்தக் காரணங்களால் ஒய்சள ராஜ்யம் உடனே அழிக்கப்படும் என்றும் அதில் கண்டிருந்தது.

அந்த ஓலையைக் கண்டதும் மன்னர் வல்லாளருக்குக் கவலை ஏற்பட்டது. நாள் முழுதும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இரவில் கிருஷ்ணாயியைச் சந்தித்தபோது, "கிருஷ்ணாயி! என்ன நடந்திருக்கிறது பார்த்தாயா? நான் பயந்தது போல் ஆகிவிட்டது" என்று கூறினார்.

"சுவாமி இதற்கு நாம் கலக்கம் அடைய வேண்டியது இல்லையே" என்றாள் கிருஷ்ணாயி.

"ஏன், கிருஷ்ணாயி?" என்றார் மன்னர்.

"நாம் டில்லிக்குத்தானே கப்பம் கட்டுகிறோம்? மதுரைக்கு அல்லவே!" என்றாள் அவள்.

"மதுரையில் இருப்பது டில்லிப்படைகள்தானே!" என்றார் வல்லாளர்.

"டில்லிப் படைகள்தான்! ஆனால் டில்லியிலிருந்து வெகு தூரத்தில் இருக்கிறது மதுரை. இங்கே ஒரு படையையும் தளபதியையும் டில்லி சுல்தான் விட்டு வைத்தால் என்ன ஆகும் என்று உங்களுக்குத் தெரியாதா?" என்றாள் கிருஷ்ணாயி.

வல்லாளர் யோசித்தார். அவர் முகம் கணத்தில் பிரகாசமாகியது.

"கிருஷ்ணாயி! மதுரை ஒரு தனி நாடாக மாறிவிடும் என்று எண்ணுகிறாயா?"

"இதிலென்ன சந்தேகம்? டில்லித் தளபதிகள் எங்கே தனித்து இருந்தாலும், தாங்கள் இருக்கும் நாட்டைத் தனி நாடாக மாற்றிவிடுவதைத் தாங்கள் அறியமாட்டீர்களா?" என்றாள் கிருஷ்ணாயி.

ஒரு புதுவழி கண்டதுபோல அரசர் யோசனையில் இருந்தார்.

"தாங்கள் மதுரைத் தளபதிக்கு மறு ஓலை அனுப்பாதீர்கள்! அவர் என்ன செய்கிறார் என்று பார்ப்போம். ஏதாவது செய்தால் டில்லி சுல்தானிடம் இல்லாததும் பொல்லாததுமாகச் சொல்லி முறை இடுவோம். மதுரைத் தளபதி மீது டில்லி சுல்தானுக்குக் கோபம் வரவழைத்து விடுவோம்?" என்றாள் கிருஷ்ணாயி.

"நல்ல யோசனை கூறினாய்!" என்று எழுந்தார் ஒய்சளர்.

மதுரையைக் கடந்த அரங்கன் விக்கிரகம் ஒரு மாதம் அங்குமிங்குமாக இரகசியமாகப் பிரயாணம் செய்து திருநெல்வேலிச் சீமை வழியாகக் கடைசியில் நாகர்கோவிலை அடைந்தது.

சேரநாட்டுப் பகுதியாதலால் அங்கே போனதும் யாவருக்கும் ஓரளவு தைரியமும் சுதந்திரமும் மனத்தில் தோன்றின.

டில்லிப் படைகளின் கண்காணிப்பிலிருந்து தப்பி விட்டோம் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

நாகர்கோவிலில் ஊர்வலக்காரர்கள் ஒரு மாதம் தங்கியிருந்தார்கள். வெவ்வேறு திசைகளை நோக்கி மறைவாகப் போயிருந்த தங்கள் கோஷ்டியினர் அந்த ஊருக்கு வந்து சேரவே அவர்கள் காத்திருந்தார்கள்.

அந்த ஆண்டில் நாகர்கோவில் முழுதுமே கோலாகலமாக இருந்தது.

தமிழ் பேசும் நாடுகள் முழுதிலுமிருந்து ஏறத்தாழ நானூறு கோவில்களின் விக்கிரகங்கள் நாகர்கோவிலுக்கு வந்திருந்தன. அப்படிக் கொண்டு வரப்படாத விக்கிரகங்கள் பெரும்பாலும் அந்தந்த ஊர்களிலேயே புதைத்து வைக்கப்பட்டன.

அந்தந்த விக்கிரகத்தைச் சேர்ந்த பரிவாரங்கள், அவரவர் வழக்கங்களுக்குத் தக்கபடி அவரவர் விக்கிரகங்களுக்குப் பூஜைகள் நடத்தினார்கள்.

ஆக, நாகர்கோவிலில் ஒரே நேரத்தில் அனைத்துச் சமய வழிபாடுகளும் நடைபெறலாயின. இப்படி நாகர்கோவிலைத் தஞ்சம் அடைந்த விக்கிரகங்களில் திருவரங்கத்து அரங்கநாதரைத் தவிர, மதுரை மீனாட்சியம்மனின் விக்கிரகமும் இருந்தது.

அந்நாளில் இருந்த நடைமுறைப் பழக்கங்களின் காரணத்தால் ஒரு கூட்டத்தார் மற்றொரு

கூட்டத்தாருடன் கலவாது தனித்தனியாக இருந்து வந்தார்கள். ஒரே சமயத்தைச் சேர்ந்த தெய்வங்கள் வெவ்வேறு ஊர்களைச் சேர்ந்த காரணத்தால் தனித்தனியாகப் பிரிந்து இருந்து வந்தன.

நாகர்கோவிலில் இரு மாதங்கள் தங்கிய ஊர்வலத்தார், அதற்கு மேலும் அங்கு தங்கினால் ஆபத்து என்று நினைத்தனர்.

குறிப்பாக அரங்கன் விக்கிரகத்துக்கே பெரிய வேட்டை நடத்தப்படுகிறது என்று அறிந்த அவர்கள் அந்த ஊரில் மேலும் தங்கி ஆபத்தை உண்டாக்கிக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

ஆகவே புறப்படும் நாளை நிச்சயித்துப் புறப்பட்ட போது, அரசி கிருஷ்ணாயிக்குக் கொடுத்த உறுதிமொழி குலசேகரனுக்கு நினைவுவந்தது.

அதை நிறைவேற்றாமல் போய்விடுவோமோ என்று மனத்தில் எண்ணம் அடிக்கடி எழுந்து கொண்டிருந்தது.

கடைசியில் அது தவறு என்று நினைத்த குலசேகரன் மற்ற பரிவாரங்களிடமிருந்து விடைபெற்று ஒரு நாள் திருவண்ணாமலை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்யலானான்.

பல ஊர்களையும் நகரங்களையும் அவன் கடந்து சென்றபோது, ஓய்சள மன்னரின் கதி என்ன ஆயிருக்குமோ என்று கவலை எழுந்து கொண்டிருந்தது.

முப்பது நாள் பிரயாணத்திற்குப் பிறகு, திருவண்ணாமலையை அடைந்த போது, அவனுக்கு பெரிய ஆச்சரியம் காத்துக் கிடந்தது.

திருவண்ணாமலை எந்தவிதத்திலும் மாறாது, பழைய ஓய்சள ஆட்சியின் கீழேயே பத்திரமாக இருந்து

வந்தது. தமிழ் பேசும் நாடுகளில் ஏனையக் கோவில்களுக்கு ஏற்பட்ட கதி திருவண்ணாமலை கோவிலுக்கும் ஏற்படாமல் போனதைக் குறித்து மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான் அவன்.

வழக்கமான சத்திரத்தில் தங்கிய அவன் 'சீக்கிரம் அரசிக்கு நாம் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்துவிட வேண்டும். ஒரு மாத காலத்தை விரைவிலேயே முடித்துவிட்டு அரங்கன் ஊர்வலத்தை போய் அடைய வேண்டும்' என்று நினைத்தான்.

அன்று மாலையில் வெளியே சென்று கடை வீதிகளைக் கவனித்தபோது, "வீரரே!" என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே அபிலாஷினி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"வீரரே! எப்படித் திரும்பி வந்தீர்கள்? நீர் வந்த காரணம் தெரியும்!" என்றாள் அவள்.

"என்ன காரணம்?" என்று குலசேகரன் சிரித்தவாறு கேட்டான்.

"அதை நான் சொல்லமாட்டேன். எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது!" என்று கூறிய அவள், "அரண்மனைக்குச் சீக்கிரம் வாருங்கள்!" என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

ஒரு நாழிகை நேரம் ஊரில் உலாவிவிட்டு சத்திரத்துக்குத் திரும்பிய குலசேகரன், அங்கே ஏற்கெனவே இரு வீரர்கள் அவனுக்காக காத்திருப்பதைக் காண நேர்ந்தது.

அவர்களுடன் புறப்பட்ட அவன் சீக்கிரம் அரண்மனை போய்ச் சேர்ந்தான். மன்னர் வல்லாளருக்குத் தன் நன்றியைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று அவன் நினைத்தபோது மன்னர் ஊரில் இல்லை, வடக்கே போயிருக்கிறார் என்ற செய்தி ஏமாற்றத்தைத் தந்தது.

இதற்குள் அந்த இரண்டு வீரர்களும் அவனை வற்புறுத்தி அழைத்துப்போய் அந்தப்புரத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்கள்.

"வருக! வருக! வீராதி வீரரே!" என்று கிருஷ்ணாயி அகமும் முகமும் மலர அவனை வரவேற்று உள்ளே அழைத்துப் போனாள். சேடிகள் அவன்மீது மலர்களைத் தூவினார்கள். பலர் பன்னீரைத் தெளித்தனர்.

அவனை ஆசனத்தில் அமர்த்தி, நிருத்திய வகைகளை அவன் முன்னே நடிப்பித்துக் காட்டிய பிறகு, கிருஷ்ணாயி எல்லாருக்கும் சமிக்ஞை செய்து அவர்களை வெளியே போகச் செய்தாள்.

அரசியுடன் தனித்து விடப்பட்ட குலசேகரன், "மகாராணி, தங்கள் உதவிக்கு என்றென்றும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்" என்று சொல்லி நன்றி கூறினான்.

"தங்களுக்கு உதவுவது என் கடமை!" என்று கூறிய அரசி, அவன் அருகே நெருங்கி வந்து அமர்ந்தாள்.

அவளது குளிர்ச்சியான பார்வை அவன்மீது விழுந்தது.

அவளது இள உடம்பிலிருந்து எழுந்த சந்தனமணம் அவனைச் சுற்றித் தழுவியது.

"தங்களுக்கு உதவுவது என் கடமை மட்டுமல்ல, வேட்கையும் கூட" என்றாள் அரசி!

"அது என் பாக்கியம்" என்றான் குலசேகரன்.

"வெறும் பாக்கியம் என்று சொல்லிவிட்டால் மட்டும் போதுமா?" என்றாள் அரசி!

"வேறு என்ன சொல்ல வேண்டும்?" என்றான் குலசேகரன்.

சிரித்தாள் அரசி.

"வீரரே! தனிமையான இடம். அங்கே இனிமை யாகப் பேசிப்பழகும் ஒரு இள யௌவனப் பெண். அவளருகே ஒரு அழகான கட்டிளங்குமரன். அவர்கள் இருவரும் தனித்து இருக்கும்போது இரவு வந்துவிட்டது. அப்போது அவர்கள் என் செய்வார்கள்?" என்று கேட்டுத் தன் கொடுவாள் போன்ற விழிகளால் அவனைப் பார்த்தாள் கிருஷ்ணாயி.

அவள் மேலும் நகர்ந்து தன் அருகே ஒரு அங்குல இடைவெளியில் அமர்வதைக் கண்டு திடுக்கிட்டான் குலசேகரன்!

15

கிருஷ்ணாயி அவ்வளவு நெருக்கத்தில் அமர்ந்தது குலசேகரனைப் படபடக்க வைத்தது.

அவளைக் கலவரத்துடன் பார்த்தான்.

"கேள்விக்கு விடை சொல்லுங்கள்" என்றாள் அரசி.

"எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை!" என்றான் குலசேகரன்.

அரசி சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பின் கிண்கிணியான தரங்கம் அவன் மனத்தில் அதுவரை தொட்டறியா இடங்களைத் தொட்டுச் சிலிர்க்க வைத்தது.

அவளது பார்வை அவன் கண்களிலேயே லயித்திருந்தன. அது வெறும் பார்வையாக அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. ஏதோ ஒரு சுகம் நிறைந்த அனுபவத்தை அப்படியே அவன் கண்களின் வழியே அவனது உடலில் பாய்ச்சுவது போல் தோன்றியது.

எல்லாவற்றையும்விட அங்குல நெருக்கத்தில் இருந்த அவளது மேனியிலிருந்து ஒரு மிருதுவான காந்தம் அவனை விறுவிறு என்று இழுப்பது போலிருந்தது. நனவில்தான் இருக்கிறோமா, அல்லது போதையில் இருக்கிறோமா?

"மகாராணி! தயை செய்யுங்கள்! தங்கள் போக்கு எனக்குப் புரியவில்லை" என்றான் அவன்.

கிருஷ்ணாயி நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டாள். அவளது இளம்மேனி மேலிருந்து கீழே வரை அழகாக உலைந்தது.

பிறகு போதையைத் துவைத்த மெல்லிய சொல்லில், "ஒரு இளங்குமரன் அருகில் இளங்குமரி! சூழலும் தனிமை. நேரமும் இரவு. இப்படி ஒரு நிலையில் வீரரே, வாழ்க்கையில் நான் யார், நீங்கள் யார் எல்லாம் மறைந்து ஒரு இனிமையான மயக்கத்தில் கட்டுண்டிருக்கிறோம் இல்லையா?" என்றாள்.

உடனே குலசேகரன் எழுந்திருக்கப் பார்த்தான். கிருஷ்ணாயி உடன் அவன் கையைப் பற்றினாள். பிறகு கனிவும், கண்டிப்பும் கலந்த குரலில், "வீரரே, போகாதீர்கள்!" என்று சொல்லிவிட்டுக் கைகளை நீக்கினாள்.

அவனது உடலில் அமிர்தமயமான ஒரு உணர்ச்சி ஊடுருவியது.

"மகாராணி!" என்றான் அவன் கலவரத்துடன், "தாங்கள் நடந்து கொள்வது புதுமையாக இருக்கிறது. என்னை விடுங்கள், நான் போகிறேன்" என்றான்.

கிருஷ்ணாயி சிரித்தாள்.

"வீரரே! நான் சொல்வதற்கு விடை தாருங்கள், தங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லையா?"

"தங்களையா? மகாராணி! என்னிடம் ஏன் இந்தக் கேள்வி கேட்கிறீர்கள்? நான் ஒரு ஏழை. என்னிடம் இந்தக் கேள்வி கேட்பது தங்களுக்குத் தகாது!"

கிருஷ்ணாயி மீண்டும் சிரித்தாள்.

"என் கேள்விக்கு நேராக விடை சொல்லுங்கள். என்னைத் தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா?"

குலசேகரன் யோசித்தான். பிறகு தீவிரத்துடன்! "மகாராணி! தங்களை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை!" என்று கூறினான்.

அரசியின் முகம் சிவந்து வழிந்தது. வெம்மையாக மூச்சுகள் சீறல்போல் வெளிவந்தன.

உடனே அவள் இரு கைகளையும் சேர்த்துக் கொட்டினாள், இரு சேடிகள் எதிரே தோன்றினார்கள்.

"அவளை அழைத்து வாருங்கள்!" என்றாள் அரசி.

சில கணங்கள் நிசப்தமாக ஓடின.

பிறகு தூரத்தில் இரு சேடிகள் தோன்றினார்கள். அவர்களுக்கு நடுவே சோகமே உருவானது போல் ஹேமலேகா நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

அவளைப் பார்த்ததும் அவனது துக்கங்கள் பொங்கி எழுந்தன. ஏதோ சொல்ல நினைத்தான். ஆனால் வாயெழவில்லை.

ஒரு கணத்தில் ஹேமலேகாவின் கண்கள் அவனிடம் ஆயிரம் துயரக் கதைகளைச் சொல்லின.

பிறகு அரசி ஜாடை காட்டியதும் சேடிகள் அவளை அழைத்துச் சென்றார்கள்.

உடனே அரசி அவனைப் பார்த்து, "ஏன் மௌனம் சாதிக்கிறீர்கள்?" என்றாள்.

"மகாராணி! இவள் என்ன பாவம் செய்தாள்? புலமை வாய்ந்த இவள் சுதந்திரமாகப் பாடித் திரிந்து வந்தாள்! இவளைத் தாங்கள் ராணி வாசத்தில் வைக்கலாமா?"

"ஏன் கூடாது? சௌக்கியமாகத்தானே வாழ்கிறாள்! இங்கேயே அவள் கவி பாடலாமே!"

"தாங்கள் சொல்வது விந்தையாக இருக்கிறது! புலமையும் அறிவும் நிறைந்த ஒருத்தி இருக்கவேண்டிய இடம் அரண்மனைக்கூடம் அல்ல! வெளியே, பரந்த பூமியில் அவள் தன்னிச்சையாய்ச் சஞ்சரிக்க வேண்டும்" என்றான்.

"ஓகோ! அப்படியானால் அவளை ராணி வாசத்தில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறீர்கள். அப்படித்தானே?"

"ஆமாம், ராணி!"

"சரி. செய்கிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை."

"சொல்லுங்கள்!"

"இன்றிரவு தாங்கள் என்னுடன் சுகித்திருக்க வேண்டும்."

இடி விழுந்தாற்போல் அந்த வார்த்தை அவன் காதுகளில் விழுந்தது.

"மகாராணி! தாங்களா இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? தாங்களா...தாங்களா!"

"ஆமாம், நானேதான்! இன்றிரவு மட்டுமல்ல, பல இரவுகள்."

அவன் ஸ்தம்பித்து நின்றான், பேசவில்லை!

அரசியும் பேசவில்லை.

வெகுநேரம் அங்கே நிசப்தம் நிலவியது.

பிறகு அரசி எழுந்தாள். அவள் கண்கள் இப்போது கலங்கியிருந்தன.

"எனக்கு ஒரு குழந்தை வேண்டும்" என்றாள்.

அந்தக் குரலே இப்போது ஏதோ பிட்சை கேட்பது போலிருந்தது. "ஒரு குழந்தை வேண்டும். ஒரு குழந்தை.ஒரு.." என்று சொன்னவள் பிறகு திடீரென்று தேம்பி அழ ஆரம்பித்தாள்.

குலசேகரன் கலங்கிப் போய் நின்றான்.

கிருஷ்ணாயி ஒரு மஞ்சத்தில் முகத்தைப் பதித்துக் குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தாள்.

குலசேகரன் கலங்கினான். மெதுவாக அவள் அருகில் போய், "மகாராணி!" என்றான்.

அவள் தலையை நிமிர்த்தவில்லை. ஆனால் விசித்துக் கொண்டே, "என் சந்ததிக்கு ஒரு வழி வேண்டும். நான் ஒரு பெண், எனக்கு ஒரு குழந்தை வேண்டும்" என்று அழத் தொடங்கினாள்.

"மகாராணி!..." என்றான் குலசேகரன். அப்போது கோபத்துடன் அவள், "நீங்கள் போகலாம்! என் முன்னால் நிற்காதீர்கள். போங்கள், போங்கள்" என்று கத்தினாள்.

அரசி கிருஷ்ணாயி நெருப்பும் நீரும் போன்றவள். கூர்மையான அறிவு உடையவள். துளுவ நாட்டு அரச பரம்பரையை சேர்ந்தவள். மலைநாட்டைச் சேர்ந்தவள். ஆதலால், அந்தப் பரம்பரையினரிடையே பல விசித்திரமான பழக்கவழக்கங்கள் இருந்தன.

பெண்களுக்குத்தான் சொத்தும் இதர உரிமைகளும் இருந்து வந்தன. பிற மக்களிடையே நிலவிய தாம்பத்திய வாழ்க்கை முறைகளை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. 'அளிய சந்தானக் கட்டு' என்ற முறையை அவர்கள் அனுசரித்து வந்தார்கள். அந்த முறைப்படி திருமணமான பெண் தன் பெற்றோர் வீட்டிலேயே வாழ்ந்து வருவாள். அவளது கணவன்தான் அடிக்கடி அவளது வீட்டுக்குப் போய் வரவேண்டும். இதில் விசித்திரம் என்னவென்றால் அந்த 'அளிய சந்தான' முறையிலுள்ள ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரே நேரத்தில் பல கணவர்களும் இருக்கலாம். அல்லது ஒருவர்விட்டால் ஒருவராகப் பல கணவர்கள் தொடர்ச்சியாகவும் இருக்கலாம்.

இந்த விசித்திரமான பழக்கமுள்ள பரம்பரையில் இருந்து வந்தவள் அரசி கிருஷ்ணாயி. துளுவ நாட்டில் பாரகூரைச் சேர்ந்தவள் அவள். தன்னை மணந்த வீர வல்லாள்ருடன் திருவண்ணாமலையில் அவள் இருப்பதே ஒரு அதிசயம்! வல்லாளர் ஏற்கெனவே திருமணமானவர்! தமது வயது அறுபதை நெருங்கும் காலத்தில் அவர் துளுவ அரசகுமாரியை மணக்க முன்வந்தார். அதற்கு ஒரு காரணம் இருந்தது. துளுவ நாட்டைத் தம் ராஜ்யத்துடன் இணைத்துத் தம் நாட்டைப் பெரியதாக்க நினைத்தார் அவர். அதற்காகவே அரசி கிருஷ்ணாயியை அந்த வயதிலும் துணிந்து மணந்து கொண்டார்.

ஆனால் மணமான கிருஷ்ணாயிக்குக் குழந்தை பிறக்கவே இல்லை. அதற்காக தம்பதியர் பல விரதங்களும் நோன்புகளும் நடத்திய போதிலும், அவர்கள் விரும்பியது நடைபெறவில்லை.

இந்த நிலையில், கிருஷ்ணாயி, தனது பரம்பரை வழக்கத்தால் உந்தப்பட்டு மற்றொரு ஆடவனைத் தனது மற்றொரு கணவனாகவோ தற்காலிகக் கணவனாகவோ ஏற்றுக் கொள்ளத் துணிந்தது ஆச்சரியமே அல்ல! அந்தந்த நிகழ்ச்சிகளை அவரவர் காலப் பழக்க வழக்கங்களிலிருந்தே நோக்க வேண்டும்.

கிருஷ்ணாயியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றாத தால் இரு வாரங்கள் குலசேகரன் கோட்டைக் கிடங்கில் கிடந்தான்.

பட்டினியும், குற்றுயிருமாகக் கிடந்த அவனை ஒரு நாள் திடீரென அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துப் போய், அங்கே பல்சுவை விருந்துகளை வாரி வழங்கினாள் கிருஷ்ணாயி.

அப்போதும் அவன் மறுத்துப் பேசவே அரசி அவனைப் போல் ஹேமலேகாவையும் ஒரு தனிக் கிடங்கில் தள்ளி, அவளுக்கும் சரிவர உணவு வழங்காது பட்டினிபோட ஆரம்பித்தாள்.

அந்தப் பெண்ணும் சித்திரவதைக்கு ஆளானாள் என்று தெரிந்தபோது குலசேகரனின் மனம் குமுற ஆரம்பித்தது? அவன் மனம் பல விதங்களில் சிந்தனை செய்ய ஆரம்பித்தது. பல தினங்களில் ஒரே யோசனையில் இருந்தான். கடைசியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்த அவன், அரசி கிருஷ்ணாயியைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லி அனுப்பினான். உடனே அவன் அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்.

கிருஷ்ணாயியைப் பார்த்து ஒரு விரக்தியான குரலில், "நான் ஏற்கெனவே இறந்துவிட்டேன். என் உடலை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றான் அவன்.

நாகர்கோவிலை விட்டுப் புறப்பட்ட அரங்கனது ஊர்வலம் நேராக திருவனந்தபுரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

கரமனை ஆற்றங்கரையை கடந்ததும், எதிரே 'விளாஞ்சோலைப் பிள்ளை' ஓடோடி வந்து அரங்கனை வீழ்ந்து வணங்கி, கண்ணீரை ஆறாகப் பெருக்கினார். பிள்ளை உலகாசிரியரின் அத்தியந்த சீடரான இவர், தமது குரு மறைந்த பிறகு நேராகத் திருவனந்தபுரம்

வந்து ஆசிரமம் அமைத்து குருவின் திருவடிகளையே நினைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

மலையாள தேசம் அப்போது நதிகளும் நீர்க் காடுகளும் நிறைந்த ஒரு தேசமாயிருந்தது. முறையாகச் செல்வதற்கு நீண்ட சாலைகளே கிடையாது. அடிக்கொருமுறை நீர் நிலைகள் குறுக்கிட்டதால், தோணியையும் தெப்பத்தையும் அடிக்கடி உபயோகிக்க வேண்டிவந்தது.

அடர்த்தியான அதன் காடுகளில், கள்வர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்ந்து வந்ததால் அவர்கள் கண்களில் படாமல் யாத்திரை செய்வதே கஷ்டமாக இருந்தது.

இது தவிர, மலையாள நாட்டில் பல பகுதிகளில் திட்டுத் திட்டான இடங்களில் கடல் மார்க்கமாக வந்த துருக்கியர்கள் குடியிருந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் வசிக்கும் இடங்களில் கிட்டத்தட்ட சுதந்திரமாகவும், பூரண உரிமைகளோடும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஊர்வலத்தார் அவர்கள் வாழும் இடங்களையும் தவிர்த்துச் சுற்று மார்க்கங்களில் போக நேர்ந்தது.

பலவிதக் கஷ்டங்களுக்குப் பிறகு கடைசியில் அரங்கன் ஊர்வலத்தார் கோழிக்கூடு* போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

16

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மலையாள தேசத்தை ரவிவர்மன் என்ற பலம் பொருந்திய அரசர் ஆண்டு வந்தார். தீரம் வாய்ந்த அவர் பாண்டிய நாட்டில் புகுந்து, ஒரு சமயம் காஞ்சீபுரம் வரை

* கோழிக்கூடு - இப்போதைய கோழிக்கோடு

சென்று வெற்றிமாலை சூடியிருக்கிறார். அந்தப் புகழ்பெற்ற அரசரின் சந்ததியினர்தான் நம் கதை நடக்கும் காலத்தில் மலையாள நாட்டை ஆண்டு வந்தார்கள். ரவிவர்மனைப் போல அவர்கள் அவ்வளவு பலம் பொருந்தியவர்கள் அல்லர். எனினும் அவர்கள் சுதந்திரத்தோடு வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

தென்னகக் குழப்பங்களிலிருந்து மலையாள ராஜ்யம் ஓரளவு விடுபட்டிருந்ததால், தமிழ்தேசத்தில் இருந்து நிறைய அகதிகள் அங்கே சரண் அடைந்திருந்தார்கள்.

மலையாளத்தில் உள்ள கோழிக்கூட்டில் தமிழ் தேசத்தைச் சேர்ந்த அநேக தெய்வங்கள் தஞ்சம் அடைந்திருந்தன. பல வைணவத் தலங்களிலிருந்து பெருமாள்களும் நாச்சியார்களும் அங்கே கூடி இருந்தார்கள். திருவரங்கத்திலிருந்து வந்த அரங்கநாதர், அவர்களுக்கெல்லாம் நடுநாயகமாக விளங்கி வந்தார்.

மலையாளம் போவதற்குமுன், வழியில் பல பாண்டிய சிற்றரசுகளின் விநயத்திற்கும் அபிமானத் திற்கும் திருவரங்கன் பாத்திரமாக இருந்தார். அம்மன்னர்கள் யாவரும் அரங்கன் மீது அன்பு மிகுதியால் காணிக்கைகளைப் பொழிந்தார்கள். இதனால் பல ஆபரணாதிகளைப் பூண்டு அரங்கன் மீண்டும் புதுப்பொலிவுடன் தோற்றம் அளித்துக் கொண்டு இருந்தார். கோழிக்கூட்டுக்கு வந்த தெய்வங்களுக்கு இடையே அவர் ஒரு மாமன்னர் போல் அழகுடன் திகழ்ந்து வந்தார்.

கோழிக்கூட்டில் அரங்க ஊர்வலத்தாருக்கு சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. பல ஊர்களிலிருந்து வந்துள்ள பல தெய்வங்கள் இடையே ஆழ்வார் திருநகரிலிருந்து சடகோபரும் (நம்மாழ்வார்) வந்து சேர்ந்திருந்தார். அவரது விக்கிரகத்தை வாகனத்தில் எழுந்தருள வைத்து திருநகரியைச் சேர்ந்த ஜனங்கள் அந்த ஊரில் தஞ்சம் புகுந்திருந்தார்கள்.

அரங்கன் அந்த ஊருக்கு வந்துள்ளார் என்று அவர்கள் கேள்விப்படவே, ஆழ்வாரை அழைத்துக் கொண்டு குதூகல நடையிட்டு அரங்கன் இருக்கும் இடத்தை நோக்கி அவர்கள் விரைந்தார்கள்.

அரங்க ஊர்வலத்தார், அரங்கரை மிக நேர்த்தியாக அலங்கரித்து, முத்துச் சட்டையும் பொன் அங்கியையும் அணிவித்து எல்லாவித சம்பிரதாயங்களுடன் சித்தமாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

வேகமாக வந்த திருநகரி ஊர்வலத்தார் தூரத்தில் அரங்கன் நிற்பதைக் கண்டு புளகித்து, நம்மாழ்வாரை ஊஞ்சல் போன்ற நடையில் அலையாடுவது போல ஆடவிட்டுக் கொண்டு, 'முனியே, நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா' என்ற பாடலை அனுசந்தித்தவாறு, மெய்யெல்லாம் விதிர் விதிர்க்க கண்களில் ஈரம் பெருக, தலைவனுக்காக ஏங்கும் குலமகள் போல் முகத்தில் விரகத்தைப் பிரதிபலிக்க நடந்து வந்தார்கள்.

ஆழ்வார் மிக நெருங்கி வந்ததும், அரங்க ஊர்வலத்தாரும் அரங்கரை அழைத்துக் கொண்டு முன்னே போக, ஆண்டவனும், பக்தரும் சந்தித்துக் கொண்ட காட்சி மிகக் கோலாகலமாக இருந்தது.

அந்த நிகழ்ச்சி வைணவ சரித்திரத்தில் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சி.

ஏனெனில் வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு அரங்கனும் ஆழ்வாரும் முதன்முதலில் சந்திக்கிறார்கள்.

அந்த நிகழ்ச்சிக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் ஒவ்வொரு வருடத்திலும் சந்தித்து வந்தார்கள். திருநகரியிலிருந்து ஆழ்வாரை பக்த ஜனங்கள் *பல்லக்கில் ஏற்றி திருவரங்கத்திற்குள் கொண்டு வருவார்கள். ஆழ்வாரும் அரங்கனும் சந்தித்துக்

* இந்தப் பல்லக்கு இன்னும் இருந்து வருகிறது

கொள்வதைப் பெரிய விழாவாகக் கொண்டாடுவார்கள். ஆழ்வார் சில நாட்கள் திருவரங்கத்தில் தங்கியிருந்து விட்டுப் பிறகு பிரியாவிடை பெற்று, தெற்கே நெல்லைச் சீமையில் உள்ள திருநகரிக்குப் போய்விடுவார்.

இப்படி வருடா வருடம் சந்திப்பு நடந்து வரும் பொழுது, ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நம்மாழ்வார் திருவரங்கத்திற்கு வர இயலாமல் போயிற்று. இதனால் வருத்தம் அடைந்த திருவரங்கக் கோவிலார் நம்மாழ்வாருக்காகத் தங்கள் கோயிலிலேயே ஒரு சந்நிதி கட்டி அதில் அவரைப் பிரதிஷ்டை செய்து வைத்தார்கள். அதன் பின்னர் திருநகரியிலிருந்து நம்மாழ்வாரைத் திருவரங்கத்திற்கு அழைத்து வரும் வழக்கம் அறவே நின்று போயிற்று.

ஆகவே, நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு இப்போது மீண்டும் இவர்களது அபூர்வ சந்திப்பு மலையாள ராஜ்யத்திலுள்ள கோழிக்கூட்டில் எதிர்பாராவிதமாக நடந்தது.

இந்தச் சந்திப்பில் இருதரத்து ஜனங்களும் மிகவும் புளகித்துப் போனார்கள்.

அரங்க கோஷ்டியார் நம்மாழ்வாரை அரங்கனோடு சம ஆதனத்தில் அமரச் செய்தார்கள். அரங்கனது முத்துச் சட்டையை ஆழ்வாருக்குப் பரிவோடு சமர்ப்பித்தார்கள்.

இன்னும் பல அன்னியோன்ய ஈடுபாடுகளுடன் ஆழ்வாரும் அரங்கனும் கோழிக்கூட்டில் பல நாட்களை ஒன்றாகவே கழித்தார்கள்.

திருவரங்கத்தில் டில்லிக்காரர்களின் படை வெகு நாட்கள் இருந்து வந்தது. எப்படியும் அங்கிருந்து அதை அகற்றிவிட வேண்டும் என்று சிங்கப்பிரான் என்பார் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருந்தார். இதற்காக அவர் ஒரு தேவதாசியை ஆயத்தம் செய்து, அவளை அழகிய

மணவாளபுரத்தின் ராணி என்று டில்லியின் உப-தளபதிக்கு அறிமுகம் செய்வித்து, அவளைப் பலமுறை அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார்.

ராணியின் மீது மையல் கொண்ட உப-தளபதி அவளை மெள்ள மெள்ள நெருங்க, அவளும் பல சாகசங்கள் செய்து அவரைப் பல தடவை தவிர்த்து வந்தாள். இதனால் தளபதிக்கு மையல் ஏறி வரவே, ராணியும் அவரது ஆசையை பூர்த்தி செய்வாள் போல அவருடன் கூடியிருந்து மெள்ள மெள்ள உப-தளபதியின் அந்தப்புரத்திலேயே பிரவேசித்து விட்டாள்.

ராணியின் மீது மனத்தைப் பறிகொடுத்த உப-தளபதி அவளுக்கு அடிமையாகி அவள் சொற்படி எல்லாம் நடக்க ஆரம்பித்தார்.

இந்நிலையில், சிங்கப்பிரானின் யுக்தியின் பேரில், ராணியும் சிற்சில மருந்து வகைகளை உணவு வகைகளுடன் கலந்து உப-தளபதிக்குக் கொடுத்து வரவே, அதன் காரணமாய் அவர் உடம்பெல்லாம் பலவித ரோகங்கள் பரவ ஆரம்பித்தன.

"ஆ! மகா தளபதி! தங்களுக்கு இப்படி வியாதி வருமா? தாங்கள் இப்படி நோயில் வருந்தலாமா?" என்று சிங்கப்பிரானும் அவரை ஒருநாள் அணுகிப் பலவாறாகப் பிரலாபித்து நிற்க, "அப்பா சிங்கப்பிரானே! நீ எமது அத்தியந்த நண்பனாகப் பல காலம் இருந்து வருகிறாய்! இந்த நோய்கள் எனக்கு எப்படி வந்தன. இவற்றை எப்படிக் குணப்படுத்தலாம் என்பது பற்றி உங்கள் வைத்தியர்களோ, அறிவாளிகளோ ஏதாவது பரிகாரம் சொல்வார்களா என்பதை அறிந்து சொல்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

"இப்போதே கேட்டுச் சொல்கிறேன், தளபதி. தங்கள் நலன்தான் என் தலையாய அக்கறை" என்று கூறிய சிங்கப்பிரான், பல நாட்கள் ஊரில் விசாரிப்பது போல் இருந்துவிட்டு, முடிவில் திரும்பவும் உப-தளபதியின் சமூகத்தில் போய் நின்றார்.

"மகா தளபதி! நான் விசாரித்துவிட்டேன். எங்கள் அறிஞர்கள் காரணம் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள். இந்தத் திருவரங்க நகரம் இரு நதிகளுக்கிடையே இருக்கிறது. இந்தக் காரணத்தால் இந்த ஊர் பல பேர்களது உடம்புக்கு ஒத்துவராது. தங்களது உடல் நிலையும் இதனால்தான் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது!" என்று கூற, அதைக் கேட்ட உப-தளபதியும், "அப்படியா? அதற்கு நான் என்ன செய்வேன்? இந்த ஊரைவிட்டுப் போக எனக்கு அனுமதி இல்லையே!" என்று கூறினார்.

உடனே சிங்கப்பிரானும், "தளபதி பெரும! இங்கே அருகில் கண்ணனூர் என்று ஊர் இருப்பதைத் தாங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே! அங்கே ஓய்சளர்கள் கட்டிய கோட்டை ஒன்று இருக்கிறது. அது இப்போது சிறிது இடிந்து கிடக்கிறது. அதை சரிசெய்துவிட்டால் அது தங்களுக்கு அதி அற்புதமான வாசஸ்தலமாகப் போய்விடும். உள்ளே அழகான அரண்மனையும் அந்தப்புரமும் இருக்கின்றன" என்று கூறினார்.

உப-தளபதியும், "அப்படியா? அதனைப் போய்ப் பார்ப்போம்" என்று கூறி, ஒருநாள் காலையில் அங்கே தமது ராணியுடனும், மெய்க்காப்பாளர்களுடனும் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்குள்ள அரண்மனை, தோட்டம், வாவிகள் யாவற்றையும் கண்டு அதிசயித்த உப-தளபதி, "இதுதான் நமக்கு உற்ற இடம்" என்று தீர்மானித்து, மறுநாளே தமது இருக்கையைத் திருவரங்கத்திலிருந்து கண்ணனூருக்கு மாற்றும்படியாக உத்தரவுகளிட்டார்.

ஓய்சளர் கட்டிய அந்தக் கோட்டைப் பல இடங்களில் இடிந்திருந்தது என்பதை அறிந்த உப-தளபதி, திருவரங்கத்து மதில்கள் சிலவற்றை உடைத்து அதன் கற்களைக் கொண்டு கண்ணனூர்க் கோட்டையைச் செப்பனிட ஆரம்பித்தார்.*

* பின்னர் கர்நாடக நவாப் காலத்தில் கண்ணனூர் கோட்டையின் கற்கள் காவிரி கொள்ளிடம் பாலங்கள் கட்டுவதற்காக உபயோகப்பட்டன.

மதில்களிலுள்ள கற்கள் போனாலும் கவலை இல்லை, இம்மட்டாவது திருவரங்கத்தை விட்டு டில்லிக்காரர்கள் போனார்களே என்று மகிழ்ச்சியடைந்த சிங்கப்பிரான், நேராக அரங்கன் கோவிலுக்குப் போய், சுவரால் மூடி விடப்பட்டிருந்த அரங்கன் சந்நிதி முன், "சுவாமீ!" என்று கூவி நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து, "தங்களுக்குப் பூஜை ஏதும் செய்யாமல் இத்தனை நாளும் போக்கினோம்!" என்று புலம்பி வெகுநேரம் அழுதார்.

பின்னர் அன்று முதல் சுவரால் மூடப்பட்ட அந்தச் சந்நிதி முன் யாருக்கும் தெரியாமல் வழிபாடுகள் நடத்த அவர் வழிவகைகள் செய்து வைத்தார்.

"சரி, கோவிலைவிட்டு ஓட்டிவிட்டேன். இனி நாட்டைவிட்டே எதிரிகளை ஓட்டுவேன்" என்று சந்நிதி முன் வீரசபதம் செய்தார் சிங்கப்பிரான்.

ஒரு மழை நாளின் காலை வேளையில் அழகிய மணவாள கிராமத்தை நோக்கி ஒரு இளைஞன் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். அவன் உடலும் உள்ளமும் ஒருங்கே சோர்ந்து இருந்தன. கிராமத்தை அணுகிச் சிங்கப்பிரானின் வீட்டை அடைந்த அவன், "சுவாமி!" என்று அழைத்தான்.

அச்சமயம் திண்ணையிலிருந்து இறங்கிய ஒரு வயதான பெண்மணி அவனை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்து, "தம்பி! என்னை நினைவிருக்கிறதா? நான்தான் வாசந்திகாவின் தாயார் கரம்பனூர் அம்மங்கிவல்லி! என் பெண் என்ன ஆனாள், எங்கே இருக்கிறாள், உங்களுடன் அவள் வந்தாளே, அவள் கதி என்ன ஆயிற்று?" என்று சரமாரியாகக் கேட்டாள்.

சில கணங்களுக்குள் அவளை அடையாளம் கண்டு கொண்ட குலசேகரன், அந்த அம்மாளை ஆழ்ந்து பார்த்து, "அம்மணீ! அவள் எம்முடன்தான் வந்தாள்.

அழகர்கோவிலை நாங்கள் நெருங்கும் வரை எங்களுடன்தான் வந்தாள்" என்று கூறினான்.

அதற்குள் பொறுமை இழந்த அந்த எம்பெருமான் அடியாள், "தம்பி! உங்களுடன் வந்தது சரி! இப்போது அவள் எங்கே?" என்று கேட்டாள்.

"அம்மணீ! அழகர்கோவிலை அடையுமுன் ஒரு ஆற்றுப் படுகையில் திடீரென்று எங்களை டில்லிக்காரர்கள் தாக்கினார்கள். கூட்டத்தார் எல்லாரும் சிதறுண்டு ஓடினார்கள். நான் அரங்கனைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவிட்டேன். மற்றவர்கள் எல்லாரும் வெவ்வேறு திசைகளுக்கு ஓடினார்கள். இதில் வாசந்திகா எந்த திசைக்குச் சென்றாள். எப்படித் தப்பித்தாள் என்பது தெரியவரவில்லை. ஒன்று நிச்சயம். அவள் யாருடனோ எங்கேயாவது பத்திரமாகத் தங்கி இருப்பாள்" என்று கூறினான்.

"தம்பி!" என்று கூவினாள் அவள் கலவரத்துடன். "அவளைப் பற்றிய எந்தச் செய்தியும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. அரங்கநகரில் முற்றுகை நடந்தபோது நாங்கள் இருவரும் பிரிந்ததே பெருந்தவறு! நான் சொன்னதையெல்லாம் அவள் கேட்கவில்லை. என்னை விட்டுப் பிரிந்து போனாள். இப்போது இந்தத் துக்கத்தை எனக்கு உண்டாக்கிவிட்டாள். தம்பி, எனக்கு ஒன்றே ஒன்று தெரியவேண்டும். அவள் ஏதாவது விபரீதமான இடத்தில் அகப்பட்டிருக்க மாட்டாளே?" என்று கேட்டாள்.

"மாட்டாள்! அவள் நிச்சயமாக எங்கேயாவது பத்திரமாக இருப்பாள்! என்றாவது உங்களிடம் வந்து சேருவாள்!" என்று கூறினான்.

வாசலில் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது சிங்கப்பிரான் உள்ளிருந்து வரவே, "அடடே! குலசேகரனா? உள்ளே வா!" என, "சுவாமி நான் உள்ளே வருவதற்கு இல்லை. பொறுத்தருள வேண்டும்" என்று கூறினான் அவன்.

அதற்கு சிங்கப்பிரான், "ஏதாவது தீட்டோ?" என்று கேட்க, "இல்லை சுவாமீ! இது ஒரு விரதம்" என்று கூறினான்.

பின்னர் சிங்கப்பிரான் அவனைப் பல முறை விசாரித்தும், "இது ஒரு விரதம் சுவாமி! புனிதமான இடங்களை மிதிக்கும் அருகதை இனி எனக்கில்லை. ஏன் என்று என்னிடம் கேட்காதீர்கள்!" என்று கூறினான்.

பிறகு அவரும் அவனும் வெளியே சென்று தனியாக ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்து வெகு நேரம் தங்கள் தங்கள் கதைகளைக் கூறிக் கொண்டார்கள்.

முடிவில் குலசேகரன், "சுவாமி! ஒய்சளர்கள் வடதிசை பற்றி அதிகம் கவலை கொண்டிருக்கிறார்கள். தெற்கே மதுரை பற்றி அவர்கள் எந்த நடவடிக்கையும் இப்போதைக்கு எடுக்க மாட்டார்கள்" என்று கூறினான்.

உடனே சிங்கப்பிரான், "அப்பா! குலசேகரா! ஒய்சளர்கள் வடக்கைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு இருப்பதில் அர்த்தம் இருக்கிறது. ஆனால் அதற்காக நாம் வெறுமனே இருக்க வேண்டியதில்லை. மதுரைக்கு ஏதாவது தலைவலி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால்தான் நல்லது. இல்லாவிடில் அவர்கள் ஆட்சி ஸ்திரமாக இங்கே நிலைத்துவிடும். ஒரு மாதத்திற்கு முன் தென்காசியிலிருந்து எனக்கு ஒரு ஓலை வந்தது. பழைய பாண்டிய வம்சத்து இளவரசரான சடையவர்ம பாண்டியன் அதை எழுதியிருந்தார். தெற்கே அவரும் மற்றும் பல பாண்டிய வம்சத்தாரும் கூடி இருப்பதாகவும், மதுரைமீது படையெடுக்கத் திட்டமிட்டிருப்பதாகவும், தமிழ்த் தேசங்களில் உள்ளவர்கள் எல்லாரது ஒத்துழைப்பும் வேண்டும் என்றும், இங்கே கண்ணனூரில் இருக்கும் டில்லிப் படையின் நிலவரம் பற்றித் தங்களுக்குச் செய்தி வேண்டும் என்று கூறியிருந்தார்" என்று கூறினார்.

"தாங்கள் செய்தி அனுப்பினீர்களா?" என்றான் குலசேகரன்.

"அதைத்தான் அனுப்ப வேண்டும், நீயும் நல்ல வேலையாக இப்போது வந்து சேர்ந்தாய். இந்த வேலைக்கு உன் உதவி தேவை" என்று கூறினார் சிங்கப்பிரான்.

17

"உன் உதவி தேவை" என்று சிங்கப்பிரான் கூறியதும் குலசேகரனுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

"சுவாமி! ஓலையை என்னிடம் கொடுங்கள்! நானும் தெற்கேதான் போகிறேன். தென்காசியில் ஓலையைக் கொடுத்துவிட்டுத் திருவரங்கன் ஊர்வலத்துடன் கலந்து கொள்கிறேன்" என்றான்.

"அப்பா, குலசேகரா!" என்றார் சிங்கப்பிரான். "ஓலையைக் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. இங்கு உள்ள நிலவரங்களை நீ எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். யாவற்றையும் விவரமாக சடையவர்மரிடம் கூற வேண்டும். மதுரையைத் தாக்குவதற்குச் சரியான நேரத்தையும் ஆலோசிக்கச் சொல்! காவிரி பெருக்கெடுக்கும் நாட்களில் மதுரையைத் தாக்கினால் கண்ணனூரில் உள்ள படைகள் மதுரையின் உதவிக்குப் போக முடியாது. அதையும் அவர்களுக்கு நினைவு படுத்து" என்று கூறினார்.

"சுவாமி" என்றான் குலசேகரன். "தாங்கள் சொல்வதை எல்லாம் ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் ஒரு விஷயம் மட்டும் பயமாக இருக்கிறது. மதுரையைத் தாக்கினால் டில்லி வெகுண்டு எழாதா? டில்லி சுல்தான் மீண்டும் சூறாவளி போல் தமிழ்த் தேசத்தில் படை எடுத்து வரமாட்டாரா? இதனால் நம் நாட்டுக்கு மேலும் பெருஞ்சேதம் விளையாதா?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு சிங்கப்பிரான் "அப்பா குலசேகரா! மதுரைக்குத் துரோகமாக ஒய்சளர்கள் மூடுபல்லக்கு அனுப்பினார்களே! அதற்கு மதுரை ஏதாவது செய்ய முடிந்ததா?" என்று கேட்டான்.

"முடியவில்லை சுவாமி! அதற்குத் தகுந்த தருணத்தை எதிர்ப்பார்த்து இருக்கிறார்களோ, என்னவோ?" என்றான் குலசேகரன்.

"அப்படியல்ல! டில்லியில் என்ன நடந்திருக்கிறது என்று உனக்குத் தெரியாதா?" என்றார் சிங்கப்பிரான்.

"என்ன நடந்திருக்கிறது சுவாமி!"

"தமிழ் தேசம் மீது படையெடுத்து வந்தாரே, தளபதி உலுக்கான்! அவர் தமது தந்தை சுல்தான் கியாசுத்தீனை ஒரு மாய மாளிகையில் வரவேற்பதுபோல் வரவேற்று அங்கே தந்திரமாகக் கொன்றுவிட்டாராம். தாமே 'முகம்மது பின் துக்ளக்' எனும் பெயரில் சிங்காதனம் ஏறி இருக்கிறாராம். டில்லியில் உள்ள அமீர்களும் தளபதிகளும் அவரிடம் விசுவாசமாக இருப்பார்களா என்ற பயம் அவரிடம் வந்துவிட்டதாம்! இதற்காக தென்னாடுகளிலிருந்து சூறையிட்ட சொத்துக்களை எல்லாம் தாராளமாக அவர்களுக்கு வாரி வழங்கி வருகிறாராம். நிலைமை இவ்வாறாக இருக்கும்போது சுல்தான் தென்பகுதிக்குத் தமது கவனத்தை திருப்ப மாட்டார் என்பது உறுதி. அதுவும் டில்லியில் இருந்து ஆறு மாதம் தூரத்தில் இருக்கும் மதுரைப் பக்கம் வரவே மாட்டார். இதைப் புரிந்து கொண்டுதான் மதுரைத் தளபதியும் இங்கே எந்தவித வம்புக்கும் போகாமல் தம் ஊரிலேயே இருந்துவருகிறார். இது அந்த மூடுபல்லக்கு விவகாரத்திலேயே நிருபணமாகிவிட்டது" என்று கூறினார்.

"சுவாமி! வெகு அருமையாக விளக்கிவிட்டீர்கள். எனக்கே இப்போதுதான் பல விஷயங்கள் தெளிவாகி

இருக்கின்றன. தாங்கள் கூறியதை எல்லாம் விவரமாக சடையவர்மரிடம் கூறுகிறேன்" என்றான் குலசேகரன்.

அன்று இரவு குலசேகரன் கிராமத்துப் புறத் திண்ணையில் படுத்து உறங்கிவிட்டு மறுநாள் காலையில் சிங்கப்பிரானிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டான்.

புறப்படும் வேளையில் கண்ணீர் பெருக, "சுவாமீ! பஞ்சுகொண்டான் சுவாமி திருநாட்டுக்கு* எழுந்தருளிய பிறகு அவர் ஸ்தானத்தில் தங்களை வைத்திருக்கிறேன். ஆகவே உங்கள் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி விட்டுச் செல்ல விரும்புகிறேன். ஆனால் அதற்கு நான் தகுதியுடையவனல்லன். நான் பதிதன் ஆகிவிட்டேன்" என்று கூற "அதற்கு என்ன காரணம்?" என்று சிங்கப்பிரான் வினவியும் மறுமொழி கொடுக்காமல் கண்ணீருடன் நடந்து போகலானான்.

ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு, குலசேகரன் தென்காசி போய் அடைந்தான்.

அந்த ஊரில் அப்போது பாண்டிய நாட்டு இளவரசர்களும் சிற்றரசர்களும் சரணடைந்திருந்தார்கள்.

அவர்களுக்கெல்லாம் நடுநாயகமாக விளங்கியவர் சடையவர்ம பாண்டியர். அவரை நேரில் போய்ப் பார்த்த குலசேகரன், சிங்கப்பிரான் கொடுத்த ஓலையையும் பிற செய்திகளையும் தெரிவித்தான். சடையவர்மரும் மற்ற இளவரசர்களைக் கூட்டி நிலைமைகளை விவரித்து எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து ஒரு கூட்டுப் படை ஏற்படுத்தி மதுரையைத் தாக்க வேண்டும் என்று ஆலோசனை செய்தார். எல்லாரும் ஆமோதிக்கவே, படை திரட்டும் வேலை ஆரம்பித்தது.

படை திரட்டலில் குலசேகரன் உற்சாகமாகப் பங்கு எடுத்துக் கொண்டான். இந்த முயற்சியில் அவன் பெரிய நம்பிக்கை வைத்தான்.

* திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளல் - மரணம் அடைதல்

கோழிக்கூட்டில் உள்ள அரங்கன் ஊர்வலத்தாருக்கு இது பற்றிச் செய்தி கொடுத்து, இந்தச் சண்டையின் முடிவு தெரியும் வரை அவர்கள் கோழிக்கூட்டைவிட்டு நகர வேண்டாம் என்று அவன் தெரிவித்தான். அதன்படியே அரங்கன் ஊர்வலத்தார் அங்கேயே தங்கிவிட்டார்கள்.

படை திரட்டல் முடிய ஆறு மாதங்கள் ஆயின. பின்னர் அவர்கள் குதிரைகளுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். பழைய பாண்டிய அரசுக்கு ஒவ்வொரு வருடமும் காயல் துறைமுகத்தில் மரக்கலன்களின் மூலமாக பத்தாயிரம் குதிரைகள் வந்து இறங்குவதுண்டு. நல்ல வேளையாகப் படை திரட்டும்போது ஐயாயிரம் குதிரைகள் காயலில் வந்து இறங்கின. அவற்றை இந்தத் தடவை பாண்டிய இளவரசுகள் பண்டமாற்று முறையில் பெற்றுக் கொள்ளாமல் கொள்ளையிட்டு அபகரித்துக் கொண்டார்கள்.

இவ்விதமாக பத்தாவது மாதத்தில் ஒரு பெரிய அணி சித்தமாயிற்று. படை எடுப்புக்கு நாள் குறித்து, அந்தத் தினத்தில் இரகசியமாக அது மதுரை நோக்கி விரைந்து செல்லலாயிற்று.

வழியில் எதிர்ப்பட்ட இரண்டு உதவிப் படைகளை முறியடித்துக்கொண்டு, 'வீரவேல், வெற்றி வேல்' என்று முழங்கியவாறு படை மதுரையை நோக்கிச் சென்றது. ஆனால் மதுரையை அடையுமுன்பே டில்லி தளபதிக்குச் செய்தி போய்விட்டதால் பெரும் படையைத் திரட்டிக் கொண்டு அவர் மதுரைக்கு வெளியே வந்து காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாள் முழுதும் சண்டை நடந்தது. இருதரத்துக்கும் வெற்றி கிடைக்கவில்லை. ஆனால் மறுநாள் காலையில் சண்டை துவங்கும் முன்பே தங்களைச் சுற்றிவர டில்லிக்காரர்கள் சூழ்ந்திருப்பதைப் பாண்டியர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். உடனே எங்கும் பீதி தோன்றிடவே யாவரும் வெவ்வேறு திசைகளில் தலைதெறிக்க ஓடினார்கள். இவ்விதம்

பாண்டியர்களின் முதல் தாக்குதல் பயனில்லாமல் போயிற்று.

இந்த ஒரு தோல்வியால் குலசேகரன் பெரிதும் மனம் உடைந்து போனான். பாண்டிய வீரர்கள் தைரியத்தோடு போரிடாதது அவன் மனத்தைப் புண்படுத்தியது. "ஒரு சிறு காரணம் தோன்றினாலும் ஓடச் சித்தமாக இருக்கிறார்கள். உண்மையில் இவர்கள் மனங்களில் ஒரு கோழைத்தனம் குடி கொண்டிருக்கிறது" என்று நினைத்தான்.

இளவரசர்கள் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும், தென்காசியில் தங்காமல் குலசேகரன், மலையாளத்தை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்யலானான். மூன்று வாரங்களாகப் பிரயாணம் செய்து முடிவில் கோழிக்கூட்டை அடைந்தான்.

ஊர்வலக்காரர்கள் குலசேகரனை ஆர்வத்துடன் வரவேற்றார்கள். திருவரங்கனின் அருகில் வராமல் எட்டத்திலேயே நின்ற குலசேகரன், பாண்டியப் படைகளுக்கு நேர்ந்த தோல்வியை விவரமாகக் கூறினான்.

அதன் பிறகு எல்லாரும் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்கள். இனியும் அந்த ஊரில் இருப்பது பிரயோசனமில்லை என்று உணர்ந்தார்கள்.

இனி எங்கே போவது என்பதைக் குறித்து சர்ச்சை நடத்தினார்கள்.

பல இடங்களைக் குறித்துப் பேசிய பின், கன்னட தேசத்திலுள்ள திருநாராயணபுரத்திற்குப் போய் விடுவது என்றும் அதற்குள் தமிழ்த் தேசம் சீரானால் பழையபடி அரங்கத்துக்கே திரும்பி விடலாம் என்றும் தீர்மானித்தார்கள்.

ஊர்வலம் கோழிக்கூட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டது.

நம்மாழ்வார் ஊர்வலத்தாரும், அரங்க ஊர்வலத் தாரும் இந்த நீண்ட நெடு மாதங்களில் அத்தியந்தர்கள் ஆகிவிட்டதால், ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிய ஒண்ணாமல் ஒன்று சேர்ந்தே சென்றார்கள்.

பல நாழிகை தூரம் நடந்த பின், வழியில் பெரிய உப்பங்கழி ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. மறுகரை தெரியாத அளவு, சமுத்திரம் போல் அது வியாபித்திருந்தது. அந்தக் கழியைக் கடப்பதற்கு ஊர்வலத்தார் ஓடங்களை அமர்த்திக் கொண்டார்கள்.

நம்மாழ்வார் விக்கிரகத்தை ஒரு ஓடத்திலும், அரங்கன் விக்கிரகத்தை மற்றொரு ஓடத்திலும் ஏற்றி இரு ஓடங்களையும் இணையாகப் போக விடுத்தார்கள்.

மற்ற ஓடங்களில் பரிவாரத்தார் ஏறிக் கொள்ள, ஒரு நீண்ட ஓட ஊர்வலம் அந்த சமுத்திர நீரில் அழகான அலைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு புறப்பட்டது.

இரு நாழிகை துடுப்புப் பிடித்து அந்தக் காயலின் நட்டநடுவில் அவர்கள் வந்தபோது வானம் கருகரு என்று திடீரென்று கறுத்தது.

அதைத் தொடர்ந்து மேலை அடிவானத்தின் மின்னல்கள் பளீர் பளீர் என்று சாட்டைகள் போல் சொடுக்கின.

யாவரும் அவற்றைக் கண்டு மலைக்கும்போது, தூரத்தில் ஏதோ ஒரு ஓசை வெகு அமுக்காகவும் சீராகவும் எழுவது போல் தெரிந்தது.

மேற்கிலும், வடக்கிலும் அவர்கள் பார்க்கும்போது, தூரத்தில் கரை மீதும் அதற்கு அப்பாலும் தென்னஞ் சோலையில் யாவும் ஒரே சலனத்தில் இயங்குவதைக் கண்டார்கள்.

"சுவாமி!. சூறாவளி" என்றான் ஓடக்காரன். பரிவாரங்கள் யாவரும் திடுக்கிட்டார்கள்.

ஓடக்காரர்கள் எல்லாரும் "சூறாவளி, சூறாவளி" என்று கூச்சல் போட, சுங்கான்காரர்கள் சுங்கானைத் திருப்பிக் கிழக்குத் திசை நோக்கி ஓடங்களை ஓட்ட ஆரம்பித்தார்கள்.

கால் நாழிகை தூரம் போவதற்குள் வடக்கிலிருந்து வந்த ஓசை. "ஹோ" என்று பேரிரைச்சலாக மாறுவது கேட்டது.

"அதோ!" என்று பயந்து போய் பலர் கைகளைக் காட்ட, தூரத்துக் கரையில் இப்போது தென்னஞ் சோலைகள் ஆவேசமாக ஆடலாயின.

அதைத் தொடர்ந்து கரையோரத்தில் உள்ள நீர்ப் பிரதேசம் திடீரென்று பொங்கி எழுந்து கொந்தளிக்கத் தொடங்கியது.

சோலைகளிலிருந்து வெளிப்பட்ட சூறாவளி நீர்ப்பரப்பில் விருட்டென்று சாடி நொடிப் பொழுதில் அந்த ஓடங்களை நோக்கி விரைந்து வந்தது.

அதற்குள் எங்கும் மேகங்கள் மூடி பூமியே இருண்டுவிட்டது.

"அரங்கா! அரங்கா!" என்று ஊர்வலத்தார் புலம்ப முழு வேகத்துடன் வந்த புயல் அந்த ஓடங்களைத் திருகாணி போல் திருக திருகச் சுழலவிட்டது.

பூமியே சுற்றினாற் போல் பரிவாரங்கள் அல்லோலப்பட்டார்கள், பாதித் துடுப்புகளும் அவர்கள் கைகளிலிருந்து விலகி ஓடின.

எல்லாரும் ஓடத்தின் மத்தியில் குப்புற விழ, இருவர் காயலில் விழுந்து தத்தளித்தார்கள்.

இதற்குள் புயலின் உக்கிரம் அதிகமாகவே, ஓடங்களின் பலகைகள் கீச் கீச்சென்று கத்திக் கொண்டு ஒன்றை ஒன்று முட்டிக்கொள்ள ஆரம்பித்தன.

"அரங்கா! அரங்கா!" என்று எங்கும் தீனக்குரல்கள் எழுந்தன.

யாவரும் கட்டைகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு இருக்க, அவர்கள் முகங்களில் சடசடவென்று மழைத் தூறல்கள் குண்டுகள் போல் விழ ஆரம்பித்தன.

அரங்கன் விக்கிரகத்தை உடனே சிலர் மூடி எடுத்து ஓடத் தரைக்குள் தாழ்த்தி வைக்க, எங்கும் மின்னல்களும், மழையும் புயலும் கலந்து வீசி, ஒரு ஊழிகாலக் காட்சியை ஏற்படுத்திவிட்டன.

பெரிய பெரிய அலைகள் எழும்பி ஓடங்கள் கொந்தளிக்கவே, உயிருக்குப் பயந்த பரிவாரங்கள் "ஓ" என்று பிரலாபிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

மழை பேய் இரைச்சலுடன் அடித்தது. புயல் நேரத்திற்கு நேரம் திசை மாறியது. ஓடங்கள் வெறும் துரும்புகள் போல் நீரில் அல்லாடின. திசை மாறின. புறங்களில் சாய்ந்தன, நிமிர்ந்தன, திண்டாடின.

இதற்குள் ஒரு ஓடம் முழுதுமாகக் கீறி இரண்டாக உடைந்து நீருள் மூழ்கியது. அதிலுள்ள, பரிவாரங்கள் பலரும் தண்ணீரில் மூழ்கிவிட, பலர் தத்தளித்து, பக்கத்து ஓடங்களைப் பிடித்து ஏற முயன்றார்கள்.

எல்லாருக்கும் அவரவர் உயிரே பிரதான லட்சியமாகப் போகும் வேளையில் பலர் மற்றவர்களைக் காப்பாற்றக்கூட சக்தி அற்றவர்களாக இருந்தார்கள்.

இந்நிலையில் நம்மாழ்வாரின் விக்கிரகம் ஏறி இருந்த ஓடம் ஒரு பெரிய அலையில் சிக்குண்டு அப்படியே சாய்ந்துவிட்டது. "ஐயோ!" என்று அதைப் பார்த்தவர்கள் கத்தும் போது அடுத்த சில கணங்களில் ஓடம் கவிழ்ந்து மூழ்கிவிட்டது.

ஓடத்துடன் நம்மாழ்வாரின் விக்கிரகமும் தண்ணீரில் மூழ்கி மறைந்தது.

18

நம்மாழ்வாரின் விக்கிரகம் உப்பங்கழி நீருள் மூழ்கி மறைந்த போது. "ஐயோ சுவாமி" என்று கூக்குரல்கள் எழுந்தன.

அடுத்த கணத்தில் குலசேகரன் விருட்டென்று நீருள் குதித்தான். ஓடம் மூழ்கிய இடத்தை நோக்கி நீச்சல் அடித்தான்.

"குலசேகரா, வேண்டாம்!" என்று பலர் கத்தினார்கள்.

குலசேகரன் கேட்கவில்லை. ஓங்கி எழும் அலைகளின் முன்னால் போராடத் தொடங்கினான். மழையின் இரைச்சலும் காற்றின் ஊளையும் அவன் காதுகளைச் செவிடாக்கின. எதையும் பொருட்படுத்தாது வெறி பிடித்தவன் போல் அவன் நீந்தலானான்.

வீறுகொண்ட அலைகள் அவனைத் தூக்கித் தூக்கி எறிந்தன. அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது போராடிய அவன் ஓடம் கவிழ்ந்த இடம் வந்ததும் ஏதாவது தடயம் கிடைக்கிறதா என்று பார்த்தான். எதுவும் தென்படவில்லை. தண்ணீருள் முக்குளிக்கலாம் என்று ஒருகணம் எண்ணியபோது, திடீர் என்று அவனை யாரோ பலவந்தமாக இழுத்தார்கள்.

திடுக்கிட்டுப் பார்த்த போது அருகில் பெரிய சுழி உண்டாகியிருப்பது தெரிந்தது. அந்தச் சுழியின் வேகம் அவனை அவ்விதம் இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரே ஒரு கணந்தான்....அடுத்த நொடியில் அந்தச் சுழியில் அவன் உறிஞ்சப்பட்டிருப்பான். வேகமாகக் கைகளை மாற்றி மாற்றி துடுப்பு போல் வீசி எதிர்நீச்சல் அடித்தான். சுழி அவனை இழுக்க, அவன் வெறி பிடித்தவன்போல் நீந்த, சிறிது நேரம் இரு சக்திகளுக்குமிடையே பெரிய போராட்டம் நிகழ்ந்தது.

சிறிது நேரத்தில் சுழியின் வேகம் ஏனோ குறைந்து விட்டது.

களைத்துப் போன குலசேகரன் தன் நீச்சல் முயற்சிகளைத் தளர்த்தினான். பிறகு மல்லாக்குப் போட்டுப்படுத்து சிறிது நேரம் இளைப்பாறினான்.

அதிக நேரம் இளைப்பாற முடியவில்லை. ஏனெனில் அவன் கவனம் இப்போது தண்ணீரில் தத்தளிப்பவர்கள் மீது ஓடிற்று. அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவன் விரைந்து நீந்தினான்.

இதற்குள் கவிழ்ந்த ஓடத்திலிருந்து பல மரப் பலகைகள் உடைந்து போய் நீரில் மிதந்தன. அவற்றுள் ஒரு பெரிய பலகையைப் பிடித்துக் கொண்ட அவன் அதைத் தெப்பமாக உபயோகித்து மற்றொரு சிறு பலகையைத் துடுப்பாக வைத்துக் கொண்டு அதை இயக்கலானான்.

நீருள் தத்தளிப்பவர்களை நோக்கிச் சென்று ஒவ்வொருவராக அதில் ஏற்றிக் கொள்ளலானான்.

எங்கும் அடித்துப் பொழிந்த மழையில் சிலர் தத்தளிக்கும் இடங்கள் கூட அவனுக்குத் தெரிய வில்லை. அபயக்குரல் கேட்டு நீந்திப் போய்ப் பார்த்தால் அங்கே யாரும் இல்லாததைக் கண்டு அவன் அடிக்கடித் திடுக்கிட்டான்.

இரு நாழிகை நேரம் ஓடிய பிறகு அந்தப் பிரதேசம் முழுதும் அமைதியாகியது. காற்றின் வேகம் பெரும்பாலும் குறைந்து விட்டது. மழையும் படிப்படியாகக் குறைந்து வெறும் தூறலாக மாறிவிட்டது.

அந்தப் பிரதேசத்தைக் கலக்கிய சூறாவளி வந்த சுவடு தெரியாமல் தெற்கே நோக்கி ஓடிவிட்டது. அதன் பேயாட்டத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட அந்த நீர்ப்பரப்பு நிம்மதியாய் ஒரு பெருமூச்சு விட்டது.

சிறிது இடைவெளி வாங்கிய வானத்திலிருந்து ஒரு ஊமையான ஒளி அந்த நீர்ப்பரப்பில் சிலுசிலு என்று விழுந்தது. அதன் தேசலான வெளிச்சத்தில் சுற்றிவரப் பார்த்தபோது ஓடங்கள் வெவ்வேறு திசைகளில் வெகுதூரம் கொண்டு போகப்பட்டிருப்பது புலனாயின.

குலசேகரன் தன் அருகாமையில் தென்பட்ட ஓடத்திற்குக் கைகாட்டினான். அதை வரவழைத்த பிறகு தெப்பத்தில் இருந்தவர்களை மெதுவாக அதில் ஏற்றிவிட்டான். எல்லாரும் ஏறிய பிறகு அவனும் ஏறிக் கொண்டான்.

ஓடங்கள் யாவும் கரையை நோக்கிச் சென்றன. கரையைச் சேர்ந்ததும் எல்லாரும் தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று இறங்கினார்கள்.

இறந்தவர்களை எண்ணிப் பரிவாரங்கள் அன்று முழுவதும் அழுது புலம்பினார்கள். பிறகு ஒருவருக் கொருவர் கொடுத்த ஆறுதலில் தேறி எழுந்தார்கள்.

எனினும் தேறுதலுக்கு அடங்காமல் பெரிய தாபம் ஒன்று அவர்கள் மனங்களில் கனன்றுகொண்டே இருந்தது.

திருநகரியிலிருந்து இவ்வளவு கவனத்தோடு பாதுகாத்து வந்த நம்மாழ்வார் விக்கிரகத்தை நீரில் அமிழவிட்டோமே என்ற தாபந்தான் அது!.

இதை நினைத்து அவர்கள் நாள் முழுதும் துக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

"இனி ஊருக்குத் திரும்பினால் ஜனங்களிடம் என்ன சொல்வோம்? பல நூற்றாண்டு காலமாக வந்த தெய்வாம்சமான விக்கிரகத்தை நீரில் போக விட்டோமே?" என்று தவித்தார்கள் அவர்கள்.

மூன்றாம் நாள் காலையில் பரிவாரங்கள் அனைவரும் கூடி இனி என்ன செய்வோம் என்று யோசிக்கும்போது ஒருவர் எழுந்து, "அவரவர் வழி

அவரவர் போகவேண்டியதுதான்" என்று கூறினார். உடனே குலசேகரன் எழுந்து, "பெரியீர்காள்! நாம் இப்போது போகப் போவதில்லை. நம்மாழ்வார் நம்முடன் வரும்போதுதான் நாம் போகப் போகிறோம்" என்றான்.

"அவர் எப்படி வருவார்? சுவாமிதான் ஜலக் கிருகத்தில், எழுந்தருளியாகி விட்டதே!" என்று கூறினார் ஒருவர்.

"அவரை அந்த இடத்திலிருந்து மீட்டுக் கொண்டு போக வேண்டும்" என்றான் குலசேகரன்.

"அது முடிகிற காரியமா?" என்றார் ஒருவர் ஏளனமாக.

"முடியவேண்டும். முடியாவிட்டால் நமக்கு பக்தியும் இல்லை, சிரத்தையும் இல்லை என்று அர்த்தம்!" என்று கூறினான்.

"சிரத்தை உள்ளவர்கள் நம்மாழ்வாரைக் கண்டு பிடிக்கட்டும்" என்றார் ஒருவர் துடுக்காக.

உடனே குலசேகரன் அவரை நோக்கிக் கோபா வேசத்துடன் திரும்பினான்.

"கண்டுபிடிக்கிறேன்!" என்றான் அழுத்தத்துடன்.

இச்சமயத்தில் அங்கே அரங்க ஊர்வலத்தைச் சேர்ந்த வில்லிபுத்தூரன் என்ற ஒருவர் ஓரமாக அமர்ந்து அடிக்கடி பொருமிக் கொண்டிருந்தார். தண்ணீரில் வெகுநேரம் தத்தளித்து, கடைசியில் மூழ்கிப் போகும் தருணத்தில் காப்பாற்றப்பட்டவர் அவர்! திருவரங்கம் நகரிலிருந்தே ஊர்வலத்தைத் தொடர்ந்து வருபவர். தம் குடும்பம் எங்கே, எப்படி இருக்கிறது என்பதை அறியாதவர். நாட்டைப் பிடித்துள்ள துக்கம் எப்படியும் மறைந்துவிடும் என்று தினமும் எண்ணி வந்தவர். இப்போது அவர் ஒரு பொருமலான நிலையில் இருந்தார்.

குலசேகரனின் மொழியைக் கேட்ட அவர் திடீரென்று வெறி பிடித்தவர் போல் எழுந்தார். "கண்டுபிடி! கண்டுபிடி! பகவானைக் கண்டுபிடி! அப்படி ஒருவர் இருந்தால் இவ்வளவு துன்பப்படுவோமா? அவர் எங்கிருக்கிறார்! ஏன் நமது துன்பங்களை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு வெறுமனே இருக்கிறார்? அவர் உண்மையில் இருக்கிறாரா, சொல்லுங்கள்! எல்லாம் பொய்! பொய்!" என்று வீறிட்டுக் கத்திக் கொண்டு மற்றவர்கள் தடுத்தும் கேளாமல் அவர்களைவிட்டு அகன்று தம் வழி செல்லலானார்.

குலசேகரன் அவர் போகும் திக்கையே வெறித்துப் பார்த்தான். பிறகு தலையை மட்டும் ஆட்டிவிட்டு ஒரு தீவிரத்துடன் நேராக அருகில் இருந்த கிராமத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

அங்கு தேடி அலைந்து பத்து முக்குளவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு கயிறு, கத்தி, சங்கிலி முதலான சாமக்கிரியைகளும் சேகரித்துக் கொண்டு நேராக உப்பங்கழியின் கரைக்கு வந்தான்.

ஒரு ஓடத்தை அமர்த்தி, முக்குளவர்களை அழைத்துக் கொண்டு நீரில் பிரயாணம் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

புயல் எல்லாம் மறைந்த அந்த நீர்ப்பரப்பு இப்போது நிர்மலாக இருந்தது. அலைகள் மிக மெதுவாக வீசிக் கொண்டிருந்தன.

சமுத்திரம் போன்று அகன்று பெரிதாக இருந்த அந்தக் காயலின் நடுப்பகுதிக்கு ஓடத்தை ஓட்டியபோது அவனுக்குப் பல சந்தேகங்கள் தோன்றின.

எந்த இடத்தில் விபத்து நடந்தது என்பதை இலகுவில் அவனால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

வெகுநேரம் அலைந்தும், விபத்து நடந்த இடம் தெரிந்து கொள்ளாமல், உத்தேசமாகச் சில இடங்களைத்

தேர்ந்தெடுத்து, அதில் அந்த முக்குளவர்களை இறக்கி முக்குளிக்கச் சொன்னான்.

பத்து இடங்களில் முக்குளித்தும் ஏதும் பயன் இல்லாமல் போயிற்று. முக்குளிப்பவர்களும் களைத்து விட்டதால் 'இனி திரும்ப வேண்டியதுதான்!' என்று முணுமுணுத்தார்கள்.

விரக்தியும் வேதனையும் அடைந்த குலசேகரன் கண்களில் நீர் சோர, "சுவாமி! எல்லாரிடமும் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு தங்களைத் தேட வந்திருக்கிறேன். வெறும் கையோடு திரும்பினால் என்னை எல்லாரும் பரிகசிப்பார்கள். ஆகவே தாங்கள் இருக்குமிடத்தைத் தயவுசெய்து தெரியப்படுத்துங்கள்!" என்று நெக்குருகப் பிரார்த்தனை செய்தான்.

பிறகு முக்குளவர்களை உற்சாகப்படுத்தி, "இன்னும் மூன்றே இடங்களில் தேடுவோம். கிடைக்காவிடில் திரும்பிவிடுவோம்" என்று கூறினான்.

அவர்களும் தயக்கத்துடன் ஒத்துக்கொண்டு மேலும் இரண்டு இடங்களில் முக்குளித்தார்கள். பிறகு மூன்றாவது இடத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது குலசேகரன் திடீரென்று வானில் ஒரு கருடப்பட்சி வட்டமிட்டுப் பறப்பதை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான்.

அதைக் கவனித்துக்கொண்டே இருக்கும் போது அது கீழே விருட்டென்று இறங்கி நீர்ப் பரப்பின் ஒரு இடத்தைக் கொத்திவிட்டுச் சென்றது. அது கொத்தின இடத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்த குலசேகரன் ஓடத்தை அங்கே நோக்கிச் செலுத்தச் சொன்னான்.

அந்த இடத்தை நெருங்க நெருங்க அங்கே ஏதோ மிதப்பது அவன் பார்வையில் விழுந்தது.

ஆவலுடன் அருகில் சென்று பார்க்கும்போது குலசேகரனுக்குச் சுரீர் என்றது.

ஒரு பருமனான ஜவந்திப் பூமாலை ஒன்று நீரில் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்த உடனேயே, அந்த மாலை நம்மாழ்வார் விக்கிரகத்தில் கடைசியாக அணிவிக்கப் பட்டிருந்தது என்னும் நினைவு குலசேகரனுக்கு எழுந்தது.

"ஆகா! இந்த இடமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்! சுவாமி இந்த இடத்தில்தான் உள்ளே எழுந்தருளியிருக்க வேண்டும். அவரது கழுத்தில் சிக்கியிருந்த மாலை நன்றாக ஊறிப்போய் இப்போது அறுந்து மேலே வந்து மிதக்கிறது" என்று கூறினான் குலசேகரன்.

உடனே முக்குளிப்பவர்களைப் பார்த்து "நீங்கள் இங்கே மூழ்குங்கள்" என்று கூறினான். அவர்களும், நீண்ட மூச்சு எடுத்துக் கொண்டு நீருள் மூழ்கினார்கள்.

உள்ளிருந்து கொப்புளங்களாகப் பொரிந்து வெளிவந்தன.

குலசேகரன் துடித்துப் போய் நீரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கணங்கள் சென்றன. அவை யுகங்கள் போல் தோன்றின.

குலசேகரனின் மூச்சே படபடத்தது.

சடக்கென்று ஒருவன் வெளியே வந்து 'ஆ' என்று மூச்சு இழுத்தான்.

"இல்லை" என்று கை விரித்தான் அவன்.

அதை அடுத்து சில அடி தூரத்தில் இரண்டாமவன் வெளியே வந்தான்.

அவனும் இல்லை என்று கை விரித்தான்.

உடன் மூன்றாவமவனின் தலை வெளிப்பட்டது. ஆவலோடு அவனை பார்த்தபோது அவன் ஒரே ஆத்திரத்தோடு கையைத் தூக்கினான்.

"சுவாமி! இங்கே!" என்று கத்தினான்.

குலசேகரன் துள்ளிக் குதித்தான்.

"கண்டுபிடித்தாயா? கண்டுபிடித்தாயா?" என்று கத்தினான் அவன்.

மூச்சு இழுத்து வாங்கிய மூன்றாமவன், "ஆமாம், சுவாமி, ஆமாம்" என்று கத்தினான்.

அதன் பிறகு குலசேகரன் அவனை நோக்கி ஓடத்தை ஓட்டிச் சென்றான்.

முக்குளிப்பவன் கையில் சுருக்குடன் கூடிய நீளக் கயிறு கொடுக்கப்பட்டது.

அவன் நீண்ட மூச்சு எடுத்துக் கொண்டு நீருள் மூழ்கினான்.

சிறிது நேரத்தில் அவன் வெளியே வந்தான். பிறகு அதே போல் இருமுறை மூழ்கினான்.

கடைசியில் வெளியே வந்து, "சுவாமி நன்றாகக் கட்டிவிட்டேன். இனி நீங்கள் வெளியே இழுக்கலாம்" என்று கூறினான்.

எல்லாரும் சேர்ந்து கயிற்றை இழுக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இழுபடும் பொருள் மிகவும் கனமாகத் தோன்றியதால் அவர்கள் அங்குல அங்குலமாக இழுத்தார்கள்.

மேலே வர வர குலசேகரனின் இதயம் பலமாகத் துடித்தது.

முடிவில் நீர்ப்பரப்பின் மீது ஒரு பெரிய பொருள் வீங்கி எழுந்து வெளியே வந்தது.

குலசேகரனின் பார்வை துள்ளியது. அங்கே அவன் கண் முன்னால் நம்மாழ்வாரின் வாகனம் தலைகீழாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

அதில் பாதி உடைந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் அவன் இதயமே நின்றுவிட்டது. ஆனால் நம்மாழ்வார் தமது ஏகாந்தக் கயிற்றுடன் வாகனத்தில் பத்திரமாக இருக்கிறார் என்று தெரிந்ததும் அவன் மனம் மகிழ்ச்சியில் துள்ளாட்டம் இட்டது.

முக்குளவர்களும் மற்றவர்களும் வாகனத்தை ஓடத்தின் மீது தூக்கினார்கள்.

அதன் அருகில் போகாமல் தூரத்திலேயே நின்ற குலசேகரன் உத்தரவுகள் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தான்.

ஓடத்தின் மீது வாகனத்தை அமர்த்தினார்கள்.

பிறகு நம்மாழ்வாரைப் பிரித்து எடுத்து அவரைத் தனியாக அமர்த்தினார்கள்.

யோகி போல் நித்திரை செய்யும் கண்களுடன் நம்மாழ்வார் நிற்பதைப் பார்த்ததும் மெய் சிலிர்த்து அவரை வணங்கினான் குலசேகரன்.

அவன் கண்களில் நீர் சுரந்தது.

அடுத்த சிறிது நேரத்தில் ஓடம் கரையை நோக்கிப் புறப்பட ஆரம்பித்தது.

ஆனந்தமாக ஓடக்காரர்கள் துடுப்பை இழுத்து விட்டார்கள்.

கரை நெருங்க, நெருங்க, அங்கே ஏராளமான ஜனங்கள் குழுமி இருப்பது தெரிந்தது.

ஆவலோடு அவர்கள் அந்த ஓடத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

ஓடம் தரையைத் தட்டியதும் குலசேகரன் துள்ளிக் கரை மீது குதித்து. "பரிவராங்காள்! நம்மாழ்வார் கிடைத்துவிட்டார்! போய் அவரை அழைத்துக் கொள்ளுங்கள்! என்று கத்தினான்.

கரையில் உள்ள ஒருவர், "குலசேகரா, நீயே அழைத்து வா!" என்று கூற, அதற்குக் குலசேகரன், "சுவாமி! நான் பதிதன்" என்றான் தழதழப்புடன்.

19

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

"நான் பதிதன்" என்று குலசேகரன் சொன்னதைக் கேட்டுப் பரிவார ஜனங்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

எனினும் அதை அதிகம் பொருட்படுத்தாமல் அவர்களே ஓடத்திற்குள் சென்று, நம்மாழ்வாரின் விக்கிரகத்தை வெளியே எழுந்தருள வைத்துக் கொண்டுவந்தார்கள்.

ஆழ்வாரைத் தண்ணீரிலிருந்து எடுத்த கதையைக் கேட்டு எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இது தெய்வச் செயல் என்று நினைத்து விக்கிரகத்தைப் பலமுறை தொழுது எழுந்தார்கள்.

இந்த அரிய நிகழ்ச்சியை ஒட்டி அரங்கன் ஊர்வலத்தார் ஆழ்வாருக்குத் தங்க *வட்டமனை யையும் வெள்ளித் *திருமுன் பந்தத்தையும் பரிசிலாக அளித்தார்கள். அரங்கனின் முத்துச் சட்டையையும் ஆழ்வாருக்கு அணிவித்தார்கள்.

* வட்டமனை - ஒரு வாகனம்
* திருமுன் பந்தம் - தீவர்த்தி

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

பின்னர் இருதரத்தாரும் ஒன்றாகப் பயணம் செய்து *திருக்கினாம்பியை அடைந்து அங்கு சிறிது காலம் தங்கி இருந்தார்கள்.

அதன் பின்னர் அரங்க ஊர்வலத்தார் திருநாராயண புரத்தை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்ய விருப்பப் பட்டார்கள். ஆனால் ஆழ்வாரின் ஊர்வலத்தார் அதற்குப் பிரியப்படாமல் இருக்க, இருதரத்தாருக்கும் அபிப்பிராய பேதங்கள் முளைத்து எழுந்தன.

கடைசியில் அரங்க ஊர்வலத்தார் "நீங்கள் உங்கள் வழியே செல்லுங்கள்! நாங்கள் எங்கள் வழி போகிறோம்" எனக் கூறிக் கொண்டு திருநாராயணபுரம் போகும் மார்க்கமாகப் புங்கனூரைப் போய் அடைந்தார்கள்.

பின்னர் ஆழ்வாரின் ஊர்வலத்தார் ஆழ்வாரை அழைத்துக் கொண்டு வேறு திசையாகச் சென்று ஒரு கிராமத்தை அடைந்தார்கள். அங்கிருந்து மேற்கு நோக்கிப் புறப்படும் தருவாயில் கிராமத்தார் ஓடோடி வந்து, "சுவாமிகளே! மேற்கே கள்வர் கூட்டத்தார் நிரம்ப இருக்கிறார்களே! அவ்வழி போவது சரியில்லையே?" என்று கூறினார்கள். "கிழக்கே போகலாமா?" என்று ஊர்வலத்தார் கேட்க, "அங்கேயும் கள்வர்கள் உண்டு. விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களையும் பொக்கிஷங் களையும் நீங்கள் கொண்டு போகிறீர்கள். நீங்கள் வந்துள்ள இடம் சரியான இடமில்லை. இனி நீங்கள் வடக்கே போவதற்கும் வழியில்லை. அங்கே துருக்கியர்கள் இருக்கிறார்கள், கடற்கொள்ளைக் காரர்களும் இருக்கிறார்கள்" என்று தெரிவித்தார்கள்.

பின்னர் ஊர்வலத்தார் யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்து ஆழ்வாரைத் தென் மேற்குத் திசையில் அழைத்துச் செல்லத் தீர்மானித்தார்கள்.

* திருக்கினாம்பி - கர்நாடகத்தில் குண்ட்லுபேட் என்ற தாலுகாவில் இருக்கும் வைணவத் தலம்.

பச்சிளங்காலையில் புறப்பட்டு அந்தத் திசையில் பிரயாணம் செய்ய, எச்சரிக்கையாக முன்னே இருவரும் பின்னே இருவரும் வெகுதூரம் இடைவெளி விட்டு நடந்து போனார்கள்.

சிறிது தூரம் சென்ற பிறகு, பின்னால் சென்ற எச்சரிக்கையாளர்கள் ஓடோடி வந்து, "பெரியீர்காள்! நாம் போவதைக் கள்வர்கள் வேவு மூலம் அறிந்து விட்டார்களே! பின்னால் அவர்கள் பெரும் கூட்டமாய் நம்மைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தனிமை யான இடத்தில் நம்மை மடக்கிவிடுவார்களே!" என்று கூறினார்கள்.

பரிவாரங்கள் எல்லாம் பதைபதைத்துப் போய்க் குழம்பினார்கள்.

அப்போது ஒருவர் எழுந்து, "பெரியீர்காள்! நாமும் அரங்கனது ஊர்வலத்தோடேயே சென்றிருக்க வேண்டும்! அப்படிச் செய்யாதது நம் தவறு. இப்போது நம்மை ஆபத்து நாலா பக்கங்களிலும் சூழ்ந்திருக்கிறது. இந்நிலையில் ஆழ்வாரை எந்தத் திசையில் அழைத்துச் சென்றாலும் கஷ்டப்படுவோம். கள்வர்கள் நம்மைத் தொடர்ந்து வருகிறார்கள். ஆகவே இதிலிருந்து தப்புவதற்கு ஒரே ஒரு வழி, ஆழ்வாரை எங்கேயாவது மறைத்துவிட்டு நாம் எல்லாரும் தனித்தனி ஆட்களாக நடந்து அவரவர்க்கு விருப்பமான ஊர்களுக்குப் போய்விடுவோம். பின்னால் எப்போது நாடு சீர் அடைகிறதோ அப்போது நாம் ஆழ்வாரை எடுத்துக் கொள்ளலாம்" என்று கூறினார்.

எல்லாரும் இதை ஆமோதித்துவிட ஆழ்வாரை மறைத்து வைக்க வசதியான இடத்தை யோசிக்க லானார்கள்.

அப்போது ஒருவர், "சுவாமிகளே! அதோ நமக்கு எதிரே அதி உயரமான முந்திரிப்புமலை தென்படு கிறதே. இந்த மலையில் ஆழ்வாரை மறைத்துவிடுவது நல்லது! என்று கூறினார்.

அதைப் பலரும் ஆமோதிக்கவே, உடனே எல்லாரும் அதி விரைவாக மலையை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்தார்கள்.

கொடியும், செடியும் நிறைந்த மலையில் மெள்ள மெள்ள ஏறித் தகுந்த இடத்தைத் தேடும்போது ஒரு செங்குத்தான பகுதியை அடைந்தார்கள். அதன் விளிம்பிலிருந்து எட்டிப் பார்க்கும் போது கீழே கிடுகிடு பாதாளத்தில் ஒரு குகை தெரிந்தது. அந்தக் குகைக்குப் போவதற்கு எந்தவித வழியுமில்லை. ஏனெனில் குகைக்கு அடுத்தாற் போல் கீழேயும் ஒரு செங்குத்தான சரிவு இருந்தது. மலைக்கு நடுவில் ஒரு அந்தரத்தில் இருப்பது போல் அந்தக் குகை இருந்தது.

இதைப் பார்க்க தோழப்பர் என்பார், "பெரியீர்காள்! எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. ஆழ்வாரையும் ஆபரணப் பெட்டகத்தையும் ஒரு நீண்ட சங்கிலியில் கட்டி மேலே இருந்து குகையில் இறக்கிவிட்டால், ஆழ்வார் எந்தவிதப் பயமுமின்றி அங்கே பத்திரமாக எழுந்தருளியிருப்பார். கள்வர்கள் எவரும் இந்தக் குகையை அணுகிவிட முடியாது. பிறகு நல்ல காலம் பிறக்கும் காலத்தில் நாம் ஆழ்வாரை எடுத்துக் கொள்ள முயல்வோம்" என்று கூறினார்.

எல்லாரும் ஆமோதிக்கவே, உடனே ஒரு நீண்ட சங்கிலித் தொடர் ஒன்றை அவர்கள் சித்தப்படுத்தினார்கள். ஆபரணப் பெட்டகத்துள்ளே ஆழ்வார் விக்கிரகத்தை எழுந்தருள வைத்து, பிறகு பெட்டகத்தை பத்திரப்படுத்தி, அதைச் சங்கிலி நுனியில் இறுகக் கட்டினார்கள். பிறகு அதை அந்தச் செங்குத்தான சரிவில், கிணற்றில் கயிறு கட்டி இறக்குவது போல் மெள்ள இறக்கி விட்டார்கள்.

அந்தப் பாதாளச் சரிவில் ஆழ்வாரது பெட்டகம் ஆடிக் கொண்டே இறங்கிற்று. அங்கங்கே சரிவில் நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் பாறைகளில் அடிக்கடி அது இடித்துக் கொண்டது. அப்படி இடிக்கும்போதெல்லாம் அது பெரிதாக ஊஞ்சலாடியது.

முடிவில் அந்தப் பெட்டகம் ஒருவாறு குகையின் வாய்க்கு மெள்ளச் சென்றது. அதன் இருட்டுக்குள் பையப்பைய மறைந்தது.

குகை பகுதியின் தரையைப் பெட்டகம் தட்டியதும் ஊர்வலத்தார் மீதிச் சங்கிலியை அப்படியே நழுவ விட்டார்கள்.

"வீச்" என்னும் சத்தத்துடன் அது குகைக்குள் போய் விழுந்தது.

பின்னர் பரிவாரங்கள் யாவரும் ஆழ்வாரைப் பிரிந்ததற்காகத் துக்கப்பட்டுக் கொண்டே மலையில் இருந்து கீழே இறங்கினார்கள்.

இதற்குள் கள்வர் கூட்டத்தார் மலை அடிவாரத்தை அடைந்து விட்டார்கள். எதிரே வந்த ஆழ்வாரின் ஊர்வலத்தாரை உடனே மறித்துக் கொண்டார்கள்.

ஊர்வலத்தாரிடம் மீந்திருந்த பொன் தகடாலான வட்டமணையையும், வெள்ளி தீவர்த்திக் கோலையும், *சித்தையையும் அவர்கள் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள்.

அது மட்டுமின்றி ஊர்வலத்தாரது உடைகளையும் கவர்ந்து கொண்டார்கள். இம்மட்டாவது பெற்றுப் பிழைத்தோம் என்று கூறிக் கொண்டு ஊர்வலத்தார் தனியாகப் பிரிந்து அவரவர் ஊர்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இவ்விதம் ஆழ்வார் திருநகரி என்னும் தலத்தில் இருந்து புறப்பட்ட நம்மாழ்வாரின் விக்கிரகம் மலையாள நாட்டு மலைக்குகை ஒன்றில் தனது அஞ்ஞாத வாசத்தை ஆரம்பித்தது.

அரங்க ஊர்வலம் புங்கனூரில் சிறிது காலம் தங்கியது. பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு திருநாராயண புரத்தைப் போய்ச் சேர்ந்தது.

* சித்தை - எண்ணெய் துருத்தி

*திருநாராயணபுரம் என்னும் தலம் அப்போது ஒய்சள ராஜ்யத்திற்குட்பட்டு இருந்த வைணவத் தலம்.

இந்தக் கதை நிகழ்வதற்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் புகழ்பெற்ற இராமாநுஜர் சோழ அரசர் ஒருவரின் கொடுமை தாங்காது திருவரங்கத்திலிருந்து வந்து திருநாராயணபுரத்தில் குடியேறி வெகு காலம் வாசம் செய்திருந்தார்.

இந்தக் காரணத்தினால் புகழும் புனிதமும் அடைந்திருந்தது அந்த வைணவத் தலம்.

இப்போது அந்த ஊரிலே திருவரங்கனே சரண்புக வேண்டிவந்தது. இதனால் பாக்கியம் பெற்றவர்களாகக் கருதிய ஊர் வைணவர்கள் மிக ஆதரவுடன் அரங்க ஊர்வலத்தாரை வரவேற்று, செல்வப் பிள்ளையின் கோயிலில் விக்கிரகத்தையும் எழுந்தருளச் செய்தார்கள்.

திருவரங்கத்தை விட்டுப் பிரிந்து வந்த சோகத்தை யாவரும் மறந்து போகும்படி அரங்கப் பெருமானுக்கு தின, வார, மாதாந்திர, வருட உற்சவங்களை எல்லாம் யாதொரு குறைவுமின்றிச் செய்து வந்தார்கள்.

அரங்கன் இவ்விதம் முதன் முறையாக ஒரு நிம்மதியான இடத்தில் நீண்ட காலமாகத் தங்க ஆரம்பித்தார்.

வருடங்கள் ஒவ்வொன்றாகச் சென்று வந்தன. காலப்போக்கில் பரிவார ஜனங்கள் ஒவ்வொருவராக வெவ்வேறு காரணங்களுக்காகச் சிதறிப் போக ஆரம்பித்தார்கள். சிலரைத் தள்ளாமையும் மரணமும் ஆட்கொண்டுவிட்டன.

சிலர் தங்கள் குடும்பங்களைத் தேடிப் போய் விட்டார்கள்.

* திருநாராயணபுரம் - மைசூருக்கு அருகில் உள்ள மேல்கோட்டை

ஆக, அரங்கனது கோஷ்டியார் சிறுத்துக் கொண்டே வந்தார்கள்.

வரலாற்றில் ஒரு பத்து வருடங்கள் மிக முக்கியம் வாய்ந்ததாகவும் இருக்கலாம். மிகச் சாதாரணமாகவும் இருக்கலாம்.

தமிழ்ப் பேசும் நாடுகள் இந்தப் பத்து ஆண்டுகளில் எந்தவித மாறுதலும் அதிகம் இல்லாமல் அதே நிலையில் இருந்து வந்தன.

தென்காசி, திருநெல்வேலிப் பகுதியில் இருந்த பாண்டிய சிற்றரசர்கள் பலர் ஒற்றுமையாகக் கூடி அடிக்கடி முயற்சிகள் செய்தாலும் மதுரைத் துருக்கியர் களை விரட்டும் அளவுக்கு அவர்களுக்குத் திறமை போதாமலிருந்தது.

ஒய்சளர்கள் வடக்கே உள்ள டில்லிப் பேரரசையும் இதர ஆந்திர அரசர்களையும் நோக்கித் தங்கள் கவனத்தை அதிகம் செலுத்தியிருந்தார்கள்.

இடைக்காலத்தில் மதுரையில் ஒரு சிறு மாறுதல் நடந்திருந்தது.

டில்லித் தளபதியாக இருந்து மதுரையை ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த ஜலாலுத்தீன் அஃசன்ஷா என்பவர், டில்லி தலைமையை எடுத்தெறிந்து விட்டுத் தம்மை 1336-ம் ஆண்டில் மதுரை சுல்தானாகப் பிரகடனம் செய்து கொண்டார்.

அவரைத் தொடர்ந்து மதுரையில் வரிசையாக ஒரு சுல்தான் பரம்பரை சுதந்திர அரசு செலுத்தி வரலாயிற்று. இவர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் சுகபோகங்களில் மூழ்கி இருந்தாலும் தங்கள் வலிமையை விட்டுக்கொடுக்காமல் நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படித் தமிழ் தேசத்தில் உள்ள மூன்று ராஜ்யங்களும் இந்த ஆண்டுகளில் பெரிய சண்டை களில் ஈடுபடாமல் அப்படியே இருந்து விட்டன.

பத்து ஆண்டுகள் முடிந்த பின்னர் ஒருநாள் மாலையில் திருவண்ணாமலை வீதி ஒன்றில் ஒரு வாலிப வீரன் பிரமை பிடித்தது போல் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

நீண்ட காலத்திற்குப் பின் அவன் அன்றுதான் அந்த நகரத்திற்கு வந்திருந்தான்.

இளமையும் அனுபவமும் நிறைந்த அவன் முகம் அடிக்கடி கலங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்திநேரத்தில் அவன் நேராக ஊரில் உள்ள ஒரு வைணவக் கோயில் முன்னால் போய் நின்றான்.

வெளியில் இருந்தவாறே கைகூப்பி, "பெருமானே! நான் உன் சந்நிதிக்கு முன்பு வந்திருக்கிறேன், இப்போது உள்ளே நான் வருவதற்கு அருகதை அற்றவன். நான் ஒரு பதிதன்" என்று கைகூப்பினான்.

அவன் கண்களில் அப்போது நீர் சுரந்து கொண்டிருந்தது.

மெய்மறந்த அவன் அங்கே நின்றபோது "சுவாமி" என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

எதிரே ராணி கிருஷ்ணாயி சிறு புன்னகையுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளைச் சுற்றிவரச் சேடிகள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தப் பத்து வருடங்களில் அவள் ஒரு பூரண எழில் வாய்ந்த மங்கையாக மாறி இருந்தாள்.

அவள் கண்களில் ஒரு பெரிய கனிவு தோன்றி இருந்தது.

குலசேகரன் அவளைப் பார்த்துப் பிரமித்து நின்றபோது, "சுவாமி! அடியாளை மறந்து விட்டீர்களா?" என்று கூறி அவன் முன்னால் வந்தாள் அவள்.

20

கிருஷ்ணாயியை அந்த நேரத்தில் அங்கே பார்த்ததும் குலசேகரனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒருகணம் அவளை உற்றுப் பார்த்தான், அவளது கண்களில் முன்பு இருந்த ஆர்ப்பரிப்பும், துடிதுடிப்பும் இப்போது இல்லை. அவற்றிற்கு மாறாக ஒரு பெண்மையும், நிதானமும் சீராக அவள் விழிகளில் கனிந்து கொண்டிருந்தன.

ஒரு கணமே அவளைப் பார்த்த குலசேகரன் மறுகணம் வேறு புறம் திரும்பினான்.

"சுவாமி!" என்றாள் கிருஷ்ணாயி. "ஏன் இப்படிப் பாராமுகமாக இருக்கிறீர்கள்? திருவண்ணாமலைக்கு எப்போது வந்தீர்கள்? வந்தவர் ஏன் என்னை இதுவரை பாராமல் இருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"மகாராணி!" என்றான் குலசேகரன். "தயை செய்து என்னைப் பற்றி எதுவும் கேட்காதீர்கள்! நான் மறுமொழி சொல்லக் கஷ்டப்படுவேன். பழைய சம்பவங்களை எல்லாம் மறந்துவிட விரும்புகிறேன்" என்றான்.

"சுவாமி!" என்றாள் கிருஷ்ணாயி. "என்னைத் தாங்கள் புறக்கணிக்க விரும்பும் காரணம் தெரிகிறது. ஒன்று புரிந்து கொள்ளுங்கள்! தங்கள் விருப்பத்திற்கு மாறாக நான் இனி எதுவும் செய்யமாட்டேன். உங்களுக்கு எந்தவிதத் தொல்லையும் கொடுக்க மாட்டேன். பழைய நாளையச் சம்பவங்களுக்காக என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நான் வருகிறேன்" என்று கூறிப் புறப்பட்டாள்.

பிறகு ஒருகணம் அவள் தயங்கி நின்று "சுவாமி! தாங்கள் திருவண்ணாமலைக்கு வந்திருக்கும் காரணம் யாது என்று தெரியாது. தெரிந்தால் தங்களுக்கு நிச்சயம்

உதவி செய்ய முயல்வேன். தாங்கள் மனம் கனிந்து என்னை ஒரு முறையாவது அரண்மனையில் வந்து பார்த்துச் சென்றால் அந்த விஜயத்தை என் மனத்தில் சித்திரமாகப் பதித்து என்றென்றும் மகிழ்ந்து கொண்டிருப்பேன்" என்று கூறினாள் அவள்.

குலசேகரன் மௌனம் சாதிக்கவே, "வருகிறேன், சுவாமி! வருகிறேன்" என்று கூறிப் புறப்பட்டுப் போனாள் அவள்.

குலசேகரன் உடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தனது சத்திரத்தைப் போய் அடைந்தான். "இவள் கண்ணில் படவேண்டாம் என்று நினைத்தோம், பட்டுவிட்டோமே!" என்று எண்ணி வருத்தப்பட்டான்.

இரவு சத்திரத்தில் உறங்கிவிட்டுக் காலையில் எழுந்ததும் அரண்மனையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

நீண்ட கால இடைவெளிக்குப் பிறகு அரசர் வீர வல்லாளரைப் பார்த்த போது அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. மன்னருக்கு எழுபது வயதுக்கு மேல் ஆகியும் கட்டுக் குலையாமல் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தார். குலசேகரனை உடனே அடையாளம் கண்டு கொண்டார்.

குலசேகரன் தாழ வணங்கி எழுந்ததும், மன்னர் அவனைப் பார்த்து மெள்ளச் சிரித்து, "குலசேகரா, சிங்கப்பிரான் உன்னை அனுப்பினாரா? நீ இந்த ஊருக்கு வருவதற்கே இஷ்டப்படவில்லை என்று கூறினாரே?" என்று கேட்டார்.

குலசேகரன் மறுமொழி கூறாமல் மௌனம் சாதித்தான். பிறகு நிமிர்ந்து மன்னரை நோக்கி, "மன்னர் பெரும! மன்னிக்கவும், இந்தத் தென்னகத்து மன்னர்களிடம் நான் நம்பிக்கை இழந்துவிட்டேன்." என்று கூறினான்.

வல்லாளர் கொல்லென்று சிரித்தார்.

"குலசேகரா! முன்பு உன்னைப் பார்த்தபோது இளமைத் துடிப்பில் படபடவென்று பேசினாய்! இப்போது பல வருடங்கள் கழிந்துப் பெரியவனாக மாறியும் அப்படியேதான் பேசுகிறாய்! ராஜரிகம் என்பது நீ நினைப்பது போல் எளிதல்ல. இப்போதுதான் ஒய்சள ராஜ்யம் தனது பலத்தை மீண்டும் பெற்றிருக்கிறது. இனிமேல் நாங்கள் தெற்கு நோக்கி எங்கள் கவனத்தைத் திருப்பமுடியும். இதை உங்கள் சிங்கப்பிரானுக்குத் தெரிவித்து இருவரும் ஓலைகளின் மூலம் ஒருவருக் கொருவர் விஷயங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டோம். இப்போது ஒய்சள நாடு போரிடச் சித்தமாக இருக்கிறது. உனக்குத் திருப்திதானே?" என்றார் மன்னர்.

குலசேகரன் முகம் பிரகாசம் அடைந்தது.

"இந்த ஒரு செய்திக்காகத்தான் நான் காத்து இருந்தேன் மன்னவ! தாங்கள் இந்த முடிவு எடுத்துள்ளீர்கள் என்று தெரிந்திருந்தால் மகிழ்ச்சியுடன் இந்த ஊருக்கு வந்திருப்பேன்" என்றான் குலசேகரன்.

"குலசேகரா! எதற்கும் பொறுமை வேண்டும். தக்க சமயத்திற்காக எப்போதும் காத்திருக்க வேண்டும். இப்போது நேரம் வந்துவிட்டது. நீ ஒரு ரோஷக்காரன் என்று எனக்குத் தெரியும். அதனால்தான் நான் உன்னை நேராகக் கூப்பிட்டு அனுப்பவில்லை. சிங்கப்பிரான் மூலம் சொல்லி அனுப்பி இங்கே வரும்படிச் செய்தேன். உனக்கு இங்கே நிறைய வேலைகள் காத்துக் கிடக்கின்றன" என்றார் வல்லாளர்.

"கட்டளை இடுங்கள், மன்னவ! நான் எது செய்வதற்கும் சித்தமாக இருக்கிறேன்" என்றான் குலசேகரன்.

"குலசேகரா!" என்றார் அரசர். "நமது முக்கியப் பணி திருவரங்கத்தையும் திருச்சிராப்பள்ளியையும் எதிரி களிடமிருந்து மீட்பது தான்! இதற்காக மதுரை சுல்தானுடன் போரிடக்கூட நாம் தயங்கக் கூடாது."

"எனக்கும் அதே கருத்துத்தான் மன்னவ!"

"நாம் போரிடத் தொடங்கு முன், நீ ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டும். கண்ணனூர்க் கோட்டையில் மதுரை சுல்தானியரின் படை ஒன்று இருப்பது உனக்குத் தெரியும். அந்தப் படையைத் தாக்கித்தான் திருவரங்கத்தை மீட்க வேண்டும். அப்படி தாக்க முற்படும்போது மதுரையிலிருந்து அவர்களுக்கு உதவி வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்தப் பொறுப்பு உன்னுடையதுதான்!" என்றார் வல்லாளர்.

"நான் என்ன செய்ய வேண்டும் சொல்லுங்கள் மன்னவ!" என்றான் குலசேகரன்.

"மதுரைக்கும் கண்ணனூருக்குமிடையே காததூரங் களில் ஒரு குதிரை வீரன் சித்தமாகக் காத்து நின்று கொண்டிருப்பான். இவர்கள் மூலம்தான் மதுரைக்கும் கண்ணனூருக்கும இடையே செய்திகள் பறக்கின்றன. செய்தியைப் பெற்ற முதல் வீரன் குதிரையை ஓட்டிச் சென்று இரண்டாமவனிடம் கொடுக்கிறான். இரண்டா மவன் மூன்றாமவனிடம் கொடுக்கிறான். இவ்விதம் தொடர்ச்சியாக கடைசி வரை செய்தி பறந்து போகிறது. இந்தத் தொடர்ச் சங்கிலியை உடைத்து, நிர்மூலமாக்க வேண்டுவது உன் பொறுப்பு!" என்றார் மன்னர்.

"நிச்சயமாக அதைச் செய்கிறேன் மன்னவ!"

"உன்னுடன் மாறுவேடத்தில் இருபது குதிரை வீரர்கள் வருவார்கள். ஒரு வாரத்தில் நீ எல்லாச் செய்திக்காரர்களையும் கொன்று விட்டு உடனே எங்களுக்குச் செய்தி சொல்லியனுப்ப வேண்டும். நாங்கள் படையெடுப்பை ஆரம்பிப்போம்" என்றார் அரசர்.

அரசரிடமிருந்து மேலும் உபதேசங்களைப் பெற்றுவிட்டு, அரச சபையை விட்டுப் புறப்பட்டான் குலசேகரன்.

முற்றத்தைக் கடந்து அரண்மனைக்கு வந்தபோது "ஏய், நில்!" என்று ஒரு குரல் கேட்டது.

குலசேகரன் ஒருகணம் தயங்கியபோது முகமூடி அணிந்த ஒரு பத்து வயதுப் பையன் ஒரு சிறு வாளைச் சுழற்றிக் கொண்டு அவன் முன்னால் வந்தான்.

அந்தச் சிறுவனின் துணிச்சலை ரசித்த குலசேகரன் தன் வாளை உருவி எடுத்து அதை மெதுவாக அங்கும் இங்கும் சுழற்றி, சிறுவனின் வீச்சுக்களையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டான்.

அச்சமயத்தில் ஒரு சேடி, "ராஜகுமாரா!" என்று ஓடி வர, அவளைத் தொடர்ந்து கிருஷ்ணாயி ராணியும் ஓடி வந்தாள். குலசேகரனைக் கண்ட ராணி ஒருகணம் மருண்டு நிற்க, சிறுவன் தன் முகவுறையை உடனே கழற்றினான்.

அவனது முகத்தைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்ட குலசேகரன், உடன் கிருஷ்ணாயியை ஏறிட்டுப் பார்க்க சிறு நகையுடனும், நாணத்துடனும் அவள், "சுவாமி! இது தங்கள்.." என்று கூறிவிட்டு, பிள்ளையின் முன்னால் அதை அறிவிக்க விரும்பாதது போல் சடக்கென்று நிறுத்திவிட்டாள்.

அவள் கூறியதைப் புரிந்து கொண்ட குலசேகரன் அந்தச் சிறுவனை மேலும் உற்றுப் பார்க்க, அவனது கண்களிலும் உடற்தோற்றத்திலும் தன் சாயலைக் கண்டு அப்படியே திடுக்கிட்டு நின்றான்.

'தன் மகன்' என்று ஒரு உணர்ச்சி விறுவிறு என்று உடல் எங்கும் பாய்ந்து, குலசேகரனைத் திக்கு முக்காடச் செய்ய, அதே கணத்தில் அந்தச் சிறுவனை உறவு கொண்டாடுவது முறையல்ல என்ற மற்றொரு உணர்ச்சி அவனது ஆர்ப்பரிப்புகளை எல்லாம் அடக்கிவிட்டது.

கண்களில் கலக்கத்துடன் அவன் நிற்கும்போது, கிருஷ்ணாயி அவன் முன்பாக வந்து, "சுவாமி! இவன் என் மகன்! பெயர் ராஜவர்த்தன குலசேகரன்" என்றாள்.

குலசேகரன் என்ற பெயரைக் கேட்டதும் அவனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவன் கண்களில் மேலும் நீர் பரவியது.

மீண்டும் அவன் அந்தச் சிறுவனைப் பார்க்க, அவனும் குலசேகரனை மிக ஒய்யாரமாக ஒரு பார்வை பார்த்து நின்றான்.

அந்தப் பார்வையில் தன் சாயல் அப்படியே உரித்திருப்பதைக் கண்ட குலசேகரன், முதன் முதலாக வாழ்க்கையில் அவன் இரண்டாகிவிட்டதை உணர்ந்து விடவே ஒரு தந்தைப் பாசம் அவனைக் கவ்விக் கொண்டு விர்ரென்று சுழற்றியது.

அந்தப் பையனை எடுத்து அணைக்க வேண்டும் என்று ஒரு அடி எடுத்து அவன் முன்னால் வைத்தான்.

ஆனால் மறுகனம் அந்தப் பையன் கிருஷ்ணாயியைப் பார்த்து, "அம்மா! இவர் யாரம்மா?" என்று கேட்டதும் நின்றுவிட்டான்.

ஆசையும், வெறுப்பும், பாசமும், விரக்தியும் ஒருங்கே மாறி மாறிக் குலசேகரனை ஆட்கொள்ள மேலும் அங்கே நிற்க முடியாமல் விருட்டென்று வெளி நோக்கி அவன் சென்றான்.

அன்று இரவு சத்திரத்தில் அவன் உறங்கவே இல்லை. பலவித சிந்தனைகள் அவனைக் குழம்பிக் கொண்டிருந்தன.

முதலில் அந்தச் சிறுவனின் துடிப்பான முகம் நினைவில் வந்தது. அப்பா! எவ்வளவு துறுதுறுப்பு! அவனைப் பார்த்தால் எவருமே தன் மகன் என்று சொல்லிக் கொள்ளத் தயங்க மாட்டார்கள்! முகத்தில் பால் வடிகிறது!

ஆனால்? மற்றொரு நினைவு அவனை உலுக்கியது! எவ்வளவு கொடூரமான முறையில் அவன் ஒரு மகனுக்குத் தந்தையாக்கப்பட்டான்? கிருஷ்ணாயி அவனை எந்தவிதமாக வஞ்சித்தாள்? அவள் ஒரு பெண்ணா? துளுவ நாட்டுப் பெண்ணாம்! மலை நாட்டில் பிறந்தவள்! அதனால்தான் நாகரிகம் இல்லாமல் எவரையும் கணவனாக வரிக்கிறாள்! அப்படி ஒரு பழக்கமாம்! அப்பா! அவனை அடைய முதல் நாள் இரவில் அவள் அவனிடம் நிகழ்த்திய சாகசங்கள்!

'கிருஷ்ணாயி! நீ என்னை வஞ்சித்து விட்டாய்! வாழ்க்கையில் என்னைப் பதிதன் ஆக்கி விட்டாய்! ஒரு அந்நியப் பெண்ணைத் தொட்டுச் சம்போக உறவு கொண்டதால் நான் பெரிய பாவி ஆகிவிட்டேன்!'

இந்தத் துன்ப நினைவுகள் குலசேகரனை அழுத்தும் போது, திடீரென்று, "ஆர்ய" என்ற மாயமான குரல் அவன் மனக் காதுகளில் கேட்டு அவனை உன்மத்தமாக்கியது!

ஹேமலேகாவின் புன்னகை சிந்தும் முகம் அவன் முன்னால் தவழ்ந்து வந்தது. இந்த உலகில் அவனுக்கு இன்பம் தருவது ஏதாவது உண்டு என்றால் அது ஹேமலேகாவின் நினைவுதான்!

அவளிடம் மனம் குளிர, அகம் குளிர நீண்ட நெடுநேரம் பேச வேண்டும் போலிருந்தது. ஒரு நாள் கூட அவளிடம் நிதானமாக நின்று பேச முடியவில்லை. எப்போதுமே ஏதோ அவசரமோ, பயமோ, நிர்ப்பந்தமோ இருந்து கொண்டே இருந்தது!

'அவளுக்கு என் மீது நேசம் இருந்திருக்குமோ? நிச்சயம் இருந்திருக்கும். அந்தக் கனிவான கடைக்கண் பார்வைகளை எப்படி மறக்க முடியும்? அந்தப் பார்வைகள் தயங்கி வந்து என்மீது லயித்து நின்றதை எவ்வாறு மறக்க முடியும்? பேசும்போது அவள் குழைந்த குழைவை எப்படி மறக்கமுடியும்? என்மீது அக்கறை கொண்டு செய்த அரும் உபதேசங்களை எவ்விதம் மறக்க முடியும்? எவ்வளவு படித்தவள், அழகானவள், பல அரச சபையில் கவிபாடிப் புகழ் பெற்றவள்.

இந்தப் படிப்பு அதிகமில்லாத, போர்த்தொழில் மட்டுமே தெரிந்த என்னிடம் எப்படி அன்பு பூண்டாள்? அதுவே ஒரு ஆச்சரியமல்லவா?'

நினைவுகளில் மூழ்கி இரவெல்லாம் தத்தளிப்பான உறக்கத்தில் கழித்தான் குலசேகரன்.

அடுத்த இரண்டாவது நாள் குலசேகரன் மாறுவேடந்தரித்த குதிரை வீரர்களுடன் தெற்கு நோக்கிப் புறப்படச் சித்தமானான்.

அரச சபை கூடி அவனுக்கு வழியனுப்பும் உபசாரத்தைச் செய்தது.

அரசர் கையிலிருந்து திரவியப் பொதியை வாங்கிக் கொண்ட குலசேகரன் தாழ வணங்கினான்.

வைணவக் கோவிலிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தீர்த்தமும் துளவமும் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

அவைகளையும் பெற்று அவன் நிமிர்ந்தபோது அவன் கண்கள் திடுக்கிட்டு நின்றுவிட்டன.

அரசர் புன்னகையோடு பார்த்திருக்க, கிருஷ்ணாயியும் அவளது மகனும் அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அரச குமாரனான ராஜவர்த்தன குலசேகரனது கையில் பளபளக்கும் வாள் ஒன்று இருந்தது. பட்டுத் துணி மீது அதை வைத்துக் கொணர்ந்த அந்தச் சிறுவன் அதைக் குலசேகரனிடம் நீட்டினான்.

ஒருகணம் குழம்பிய குலசேகரன் மறுகணம் அரச மரியாதைக்காகத் தாழக் குனிந்து அந்த வாளைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

நெஞ்சு விம்மலாக விரிய, கண்களில் ஈரம் பொங்க, பையனைப் பார்த்தான் குலசேகரன்! அவன் பார்ப்பதை

முகம் மலரப் பார்த்து நின்று கொண்டிருந்தாள் கிருஷ்ணாயி.

குலசேகரன் விரக்தியோடு அவளைப் பார்த்தாலும் அவளது கனிந்த பார்வை அவன் மனத்தின் ஏதோ ஒரு பகுதியைத் தொட்டது.

கண்களை உடனே தாழ்த்தி விட்டுப் புறப்பட்டான் அவன்.

21

ராஜவர்த்தன குலசேகரன் என்ற அரச குமாரனிடம் இருந்து வாளைப் பரிசிலாகப் பெற்ற குலசேகரன் குதிரை மீது ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

அவனை இருபது ஒய்சள வீரர்கள் மாறுவேடம் பூண்டு பின் தொடர்ந்தார்கள்.

பிரயாணத்தில் முதல் நாள் முழுவதிலும் குலசேகரன் அதிகம் பேசவில்லை. சிந்தனையிலேயே மூழ்கி இருந்தான். அவன் மனத்தில் ஒரு துக்கம் அடைத்துக் கொண்டு இருந்தது.

'என்ன அநியாயம்! இல்வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொள்ளாமலேயே எனக்கு ஒரு குமாரனா? இந்த விபரீதம் எங்கேயாவது நடக்குமா? இந்தத் தீய காரியத்திற்கு நான் உடன்பட்டேனே! இதற்கு இணங்காமல் நான் இருந்திருக்கக் கூடாதா?' பலவாறாக நினைத்துக் குழம்பினான் குலசேகரன்.

இணங்காமல் இருந்திருக்க முடியுமா?

அப்படி இருந்திருந்தால் ஹேமலேகா என்றென்றும் ராணி வாசத்திலேயே இருந்திருப்பாள். அரண்மனையைவிட்டு வெளியேறுகிற வாய்ப்பே

கிடைத்திருக்காது. ஒரு அழகிய வண்ண மலர் வெளி உலக வெளிச்சம் படாமல் கருகி வாடி இருக்கும்.

'ஹேமலேகா! அவள் பெயரை உச்சரிக்கும் போது என்ன இன்பம்? கல்கண்டு விழுந்தாற்போல் நா இனிக்கிறதே! நீ எங்கு இருக்கிறாய்?'

ஐந்து தினங்கள்வரை அவனும் அவன் வீரர்களும் ஒய்சள ராஜ்ய எல்லைக்குள்ளே பிரயாணம் செய்ததால் எந்தவிதக் கவலையுமின்றி சென்றார்கள்.

அதன் பின்னர் சுல்தானிய ராஜ்ய எல்லைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

மதுரையிலுள்ள சுல்தானிய ராஜ்யம் அப்போது மதுரைக்குத் தெற்கே பலகாத தூரங்களிலிருந்து தொடங்கி, வடக்கே கண்ணனூருக்கு (சமயபுரம்) அப்பால் பல காததூரம் வரை பரவி இருந்தது.

அந்த ராஜ்யத்தின் எல்லைக்குள் காலடி எடுத்து வைத்ததும், நேராகச் செல்லாமல் சுற்றுவழிகள் மூலமாகப் பிரயாணம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

எல்லையில் நுழைந்த மூன்றாம் நாள் அவர்கள் வடகாவேரிக் (கொள்ளிடம்) கரையை அடைந்தார்கள். பகல் எல்லாம் ஒரு அடர்ந்த சோலைக்குள் தங்கிவிட்டு இரவு ஆனதும் அழகிய மணவாளம் என்ற கிராமத்தை அடைந்தார்கள்.

கிராமத்துக் கீழ்ப்புறத் தோட்டங்களில் குதிரைகளைக் கட்டிவிட்டு மற்ற வீரர்கள் யாவரும் சிரமப் பரிகாரம் செய்ய அமர்ந்தபோது, குலசேகரன் மெதுவாகக் கிராமத்தை நோக்கி நடக்கலானான்.

கொழுத்த நிலவின் வெளிச்சம் பாலாய்க் கொட்டிக் கிடக்க, அதன் குளுமையில் திளைத்து அவன் அந்தக் கிராமவீதியில் சென்ற போது, ஏதோ நாதத்தின் இசை

பட்டிழை போல் இழைந்து வந்து அவன் காதினில் விழுந்தது.

உடன் பரவசமாகிய அவன் அந்த நாதம் எழுந்த திசை நோக்கிச் சென்று ஒரு பூவரச மரத்தின் நிழல் ஓரத்தில் ஒதுங்கியிருந்த ஒரு வீட்டின் வாசலை அடைந்தான்.

யாழிலிருந்து வந்த அந்தத் தொனிகளை அவனுக்கு ஏற்கெனவே எங்கேயோ கேட்டது போலிருந்தது.

அதை நினைத்ததுமே அவன் பரபரப்பு அடைந்து, அந்த வீட்டின் முன்னால் உள்ள சாரளத்தின் அருகில் போய் நின்றான்.

உள்ளே பார்த்தபோது அங்கே மங்கலாக ஒரு வெளிச்சம் தெரிந்ததே ஒழிய யாரும் கண்ணுக்குப் புலனாகவில்லை.

ஆவலை அடக்க முடியாத அவன் உடனே வீட்டின் வாயிலுக்குச் சென்று கதவை இருமுறை தட்டினான்.

"யார்?" என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டு ஒரு பெண் வாயிலை நோக்கி வந்தாள். அடுத்த கணம் கதவு திறக்கப்பட்டது.

கையில் அகல் விளக்குடன் நின்றுகொண்டிருந்த அந்தப் பெண்மணியைக் கண்டதும் குலசேகரன் திடுக்கிட்டு நின்றான்.

மெல்லிய உடலுடன் கொடி போல் அவள் அங்கே நின்றாள். விளக்கின் இதமான ஒளி பொன் நிறமாய் அவள் மீது படிந்து, அவளது தங்க வண்ண உடலை மேலும் ஒளி வீசச் செய்தது.

அவள் கண்களில் ஒரு அபரிமிதமான இருள் மினுமினு என்று ஒளிர்ந்தது.

அவனைக் கண்டதும் அவள் கைகள் நடுங்கின 'நீங்களா' என்று பார்வையிலே கேட்டுவிட்டு பிறகு மெதுவாகத் தலைகுனிந்தாள் அவள்.

"ஹேமலேகா!" என்றான் குலசேகரன்.

அவள் மறுமொழி கூறவில்லை. கீழே பார்த்தவாறே "சௌக்கியமா?" என்று மெதுவாகக் கேட்டாள். யாருக்கோ காது கேட்டு விடாதபடி அவள் அப்படிப் பேசுவது போல் இருந்தது.

இந்தச் சமயத்தில் உள்ளிருந்து ஒருவர், "யார் ஹேமு?" என்று கேட்கவே, சிறிது பதறிய அவள், "விருந்தாளி" என்று உரத்து மறுமொழி கொடுத்தாள்.

"உள்ளே அழைத்து வாயேன்!" என்று அந்தக் குரல் கூறியது.

அவளும், "வாருங்கள்! வாருங்கள்!" என்று உரத்த குரலில் அவனை உபசரித்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

கூடத்துப் பரையில் ஒரு மினுக்கு வெளிச்சம் எரிய அதன் எளிமையில் உள்ளே இருந்த பொருள்கள் யாவும் பெரிய பெரிய நிழல்களோடு தெரிந்தன.

உள்ளே ஆழங்காலுக்கு அருகில் படுத்திருந்த ஒரு வயோதிகர் அப்பொழுது மெள்ள எழுந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

அவர் அருகில் குலசேகரனை அழைத்துச் சென்ற ஹேமலேகா, "இவர்தான் என் வீட்டுக்காரர்" என்று கூறினாள்.

அந்தக் கணமே குலசேகரனின் தலை சுழன்றது. கண்கள் சடக்கென்று இருட்டடித்துவிட்டன. கால்களை அழுத்தமாக ஊன்றி, தன் உடல் பதறாமல் அவன் பார்த்துக் கொண்டான்.

"வரவேண்டும், வரவேண்டும் ஐயா!. அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்" என்று கூறிய வயோதிகர், "தங்களுக்கு எவ்விடமோ?" என்று கேட்டார்.

அவனைப் பார்க்காமல் அவர் வேறு எங்கேயோ பார்த்ததைக் கவனித்த குலசேகரன், திடுக்கிட்டு, அவரை உற்றுப் பார்த்தான். அப்போதுதான் அவர் கண்கள் அவிந்துபோன குருடர் என்று தெரிந்தது.

மனத்தில் துக்கம் கனன்று வர, மெள்ளத் தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, "சுவாமி! அடியேன் திருவண்ணாமலையிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறேன். தெற்கே ஒரு காரியமாக வந்திருக்கிறேன்" என்று தெரிவித்தான்.

"ஆகா! ஒய்சள ராஜ்யத்திலிருந்து வருகிறீர்களா நீங்கள் எல்லாரும் பாக்கியம் செய்தவர்கள். ஒய்சள மன்னரின் சாமர்த்தியத்தினால் உங்கள் நாடு தப்பியது. நீங்களும் தப்பினீர்கள்! நாங்கள்தான் அந்நியர் படை எடுப்பில் படாதபாடுபட்டோம். எங்கள் விதி அப்படி! தாங்கள் உணவு அருந்தினீர்களா? கிருபை கூர்ந்து சிரமப் பரிகாரம் செய்துகொள்ளுங்கள். ஹேமு! அவருக்கு வேண்டியதைக் கவனி!" என்று கூறினார்.

எழுபது வயதை நெருங்கி இருந்த அந்த வயோதிகரை ஆழ்ந்து ஒருமுறை கவனித்த குலசேகரன் உடன் எழுந்து கை, கால் முகம் கழுவச் சென்றான்.

பிறகு கூடத்திற்கு வந்தபோது ஹேமலேகா ஒரு நுனி வாழை இலையில் தும்பைப் பூப்போன்ற சோற்றைப் பரிமாறி இருந்தாள். அருகில் ஒரு குடுவையில் நிலா போல் வெளுப்பாகத் தயிர்க் கட்டியை வைத்திருந்தாள்.

இலை முன் அமர்ந்து குலசேகரன் சோற்றைப் பிசைந்து அருகிலிருந்த உப்புச் சாற்றை* எடுத்து ஊற்றிக்

* உப்புச் சாறு - குழம்பு

கொள்ளும் போது அவன் கண்களிலிருந்து ஒரு சொட்டு நீர் கலத்தில் விழுந்தது.

உடனே "சுவாமிக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று ஹேமலேகா கேட்டு, அவனது பார்வையை மேலே உயரும்படிச் செய்து, "கலங்காதீர்கள்!" என்பதுபோல் ஜாடை காண்பித்தாள்.

"ஐயா தங்கள் கிருகம் போல் இதை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள், வேண்டியதைக் கேட்டு உண்ண வேண்டும்" என்று வயோதிகர் கூற, "மன்னிக்க வேண்டும் சுவாமி! அதிகப் பசி இல்லை!" என்று சொல்லிய குலசேகரன் விரைவாக உண்டு எழுந்தான்.

பிறகு தாம்பூலம் வாங்கிக்கொண்டு, "சுவாமி! அடியேனுக்கு விடை கொடுங்கள். நண்பர்களோடு வந்திருக்கிறேன். அவர்களைக் காணச் செல்லுகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு விடை பெற்று வெளியே வந்தான்.

அகல் விளக்கோடு ஹேமலேகா வாயிற்புறம் வந்து அசையாமல் நிற்க, அவளைப் பல கணங்கள் விழித்துப் பார்த்துவிட்டு பிறகு தளும்பும் விழிகளுடன் சடக்கெனத் திரும்பி விறுவிறென்று வீதியில் நடந்து போனான் குலசேகரன்.

வெள்ளியாய் விழுந்த நிலவொளியில் அவனும் அவனது நிழலும் போவதை வாசலில் நின்று கடைசி வரை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ஹேமலேகா.

விரைந்து சென்ற குலசேகரன் ஒரு மரத்தடியில், படுத்துக் கொண்டான். கண்களில் நீர் பிழிந்து கொண்டு வந்தது. தேம்பித் தேம்பிச் சிறிது நேரம் அழுதான். வாழ்க்கையில் எதிலும் பற்று வைக்காதே என்று பெரியவர்கள் எவ்வளவு தெளிவாகக் கூறிவிட்டார்கள்? ஹேமலேகா மீது ஏன் பற்றுதல் வைத்தோம்? ஏன் இப்போது அவஸ்தைப்படுகிறோம்?

ஹேமலேகா!

"நான்தானே அவள் மீது பற்றுதல் வைத்தேன்? ஆனால் அவள் என்மீது பற்றுதல் வைக்கவில்லையே! வைத்திருந்தால் இப்படி திருமணம் செய்து கொண்டிருப்பாளா? அதுவும் ஒரு கிழவரை செய்து கொண்டிருப்பாளா?"

"நீ உன் கட்சியைப் பற்றிக் கூறுகிறாய்?" என்று கூறியது அவனது மற்றொரு மனம்! "அவளது நிலைமையையும் யோசிக்க வேண்டாமா? ஒரு பெண் உனக்காக பத்துவருட காலமாகத் திருமணத்தை ஒத்திப் போடுவாளா! அது முடிகிற காரியமா? தவிர இந்த இடைவெளிக் காலத்தில் நீ அவளை வந்து பார்த்தாயா? உனக்கு அவள்மீது அன்பு இருக்கிறது என்று கூறினாயா? இவ்விதமெல்லாம் செய்யாத போது அவளைக் குறை கூறிப் பிரயோசனம் என்ன?" என்று கேட்டது.

இவ்விதம் இருவிதச் சிந்தனைச் சுழல்களில் தடுமாறிய குலசேகரன் இரவெல்லாம் கண்ணீர் உகுத்தவண்ணம் இருந்தான்.

காலையில் எழுந்த பிறகு அவனுக்கு எதுவும் ஓடவில்லை. சிங்கப்பிரான் வீட்டுக்குப் போக விருப்பம் இல்லாமல் மனம் போன போக்குப்படி நடந்து வட திருக்காவேரிக் கரையை அடைந்தான்.

கிழக்கே செக்கச் செவேலென்று வானம் சிவந்திருக்கக் காவேரியில் சிலுசிலுவென்று நீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நீரிலுள்ள ஒருபாறை மீது ஏறி அமர்ந்த அவன் முகத்தில் கைவைத்து நீரோட்டத்தையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வெகுநேரம் அவன் அவ்விதம் அமர்ந்திருக்கும் போது, "சுவாமி!" என்று குரல் கேட்டுத் திரும்பிப்

பார்த்தான். இடுப்பில் குடத்துடனும் ஈரப்புடவையுடனும் ஹேமலேகா அங்கே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவளைப் பார்த்ததும் அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

"சுவாமி!" என்றாள் அவள். மீண்டும், "தாங்கள் சோகித்திருப்பதன் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டாள்.

அவன் மௌனமாக இருந்தான்.

மீண்டும் அவள் அதே கேள்வியைக் கேட்டாள்.

"ஏன் சோகமா? காரணம் ஒன்றா இரண்டா? எதையோ நினைக்கிறேன். எதற்கோ வருத்தப் படுகிறேன்" என்று கூறி, நிமிர்ந்து பார்க்காமலேயே நீரில் காலை அளைந்தான் குலசேகரன்.

ஹேமலேகா அவனை ஆழ்ந்து பார்த்தாள். "என்னிடம் சொல்லக்கூடாதா?" என்று கெஞ்சும் குரலில் கேட்டாள்.

குலசேகரன் அவளை முதன் முறை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

பத்து வருடத்தில் அவள் முகத்தில் ஒரு சோபையான கனிவும் மெருகும் கூடியிருந்தன. மினுமினு என்று சுடரிட்ட கண்களில் ஒரு மர்மமான இருளும் மயக்கமும் தெரிந்தன.

அவன் பார்க்கும்போது அவள் கண்களில் தூய வெள்ளி உருகியது போலக் கண்ணீர் வழிந்து அடி இமையில் பளிங்கு போல் திரண்டிருந்தது.

குலசேகரன் திடுக்கிட்டான். குரல் தழதழக்க "ஹேமூ!" என்றான்.

"சுவாமி!" என்றாள் அவள். அவளது குரலும் கம்மியிருந்தது.

22

துக்கம் கலந்த குரலில் ஹேமலேகா பேசலானாள்.

"சுவாமி! சாங்கிய தத்துவத்தைப் பற்றி அறிந்து இருப்பீர்கள். அந்தத் தத்துவத்தில் உலகத்திலுள்ள அறிவை எல்லாம் ஒன்று கூட்டி, அப்படிக் கூட்டப்பட்ட மொத்த அறிவுக்கு 'மகத்' என்று பெயர் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். இந்த அறிவைக் கூட்டுவதைப் போல் உலகத்திலுள்ள எல்லா துக்கங்களையும் கூட்டினால் அதில் பாதி உங்களுடையது மறுபாதி என்னுடையது" என்றாள் அவள்.

"ஹேமூ" என்றான் குலசேகரன், அவன் குரலில் ஒரே துக்கம் தொனித்தது.

"சுவாமி!" என்றாள் அவள். "ஒரேவிதக் காரணத்தால் துக்கம் அடைந்திருக்கும் இருவருக்கும் ஒருவர்க் கொருவர்தான் ஆறுதல், வழித்துணை, ஆதரவு! மனம் விட்டுச் சொல்கிறேன். உங்களுக்கு நான்தான் ஆறுதல். எனக்கு நீங்கள் தான் ஆறுதல்!" என்றாள் அவள்.

தன் உள்ளக் கிடக்கையை உடைத்துப் பேசுவதைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்ட குலசேகரன், "ஹேமூ, நீங்கள் கூறும் வார்த்தைகள் என் நெஞ்சைத் தொடுகின்றன" என்றான். மேலும் தொடர்ந்த அவன், "நான் உங்களுடன் சிறிதளவேதான் பழகியிருப்பினும் என் மனத்தை முழுதும் அறிந்தவர் போல் நீங்கள் பேசுவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது" என்றான்.

"சுவாமி!" என்றாள் அவள். "அருகிலிருந்துதான் பழக வேண்டுமா சுவாமி! வாழ்க்கையில் ஒருவரை ஒருவர் பாராமல், ஆனால் ஒரே நினைவு வைத்து இருப்பதாலேயே இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பழகியவர்கள் ஆகிவிடுவார்கள். வருடக்கணக்கான

பிரிவு அவர்களது அன்னியோன்னியத்தைப் பாதித்திருக்காது. சுவாமி! தங்கள் மனதில் இந்தக் கால இடைவெளியில் என்ன நினைவு ஓடியிருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஏனெனில் அதே நினைவுதான் என் நினைவில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஒரே நினைவு ஒரே ஜீவ கீதமாய், சுகமாய், இதமாய், சுருதியாய் காலமெல்லாம் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் போது, பத்து வருடம் என்பது குறுகிய இடைவெளியாய்த் தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் தங்களை நேற்றுதான் பிரிந்து இன்று மீண்டும் சந்தித்தது போல் இருக்கிறது."

அவள் கூறுவதை மெய்மறந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த குலசேகரன் அவளது தர்க்க ரீதியான சொற்களில் லயித்திருந்தான்.

"ஹேமூ" என்றான் அவன், "காலம் எல்லாம் ஒரே நினைவு கொண்டிருந்தாய் என்கிறாய். என் மனத்தில் ஓடிய அதே நினைவுதான் அது என்றும் கூறுகிறாய். அதை எப்படி நீயாக ஊகித்துக்கொண்டாய்?" என்று கேட்டான்.

"சுவாமி! சூரியனைக் கண்டு தாமரைகள் மலர்கின்றன. வானம் கூடுவதைக் கண்டு மயில்கள் ஆடுகின்றன. சந்திரனைக் கண்டதும் சக்கிரவாகப் பட்சி மகிழ்ச்சியில் தத்தளிக்கிறது. இதே ரீதியில் உங்களது விழையும் கண்கள் மோனமான தவிப்புகள், சுழன்று மருகும் பார்வைகள் யாவும் போதாதா எனக்கு? ஆகா! அவை அந்நாளில் எனக்குத்தான் என்ன சுகத்தைத் தந்தன? அதை நான் மறக்க முடியுமா?" என்று கூறிய ஹேமலேகா சிறிது நேரம் கண்களை மூடிப் பரவசத்தில் இருந்தாள்.

"ஹேமூ!" என்றான் குலசேகரன் உணர்ச்சி பொங்க! "என்னுடைய உள்ளத் தாபங்களையும் நீ அறிந்து கொண்டாயா?" என்றான்.

"சுவாமி! என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியாதா?" என்றாள் அவள். அவளது கண்களில் அப்போது திடீரென்று ஒரு குளிர்ச்சி புகுந்து விழிகளை நீராட வைத்தது.

"என் மனத்தில் வெகு காலமாய் நிற்கும் ஒரே ஒரு கனவை நீ கண்டுகொண்டாயா ஹேமூ!" என்றான் மீண்டும் குலசேகரன்.

"காவியங்களில் திளைத்த எனக்கு அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதா சுவாமி?" என்றாள் ஹேமலேகா.

குலசேகரனை அப்போது ஒரு பெரும் உணர்ச்சி தாக்கியது. உடல் முழுவதும் பரபரத்து ஒருகனம் உலகம் எல்லாமே மறந்துவிட்டது. மெள்ள மெள்ளத் தன் நினைவு பெற்ற அவன் கண்ணீர் பொங்க, "அப்படியானால் ஹேமலேகா, இந்த விஷப் பரீட்சைக்கு ஏன் உடன்பட்டாய்?" என்று கேட்டான்.

"எது சுவாமி விஷப்பரீட்சை?"

"நீ இல்லற வாழ்வை ஏற்றுக்கொண்டது"

"சுவாமி!" என்றாள் அவள். "இந்த நாட்டுக்கு விபத்து ஏற்படவில்லையா! எனக்கு அது நேர்ந்துவிட்டது!" என்றாள்.

"என்ன விபத்து ஹேமூ?" என்றான் அவன்.

"சுவாமி! ஒய்சள ராஜ்யத்தில் ராணி வாசத்தை அனுபவித்த நான் அந்த ராஜ்யத்தில் மேலும் இருக்க விரும்பவில்லை. நாட்டில் வேறு எங்கு சென்றாலுமே கலகமும், சண்டைகளுமாக இருந்ததால் துணிந்து நான் பிறந்த ஊருக்குத் திரும்புவது என்று உறுதி பூண்டேன். ஆனால் என் ஊரான ஜம்புகேசுவரம் பாழாக இருந்தது. அதனால் இந்த அழகிய மணவாள கிராமத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து இங்கே குடியிருக்க வந்தேன். தந்தை, தாய்

இல்லாத பெண் நான்! இங்கே தனியாக இருக்கும்போது அதற்கும் சோதனைகள் தோன்றின. திருமணமாகாத கன்னிப் பெண்களைக் கண்ணனூரில் உள்ள டில்லித் தளபதி அடிக்கடி காணிக்கைப் பொருள்களாகக் கேட்கிறார் என்பதை அறிந்தேன். யாரையாவது மணந்து கொண்டால்தான் நான் பத்திரமாக இருக்கலாம் என்பதை அறிந்தேன். சிங்கப்பிரானும் மற்றவர்களும் அதைத்தான் எனக்கு உபதேசித்தார்கள். இதற்காக மனத்தில் போராடினேன். திருமணம் என்பதை ஒரு கடமைக்காகச் செய்து கொள்ள முன்வந்தேன். ஆனால், அதற்காக என் மனத்தில் தோன்றியுள்ள கனவுகளைக் கலைத்துக் கொள்ளவும் சித்தமாயில்லை. ஆகவே, எழுபது வயது வயோதிகரை மணந்துகொள்ள முன்வந்தேன். அவர் எனது மேனி அழகைக்கூட ரசித்துவிடக் கூடாதே என்பதற்காக ஒரு குருடரையே நான் தேர்ந்தெடுத்தேன். வாழ்கிறேன். இறந்தாற்போல் வாழ்கிறேன். சுவாமி! அதனால் என் மனக் கனவுகளைக் கலைத்துவிட வில்லை. மனம் என்பது நமக்குக் கடவுள் கொடுத்திருக்கும் வரப்பிரசாதம். அதில் நான் மாளிகை கட்டுகிறேன். கோவிலைக் கட்டுகிறேன். பிருந்தாவனங் களை உற்பத்தி செய்கிறேன், யாவற்றையும் இரகசியமாகச் செய்து அந்த மனத்துள்ளேயே நான் வாழ்ந்து வருகிறேன். இதுதான் என் கதை!" என்றாள் ஹேமலேகா.

அவளது கதை அவன் இதயத்தை நெகிழச் செய்தது.

"ஹேமலேகா, உனக்கா இத்தனை சோதனைகள் வந்தன? என்னால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லையே!" என்றான் அவன்.

அவள் இவ்விதம் சுதந்திரமாக இருந்து இங்கே கஷ்டப்படுவதைவிட அடிமையாக இருந்து ராணி வாசத்தில் கஷ்டப்படுவதே மேல் என்று தோன்றியது.

பிறகு இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் வெகுநேரம் சமாதானம் செய்து கொண்டார்கள்.

முதலில் ஹேமலேகா, "நான் வருகிறேன் சுவாமி. தாங்கள் இந்த ஊருக்கு அடிக்கடி வந்து போய்க் கொண்டிருந்தால் அதையே பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுவேன்" என்று கூறிவிட்டு, குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு கரை நோக்கி போகலானாள். அவள் போவதைத் திக்பிரமையோடு அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதன் பின்னர் குலசேகரன் வெகு நேரம் சோகத்தில் ஆழ்ந்தவாறு அங்கே அமர்ந்திருந்தான். பின்னர் ஒருவாறு தேறி எழுந்து சிங்கப்பிரானின் திருமாளிகை நோக்கிச் சென்றான்.

அவன் வந்தது குறித்து சிங்கப்பிரான், அகமகிழ்ந்து வெகுநேரம் அவனுடன் உரையாடினார். மதுரை சுல்தானிய ராஜ்யத்தின் நிலைகளையும், கண்ணனூர்க் கோட்டை பற்றிய விவரங்களையும் அவர் குலசேகரனிடம் தெரிவித்தார். ஒய்சள மன்னர் கூறியது போல், கண்ணனூரிலிருந்து மதுரைக்குச் செய்திகள் போகாதபடி செய்துவிட்டால் பாதிச் சண்டையில் வெற்றி பெற்ற மாதிரி என்று கூறினார்.

அவருடைய ஆசிகளைப் பெற்றுக் கொண்ட குலசேகரன் மறுநாள் தன் இருபது சகாக்களுடன் தெற்கு நோக்கி அதிகாலையில் பயணம் செய்யத் தொடங்கினான்.

அந்நாளில் சுல்தானிய ராஜ்யத்தில் வெகு தூரமான இடங்களிலிருந்து தலைநகருக்குச் செய்திகள் வரவேண்டி 'செய்தி சுமப்போர்' இருந்து வந்தார்கள்.

பல காத தூரங்களுக்கு இடையே இந்தச் செய்தி சுமப்போர் தங்கள் குதிரைகளுடன் நிறுத்தப்பட்டு இருந்தார்கள். செய்திகள் ஏதாவது செல்வதென்றால் முதல் செய்திக்காரன் தன் குதிரையில் பறந்து சென்று இரண்டாமவனிடம் செய்திச் சுருளைக் கொடுத்து

விடுவான். உடன் இரண்டாமவன் குதிரை ஏறிச் சென்று மூன்றாமவனிடம் கொடுப்பான். இவ்விதம் ஒரு செய்தி வெகு சீக்கிரம் தலைநகரைப் போய் அடைந்துவிடும்.

இந்தச் செய்தி சுமப்போர் வழியில் வசதியாகத் தங்குவதற்காக வழிநெடுகிலும் அங்கங்கே சிறுசிறு தங்கு மண்டபங்களும், கிணறுகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன.

இந்தச் செய்தி சுமப்போரை முதலில் அழித்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன்தான் குலசேகரன் தெற்கு நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

பல காததூரம் பிரயாணம் செய்தபிறகு அவனும் அவன் சகாக்களும் முதல் தங்கு மண்டபத்தை அடைந்தார்கள்.

அங்குள்ள இருவரைக் கொல்வதற்கு அவர்களுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

உடனே அவர்கள் அடுத்த தங்கு மண்டபத்திற்கு விரைந்து சென்றார்கள். அங்கேயும் இரு உயிர்கள் துண்டிக்கப்பட்டன.

இப்படி வரிசையாக மூன்று இடங்களைக் கடந்த பிறகு குலசேகரனுக்கு ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. எதிர்க்க முடியாத நிலையில் உள்ள இருவரைக் கொல்வது வீரமா! சீ!..

இருந்தாலும் அதைச் செய்யாமலும் அவனால் இருக்க முடியவில்லை.

மாலை நேரத்துக்குள் எட்டு தங்கு மண்டபங்களில் உள்ள வீரர்களைக் கொன்று அவர்களது குதிரைகளை அபகரித்துக் கொண்டார்கள்.

இருட்டுவதற்கு ஒரு நாழிகை இருக்கும். கடைசி இருவரை முடித்துவிட்டுக் கிணற்று நீரை எடுத்துத் தாக சாந்தி செய்து கொண்டு குலசேகரன் சிறிது நேரம் இளைப்பாறினான்.

அப்போது தடதடவென்று தூரத்தில் காலடி ஓசைகள் கேட்டன.

விரைவாக உள்ளே வந்த அவனது ஆட்கள், "ஐயா! எதிரிகள்!" என்றார்கள்.

உடன் குதிரைகளில் எல்லாரும் ஏறி அமர்ந்து ஆயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டார்கள்.

வரும் எதிரி வீரர்கள் எத்தனை பேர்களாக இருக்கும் என்று நினைக்கும்போது, இனி அங்கிருந்து தப்பி ஓடுவதற்கும் வழியில்லை என்று தெரிந்துவிட்டது.

"ஐயா! நம் குதிரைகளை விட்டுவிட்டு நாம் ஓடி மறைந்துவிடுவோம்." என்றான் ஒரு வீரன்.

குலசேகரன் அதற்கு இணங்கவில்லை.

இதற்குள் எதிரி வீரர்கள் அவர்களை நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

குலசேகரன் அஞ்சாமல் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

எதிரிகள் நெருங்கி வரவர, அவர்கள் குழு முழுவதும் நன்றாகத் தெரியலாயிற்று.

23

எதிரே வந்து கொண்டிருக்கும் கூட்டத்தை உற்றுப் பார்த்தான் குலசேகரன். இரு பல்லக்குகளும் அதைச் சுற்றி நிறைய குதிரை வீரர்களும் வந்து கொண்டிருந் தார்கள். வீரர்கள் நூறுபேர்களாவது இருப்பார்கள்! இவர்களில் பாதிப்பேர் துருக்கியர்கள். பாதிப்பேர் தென் பகுதியைச் சேர்ந்த தமிழர், கன்னடர் முதலியவர்கள், இவர்கள் யாவரும் மதம் மாற்றப்பட்டவர்கள்.

குலசேகரன் அவசரமாக யோசித்தான். சுல்தானியக் கூட்டத்தில் யாரோ வடக்கே நோக்கிப் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் இங்கே வந்துவிடுவார்கள், அதற்குள் ஓடி விடலாம். ஆனால் அவர்கள் இந்தத் தங்கு மண்டபத்தில் வந்து தங்கும்போது இங்குள்ள செய்தி சுமக்கும் வீரர்கள் இறந்து கிடப்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிடும். உடனே மதுரை சுல்தானுக்குச் செய்தி பறந்துவிடும். குலசேகரனது திட்டம் எல்லாம் பாழாகிவிடும்.

குலசேகரன் யோசித்தான். "சுவாமி! மறைந்திருந்து தாக்குவது நல்லது" என்றான் ஒரு வீரன். பலரும் ஆமோதித்தார்கள். உடனே குலசேகரனும் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தவனாய், "சரி, வீரர்களே நாம் குறைந்த பேர்களே இருப்பதால் தந்திரமாகத்தான் இவர்களை வெல்ல வேண்டும். எல்லாரும் குதிரைகளை மடத்தின் பின்னால் கட்டி விட்டு மறைந்து கொள்ளுங்கள். நான் குரல் கொடுத்ததும் எதிரிகளைத் தாக்குவதற்கு ஆயத்தமாக இருங்கள்!" என்று கூறினான்.

எல்லாரும் காரியத்தில் இறங்கினார்கள். இறந்தவர்களின் சடலங்களைப் பின்புறம் உள்ள கிணற்றில் தள்ளினார்கள். பிறகு அருகிலுள்ள உயரமான மரங்களில் பலர் ஏறினார்கள். தங்கு மண்டபத்துள் இருக்கும் பரண்களின் மேல் ஏறி பலர் இருட்டுள் மறைந்தார்கள். குதிரை கட்டும் கொட்டடியில் பலர் ஒளிந்து கொண்டார்கள்.

சுல்தானியரின் கூட்டம் மெதுவாக அந்தத் தங்கு மண்டபத்தை நெருங்கியது. பல்லக்குகள் மண்டப முகப்பிற்குக் கொண்டு போகப்பட்டன. அதிலிருந்து இறங்கிய நான்கு பெண்கள் விருட்டென்று உள்ளே புகுந்து மறைந்தார்கள். மற்ற வீரர்கள் கீழே இறங்கி, மண்டபத்துப் பானைகளில் உள்ள நீரை வேட்கை யுடன் அருந்தி விட்டு நிழல்களில் இளைப்பாறத் தொடங்கினார்கள்.

கோஷ்டியின் தலைவன் அங்கே சுல்தானிய வீரனைப் போல் வேடம் போட்டு நிற்கும் குலசேகரனிடம் சில வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு, மண்டபத் திண்ணை மீது ஏறி அமர்ந்து கொண்டு முகவாயை மெள்ளத் தடவ ஆரம்பித்தான்.

எல்லாரும் இளைப்பாறுகிறார்கள் என்று தெரிந்த உடன் குலசேகரன் இதுதான் தருணமென்று "ஹோ!" என்று பெருஞ் சத்தமிட்டான்.

உடனே ஒய்சள வீரர்கள் எல்லாரும் தங்கள் இருக்கைகளிலிருந்து சடக்கென்று வெளிப்பாய்ந்து ஓடி வந்தார்கள். வீராவேசமாய் கோஷங்களை முழங்கிக் கொண்டு எதிரி வீரர்கள் மீதும் பாய்ந்தார்கள்.

இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த சுல்தானிய வீரர்கள் முதலில் திகைத்தார்கள். பிறகு நிலைமையை உணர்ந்து ஆயுதங்களை அவசர அவரசமாக வெளியே இழுக்கலானார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் ஒரு பயங்கரமான சண்டை அங்கே எழுந்தது. வாள்கள் உராயும் சத்தங்கள் கணீர் கணீர் என்று எங்கும் எழுந்தன.

முதலில் சுல்தானிய வீரர்கள் பலர் உயிர் இழந்தார்கள். அதன்பின் சண்டை உக்கிரமாகியது. துருக்கிய வீரர்கள் வெறியுடன் தாக்கத் தொடங்கவே சண்டையின் திசை திரும்பியது.

அரை நாழிகையில் எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. ஒய்சள வீரர்களில் பன்னிரண்டு பேர் இறந்து கிடந்தார்கள். மீதி எட்டு பேரையும் குலசேகரனையும் சுல்தானிய வீரர்கள் சிறைப்பிடித்திருந்தார்கள்.

கையும் காலுமாகக் கட்டிப்போட்டு இரவு ஒரு அறையில் அவர்களைப் பூட்டி வைத்தார்கள். கண்ணனூருக்கு அவர்களை இழுத்துச் சென்று

உப-தளபதி முன்னிலையில் நிறுத்த வேண்டும் என்ற கோஷ்டித் தலைவர் தீர்மானித்திருந்தார்.

மறுநாள் காலையில் குலசேகரனையும் இதர வீரர்களையும் கைகால் கட்டுகளுடன் குதிரைகள் மீது தொங்கவிட்டுக் கொண்டு சுல்தானிய வீரர்கள் தங்கள் பயணத்தைத் துவக்கினார்கள்.

அன்று மாலை நேரத்துள் அவர்கள் இரண்டு தங்கு மண்டபங்களைக் கடந்தார்கள். இரு மண்டபங்களிலும் உள்ள செய்தி சுமப்போர் இறந்து கிடந்ததைப் பார்த்ததும் கோஷ்டித் தலைவருக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. சிறைப் பிடித்தவர்களை வெளியே மண்ணில் புரட்டிவிட்டு அவர்களை விளாறுகளால் அடித்து நொறுக்கும்படி உத்தரவுகள் இட்டார்.

சிறிது நேரத்தில் சுல்தானிய வீரர்கள் குலசேகரனையும் இதர வீரர்களையும் நொறுக்க அடித்துக் குற்றுயிர் ஆக்கினார்கள்.

அன்று முழுதும் அவர்களுக்குப் பச்சைத் தண்ணீர் கூடக் கொடுக்கப்படவில்லை. மறுநாள் காலையில் மீண்டும் பயணம் துவங்கிய சுல்தானியர் இருட்டும் தருவாயில் காவேரிக் கரையை அடைந்தார்கள்.

நதிக்கரை ஓரமாக உள்ள தங்கு மண்டபத்தில் அன்று இரவைக் கழிக்க விரும்பினார்கள்.

விஸ்தாரமான அந்த மண்டபத்தில் தங்கும்போது குற்றுயிராகக் கிடந்த ஒய்சள வீரர்களும் குலசேகரனும் ஒரு தனி அறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

அந்த வீரர்கள் அடிக்கடி நினைவில்லாமல் முனகிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். இருள் இலேசாகப் பரவிக் கொண்டு வரும்போது அந்தத் தனி அறையில் இருந்து வெளிவரும் முனகல் குரல்களுக்கிடையே "ஹேமலேகா! ஹேமலேகா!" என்ற புலம்பலும் மெள்ளக் கேட்டது. போகப் போக அந்தக் குரல் சீராகவும், தெளிவாகவும் கேட்கத் தொடங்கியது.

தங்கு மண்டபத்தில் விசாலமான முன் அறை ஒன்றில் சுல்தானிய ராணிகளில் ஒருத்தியும், அவளது மூன்று தாதியர்களும் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ராணி மஞ்சத்தில் சாய்ந்திருக்க, ஒரு தாதி அவளுக்கு மயில் விசிறியால் வீசிக் கொண்டிருந்தாள்

நல்ல அழகும், சோகமான விழிகளும் கொண்ட அந்தத் தாதியின் காதுகளில் 'ஹேமலேகா!' என்று முனகல் குரல் விழுந்ததும் அவள் திடுக்கிட்டு நின்றாள்.

பின்னர் அதே குரல் மீண்டும் மீண்டும் கேட்கவே அவளிடம் ஒரு பெரிய பரபரப்பு ஏற்பட்டது. மற்றொரு தாதியிடம் விசிறியைக் கொடுத்துவிட்டுக் கொல்லை புறம் செல்பவள்போல் அவள் புறப்பட்டுப் போனாள். பின்கட்டைத் தாண்டி அந்த வீரர்களை அடைத்து இருக்கும் அறை அருகே வந்தபோது 'ஹேமலேகா!' என்ற புலம்பல் அவளுக்கு நன்றாகக் கேட்டது.

அந்தப் பெண்ணுக்கு உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது. ஏனெனில் பத்து வருடங்களுக்கு முன் அந்தப் பெண் கேட்டுப் பழகிய குரல்தான் அது.

மெய்யெல்லாம் சிலிர்த்து வழிய, அந்தத் தாதிப் பெண் சடக்கென்று ஒரு சுவர்த் தீவர்த்தியைப் பிடுங்கி, அறைக்குள் அதன் வெளிச்சத்தால் பார்க்க, அங்கே அவளது இதய பீடத்தில் ஆண்டாண்டுகளாகக் கொலு வீற்றிருந்த குலசேகரன் குற்றுயிராகக் கிடப்பதை அறிந்து கொண்டாள்.

சில கணங்களே அவள் அவனை அதிசயத்தோடு பார்த்திருந்தாள். பிறகு தீவர்த்தியை சுவரில் சொருகி விட்டு மெள்ளத் தன் அறைக்குத் திரும்பினாள். அவளுக்கு எதுவும் ஓடவில்லை.

சுல்தானிய ராணி இரவு போஜனத்தை முடித்து விட்டு சயனித்துக் கொண்ட பிறகு அந்தப் பெண்ணின் மனம் துருதுருவென்று வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. சுல்தானிய வீரர்களிடமிருந்து குலசேகரனை எப்படியும்

காப்பாற்ற வேண்டும் என்று நினைத்தாள். எப்படிக் காப்பாற்றுவது? யாவரும் உறங்கிய பிறகு அவள் உள்ளே இருப்புக் கொள்ளாமல் மெள்ள வெளியே வந்தாள்.

குலசேகரன் இருக்கும் அறைப் பக்கம் சென்று அதன் தாழ்ப்பாளைத் திறந்தாள். உள்ளே பரப்பரப்புடன் சென்று குலசேகரன் அருகில் போய் அமர்ந்தாள். "சுவாமி! என்னைப் பாருங்கள்! என்னைப் பாருங்கள்! சுவாமி! நான்தான் வாசந்திகா!" என்று சொல்லி பலமுறை அவனது தோளைக் குலுக்கினாள் அவள்.

குலசேகரனுக்கு நினைவு இல்லை என்பதையும், நினைவு சீக்கிரம் வராது என்பதையும் உணர்ந்த அவளுக்குக் கண்ணீர் பெருகிவந்தது.

'என் அரசரை, என் தெய்வத்தை எப்படியும் காப்பாற்ற வேண்டும்!' என்று யோசனை செய்தாள் அவள்.

'கண்ணனூருக்குப் போனால் உப-தளபதி இவரது தோலை உயிரோடு உரிக்கும்படி உத்திரவிட்டுவிடுவார். ஆகவே இப்போதே என் பிரபுவைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும்' என்று நினைத்தாள் அவள்.

எப்படிக் காப்பாற்றுவது?

குலசேகரனுக்கு நினைவு இருந்தாலாவது கதவைத் திறந்துவிட்டு ஓடிப் போகச் சொல்லி இருக்கலாம். அவனுக்கு நினைவும் இல்லை. உடலில் பாதி ஜீவனும் இல்லை. அவனை எப்படிக் காப்பாற்றுவது?

அவளே அவனைத் தூக்கி எடுத்துக் கொண்டு எங்கேயும் சென்றுவிட முடியாது. ஏனெனில் சுற்றிவர சுல்தானிய வீரர்கள் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தீவிரமாக அவள் யோசித்த போது கலகல வென்று அருகில் ஓசை கேட்டது. தங்குமண்டபத்தின் அருகில் ஓடுகிற ஓடையின் சலசலப்புத்தான் அது.

மண்டபத்திற்கு வந்த உடனேயே அதைக் கவனித்து இருந்தாள். அந்த ஓடை சற்று தூரம் வரை போய் காவேரியுடன் கலப்பதையும் கவனித்திருந்தாள். இந்த ஓடையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டால் என்ன?

மண்டபத்துச் சமையல் கட்டிலிருந்து ஒரு பெரிய தாழியை மெள்ள, எடுத்து வந்தாள். அது ஒரு பரிசல் போன்று இருந்தது. அதை மெள்ள உருட்டிச் சென்று ஓடையின் கரையில் வைத்துக் கொண்டாள்.

பிறகு உள்ளே சென்று குலசேகரனை மெள்ளத் தன் தோளின் மீது படுக்க வைத்துக் கொண்டு வெளியே தூக்கி வந்தாள். புழக்கடையில் உள்ள ஓடைக் கரையை அடைந்து அந்தத் தாழிக்குள் அவனைப் படுக்க வைத்தாள். ஒரு கணம் அந்தத் தாழியில் தானும் ஏறிக் கொள்வோமா என்று நினைத்தாள். மறுகணம் தாழி இருவரது கனத்தையும் தாங்காது என்பதை உணர்ந்தாள். எனவே அவனது உடலைத் தொட்டு இருமுறை கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டுவிட்டு, தாழியை மெள்ள மெள்ள ஓடை நீரில் தள்ளிவிட்டாள்.

தாழி ஒரு ஆட்டத்துடன் நீரில் மிதந்தது. பிறகு அதன் வேகத்தில் மெள்ள நகர ஆரம்பித்தது. வாசந்திகா உடனே காவேரி இருக்கும் திசையை நோக்கிக் கை குவித்தாள்.

'தாயே! காவேரி அம்மா! எனக்கு அவர் மீது இருக்கும் பிரேமை மட்டும் தூயதானால் உன் பிரவாகத்தில் அவரை ஏற்றுக் கொண்டு ஏதாவது ஒரு பத்திரமான கரையில் அவரை ஒதுக்குவாயம்மா!' என்று நெக்குருகப் பிரார்த்தித்தாள்.

தாழி நகர்ந்து கொண்டே போனது. நிலப்பரப்பில் காவல் காக்கும் வீரர்கள் ஓடையின் இருட்டில் மிதந்து செல்லும் அந்த தாழியைக் கவனிக்கவில்லை. தாழியும் நகர்ந்து நகர்ந்து வேகமாக ஓடை நீரில் செல்லத் தொடங்கியது.

24

நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் தன் தந்தையைப் பார்ப்பதற்காகக் கண்ணனூர் போய்க் கொண்டிருந்தாள் சுல்தானிய ராணிகளில் ஒருத்தி. அவளுக்காகத்தான் அந்த சுல்தானிய கோஷ்டி வடக்கு நோக்கிப் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தது.

துருக்கியரின் ஆட்சி மதுரையில் தொடங்கிப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டதால், துருக்கியக் குடும்பங்கள் மதுரையிலும் கண்ணனூரிலும் நிரந்தரமாகத் தங்கிக் கிளைகள்விட ஆரம்பித்து விட்டன.

ஆட்சிப் பொறுப்பை எல்லாம் துருக்கியர்களே ஏற்று நடத்தியதால் தென்நாட்டில் முதன் முதல் முற்றிலும் ஒரு அன்னிய சமூகத்தின் ஆட்சி ஏற்பட்டிருந்தது.

இந்த ஆட்சியின் கீழ் உள்ள பகுதிகளில் எல்லாம் சைவ, வைணவ ஆலயங்களில் வழிபாடுகளும், உற்சவங்களும் இதர நடவடிக்கைகளும் நின்றுவிட்டன. வழிபாட்டிற்குரிய விக்கிரகங்களுக்கு ஏதாவது தீங்கு வரக்கூடாது என்பதற்காக அவைகளில் பெரும்பாலும் மலையாள ராஜ்யத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. எடுத்துச் செல்லப்படாத விக்கிரகங்கள் அந்தந்த ஊர் தலத்திலேயே பூமியில் புதைக்கப்பட்டன.

சமய வாழ்க்கையில் தீவிரமாக உள்ளவர்கள் எல்லாரும் சுல்தானிய ஆட்சியில் தீங்கு விளையும் என்று கருதி கேரளத்திற்கும் ஒய்சளத்திற்கும் புடை பெயர்ந்து போய்விட்டார்கள்.

வழிபாடுகளைத் தவிர தமிழ் பேசும் மக்கள் கொண்டாடும் பண்டிகைகளும் மற்றும் சமூகவிழாக் களும் அறவே நிறுத்தப்பட்டு விட்டன. அப்படி

கொண்டாடுபவர்கள் யாவரும் கடுமையாகத் தண்டிக்கப் பட்டனர்.

மக்கள் யாவரும் ஒரு இயந்திரம் போலவே வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் என்றைக்காவது விடிவு காலம் வரும் என்று ஆவலோடு எதிர்ப்பார்த்திருந்தார்கள்.

இந்த விடிவு காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்த எண்ணற்ற பேர்களில் வாசந்திகாவும் ஒருத்தி.

என்றைக்காவது விடியும் என்று எண்ணி எண்ணி எத்தனையோ ஆண்டுகள் போனாலும் அவள் நம்பிக்கை தளரவில்லை.

அழகர் மலையில் அரங்கனைக் காப்பாற்றி விட்டதிலிருந்து தன் வாழ்க்கையால் யாருக்காவது எப்போதாவது நன்மை விளையும் என்று நிச்சயமாக அவள் நம்பியிருந்தாள்.

அந்த நம்பிக்கையும் வீண் போகவில்லை, ஏனெனில் இப்போது குலசேகரனின் வாழ்வை அவளால் காப்பாற்ற முடிந்தது. அவனது வாழ்வு எவ்வளவு முக்கியமானது! ஒய்சள வீரர்களுடன் அவன் அகப்பட்டதைப் பார்த்தால் ஒய்சள அரசருடன் சேர்ந்து மதுரை சுல்தானை அவன் எதிர்ப்பது தெரிகிறது. இதெல்லாம் நாட்டு விடுதலைக்காக அவன் செய்யும் காரியங்கள்தானே!

ஆமாம். அவருக்கு இப்போது திருமணம் ஆகியிருக்குமோ என்று நினைத்தாள் அவள்.

அப்போது அவள் கண்கள் கலங்கின. ஆகியிருக்கலாம். எத்தனை வருடங்கள் ஆகிவிட்டன!

ஹேமலேகா என்றாரே! அவள்தான் அவரது மனைவியாக இருக்குமோ? அல்லது அவர் பிரேமைக்கு உகந்த ஒரு பெண்மணியாக இருக்குமோ!

நினைவுகள் சுழலச் சுழல வாசந்திகாவின் கண்களில் இருந்து நீர் ததும்பி அருவியாக விழ ஆரம்பித்தது.

மறுநாள் காலையில் அந்த சுல்தானியப் பயண கோஷ்டியார் எழுந்து பார்த்தபோது, தாங்கள் சிறை வைத்தவர்களில் ஒருவரை மட்டும் காணவில்லை என்பது தெரிய வந்தது. அதுவும் முக்கியமான தலைவரைத்தான் காணவில்லை என்று தெரிந்ததும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இந்த மாய வேலை எப்படி நிகழ்ந்தது என்பதைப் பற்றி அதிசயத்துடன் பேசினார்கள்.

அந்த நாளில் மாயா ஜாலங்களிலும் யோக வித்தைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் நிறையபேர் நாடு முழுவதிலும் உலாவிவந்தார்கள்.

இனி, தங்கு மண்டபத்தில் இருந்தால்கூட ஆபத்து என்று நினைத்த அவர்கள் காலையில் புறப்பட ஆரம்பித்தார்கள்.

குதிரைகளைக் கிளப்பிக் கொண்டு பயணமான போது குறுக்கே தென் திருக்காவேரி நதி எதிர்ப்பட்டது. பெரிய படகுகளை அமர்த்திக் கொண்டு அவர்கள் அந்த நதியைக் கடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

நதியில் சுழல் விட்டுப்போகும் பிரவாகத்தைக் கண்டதும்தான் வாசந்திகாவுக்குத் திகில் ஏற்பட்டது.

"ஆகா! இந்த வெள்ளத்திலா அவரது தாழி மிதந்து போகப் போகிறது. வெள்ளத்தின் நடுவில் அகப்பட்டால் அந்தத் தாழி சமுத்திரம் வரை போய்விடுமே! குற்றுயிராகக் கிடக்கும் அவர் தவித்துப் போவாரே" என்று நினைத்தாள்.

அவளாகத் தன் பதைபதைப்பை நிறுத்த முடிய வில்லை. தான் செய்த காரியம் தவறானதோ என்று நினைத்துப் பார்த்தாள். குலசேகரனை தப்பிக்க

வைக்கிறோம் என்று நினைத்து உண்மையில் பெரிய ஆபத்தில் சிக்க வைத்து விட்டோமோ?

திருச்சிராப்பள்ளிக்குக் கிழக்கே சுல்தானிய கோஷ்டி தென்காவேரியைக் கடந்தது. எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பின் காவேரியையும், தூரத்தில் திருவரங்கக் கரையையும் பார்த்த போது வாசந்திகாவின் உடலெல்லாம் சிலிர்த்து விட்டது. கண்கள் குளமாகிவிட்டன.

கரையில் சிறிது இளைப்பாறிவிட்டு மீண்டும் அவர்கள் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள். வெகு சீக்கிரம் வடதிருக்காவேரியை (கொள்ளிடம்) அடைந்து அதையும் சீக்கிரம் கடந்தார்கள்.

பின்னர் அந்த கோஷ்டி மேற்காகப் பிரயாணம் செய்து அழகிய மணவாளம் கிராமத்தை அடைந்தது.

சுல்தானிய ராணிகளில் ஒருத்தி கண்ணனூருக்கு வருகிறாள் என்று அறிந்த சிங்கப்பிரான் ராணியை வரவேற்க வேண்டி எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தார்.

ஊரிலுள்ள ராஜ சத்திரத்தில் அவர்களைத் தங்க வைத்தார். மது, உணவு வகைகளை அள்ளி வழங்கி கோஷ்டியினரை திருப்திப்படுத்தினார்.

சிங்கப்பிரானின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க பயண கோஷ்டியார் இரவு அங்கே தங்கினார்கள்.

அவர்களுக்குப் பார்வை சுகம் அளிக்கும் பொருட்டு இரவில் கூத்தும் பாட்டும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன.

எரியும் தீவர்த்திகளின் ஒளி நடுவில் தேவதாசிகள் யாவரும் கூடினார்கள்.

ராணி வந்ததும் எல்லாரும் எழுந்து மரியாதை தெரிவித்தார்கள்.

அப்போது ராணியுடன் வந்த தாதிகளில் ஒருத்தி மீது அநேகரின் கண்கள் பதிந்து நின்றன.

"இவள் நமது திருக்கரம்பனூர் வாசந்திகா போல இருக்கிறதே!" என்று கசமுசத்து அவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

பாட்டும் கூத்தும் தொடங்கின.

சிங்கப்பிரான் அடிக்கடி ஜாடையாக வாசந்திகாவைப் பார்த்தார். அவளும் இருமுறை ஓரக்கண்களால் அவரைப் பார்த்தாள். அவர் மனதுக்கு அவள் வாசந்திகா என்று தீர்மானமாகிவிட்டது. எங்கோ மறைந்தாள் என்று வருத்தப்பட்டோமே, இங்கேயா அகப்பட்டாள் என்று நினைத்தார் அவர்.

கூத்து நடந்து கொண்டிருந்த போது திடீரென்று வாயிலிலிருந்து ஒரு வயதான மூதாட்டி, "அம்மா வாசந்திகா! ஆடம்மா ஆடு!" என்று கூறிக்கொண்டு உள்ளே வந்தாள்.

அவளைத் தொடர்ந்து ஹேமலேகா நுழைந்து, "பெரியம்மா! அங்கே போகாதீர்கள் போகாதீர்கள்" என்று கூறிக் கொண்டே வந்தாள்.

ஆனால் அந்த மூதாட்டியோ நேராக தேவதாசிகள் ஆடும் முற்றத்திற்குச் சென்று, "ஆடம்மா, வாசந்திகா ஆடு" என்று கூறினாள்.

அப்போது சிலர், "அவளை இழுத்துப் போங்கள்" என்று கூவினார்கள்.

அந்த அம்மாளைப் பார்த்ததும் வாசந்திகா பதட்டத்துடன் எழுந்தாள். ராணியிடம். "மகாராணி! அவள் என் தாயார். அவளிடம் பேச அனுமதியுங்கள்" என்று கூறினாள். ராணியும் யோசித்து, "இப்படி ஓரமாக அழைத்து வந்து பேசு!" என்று கூறினாள்.

உடனே வாசந்திகா பரபரப்புடன், "அம்மா! அம்மா!" என்று கூவ, ஹேமலேகாவும் சில பெண்களும் அந்த மூதாட்டியின் கையைப் பிடித்து அழைத்து வந்தார்கள்.

உடம்பெல்லாம் பதற, கண்களில் ஆறுபோல் நீர் வழிய வாசந்திகா, "அம்மா!" என்று கூவி அந்த மூதாட்டியான திருக்கரம்பனூர் அம்மங்கிவல்லியின் கைகளைப் பிடித்தாள்.

"அம்மா, என்னைப் பாரம்மா! நான்தான் வாசந்திகா! என்னைப் பாரம்மா!" என்று கூவினாள்.

கண்களில் குழிவிழுந்து, தலை எல்லாம் நரை விழுந்து, உடல் வெறும் கூடுபோல் வற்றிப்போயிருந்த அந்த அம்மாள் வாசந்திகாவைக் கூர்ந்து பார்த்து, "நீ யார்? நீ வாசந்திகா இல்லை" என்று கூறினாள்.

அதற்கு வாசந்திகா, "அம்மா! நான்தான் வாசந்திகா! என்னை நன்றாகப் பாரம்மா!" என்று அரற்றலாகக் கூறினாள்.

"நீ வாசந்திகா இல்லையம்மா! எனக்குத் தெரியும்! என் வாசந்திகா அங்கே ஆடுகிறாள்" என்று அந்த அம்மாள் சொல்ல, தன் தாயாருக்குச் சித்தப்பிரமை பிடித்துவிட்டது. இனி தன்னை அவள் அறிந்து கொள்ளவே மாட்டாள் என்று உணர்ந்த வாசந்திகா அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு, "அம்மா! அம்மா!" என்று புலம்பி அழுதாள்.

அந்தச் சமயம் அந்த அம்மாள் கையை விடுவித்துக் கொண்டு ஓட, மற்றவர்கள் அவளைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

அப்போது அருகிலிருந்த ஹேமலேகா, "அம்மணி! அந்த அம்மாளுக்குச் சித்த சுவாதீனம் இல்லை. அவர் தங்கள் தாயாரா?" என்று கேட்க, "ஆமாம்! என் பெயர் வாசந்திகா. நான் துருக்கியர் கையில் அகப்பட்டு விட்டேன்!" என்று கூறினாள் வாசந்திகா.

ஹேமலேகா வாசந்திகாவைப் பார்த்து, "என் பெயர் ஹேமலேகா! அந்த அம்மாளை நான் தான் கவனித்து வருகிறேன். என் சிறு வயதில் இறந்த தாயாரை நினைத்து இதை ஒரு கடமையாகவே செய்து வருகிறேன்" என்றாள்.

உடனே வாசந்திகா தான் அணிந்திருந்த பொன் ஆபரணம் ஒன்றைக் கழற்றி அவள் கையில் கொடுத்து விட்டு

"அம்மா! அவளைச் சரியாக கவனித்துக் கொள்ளம்மா! நல்ல காலம் பிறந்தால் நான் விடுதலையாகி அவளிடம் சேருவேன்" என்று துக்கம் பொங்கக் கூறினாள்.

பிறகு திரும்பியவள் ஒரு கணம் ஏதோ நினைவு வந்தவள்போல் மீண்டும் அவள் பக்கம் திரும்பி, "உன் பெயர் ஹேமலேகா என்றுதானே சொன்னாய்!" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம்" என்று தலையசைத்தாள் ஹேமலேகா.

"உனக்குக் குலசேகரன் என்பவரைத் தெரியுமா?" என்றாள் வாசந்திகா.

திடுக்கிட்டாள் ஹேமலேகா. "ஏன்? ஏன் அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?" என்றாள் அவள்.

அவளது முகத்தில் தெரிந்த பிரகாசத்தைக் கண்டு, இவள் குலசேகரனுக்கு வேண்டியவள்தான், என்று உணர்ந்து கொண்ட வாசந்திகா அவளை அருகில் அழைத்து, "ஒரு விஷயம். அவர் ஒரு ஆபத்தான நிலையில் இருக்கிறார். துருக்கியரால் குற்றுயிராக்கப் பட்டார்" என்று கூறினாள்.

ஹேமலேகா திகைத்துப் போய் நிற்க,

சுல்தானிய ராணி தன் கையைத் தட்டி வாசந்திகாவைத் தன் பக்கம் அழைத்தாள்.

25

சுல்தானிய ராணி அழைத்ததும் வாசந்திகா பரபரத்தாள். ஹேமலேகாவின் கையை ஒரு நொடியில் இழுத்து, "அம்மா, ஹேமலேகா! குலசேகரன் ஒரு தாழியில் மிதந்து கொண்டு காவேரிப் பிரவாகத்தில் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். அவரைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு, மறுகனம் ராணியின் பக்கத்தில் சென்று நின்று கொண்டாள்.

பாட்டும் கூத்தும் முடிய இரு நாழிகைகள் ஆயின. அவை முடிந்து உணவு அருந்தி விட்டு வாசந்திகா படுத்ததும், வெகு நேரம் கண்ணீர்விட்டு அழுது கொண்டிருந்தாள்.

ஓடையில் மிதந்து சென்ற குலசேகரனின் தாழி அன்றிரவே காவேரி நதியை அடைந்தது. நதியில் வெள்ளம் அதிகமாக இருந்ததால் ஓடை நீர் அந்தப் பிரவாகத்தில் கலக்க முடியாமல் தேங்கிக் கிடந்தது.

மறுநாள் காலையில் காவேரி சற்று இடம் கொடுத்ததும் ஓடை நீர், தான் கொண்டுவந்திருந்த சருகு, இலை, தழை இவைகளோடு அந்தத் தாழியையும் அதனிடம் ஒப்படைத்தது. அவைகளைப் பத்திரமாக ஏற்றுக் கொண்ட காவேரி தன் பிரவாகச் சுழலில் மெதுவாக அந்தத் தாழியை இழுத்துக் கொண்டு போக ஆரம்பித்தது.

இளம் காலை வேளையில் காவேரியில் தென் பாரிசத்தில் மிதந்து செல்லும் தாழியை மெள்ள சூரிய ஒளி தழுவ ஆரம்பித்தது.

கரை ஓரத்தில் உள்ள கிராமப்புற வாசிகள் காலையில் குளிக்க வந்தபோது தாழி ஒன்று ஆற்றில் மிதந்து செல்வதைப் பார்த்தாலும், காவேரியின் நீரில்

எத்தனையோவிதப் பொருள்கள் மிதந்து செல்வதை ஏற்கெனவே பார்த்திருந்ததால் அந்தத் தாழி மிதந்து போவதை அவர்கள் பொருட்படுத்தவே இல்லை.

தாழி அன்று பகல் நேரம் முழுதும் நீரில் பிரயாணம் செய்தது. மாலை ஆகிய போது அதன் திசை சற்று மாறுபட்டது. கிழக்கே போகப் போக காவேரியின் தென்கரை ஓரங்களில் மணல்வெளி நிறைய நாணல் புதர்கள் வளர்ந்திருந்தன. அந்தப் பகுதிகளில் நதியின் நீர் பெரிய ஏரிபோல் பரவி மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டு இருந்தது. அந்தப் புதர்களின் நடுவில் குலசேகரனின் தாழி மெள்ள மெள்ள ஒதுக்கப்பட்டது.

இருளும் சமயத்தில் குலசேகரனுக்கு மெள்ள நினைவு வந்து கொண்டிருந்தது. உடம்பில் அங்கங்கே சாட்டைக் காயங்கள் தீப்போல் காந்தத் தொடங்கின.

உடம்பை நகர்த்தும் போது மேலே ஏதோ ஜந்துக்கள் துள்ளிக் குதிப்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

எங்கே இருக்கிறோம் என்று புரளும்போது ஏதோ ஒரு இடுக்கலான அறையில் மாட்டிக் கொண்டிருப்பது போல் தோன்றியது. ஓகோ! சுல்தானியர்கள் நம்மை ஒரு கிடங்கில் தள்ளிவிட்டார்களோ!

நேரம் ஆக ஆக அவன் உடம்புக்குச் சிறிது தெம்பு ஏற்படவே, கண்களை கசக்கிக் கொண்டு விழித்துப் பார்த்தான். இது இரவா? பகலா? ஒருவேளை நம் கண்ணுக்கு எல்லாம் இருட்டாகத் தோன்றுகிறதோ? அல்லது கண்ணுக்குப் பார்க்கும் சக்தி குறைந்து விட்டதோ?

அடடா! இதென்ன! மேலே சின்னச் சின்ன விளக்குகளாகத் தெரிகின்றன. இத்தனை விளக்குகளை எப்படி கூரை மேல் ஏற்றினார்கள்? அவை விளக்குகள் தானா? ஆ! இதென்ன? இவை நட்சத்திரங்கள் அல்லவா? நாம் மேலே பார்ப்பது ஆகாயம் அல்லவா? அப்படியானால் நாம் எங்கு இருக்கிறோம்?

குலசேகரன் எழ முயன்றான். முடியவில்லை. உடம்பு அவ்வளவு இற்றுப் போயிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் அவனது அறை ஆடுவதுபோல் ஒரு உணர்ச்சி தோன்றியது. பிறகு அறையே மெள்ள நகர்வது போலவும் உணர்வு ஏற்பட்டது! 'இதென்ன மாயமாக இருக்கிறதே' என்று நினைத்தபோது, ஏதோ ஒரு ஆபத்தில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற பீதியும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டது. அன்று இரவு முழுதும் அவனால் எழுந்திருக்கவே முடியவில்லை.

மறுநாள் காலையில் புலபுல என்று விடியும்போது குலசேகரனுக்கு மீண்டும் நன்றாக நினைவு வந்தது.

முந்திய தினத்தை விட உடல் பலவீனமாகி இருந்தாலும் கைகால்களை இயக்கக்கூடிய நிலையில் ஒரு வேகம் வந்திருந்தது.

கண்களை விழித்துப் பார்த்த போது ஒரு தாழியுள் தான் இருப்பதை உணர்ந்ததும் திடுக்கிட்டான்.

ஒரே திகிலுடன் மெள்ள எழுந்து பார்த்தபோது வெளியே ஒரே ஜலப்பிரளயமாக இருப்பதையும் அதன் நடுவில் அவனது தாழி மிதப்பதையும் கண்டு கொண்டான்.

அந்தக் காட்சியின் கிலி விருட்டென்று அவன் கண்கள் வழியே புகுந்து இதயத்தை நடுங்க வைத்தது.

மெள்ள மெள்ள யோசிக்கும் வேளையில் அது ஒரு நதி நீரின் தேக்கம்தான் என்றும், வெகுதூரத்தில் கரை தென்படுகிறது என்பதையும் அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

அவன் இருக்கும் நிலையில், அந்தத் தாழியை இயக்குவது முடியாது. அவன் கைகளுக்கு அதற்கான வலு கிடையாது. இனி என்ன செய்ய?

ஒரு நாழிகை சென்றது. தூரத்துக் கரையில் யாரோ ஒரு பெண்மணி குளிக்க வந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் எழுந்து நின்று கைகளை ஆட்ட ஆரம்பித்தான்.

பலமுறை அவன் முயற்சிகள் தோல்வி அடைந்த பிறகு, கடைசியில் அந்தப் பெண்மணி அவனது கை ஆட்டங்களைக் கண்டு கொண்டாள்.

அடுத்த கணமே அவள் நீருள் தன் குடத்துடன் குதித்து, குடத்தின் வாயைக் கீழ் நோக்கிக் கவிழ்த்து அதை ஒரு தெப்பமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அந்தத் தாழியை நோக்கி நீந்திவர ஆரம்பித்தாள்.

புதர்களை விலக்கிக் கொண்டு மிக லாகவமாக நீச்சலடிப்பதைப் பார்த்தால் அவள் ஒரு சிறந்த நீச்சல்காரி என்று தோன்றியது.

மூச்சு இரைய, களைத்தவாறு அவள் அந்தத் தாழியின் அருகில் வந்தாள்.

சோர்ந்து வாடிய உடலுடன் ஒரு வாலிபன் அதில் நிற்பதைக் கண்ட அவள் சிறிது தயங்கி சற்று எட்டத்திலேயே நிலை நீச்சலில் நின்றாள்.

அவளது தயக்கத்தைக் கண்ட குலசேகரன், "அம்மணி! ஆபத்து! குற்றுயிரான நிலையில் தாழியில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். எதிரிகள் என்னைக் கொல்வதற்கு இந்தச் சூழ்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள். நான் நிற்பதற்குக் கூட அசக்தனாய் இருக்கிறேன். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று கூறினான்.

பிறகு அந்தப் பெண்மணி யோசித்து மெள்ள நகர்ந்து தாழியின் பக்கம் வந்து அதை இலேசாகத் தள்ளிப் பார்த்தாள்.

அது இலகுவாக நகர்வது தெரியவே, மகிழ்ச்சி அடைந்து ஒரு கையால் குடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு மறு கையால் தாழியை ஒவ்வொரு முறையும் தள்ளிவிட்டுக் கொண்டே வந்தாள். இந்த முயற்சியில் அவள் சிறிதும் சலிக்காது இருப்பதைப் பார்த்து, இவள் ஒரு திடசாலியான பெண்தான் என்று நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைந்தான் குலசேகரன்.

கரை அருகில் வந்ததும், கடைசி முறையாகத் தாழியைக் கரை நோக்கித் தள்ளிய அந்தப் பெண், தாழி கரை தட்டிவிட்டது என்பதை அறிந்ததும், குடத்துடன் நீச்சலடித்துக் கிழக்கே சிறிது தூரம் போய்விட்டு, அவன் பார்க்காத வண்ணம் ஒரு புதர் அருகில் கரை ஏறினாள்.

அவளது நாணத்தைப் புரிந்து கொண்ட குலசேகரன் தாழியில் இருந்து மெள்ள இறங்கி கரையை அடைந்தான்.

பிறகு நடக்க முடியாமல் நடுங்கியவாறு கீழே தரையில் சாய்ந்து மல்லாந்தான். அப்போது அந்தப் பெண்மணி தன் கூறையை ஒருவாறு பிழிந்து உடுத்திக் கொண்டு ஓடிவந்து அவன் முன்னால் நின்றாள்.

"ஐயா! ஐயா!" என்று பலமுறை அழைக்க, குலசேகரன் மறுமொழி கூறாது மயங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டு அந்தப் பெண்மணி சற்று நேரம் திகைத்தாள்.

பின்னர் அவனை மெள்ள எடுத்துத் தோளில் சாய்த்துக் கொண்டு அடர்த்தியான தோப்பைக் கடந்து தன் குடிசையை அடைந்து அவனைப் படுக்க வைத்தாள். பிறகு அவனுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைக் குறைவறச் செய்யத் தொடங்கினாள்.

குலசேகரனுக்கு மறுநாள் நினைவு திரும்பியது. அந்தக் குடிசைப் பெண்மணியின் உதவிகளாலும் பணிவிடைகளாலும் மகிழ்ச்சி அடைந்த அவன் அவளைப் பற்றி விசாரிக்க, அவள் தன் பெயர் பொன்னாச்சி என்றும், தான் ஒரு தயிர்க்காரி என்றும், தன் கணவர் ஒரு வியாபாரக் கப்பலுக்கு மீகாமனாக வெளிநாடு போயிருப்பதாகவும் கூறினாள்.

பின்னர் திடீரென்று தன் கழுத்தில் ஒரு பொன் ஆரம் இருப்பதைக் கண்டு, ஆச்சரியப்பட்டு, "இது ஏது?"

என்று குலசேகரன் பொன்னாச்சியிடம் கேட்க, அவள், "எனக்குத் தெரியாது. உங்கள் கழுத்தில் ஏற்கெனவே அது இருந்தது!" என்று கூறினாள். அவனுக்கு ஒரே குழப்பமாகப் போயிற்று. தாழியில் தள்ளப்பட்டது ஒரு சூழ்ச்சி என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு, இப்போது அது சூழ்ச்சி அல்ல அவன் தப்பிக்க வேண்டும் என்று யாரோ செய்துள்ள தந்திரம் என்று கூடத் தோன்ற ஆரம்பித்தது.

அடுத்த இரு தினங்களில் அவன் உடல் தேறினாலும் அவன் உடலில் உள்ள ரணங்களில் பல சீழ் கோத்துக் கொள்ளவே வலி பொறுக்க முடியாமல் இரவிலும் பகலிலும் வேதனையால் துடியாய்த் துடிக்க, ஆரம்பித்தான்.

பொன்னாச்சி அவனுக்குக் கை மருந்தாகப் பச்சிலை வைத்தியங்கள் பல செய்து கண்ணும் கருத்துமாக அவனை காப்பாற்றி வரலாயினாள். இப்படியாக அந்தக் குடிசையில் குலசேகரன் பல நாட்கள் தங்க வேண்டி வந்தது.

ஒருநாள் காலையில் வெய்யில் ஏறிக் கொண்டு இருக்கும் போது, மெள்ள மெள்ள நடந்து அவன் ஆற்றின் கரை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அவனது ரணங்கள் பெரும்பாலும் ஆறியிருந்தன.

ஆற்றின் கரை அருகில் நெடிது வளர்ந்திருந்த ஒரு மரத்து அடிவாரத்தில் அமர்ந்து காவேரி நீரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வெகு நாழிகைவரை அவன் யோசனையிலேயே ஆழ்ந்திருந்தபோது, "ஆர்ய!" என்று ஒரு குரல் கேட்டது.

ஒரு கணம் திடுக்கிட்ட அவன், இது வெறும் பிரமைதான் என்று நினைத்து வாளாவிருந்தான்.

ஆனால் "ஆர்ய!" என்ற குரல் மீண்டும் கேட்ட போது சிலிர்த்துக் கொண்டு திரும்பியதும், பின்னால்

அங்கே கனிவு ததும்பும் கண்களுடன் ஹேமலேகா நிற்பதைக் கண்டான்.

ஆனந்தம் பீறிட்டு வர, சடக்கென்று எழுந்த அவன், "ஹேமலேகா!" என்றான் ஆர்வமுடன்.

"சௌக்கியமாயிருக்கிறீர்களா?" என்று கரகரத்த குரலில் கேட்ட அவள் அவனை அப்படியே பார்வையால் தழுவினாள்.

"சௌக்கியந்தான்!" என்றான் குலசேகரன்.

"நான் காண்பது கனவு அல்லவே?" என்றாள் அவள்.

"இல்லை" என்றான் அவன்.

கண்களில் உள்ள நீரைத் துடைத்துக் கொண்ட அவள், "சுவாமி! பலவீனமாக இருக்கிறீர்கள். அமருங்கள்" என்றாள்.

அவன் அமர்ந்ததும் அவளும் அவன் அருகே அமர்ந்து கொண்டாள்.

"ஹேமூ! எப்படி நீ இங்கு வந்தாய்!"

"இதயம் இருக்கும் இடத்தை இதயம் அறிய முடியாதா சுவாமி! இருவரிடையே உள்ள பிரேமை மட்டும் தூயதானால் ஒருவர் எவ்வளவு தூரத்தில் இருந்தாலும், என்ன காரியம் செய்து கொண்டிருந்தாலும் அவைகளைக் கண்ணாடியில் பார்ப்பது போல் மற்றொருவர் அறிந்து விடுவார் சுவாமி! பிரேமையின் அதி உன்னதமான சக்திகளில் இது ஒன்று சுவாமி" என்று கூறினாள் ஹேமலேகா.

உடனே அவள் அவனைப் பற்றி ஆர்வத்தோடு விசாரிக்க அவனும் தனக்கு நடந்த விருத்தாந்தங்களை ஆதியோடு அந்தமாகக் கூறினான். அவன் பட்ட

சாட்டை அடிகளின் தழும்புகளை முதுகைத் திறந்து காண்பித்த போது, "ஐயோ!" என்றாள் அவள்.

பிறகு கண்ணீர் ததும்ப,

"சுவாமி! உங்கள் இரணங்களில் நான் மருந்தாகப் படிந்து அவைகளைக் குளிர்விக்க விரும்புகிறேன். ஆனால் எனக்குத் தங்களை ஸ்பரிசிக்கப் பாக்கியம் இல்லை! அதற்காக நான் வருத்தப்படவுமில்லை. ஏனெனில் நம் பிரேமை கேவலம் நமது ஐம்புலன்களில் வாழவில்லை. நம் மனங்களில்தான் வாழ்கிறது" என்றாள்.

26

ஹேமலேகா மேலும் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டு போனாள். "சுவாமி! சிலர் தங்கள் புலனில் வாழ்கிறார்கள். சிலர் மனத்தில் வாழ்கிறார்கள். சிலர் ஆன்மாவில் வாழ்கிறார்கள். அவரவர் வாழ்வதற்கு ஏற்ப அவரவர் பெறுகிற இன்பமும் அமைகிறது. புலன்களில் வாழ்பவர் மது அருந்துவதால் இன்பம் பெற்றால், மனத்தில் வாழ்பவர்கள் காவியம் படிப்பதால் பெறுகிறார்கள். ஆன்மாவில் வாழ்பவர் பிரம்மத்தில் லயிப்பதால் பெறுகிறார்கள். இன்பம் ஒன்றே. ஆனாலும் அவரவர் பக்குவங்களுக்கு ஏற்ப அதன் அளவும் லயிப்பும் வித்தியாசப்படுகின்றன. சுவாமி! நாம் மனங்களில்தான் வாழ்கிறோம். ஆகவே வெறும் நினைவே நமது இன்பம். உலகத்தார் கூறும் திருமணம், இல்வாழ்க்கை போன்ற கேவலச் சடங்குகளால் நாம் இன்பம் காண வேண்டியதில்லை. மனத்தில் ஒருவரை ஒருவர் நினைவு கொள்வதாலேயே இன்பம் அடைகிறோம். நம் நினைவுதான் நமது இன்பம். சொல்லப் போனால் நம் நினைவையே நாம் அனுபவிக்கிறோம்" என்று கூறினாள் ஹேமலேகா.

அவளது சொல்லின் பவித்திரமான அழகையும் ஆழத்தையும் கண்டு அவைகளில் மெய்மறந்து லயித்தான் குலசேகரன். தர்க்கமோ, தத்துவமோ, அதிகம் படித்திராத அவனுக்கு அவளது பேச்சு திடீரென்று மனத்தில் ஏதோ ஒரு சாளரத்தைத் திறந்து மூடுவது போலிருந்தது. அந்தக் கண நேரத் திறப்பில் உள்ளே வந்த வெளிச்சம் ஒரு ஆனந்த சொரூபமாகத் தோன்றியது.

மனத்தில் எழுந்த நிறைவில் சிறிது நேரம் மூழ்கியிருந்த குலசேகரன் மெள்ள மெள்ளப் புற உலக விவகாரங்களுக்கு வந்தான்.

"ஹேமூ! நீ எப்படி என்னைத் தேடி வந்தாய்? நான் எப்படித் தப்பித்தேன்? எனக்கு எதுவும் புரிய வில்லையே!" என்று கேட்டான் அவன்.

"சுவாமி! உங்களுக்கு வாசந்திகாவைத் தெரியுமா?" என்று கேட்டாள் அவள்.

"தெரியுமே!" என்றான் அவன்.

"அவள் இப்போது சுல்தானிய ராணியின் அந்தப்புரத்தில் இருக்கிறாள்" என்றாள் அவள்.

"அப்படியா?" என்று திடுக்கிட்டுக் கூறி நிமிர்ந்தான் குலசேகரன். "எப்படி அவள் அவர்களிடம் சிக்கினாள்?" என்றான் கவலையுடன்.

"தெரியாது, சுவாமி! சுல்தானிய ராணியின் கோஷ்டியுடன் அவள் அழகிய மணவாளம் கிராமத்திற்கு வந்தாள். என்னைத் தனியாகச் சந்தித்து, 'குலசேகரன் குற்றுயிராக இருக்கிறார். காவேரியில் ஒரு தாழியில் மிதக்கிறார். காப்பாற்றுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு அந்தக் கோஷ்டியுடன் கண்ணனூர் போய்விட்டாள். உடனே நான் சிங்கப்பிரானிடம் தெரிவித்துவிட்டேன். அவர் படகுக்காரர்களை ஏவி, தங்களைத் தேடச்

சொன்னார். அவர்கள் பல காதம்வரை கிழக்கே போய்விட்டு வெறும் கையுடன் திரும்பிவிட்டார்கள். உடனே சிங்கப்பிரான் தாமே ஒரு குழுவை சேர்த்துக் கொண்டு தங்களைத் தேடுவதற்குப் புறப்பட்டார். அந்தக் குழுவில் நானும் சேர்ந்து கொண்டேன். நான்கு படகுகளில் வந்த நாங்கள் அங்கே கரையில் இறங்கி கிராமத்து ஜனங்களையும், குடிபடைகளையும் விசாரணை செய்து கொண்டே வந்தோம். இங்கே இந்தத் தயிர்க்காரியின் குடிசையைக் கண்டு நான் அவளிடம் போய் விசாரணை நடத்தினேன். தாங்கள் அகப்பட்டீர்கள்!" என்றாள்.

தான் தப்பியதில் வாசந்திகாவுக்குப் பெரும் பங்கு இருப்பதைக் கண்டு குலசேகரன் மிகவும் ஆச்சரியப் பட்டான். தாழியில் வைத்து அனுப்பியது மட்டுமின்றி, வழிச் செலவுக்குப் பணம் வேண்டுமே என்று நினைத்துப் பொன் ஆரம் ஒன்றையும் அவன் மீது போட்டு அனுப்பி இருக்கிறாள்.

இதை நினைத்தபோது கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் ஹேமலேகாவைச் சேர்ந்த குழுவினர் அவளைத் தேடி அங்கு வரவே, எல்லாரும் குலசேகரனைக் கண்டு ஆனந்தம் அடைந்தார்கள்.

பக்கத்தில் உள்ள மற்றொரு கிராமத்தில் சிங்கப்பிரானும் இதரர்களும் குலசேகரனைத் தேடிப் போயிருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் குலசேகரன் கிடைத்த செய்தி உடனே அனுப்பப்பட்டது.

அன்று மாலை நேரத்திற்குள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். குலசேகரன் நன்றாக நடக்கக்கூடிய நிலையில் இல்லை. அவன் மேலுள்ள சில இரணங்கள் பூரணமாக ஆறவில்லை. ஆகவே, ஜாக்கிரதையாக ஒரு படகில் ஏற்றிக் கரையோரமாகச் செல்வது என்று ஏற்பாடு பண்ணினார்கள்.

புறப்படும் நேரத்தில் குலசேகரன் தயிர்க்காரியிடம் விடைபெறச் சென்றான். "அம்மணி, போய்விட்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லி நன்றிக்காக வாசந்திகா அளித்த பொன் ஆபரணத்தை அவளிடம் நீட்டினான்.

அவள் பேசவில்லை. இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் மட்டும் உகுத்தாள்.

உடனே குலசேகரன் வெளியே வந்து ஹேமலேகாவிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி உள்ளே அனுப்பி வைத்தான்.

ஹேமலேகா வற்புறுத்தியபோது தயிர்க்காரி பேச ஆரம்பித்தாள்.

"அம்மா! கைம்மாறுக்குப் பிரதியை ஏற்றுக் கொள்வார்களோ! இது நாள்வரை நான் அல்லவா மகிழ்ச்சியை அனுபவித்தேன். எனக்கு மகிழ்ச்சி தருவதற்காக மற்றவரிடம் விலை வாங்கிக் கொள்வேனா?" என்று கூறினாள்.

"உனக்கு என்ன மகிழ்ச்சி அம்மா!" என்று ஹேமலேகா கேட்டதும் தயிர்க்காரி, "நன்றாகக் கேட்டீர்கள் அம்மா! அதிர்ஷ்டம் தானாகவே வந்து எனக்குத் தந்த மகிழ்ச்சி இது! என் புருஷன் வியாபாரக் கப்பலில் மீகாமனாகப் போய் பதினைந்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. அவர் திரும்பிவரவே இல்லை. அவர் போன பிறகு நான் வாழ்க்கையில் மற்றொரு ஆண் மகனை ஏறிட்டுப் பார்த்ததும் கிடையாது. பேசியதும் கிடையாது. நமக்குக் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவு தான் என்று இருந்துவிட்டேன். அப்படிப்பட்ட என் வாழ்க்கையில் ஒரு ஆண்மகனை விதியாகவே கொண்டு என்னிடம் தள்ளியுள்ளது. வேறு விதமாக அவர் வந்திருந்தால் நான் கனவில் கூட அவரை வரவேற்றிருக்க மாட்டேன். ஆனால் ஆபத்து என்ற பாவனையில், விதி ஒரு ஆண்மகனைக் கொண்டு தள்ளியது. அவரைக் காப்பதன் மூலம். அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதன் மூலம், ஒரு ஆனந்தத்தையே அனுபவித்தேன். அதைப் போன்ற ஒரு சுகத்தை நான் இதுவரை அனுபவித்ததில்லை. என்னைப் போன்று வாழ்க்கை நெறி பிறழாத பெண்களுக்கு விதியாகப் பார்த்து அனுப்பி வைக்கும் சிறுசிறு இன்பங்கள் இவை! இப்படி ஆபத்து என்ற ஒரு உத்தியில் விதி எனக்கு இந்த இன்பம் அளித்திராவிட்டால் வாழ்க்கையில் ஒரே வறட்சியை மட்டும் அனுபவித்திருப்பேன் நான்! நான் மானசீகமாகப் பெற்ற சுகத்தை இதற்கு மேல் விளக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. ஏனெனில் என் மனதில் அவை இருக்கும் வரை நான் புனிதமானவள். வெளியே வார்த்தைகளாகச் சொல்லிவிட்டால் நான் பாபியாகி விடுவேன்" என்றாள்.

பிறகு அவள் கண்ணீர் சிந்த ஆரம்பிக்க, ஹேமலேகாவும் அவளது மென்மை நிரம்பிய மனத்தைப் புண்படுத்துவது தவறு என்று நினைத்து, "வருகிறேன் அம்மா!" என்று துக்கம் அடைக்கக் கூறிவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

நடந்தவைகளைக் குலசேகரனிடம் அவள் துக்கத்துடன் கூற, அவனும் 'ஆகா! எங்கெங்கே என்னென்ன விதங்களில் இதயங்கள் இன்பப் படுகின்றன. துன்பமும் படுகின்றன' என்று நினைத்து மிகவும் வேதனைப்பட்டான்.

படகில் குலசேகரன் சாய்வாகப் படுத்துக் கொண்டு சென்றபோது, தூரத்தில் தோப்பு மரங்களுக்கு இடை வழியே ஒரு உருவம் மாறி மாறித் தென்படுவதைப் பார்க்க நேர்ந்தது.

அது அந்தக் கணவனைப் பிரிந்த தயிர்க்காரி என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

ஒரு பரிசுத்தமான அன்பின் கடைசி தரிசனம் அது என்று நினைத்து மனத்துள் அந்த உருவத்தை நோக்கி வழிபட்டான் அவன்.

அழகிய மணவாளம் கிராமத்தில் குலசேகரன் வந்து சேர்ந்து இரண்டு வாரங்கள் ஆகிவிட்டன. ஒரு தனி வீட்டில் இரகசியமாக அவன் தங்கிக் கொண்டு இருந்தான்.

அவனுக்கு வேண்டிய வைத்திய உதவிகளும் இதர பணிவிடைகளும் குறைவறக் கிடைத்து வந்தன.

உடல் மெள்ளத் தேறிய பிறகு அவன் யார் கண்ணிலும் அதிகம் படாமல் வடகாவேரிக் (கொள்ளிடம்) கரைவரை போய் உலாவி வந்தான்.

ஒரு நாள் மாலையில் அவன் காவேரிக் கரைக்குச் சென்று அமர்ந்திருந்த போது, மறுகரையில் திடீரென்று வரிசையாகக் கறுப்பு நிழல்கள் எழுவதைப் பார்த்தான். வெகு சீக்கிரத்தில் அவை யாவும் குதிரை வீரர்கள் என்று அவனுக்குத் தெரிந்து விட்டது. ஒரு பெரும் படை மறு கரையில் வந்து நிற்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

விஷயத்தை சிங்கப்பிரானிடம் உடனே அறிவிக்க வேண்டும் என்று நினைத்த குலசேகரன் சடக்கென்று எழுந்து ஓட ஆரம்பித்தான்.

அப்போது திடீரென்று யார் மீதோ மோதிக் கொள்ளவே சட்டென்று அவன் நின்றான்.

ஒரு சுல்தானிய வீரன் அங்கே நிற்பது தெரிந்ததும் அவன் குடலே ஒரு தரம் குலுங்கியது.

மறுகணம் அருகே நிற்கும் ஒரு குதிரைவீரன் மீது அவன் பார்வை விழுந்ததும் மீண்டும் திடுக்கிட்டான் அவன்.

'இவன் அந்த சுல்தானிய ராணியின் கோஷ்டிக்குத் தலைவனாக வந்தவன் அல்லவா?' என்ற நினைப்பும் ஓடியது.

அவன் யோசிப்பது போலவே, அந்தத் தலைவனும் யோசித்து நிற்பதைக் கண்ட குலசேகரன், அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொண்டு, "ஹேஹே" என்று அசட்டுச் சிரிப்பாகச் சிரித்துவிட்டு விருட்டென்று ஓட ஆரம்பித்தான்.

சிறிது தூரம் ஓடியதும், "ஏய்! நில்!" என்ற குரல் கேட்கவே, அது அந்தத் தலைவனின் குரல்தான் என்று அறிந்த குலசேகரன், மறுகணம் பாதையைவிட்டு விலகி அருகில் உள்ள அடர்ந்த தோப்புக்குள் புகுந்துவிட்டான்.

அந்திமயமானதால் தோப்பில் நல்ல இருட்டு சூழ்ந்துவிட்டது. அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவன் ஓடும்போது குதிரையின் குளம்பொலிகள் பாதைப் புறத்திலிருந்து வருவது கேட்டது. சரி, தலைவனின் சந்தேகம் ஊர்ஜிதமாகிவிட்டது என்பதை அறிந்த குலசேகரன் தலைதெறிக்க ஓட ஆரம்பித்தான்.

ஆகா! இப்போது பெரிய ஆபத்து வந்துவிட்டதே என்று நினைத்த அவன் நேராக சிங்கப்பிரானது திருமாளிகைக்கு காற்றுப்போல பறந்து ஓடினான்.

அந்தக் குதிரை வீரன்தான் பல தினங்களுக்கு முன் சுல்தானிய ராணியின் கோஷ்டிக்குத் தலைவனாக வந்தவன். மதுரையில் இருந்து ஒரு சுல்தானியப் படை வருகிறது என்று முன் செய்தி வந்ததால் அந்தப் படையையும் அதன் தளபதிகளையும் வரவேற்பதற்காக வட காவேரிக் கரைக்கு வந்திருந்தான்.

வந்த இடத்தில்தான் அவன் குலசேகரனைப் பார்த்து விட்டான். குலசேகரனை இனம் கண்டு கொள்ள அவனுக்குச் சிறிது நேரம் பிடித்தது. உடன் பரபரப்பு அடைந்து அவனைப் பிடிக்க ஓடினான். ஆனால் குலசேகரன் தோப்புக்குள் ஓடி மறைந்துவிடவே மனத்தில் ஒரே சீற்றம் பொங்க யோசனையில் ஆழ்ந்து காவேரிக் கரைக்குத் திரும்பினான்.

சிங்கப்பிரானின் திருமாளிகைக்குள் ஓடிய குலசேகரன், அங்கே அவரே அவசரமாக வெளியே புறப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

குலசேகரனைப் பார்த்ததும், "அப்பா குலசேகரா! அவசரம்! உன்னைத் தேடித்தான் புறப்பட்டேன்" என்றார்.

"சுவாமி! ஆபத்து! என்னை சுல்தானியத் தலைவன் பார்த்துவிட்டான். நான் தப்பி ஓடி வந்திருக்கிறேன்" என்று சொல்லி நடந்தவைகளையெல்லாம் கூறினான்.

சுல்தானியப் படை ஒன்று ஆற்றின் மறுகரையில் வந்திருக்கிறது என்ற செய்தியைக் கேட்டதும் சிங்கப்பிரான், "நான் இதை எதிர்பார்த்ததுதான். அப்படி ஒரு சிக்கல் நிலை வந்திருக்கிறது. உடனே வா! ஆற்றங்கரைக்குப் போய்ப் பார்க்கலாம்" என்றார்.

இருவரும் வேறு திசையாகச் சென்று பல தோப்புகளைக் கடந்து மேற்கே சிறிது தூரம் தள்ளி தென்காவேரிக் (கொள்ளிடம்) கரையை அடைந்தார்கள்.

அந்த இருட்டு வேளையில் காவேரியின் நடுவிலும் எதிர்க்கரையிலும் பல தீவர்த்திகள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன.

"குலசேகரா! படைகள் நதியைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. நாம் அவசரமாக யோசித்தாக வேண்டும்" என்றார்.

"படை கண்ணனூருக்கும் போய்க் கொண்டு இருக்கலாம். அதற்குள் நாம் ஏன் அவசரப்பட வேண்டும்" என்றான் குலசேகரன்.

"இரண்டு விஷயங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று மதுரையிலிருந்து ஒரு பெரிய படை கண்ணனூருக்கு வருகிறது என்று கேள்விப்பட்டேன்."

"எதற்கு சுவாமி?"

"ஒரே ஒரு காரணம் தோன்றுகிறது. திருவண்ணா-மலையை அவர்கள் தாக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள்"

"ஏன் சுவாமி! ஒய்சளர்கள் மதுரை சுல்தானின் நண்பர்கள்தானே!"

"அது வெறும் மேற்பூச்சான நட்பு என்று இரு தரப்புக்களுக்கும் தெரியும். இப்போது நீ அவர்களது செய்தி சுமப்போர்களைக் கொன்றது பிரச்னையை அதிகமாக்கிவிட்டது".

"அப்படியா, சுவாமி!"

"அந்தக் கொலைகளைத் தூண்டியவர்கள் ஒய்சளர்கள்தான் என்பதை உன்னுடன் பிடிபட்டவர்கள் கூறிவிட்டார்கள். உடனே மதுரை சுல்தான் ஒய்சள மன்னருக்குக் காரணம் கேட்டு ஒரு ஓலை அனுப்பினார். ஒய்சளர் அதற்கு மறுமொழியே கூறவில்லை. இதைக் கண்டுபிடிப்பதற்காகத் திருவண்ணாமலை மீது படை எடுக்கத் திட்டமிட்டுள்ளார்கள்" என்றார் சிங்கப்பிரான்.

தொடர்ந்து அவர், "இந்தப் படை அனுப்பும் பிரச்னை மதுரையில் ஒரு ராஜரீகச் சிக்கலையும் எழுப்பி விட்டிருக்கிறது. மதுரை சுல்தான் ஜலாலுத்தீன் ஹசன்ஷா இந்தப் படையெடுப்பு இப்போது வேண்டாம் என்கிறார். ஆனால் அவரது சொந்தக்காரரும் தளபதியுமான அலாவுத்தீன் உதௌஜி உடனே படை எடுப்பு நடந்தாக வேண்டும் என்கிறார். இப்போது காவேரிக் கரைக்கு இந்தப் படை வந்திருப்பதை பார்த்தால், மதுரையில் அலாவுத்தீன் கை ஓங்கியிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. நாம் உடனே இந்த விஷயங்களை ஒய்சள மன்னருக்குத் தெரிவித்தாக வேண்டும். தாக்குதலுக்கு அவரைச் சித்தமாக இருக்கச் சொல்ல வேண்டும்."

"நான் போய்ச் சொல்கிறேன், சுவாமி!"

"இரு! இன்னொரு பிரச்னை இருக்கிறதே! மிகப் பெரிய பிரச்னை!" என்றார் சிங்கப்பிரான்.

"சொல்லுங்கள், சுவாமி."

"சுல்தானியத் தலைவர் உன்னைப் பார்த்துவிட்டார் என்கிறாயே!"

"ஆமாம்!"

"நாளைக் காலையில் உன்னைத் தேடிவந்து இந்த ஊரையே துவம்சம் செய்வார்கள் சுல்தானியர்கள்."

"அப்படியா, சுவாமி."

"ஆமாம்! நீ கிடைக்காவிட்டால் மக்களோடு சேர்ந்து இந்த ஊரையே எரித்துவிடுவார்கள்."

"அவ்வளவு கொடூரமான தண்டனையா?"

"ஆமாம்! எத்தனையோ கிராமங்களை அவர்கள் அப்படி எரித்திருக்கிறார்கள்."

"இப்போது நாம் என்ன செய்ய, சுவாமி?"

"நம் கிராமத்தை விட்டு எல்லாரும் இன்று இரவுக்குள் வெளியே போய்விட வேண்டும்."

"எல்லாருமா?"

"ஆமாம் நான் உட்பட எல்லாரும்தான்! எல்லாரும் இரகசியமாக ஊரைவிட்டுப் போய்விட வேண்டும். இல்லாவிடில் நாளைக் காலை நாம் யாவரும் பலிதான்" என்றார்.

குலசேகரன் யோசனையில் இருந்தான்.

"நேரமில்லை குலசேகரா! உடனே புறப்படு. ஊரிலுள்ள எல்லா வீடுகளுக்கும் செய்தி போக வேண்டும். பெரியவர், சின்னவர், பெண்கள், குழந்தைகள், கிழவர்கள் எல்லாரும் வெளியேற வேண்டும்" என்றார் சிங்கப்பிரான்.

27

அந்த இரவு வேளையில் எல்லாருடைய வீட்டுக் கதவுகளும் தட்டப்பட்டுச் செய்திகள் சொல்லப்பட்டன.

ஊர்வாசிகள் யாவரும் விக்கித்து நின்றார்கள். எனினும் வேறு வழியில்லை என்று புரிந்து கொண்டு உடன் பரபரக்கலானார்கள்.

எண்ணூற்றுக்கு அதிகமான கிராமவாசிகள் இரவு வேளையில் அழகிய மணவாள கிராமத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். வயோதிகர்கள் தட்டுத் தடுமாறி நடந்தார்கள். சிறுவர்கள் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டே நடந்தார்கள். பெண்கள் எல்லாரும் திகிலுடன் நடந்தார்கள். வழியில் ஏதாவது நடக்குமோ என்று எல்லாருக்கும் பயம் இருந்து கொண்டே இருந்தது.

சிங்கப்பிரான் அவர்களை அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார். கிராமத்தில் இருளான சோலைக் குள்ளே நடத்தி வடகிழக்குத் திசையாக அவர்களை அழைத்துச் சென்றார். போகிற வழியில் மணவாள ஓடை என்று ஒரு ஆழமான வடிகால் ஓடை இருந்தது. அதில் மார்பளவு ஆழத்தில் யாவரும் கடந்து செல்வதுதான் கஷ்டமாக இருந்தது.

ஓடையைக் கடந்த பிறகு சிங்கப்பிரானும் குலசேகரனும் "சீக்கிரம், சீக்கிரம்" என்று எல்லாரையும் முடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஈரம் உலரா உடையுடன் கிராமவாசிகள் விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பல காதங்களுக்குக் கிழக்கே சம்புவராயரின் சீமை இருந்தது. அதை அந்நாளில் சகலலோகச் சக்கரவர்த்தி ராஜ நாராயண சம்புவராயன் என்ற பெயருடைய அரசர் ஆண்டு வந்தார். மதுரை சுல்தானுக்குக் கப்பம் கட்டி வந்த அந்தக் குறுமன்னரது சீமைக்குச் சென்றால், ஆபத்து அதிகம் இல்லை என்று சிங்கப்பிரான் நினைத்தார். சம்புவராயரின் எல்லைக்குள் போனதும் கிராமவாசிகள் சிறுசிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து வெவ்வேறு கிராமங்களுக்குப் போய்விட வேண்டும் என்று அவர் உத்தரவு போட்டிருந்தார்.

விடிய ஒரு ஜாமம் இருக்கும்போது அந்தக் கிராமவாசிகள் யாவரும் வெவ்வேறு பாதைகளில் பிரிந்து போய்விட்டார்கள். ஹேமலேகா பிரியும்போது மட்டும் குலசேகரனுக்கு ஏனோ நெஞ்சை அடைத்தது.

யாவரும் போனபின் சிங்கப்பிரான் குலசேகரனைப் பார்த்து., "அப்பா குலசேகரா நாமும் பிரிய வேண்டியது தான்!" என்று கூறினார்.

ஆச்சரியப்பட்ட குலசேகரன், "சுவாமி, தாங்கள் இந்தச் சம்புவராயர் எல்லைக்குள் இருந்தால் தங்களை எதிரிகள் அடையாளம் கண்டுகொள்ள வாய்ப்பு உண்டு. என்னோடு தாங்கள் திருவண்ணாமலைக்கு வருவதுதான் உசிதம்" என்று கூறினான்.

அதற்கு சிங்கப்பிரான் நகைத்து, "அப்பா, குலசேகரா! என் உடம்பும் உயிரும் இந்தக் காவேரி நதித் தீரத்தில்தான் உலாவ வேண்டும். திருவரங்கக் கரையைத் தொட்டுக் கொண்டு ஓடிவரும் காவேரி நீரை நான் அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் என் மனம் நிம்மதி பெறும். தவிர இங்கே இருந்து கண்ணனூரில் (சமயபுரம்) நடப்பதை நான் வேவு பார்க்க வேண்டாமா? மேலும் சிதறிவிட்ட எங்கள் கிராம மக்களை நான் பின்னால் ஒன்று சேர்க்க வேண்டாமா? இப்படிப் பல காரணங்கள் இருக்கும் போது நான் இங்கே,

இருப்பதுதான் நல்லது. நீ என்னைவிட்டுப் பிரிவதற்குத் தயங்காதே! நாட்டின் விடுதலைதான் நமக்கு முக்கியம். ஹொய்சள மன்னரைக் கண்டு மதுரையிலிருந்து பெரும் படை கண்ணனூருக்கு வந்திருக்கிறது என்றும் திருவண்ணாமலை மீது இந்தப் படை ஏவப்படலாம் என்று தெரிவி. சீக்கிரம் நீ போக வேண்டும். வழியில் ஜாக்கிரதையாகப் போ!" என்று கூறினார்.

தயக்கத்துடன் குலசேகரன் சிறிது நேரம் நின்றான். பிறகு சிங்கப்பிரானைப் பார்த்து, "சுவாமி! என்னால் இந்தக் கிராமத்துக்கே துக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்த துரதிருஷ்டம் பிடித்தவனை சுல்தானியர் பார்த்திரா விட்டால் இந்த ஊருக்கு இந்தக் கேடு வந்திருக்காது. இப்படி ஒரு அநியாயமான கஷ்டத்தில் ஊர் ஜனங்களை மாட்டிவிட்டேனே என்று வருந்துகிறேன்" என்றான்.

அதற்குச் சிங்கப்பிரானானவர், "அப்பா! வருத்தம் வேண்டாம். நம் துக்கம்தான் நாட்டின் துக்கம். இதை எண்ணிப் பிரயோசனமில்லை. அனாவசியமாய் நீ வருந்த வேண்டாம். செய்ய வேண்டிய காரியத்தை விரைந்து செய்!" என்றார்.

குலசேகரனும் உடனே புறப்பட்டு வைராகி போல் வேடம் தரித்துப் போக, காலை புலபுலவென விடிந்தது.

மேலும் நடந்து சென்று போக அங்கே ஒரு கிராமத்தை நெருங்கும் வேளையில், வீதியில் பல பெண்கள் நீர்க்குடத்துடன் நடந்து போவதைக் கண்டு விரிந்த கண்களுடன் அவர்களையே சிறிது நேரம் பார்த்திருந்தான் குலசேகரன். இளம் காலையும், இளம் பெண்களும், அவர்களது கலகலப்பும் மனதில் ஏதோ இனமில்லாத உணர்வினைத் தூண்டிவிட, மெய்மறந்து அந்தக் காட்சியையே சிறிது பார்த்திருந்து விட்டுப் பின்னர் தாகவிடாய் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக அருகில் உள்ள குளத்தினை நாடிச் சென்றான்.

குளத்தில் நிறையப் படிகள் இருப்பதையும் குளத்து நீரில் பெண்கள் கால் வைக்காமல் குனிந்து நீர் எடுப்பதையும் பார்த்த அவன் படிக்கட்டில் நின்ற ஒரு யௌவனப் பெண்ணிடம், "பெண்ணே, இந்தக் குளத்தில் இறங்கி நீர் அருந்தலாமோ?" என்று கேட்டான். திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய அந்தப் பெண் ஒரு அழகான இளைஞன் தனதருகில் நிற்பதைக் கண்டு கண நேரத்தில் செயலிழந்து கையிலுள்ள குடத்தை நழுவ விட, அதுவும் படிகட்டுகளில் 'டம்டம் டடம்டம் டடம்டம் டடம்டம்' என்று சத்தங்களை எழுப்பியவாறு நீள உருண்டு போய் விழுந்தது.

குலசேகரன் அது கண்டு திகைத்து நிற்க, பெண்ணும் வெட்கத்தில் சிவந்து, குடத்தின் பின்னே படிகளில் துள்ளிய விரால் போல் குதித்து இறங்க, அந்நேரத்தில் பாகை கட்டிய ஒரு நடுத்தர வயது மனிதர் குளச் சுவரிலிருந்து குதித்து, "தம்பி!" என்று சொல்லிச் சிரித்தவாறு அவனை நோக்கி வந்தார்.

"தம்பி! கவி காளிதாசனை அறிவாயோ! அவன் எப்படிப்பட்ட மகா கவிஞன் என்பதை இதோ ஒரு நொடியில் கண்டு கொண்டேன்" என்ன, குலசேகரன், "அதெப்படி காண்!" என்று திருப்பிக் கேட்டான்.

"கேளாய் பிள்ளாய்! அந்த நாளில் போஜ ராஜன் குளிப்பதற்காக குளத்துப் படியில் இறங்கினான். அவனது அந்தப்புரச் சேடியானவள் படியில் அவனைப் பார்த்ததும் வெட்கிப் போய்த் தனது குடத்தைக் கீழே நழுவவிட்டாள். இதே 'டடம்டம் டடம்டம்' சத்தத்துடன் அது துள்ளி ஓடியது. இந்த சப்தத்தை மனத்தில் நினைவு வைத்துக் கொண்டு காளிதாசனிடம் போய் அரசன் அந்த டடம்டம் ஒலியை மட்டும் கூற உடனே காளிதாசன்,

ராஜாபிஷேகே மத விஹ்வலாயா:

ஹஸ்தாத் ச்யுதோ ஹேமகடோ யுவத்யா:

ஸோபாந மார்கேஷு கரோதி சப்தம்

டடம்டம் டடம்டம் டடம் டடம் டம்!

(அரசரை நீராட்டுவதற்காக எடுத்துவந்த குடத்தை ஒரு சேடியானவள் எதிரே அரசரைக் கண்டதும், வெட்கத்தால் நழுவவிட்டாள். அந்தக் குடம் உருண்டு டடம்டம் டடம்டம் என்று சப்தத்தை எழுப்பியவாறு ஓடுகிறது) என்று கூறினான். இங்கே நான் பார்த்த காட்சி போதாதோ அவன் புலமைக்கு உதாரணம்?" என்றார்.

அதைக் கேட்டு மெய்மறந்த குலசேகரன், "ஆகா அருமை! அருமை! அருமையான கவிதை!" என்று பரவசத்துடன் கூறினான்.

அவன் ரசனையைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்த அந்தப் பாகை மனிதர், "தம்பி! இந்தக் குளத்தையே ஒரு பெண்ணுக்கு உபமானமாகக் கூறியிருக்கிறார் காளிதாசர். அணைத்துக் கொள்ளும் பெண்ணின் கைகளைப் போன்றவை இந்தக் குளத்தில் அலையாக எழும் வளையங்கள்! பெண்ணின் முகந்தான் குளத்தில் தாமரை! மூழ்கிக் களிக்க வேண்டிய நீர்தான் பெண்ணின் லாவண்யம்! அந்த நீர் நிலையில் இறங்குவதற்கான படிக்கட்டுகள்தான் அவளது அரைக் (இடுப்பு) கட்டுகள். குளத்தில் மிதக்கும் அழகிய சக்கிரவாகப் பட்சிகள்தான் பெண்ணின் இரு மார்பகங்கள்" என்று கூறினார்.

குலசேகரன் அவர் கூறுவதைக் கேட்டுக் கிரங்கி நின்று "ஐயா! தாங்கள் யார்? இவ்வளவு புலமையை எங்கு பெற்றீர்கள்?" என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

"தம்பி நான் ஒரு சாதாரன கவி! கேள்வி ஞானத்திலேயே இவை எல்லாம் சொல்கிறேன். இந்தப் பிராந்தியத்தில் முன்பு ஹேமலேகா என்ற பெண் கவிஞர் இருந்தாள். அவளிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்ட அற்ப விஷயங்கள் இவை! தம்பி! அவளிடம் மட்டும் நீ கல்வி கற்க வேண்டும். பிறகு சண்டை, பூசல், நாடு, தெய்வம் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிடுவாய். காவியத்திலேயே இறங்கிவிடுவாய்!" என்று கூறினார்.

பிறகு அந்தப் பாகை கவிஞரிடமே குலசேகரன் மேலும் ஒரு நாழிகை பேசி, பல அருமையான கவிதைகளைப் பற்றி உரையாடிவிட்டு அவரிடமிருந்து விடைபெற்றான்.

மேலே செல்லுங்கால் அவன் மனத்தில் திடீரென்று ஹேமலேகாவின் நினைவு தோன்றியது.

'எப்படிப்பட்ட அரிய கவி அவள்! எவ்வளவு புலமை வாய்ந்தவள். அவளிடம் வாழ்நாள் முழுதும் பாடம் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம். அதை விட்டு இப்படிச் சண்டை, பூசல் என்று திரிகிறோமே' என்று நினைக்க, அவன் மனத்தில் கல்வி பயிலவில்லையே என்ற ஆற்றாமை உடனே பொங்கி எழுந்தது.

'நேற்று இரவு அவளைப் பிரிந்தபோது கூடச் சரியாக நாம் விடைபெறவில்லையே!' என்ற ஆதங்கம் அவனை மொய்த்து எடுக்க, சடக்கென நின்றான் குலசேகரன்.

வெகுநேரம் அப்படியே குழம்பி நின்று பிறகு, சடக்கென ஒரு முடிவு எடுத்துத் திரும்பி வந்த வழியே ஹேமலேகாவைத் தேடி நடக்கலானான்.

ஹேமலேகாவின் மீதுள்ள அதிகமான பரிவும் அவளது கவிச் சொற்களைக் கேட்பதில் பிரியமும் வைத்த அவன் எடுத்த முடிவின் மூலம் ஒரு அவசரக் காரியம் பாழ்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அதே நேரத்தில் அழகிய மணவாளம் கிராமத்தை சுல்தானியப் படைகள் வளைத்துக் கொண்டன. அதன் தளபதிகள் கிராமத்தில் குலசேகரனைத் தேடச் சென்றபோது கிராமமே வெறுமையாகி இருப்பது தெரியவந்தது. உடனே அவர்கள் அந்த ஊரை எரிப்பதற்கு உத்தரவு கொடுத்தார்கள்.

அடுத்த இரு நாழிகையில் ஊர் திபுதிபுவென்று எரியத் தொடங்கியது.

28

அழகிய மணவாள கிராமம் எரிந்த அன்றைய தினத்து இரவில் மதுரையில் ஒரு முக்கிய சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

மதுரை சுல்தானான ஜலாலுத்தீன் ஹசன்ஷா மீது ஏற்கெனவே ஆத்திரம் கொண்டிருந்தவர் சேனாதிபதி அலாவுத்தீன் உதௌஜி! ஒய்சளரை அழிக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறியதை ஜலாலுத்தீன் ஏற்கவில்லை.

எனவே அலாவுத்தீன் வெகுண்டு ஜலாலுத்தீனைக் கொன்றுவிட்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார் புதிய சுல்தானுக்கு உடனே எல்லா அதிகாரிகளும் தலை பணிந்தார்கள்.

ஆட்சிக்கு வந்த இரண்டாம் நாள் காலையில் அலாவுத்தீன் தாம் திருவண்ணாமலை மீது படை எடுக்கப் போவதாக அறிவித்து, தம்முடன் ஒரு படையையும் தளபதிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு கண்ணனூர் நோக்கிப் பிரயாணம் செய்யலானார்.

மூன்று இரவு பகல்களாக விரைவாகக் குதிரையில் பறந்த அவர் கடைசியில் கண்ணனூரை நான்காம் நாள் காலையில் சென்று அடைந்தார்.

இந்தக் கண்ணனூர் கோட்டை ஒய்சளர்களால் கட்டப்பட்டது. கோட்டைக்குள் ஒய்சளேசுவரர் கோயிலையும்* அவர்கள் கட்டி இருந்தார்கள். துருக்கியர்கள் தமிழ்நாடுகளைக் கைப்பற்றியதும் சில மாதங்கள்வரை திருவரங்கத்தில் ஒரு படையைவிட்டு வைத்திருந்தார்கள்.

* சமயபுரத்தில் (கண்ணனூர்) உள்ள இந்தக் கோயில் பொய்ச்சலேசுவரர் கோவில் என்று இப்போது அழைக்கப் படுகிறது.

பிறகு சிங்கப்பிரான் துருக்கிய தளபதியிடம் போய் திருவரங்கத்தைவிடக் கண்ணனூர் சிறந்தது என்று நிரூபிக்க, தளபதி தமது படைகளை அந்த ஊருக்குக் கொண்டு போய்விட்டார். இந்தக் கோட்டைதான் இப்போது சுல்தானிய ராஜ்யத்திற்கு வட எல்லைக்குக் கோட்டையாக விளங்கியது.

இந்தக் கோட்டையை அடைந்த சுல்தான் அலாவுத்தீன் உதௌஜி ஏற்கெனவே அங்கே அவர் வருகைக்கு முன்பாகவே வந்திருந்த பெரும் படையையும் சேர்த்துக் கொண்டு திருவண்ணாமலை நோக்கி மிக ரகசியமாகப் பிரயாணப்படலானார்.

இரவு, பகல் என்று இடையறாது நடந்து மூன்று நாட்களில் திருவண்ணாமலை எல்லையை அடைந்தார்கள்.

படைகள் மூன்றுகாத தூரத்தில் இருக்கும் போதுதான் திருவண்ணாமலை அரசருக்கு வழிப் போக்கர்கள் மூலம்தான் செய்தி கிடைத்தது.

உடன் அந்த ஒய்சள நகரமே அல்லோலகல்லோலப் பட்டது. அரசர் உடனே எல்லா ஏற்பாடுகளுக்கும் உத்தரவிட்டார். கோட்டைக் கதவுகள் ஒவ்வொன்றாகச் சாத்தப்பட்டன.

அப்போது தான் ராணி கிருஷ்ணாயி திருக்கோவிலூர் கோயிலுக்குப் போயிருக்கிறாள், இன்னும் திரும்பவில்லை என்ற விஷயம் தெரிய வந்தது.

எல்லாரும் அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள்.

திருவண்ணாமலை அல்லோலப்படும் அதே வேளையில் குலசேகரன் பல ஊர்களில் தேடிவிட்டுக் கடைசியாக ஹேமலேகா இருக்கும் ஊரை அடைந்திருந்தான்.

கிளியார் சோலை என்ற பெயர் பெற்ற அந்தக் கிராமத்தின் சத்திரத்தில் ஹேமலேகாவுக்கும் அவள் கணவருக்கும் இடம் கிடைத்திருந்தது.

இரவு வேளைகளில் ஹேமலேகா சத்திரத்தில் கதவுகளை எல்லாம் சாத்திக்கொண்டு உள்ளே கூடியிருந்த சிறு கூட்டத்திற்கு தத்துவத்தையும் காவியத்தையும் உபதேசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளை உடனே நேரில் பார்க்க விரும்பாத குலசேகரன், சத்திரத்துத் தொழுவத்தின் அருகில் வந்து நின்று, உள்ளிருந்து கதவு இடுக்கு வழியே தெளிவோடும் தெளிவு இல்லாமலும் வரும் ஹேமலேகாவின் வார்த்தை களைச் செவிமடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

இரு நாட்கள்வரை அவன் இப்படிச் செய்து கொண்டிருக்க, மூன்றாம் நாள் இரவில் ஹேமலேகா, 'புவியும் இரு விசும்பும்' என்ற நம்மாழ்வார் பாடலுக்கு விளக்கம் கூறுவது கேட்டு மெய்மறந்துபோன அவன், "ஆகா!" என்று வாய் திறந்து உரக்கக் கூவிவிட்டான்.

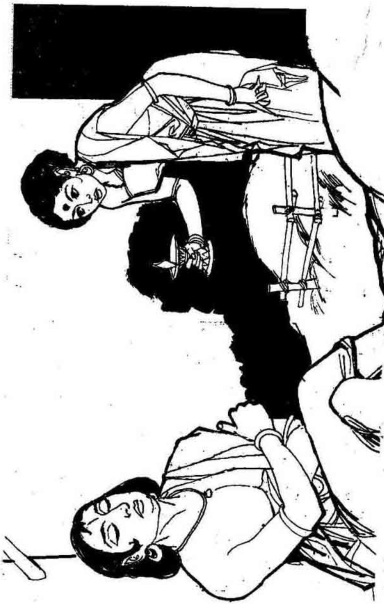
சிறிது நேரத்தில் புழைக்கடைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு ஹேமலேகா ஒரு கைவிளக்குடன் தொழுவத்திற்குள் வந்தாள்.

அங்கே கழுநீர்த் *தடாவின் மேல் ஏகாந்தமாக மெய்மறந்து அமர்ந்திருக்கும் குலசேகரனைக் கண்டு அதிசயப்பட்டவளாய், "சுவாமி!" என்று அழைத்தாள்.

அவனும் தடுமாறி எழுந்து கொண்டு, முகத்தில் புன்னகையும், கள்ளத்தனமும் பொங்க "ஹேமலேகா!" என்று கூறினான்.

"தாங்களா இங்கே இருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள் ஹேமலேகா.

* தடா – தவலை

"ஆமாம் ஹேமு! உன் சொல் அமுதத்தில் திளைக்க வந்தேன். இச்சுவைதான் எனக்குப் பெரிதாகத் தோன்றுகிறது. வேறு எச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" என்றான் குலசேகரன் உணர்ச்சி பொங்க.

ஹேமலேகா பூம்பாளை உதிர்வதுபோல் மெள்ளச் சிரித்தாள்.

"சுவாமி! தாங்களா இப்படிச் சொல்வது? கள்ளைப் போல் மயக்கத்தைத் தருவது காவியம். பக்தி ரசம் ததும்பும் பிரபந்தமும் அதுபோன்று அதே மயக்கத்தைத் தருகிறது. தாங்களும் இதில் கட்டுண்டீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம், ஹேமு! இப்போது ஒரு பாசுரம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாயே! அதை மீண்டும் ஒரு முறை சொல்லு" என்றான் குலசேகரன்.

ஹேமலேகா கைவிளக்கைத் தூண் பிடிப்பில் வைத்துவிட்டுப் பாடலானாள்.

*புவியும் இரு விசும்பும் நின் அகத்த நீ என்
செவியின் வழி புகுந்து என் உள்ளாய் அவிவு இன்றி
நான் பெரியன், நீ பெரியை என்பதனை யாரறிவார்?
ஊன் பருகு நேமியாய்! உள்ளு!

பாடலை முடித்ததும் ஹேமலேகா, "பக்தன் பகவானை நோக்கிப் பாடுகிறான். பெருமிதத்தில் பாடுகிறான். 'ஐயனே! இந்தப் பூஉலகமும் இரு விசும்புகளும் உன்னுள் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட நீ என் செவி வழியாகப் புகுந்து என்னுள் இருக்கின்றாய்.

* விசும்பு - ஆகாயம், அவிவு இன்றி - இடைவிடாமல் நேமி - சக்கரம்.

இப்போது நான்தான் உன்னைவிடப் பெரியவன்! நீ பெரியவன் என்பதை யார் அறிவார்!' என்கிறார் ஆழ்வார். இது நம்மாழ்வார் அருளிய அருமையான பாசுரம்" என்று கூறினாள்.

கண்ணீர் ததும்ப அந்தப் பாசுரத்தின் ரசத்தை அனுபவித்த குலசேகரன் சிறிது நேரம் மெய்மறந்து இருந்துவிட்டு மெள்ளப் பேசினான்.

"ஹேமூ! இதை எல்லாம் கேட்கும்போதுதான் எனக்கு இங்கிருந்து போகும் விருப்பம் ஏற்படவே இல்லை" என்று சொன்னான்.

"சுவாமி!" என்றாள் அவள் கரகரத்த குரலில், "தங்களுக்கு இந்த ருசி இப்போதே வரக்கூடாதே!" என்றாள்.

"இந்த ருசியே நீ ஏற்படுத்தியதுதானே ஹேமூ! என்றான் அவன்.

"தங்களைப் போன்ற வீரர்களுக்கு இந்த ருசி அவசியம் வரக்கூடாது" என்றாள் ஹேமலேகா.

"இல்லை ஹேமூ! நான் முறையான வீரனல்ல. கல்விப் பயிலப் போய்ப் பின்னர் போர் பயிற்சிக்குப் புகுந்தேன். இப்போது கல்வியே மீண்டும் என்னை அழைக்கிறது."

"தாங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் சுவாமி?"

"ஆமாம் ஹேமூ, எனக்கு வேறு எதிலும் நாட்டம் இல்லை. சண்டையாவது பூசலாவது என்று தோன்றுகிறது. சென்ற பல நாட்களாக மனதில் குமைந்து கொண்டு இருந்தேன்.. என் மனத்தில் வேட்கை தாங்க முடியாமல் இங்கே வந்துவிட்டேன்."

"இங்கே எத்தனை நாட்களாக இருக்கிறீர்கள்?"

"இரண்டு நாட்களாக!"

"எனக்குத் தெரியாமலா இருந்து வருகிறீர்கள்?"

"ஆமாம்."

"சுவாமி!" என்றாள் அவள். "இது தங்களுக்கு உசிதம் அல்லவே! நாடு கொந்தளிக்கும்போது காவியத்திலோ தத்துவத்திலோ தாங்கள் ருசி வைக்கலாமா? காவியங் களுக்கு எல்லாம் நாயகன், தத்துவத்திற்கெல்லாம் அதிபதி ஆகிய நம் அரங்கநாதனைக் காப்பாற்றிவிட்டு அல்லவா காவியத்திலும் தத்துவத்திலும் நாம் ஈடுபட வேண்டும். இப்போது தங்களது தலையாய கடமை அதுதான் சுவாமி!" என்று கூறினாள்.

அவள் சொல்வதைக் கேட்டு குலசேகரன் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தான்.

அதைக் கண்ட ஹேமலேகா அவன் அருகில் போய் "சுவாமி, தங்கள் மனதை அறிவேன்" என்றாள்.

"என்ன அறிவாய்?" என்றான் குலசேகரன்.

"தங்களின் காவிய ஆசைக்குப் பின்னால் என் மீதுள்ள பிரேமைதான் இருக்கிறது. உண்மைதானே?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம் ஹேமூ! நீ சொல்லிய பிறகுதான் அதை உணர்கிறேன். என் மனத்தில் இருப்பதை நீ சொல்லிய பிறகுதான் எனக்கே தெரிகிறதே!" என்றான்.

"சுவாமி!" என்று தொடங்கினாள் ஹேமலேகா. "நம் பிரேமை என்றைக்கும் நிலைத்து நிற்கும். இப்போது இந்தப் பிரேமையைவிட நமது நாடுதான் முக்கியம். நாடு இருந்தால்தான் பிரேமைகளும், காவியங்களும் கைகூடும். சுவாமி! தங்களைப் போன்ற வீரருக்குச் சில சமயங்களில் இப்படி மன மயக்கம் உண்டாவது இயல்பு.

போர்க்களத்திலே அர்ஜுனனுக்கு சந்தேகங்கள் வரவில்லையா? வில்லை எடுத்துச் சண்டை இடுவதற்கு மாறாக, தத்துவ விசாரத்தில் ஈடுபடவில்லையா? அது போன்று பதினைந்து ஆண்டுகளாக வறண்ட வாழ்க்கையையே அனுபவித்து வந்த தங்களுக்கு போர் மீதும், பூசல் மீதும் வெறுப்பு ஏற்பட்டு, பிரேமையிலும் காவியத்திலும் மனம் சென்றது என்றால் ஆச்சரியம் அல்ல! மனத்தின் இனிய உணர்வுகளை ஒருவர் எத்தனை நாள் புறக்கணிக்க முடியும்."

"எனினும் ஒரு விண்ணப்பம் சுவாமி! தங்களது திண்தோள் மீது ஒரு பொறுப்பு விழுந்திருக்கிறது. பஞ்சகொண்டான் சுவாமி தங்கள் மீது சுமத்தியுள்ள அந்தப் பொறுப்பு எவ்வளவு பெரிய பொறுப்பு! நாட்டில் மன்னாதி மன்னர்களும், இன்னும் எத்தனையோ மாவீரர் களும் காத்திருக்க, அரங்கனையும், திருவரங்கத்தையும் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பைத் தங்கள் மீதுதான் அவர் சுமத்தி இருக்கிறார் இது தங்களுக்குக் கிடைத்தற்கரிய பேறு அல்லவா! அதைச் செய்வதில் தான் தங்கள் மனம் இப்போது ஓட வேண்டும்! அதுதான் உங்கள் கடமை! உங்கள் தர்மம்! மற்ற மாயைகளை விலக்கிக் கொள்ளுங்கள்!" என்று கூறினாள்.

அவள் சொன்னவைகளை மெள்ள மெள்ள வெகு நாழிகை அசைபோட்டான் குலசேகரன்.

மெதுவாக அவன் மனத்தில் ஒரு தெளிவு பிறக்க ஆரம்பித்து, பிறகு ஒரு மல்லன் தன்னை உதறிக் கொண்டு எழுந்திருப்பது போல் உதறிவிட்டுக் கொண்டு.

ஹேமலேகா பலமுறை வற்புறுத்தியும், உணவு சிறிதுகூட அருந்தாமல் அந்த இரவு வேளையிலேயே திருவண்ணாமலையை நோக்கிப் புறப்படலானாள்.

29

திருவண்ணாமலைக் கோட்டையின் முன் கடல் போன்ற பெரிய சுல்தானியப் படை நின்று கொண்டிருந்தது.

எங்கும் "தீன் தீன்" என்ற கோஷங்கள் வானை அளாவிக் கொண்டிருந்தன.

சுல்தானிய வீரர்கள் யாவரும் ஒரு ஆவேசத்துடன் அந்த நகரின் கோட்டைக் கொத்தளங்களை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோட்டை மீது யாராவது ஒய்சள வீரன் தப்பித் தவறி தென்பட்டாலும் விருட்டென்று பல அம்புகள் அவன் மீது பாய ஆரம்பித்தன.

எங்கும் ஒரே கூச்சலும், குழப்பமும் நிரம்பி வழிந்தது.

கோட்டைக்கு வெளியே இப்படி ஒரு கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டிருந்தபோது, உள்ளே நிறையக் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன.

வீதிகளில் ஒரே இரைச்சல்களும், சந்தடிகளும் மிகுந்துவிட்டன. குதிரைகளும், ரதங்களும், வண்டி களும், பல்லக்குகளும் அங்குமிங்கும் விரைந்து கொண்டிருந்தன. ஒய்சள வீரர்கள் நகர மாந்தரை "வீட்டுக்குள் போங்கள்! வீட்டுக்குள் போங்கள்!" என்று எச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தண்ட நாயகர்கள் அங்கங்கே நின்று வீரர்களுக்கு உத்தரவுகள் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். வீடுகளில் ஓலை வேய்ந்த கூரைகள் யாவும் பிரிக்கப்பட்டன. எளிதில் தீப்பிடிக்கக் கூடிய பொருள்களை எல்லாம் வீரர்கள் அப்புறப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மற்றொரு பகுதியில் தானியக் களஞ்சியங்கள் யாவும் பரிசோதிக்கப்பட்டன. அவைகளுக்குத் தக்கப் பாதுகாப்புகளும் வழங்கப்பட்டன. "தானியங்களையும், தண்ணீரையும் வீணாக்காதீர்கள்!" என்ற முரசுகள் அறையப்பட்டன.

ஒய்சள அரசர் வீரவல்லாளர் கடுகடுத்துக் காணப்பட்டார். அவர் முன்னால் தண்டநாயகர்களும், பிரதானிகளும், நாயகர்களும் நடுநடுங்கி நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

எண்பது வயதை எட்டிக் கொண்டிருந்த வீரவல்லாளர் சீற்றத்தோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

"சுல்தானியப் படை மூன்று காத தொலைவில் வரும்வரை நமக்குச் செய்தி கிடைக்கவில்லை. நமது ஒற்றர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்? அங்கங்கே நிறுத்தியுள்ள நம் அறிவிப்பாளர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சிங்கப்பிரானும் கூட நமக்குச் செய்தி அனுப்பவில்லையே? அநியாயம்! அநியாயம்!" என்று சீறினார்.

அவர் சீற்றம் அடைந்ததற்குப் பல முக்கிய காரணங்கள் இருந்தன.

திடுதிப் என்று எதிரிகள் சூழ்ந்துவிட்டதால் வடக்கே இருந்த படைகளைக் கோட்டைக்குள் கொண்டு வர முடியாமல் போயிற்று.

சுற்றுவட்டார கிராமங்களிலிருந்தும் நகர்களில் இருந்தும் ஏராளமான தானியங்களையும், இதர உணவுப் பண்டங்களையும், கோட்டைக்குள் கொண்டு வர முடியாமல் போயிற்று. இப்போது கோட்டைக்குள் போதிய உணவுப் பொருள்கள் இல்லை.

கடைசிக் காரணம் – அவரது மனதுக்கு மிகவும் பிடித்தமான ராணி கிருஷ்ணாயி திருக்கோவலூரில்

கோவில் கொண்டிருக்கும் பெருமாளைச் சேவித்து வரச் சென்றிருந்தாள். போகும் போது அரச குமாரன் குலசேகரனையும் அழைத்துப் போயிருந்தாள். மேற்குக் கோட்டை வாசல் மூடும் வரை அவள் திரும்பி வந்து சேரவில்லை. இப்போது துருக்கியப் படைகள் கோட்டையை சூழ்ந்துவிட்டதால் கோட்டைக் கதவுகள் யாவும் மூடப்பட்டுவிட்டன. ராணி இப்போது வெளியில் அகப்பட்டுக் கொண்டு விட்டாள். அவளுக்கு என்ன கதி நேருமோ?

சிந்தனையிலேயே மூழ்கியிருந்த வல்லாளர் பிறகு கனைத்துக் கொண்டு எழுந்து, "எங்கே? எனது உடற் காப்புப் படைக்காரரைக் கொண்டு வாருங்கள்" என்றார்.

உடன் சேவகர்கள் விரைந்தார்கள்.

அந்நாளைய அரசர்களுக்கு எந்த வேளையிலும் ஆபத்து இருந்ததால் அவர்களைச் சுற்றி வலுவான, எதற்கும் அஞ்சாத படைவீரர்கள் இருந்து கொண்டிருப் பார்கள். இந்த வீரர்கள் பெரும்பாலும் மலை ஜாதியின ராகவே இருப்பார்கள். அவர்கள்தான் எதற்கும் துணிந்து காரியத்தில் இறங்கி விடுவார்கள். உயிரை விட்டுவிடத் தயங்கமாட்டார்கள். பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமான தோற்றத்துடன் இருப்பார்கள். இத்தகைய மெய்காக்கும் படையினரைத்தான் வல்லாளர் அப்போது அழைத் திருந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் மந்திராலோசனை மண்டபத்தின் முற்றத்தில் வேல் வாள் வில்களுடன் அந்தப் படை வீரர்கள் வந்து நின்றார்கள்.

"அவர்களில் முதல் இருபது பேர்களை உள்ளே அழைத்து வா!" என்றார் அரசர்.

இருபது பேர்கள் உள்ளே கொண்டு வரப்பட்டனர்.

அரசர் சேவகர்களை அனுப்பி பெரிய தட்டில் வெற்றிலை பாக்குகளைக் கொண்டுவரச் சொன்னார்.

அது வந்ததும், தட்டை ஒருவர் ஏந்தி வர, தாமே எழுந்து நின்ற அரசர் ஒவ்வொரு வீரனுக்கும் தம் கையால் வெற்றிலை பாக்குகளை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

அரசரே வெற்றிலை பாக்குகளைக் கொடுப்பது ஒரு மகத்தான கௌரவம்! அப்படி வாங்குபவர்கள் ஒரு ஆபத்து நிறைந்த காரியத்தில் அனுப்பப்படுவார்கள். அவர்கள், ஒன்று, காரியத்தை முடிக்க வேண்டும்; அல்லது அந்த முயற்சியில் உயிர் இழக்கச் சித்தமாக இருக்க வேண்டும். இதுதான் இந்த வெற்றிலை கொடுப்பதன் உள் குறிக்கோள்!

"வீரர்களே! நமது ராணி கிருஷ்ணாயி கோட்டைக்கு வெளியே அகப்பட்டிருக்கிறாள். திருக்கோவலூரில் இருந்து திரும்பி வரும்போது எதிர்பாராமல் எதிரிகளிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டாலும் கொள்வாள். அவளுக்குக் கோட்டை முற்றுகையிடப்பட்ட விஷயம் தெரியாது. எனவே நீங்கள் நம் கோட்டையிலிருந்து வெளியேறி எதிரி அணியை எங்கேயாவது உடைத்துக் கொண்டு சென்று ராணியைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்றார் வல்லாளர்.

"ஐய அனுமான்!" என்று கூறி மூன்று முறை வணங்கி எழுந்தார்கள் அந்த மலைஜாதி வீரர்கள்.

பிறகு வெளியே புறப்பட்டார்கள்.

இந்தக் கதை நிகழ்ந்த நாட்களில் கோட்டைகள் தான் மன்னர்களுக்கும் மக்களுக்கும் பெரும் பாதுகாப்பாக இருந்து வந்தன.

பீரங்கிகளும், துப்பாக்கிகளும் உபயோகத்திற்கு வராத காலம் அது! வில், வாள், அம்பு முதலியவைகளும், கற்களையோ அம்புகளையோ துரிதமாகத் தூக்கி எறியக் கூடிய சில யந்திர வகைகளுந்தான் அக்காலத்தில் தளவாடங்கள். ஆகவே, கோட்டைகள் பெரும் பாதுகாப்பு அரண்களாகவே விளங்கின.

இந்தக் கோட்டைகளைக் கற்களால் கட்டி, சுற்றிலும் பெரிய அகழியை வெட்டி, இவற்றில் முதலைகளை விட்டு வைத்திருப்பார்கள். சில கோட்டைகளில் முதல் அரணை அடுத்து உள்ளே பாதுகாப்புக்கு மற்றொரு அரணையும் கட்டி இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட அரண்களைத் தகர்த்துக் கொண்டு எதிரி உள்ளே போவது மிகவும் கஷ்டமான காரியம்.

அந்நாளில் கோட்டைகளை முறியடிப்பதற்கு ஒரே வழி முற்றுகை இடுவதுதான்.

நீண்ட நாட்கள் முற்றுகை இடுவதன் மூலம் கோட்டைக்குள் உள்ள உணவு தானியங்களைக் குறையும்படிச் செய்துவிடுவார்கள்.

பட்டினி கிடக்க வேண்டிய நிலையில் கோட்டையில் உள்ளோர் வேறு வழியின்றிச் சரண் அடைந்துவிடுவார்கள்.

இந்த முறையைத் தவிர கோட்டையை உடைத்தோ, அதன் மேல் ஏறிப் புகுந்தோ அரசர்களைத் தங்கள் வழிக் கொணர்வாரும் உண்டு.

திருவண்ணாமலைக் கோட்டை மிகப் பலம் பொருந்திய ஒரு கோட்டை.

நீண்டநாள் முற்றுகையைத் தாங்குவதற்கான எல்லாப் பாதுகாப்புகளும் அந்தக் கோட்டைக்குள் இருந்தன.

எனினும் ஒய்சள மன்னர் ஒருவிதத்தில் ஏமாந்து விட்டார்.

மதுரை சுல்தானியப் படையினர் இவ்வளவு விரைவாக தங்களைத் தாக்குவார்கள் என்று அவருக்குத் தெரியாது. அதை எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. தானே படை எடுக்க நினைத்தது போக தன் மீதே படையெடுப்பு வந்து விட்டதே என்பதை நினைத்த அரசர் வெகுவாக மனம் புழுங்கினார்.

இதில் அவர் மற்றொரு தவறையும் செய்துவிட்டார். நெல் அறுவை மறுமாதத்தில் நடக்க வேண்டி இருப்பதால் கோட்டைக்குள் போதிய தானியங்களை சேமித்து வைக்காமல் இருந்துவிட்டார். சுற்றுப்புற கிராமங்களிலிருந்து தானியங்களை வாங்கி உள்ளே கொணர்ந்திருக்க முடியும் என்றாலும், அதற்கு வேண்டிய அவகாசம் இல்லாமல் போய்விட்டது. இது ஒன்றுதான் பெருங்குறையாகப் போய்விட்டது.

சுல்தானியப் படை வீரர்கள் கோட்டையின் வெளிப்புறத்தில் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். கோட்டையின் நீளம் அளவிறந்து இருந்ததால் முழு நீள அளவிற்கு அவர்களால் கோட்டையைச் சூழ்ந்து நிற்க முடியவில்லை.

ஆகவே நான்கு பிரதான வாயில்களுக்கு முற்புறமாகவும், வேறு முக்கிய திசைகளிலும் வீரர்களை நிறுத்தி வைத்தார்கள். அவ்வப்போது ஐந்தைந்து வீரர்களை ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்கு அனுப்பிக் கொண்டே இருந்தார்கள். இதன் மூலம் கோட்டைக்கும் வெளி உலகத்திற்கும் எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லாமல் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

முற்றுகை ஆரம்பித்துவிட்டது.

முற்றுகை ஆரம்பித்த மூன்றாம் நாள் தான் குலசேகரன் திருவண்ணாமலைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

நகரத்தை நெருங்க நெருங்க சுற்றுவட்டாரத்தில் இருந்த கிராமங்களை எல்லாம் வெறுமை செய்துவிட்டு, கிராம மக்கள் மறைந்துவிட்டதை அறிந்தான்.

ஆகவே சூன்யமான கிராமங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே அவன் திருவண்ணாமலைப் பகுதிக்குள் வந்து சேர்ந்தான். எங்கும் ஆடு,மாடுகளைக் கூடக் காணவில்லை. எல்லாம் வெறிச்சென்றிருந்தது.

எச்சரிக்கையாக நடந்து வந்து ஒரு பாறைக் குன்றின் மீது ஏறிப் பார்த்த போது கோட்டை முற்றுகை இடப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது.

அதைப் பார்த்ததும் அவனுக்குச் சுரீர் என்றது. எத்தகைய மகத்தான தப்பிதத்தை வாழ்க்கையில் செய்து விட்டோம் என்று நினைத்தான்.

சுல்தானியப் படைகள் வரும் செய்தியை ஒய்சள மன்னருக்கு ஒரு வாரம் முன்பாகவே அவன் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் ஹேமலேகாவைத் தேடிப் போனதால் பெரிய அநியாயம் நிகழ்ந்து விட்டது. சிங்கப்பிரானுக்கும் ஒய்சள மன்னருக்கும் ஏன், நாட்டுக்கும், அரங்கனுக்குமே துரோகம் செய்துவிட்டோம். இப்போது என்ன செய்ய?

வெகுநேரம் அதே நிலையில் அமர்ந்து வருத்தப் பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

பகல் வேளை முழுதும் அவனால் நகர முடிய வில்லை. இரவு வேளை வந்ததும் தன் மறைவிடத்தில் இருந்து கீழே இறங்கினான். செய்வது என்ன என்று குழம்பிக் கொண்டே சுற்றிவரப் பார்த்தான்.

இரவு போஜனத்திற்காக சுல்தானியப் படை வீரர்கள் சிறுசிறு அடுப்புகளை அங்கங்கே ஏற்றி இருந்தார்கள். அதன் ஒளிக் கற்றைகளை, எங்கும் பார்க்கும்போது கார்த்திகைத் தீபம்போல இருந்தது.

குலசேகரன் நிதானமாக நின்று யோசித்தான். அகழி, அரண், எதிரிகள், இந்த மூன்றையும் தாண்டி திருவண்ணாமலைக்குள் போக முடியுமா? பேசாமல் திரும்பிவிடுவோமா?

அடுத்த கணம் அவனது வீரம் அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. நான் செய்த தவறினால் அல்லவா இந்த முற்றுகை நடக்கிறது? அதற்குப் பரிகாரமாக ஏதாவது செய்துதான் ஆக வேண்டும்! இந்த நகரத்துக்கு

நம்மால் ஆன உதவியை அவசியம் செய்ய வேண்டும். எப்படியும் இந்தக் கோட்டைக்குள் போக வேண்டும். அதற்கு ஒரு வழியை எவ்வகையிலும் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். இந்த நினைவுகளுடன் மெள்ள அந்த இருட்டு வேளையில் மரம் கொடிகளுக்கிடையே மறைவாக நடந்து போகலானான்.

எங்கும் சுல்தானிய வீரர்கள் கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டு சமையல் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களுக்குத் தானியங்களை விநியோகிக்க வியாபாரிகளும் அவர்களது ஊழியர்களும் அங்கங்கே பெருகி நின்றார்கள். இவர்களைப் பார்த்ததும் குலசேகரனுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

அப்போது அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. ஒரு ஊழியனைப்போல் பாகை கட்டிக் கொண்டு மெள்ள நடந்து ஊழியர்கள் மத்தியில் வந்து கலந்து கொண்டான். வெகு சீக்கிரத்தில் அவன் சிறுசிறு மூட்டைகளைத் தூக்கி அங்குள்ள வியாபாரிகளுக்கு வேலைகள் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

நேரம் ஆக ஆக வியாபாரங்கள் குறைந்துவிடவே, வியாபாரிகள் தங்கள் மாடுகள் மீது பொதிகளை ஏற்றிக் கொண்டு சற்று தூரத்தில் போய் கூடாரங் களிலோ அல்லது திறந்த வெளியிலோ இளைப்பாற ஆரம்பித்தார்கள்.

அவர்களில் நங்கூரான் என்னும் ஒரு வியாபாரி யிடம் ஊழியம் செய்த குலசேகரன் சில முகூர்த்த நேரத்துள் அவரது நம்பிக்கையைப் பெற்றுவிட்டான். வயதாகியதால் உடம்பில் பலவீனமும், காலில் ரணமாகி இருந்ததால் சிறிது நொண்டியும் நடந்த அந்த நங்கூரான் எனும் வியாபாரி, உடல்நிலை காரணமாக மற்றவர் களுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வியாபாரம் செய்ய முடியவில்லை. அவர் அழைத்து வந்த நான்கு ஊழியர்களுக்கும் திறமை போதவில்லை.

எனவே குலசேகரன் அவரது குழுவுடன் கலந்து கொண்டு தன் திறமையால் வியாபாரத்தைச் செய்து காட்டிய போது நங்கூரானுக்கு மிகவும் திருப்தி ஏற்பட்டது. தம்முடன் குலசேகரனை ஒரு ஊழியனாகச் சேர்த்துக் கொண்டார்.

நங்கூரான் வியாபார அசதி மிகுதியால் அந்த இரவில் படுத்துக் கொண்டதும் குலசேகரன் மெள்ள நழுவி நழுவி மேற்குத் திசை நோக்கி நடக்கலானான்.

போகப் போக மனித அரவம் குறைந்துவிட்டது. இருட்டுக்குள் நுழைந்து அவன் செல்லலானான்.

சற்று தூரத்தில் கோட்டையின் அரண் ஒரு மலை போல் நெடிது உயர்ந்து இருட்டில் கரும் பூதம்போல் தெரிந்தது. அந்த அரணை அணைத்தாற்போல் அகழி. அகழியை அடுத்த பிரதேசம் வெகுதூரம்வரை மரம் எதுவும் இல்லாமல் வெட்ட வெளியாக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் நின்று கொண்டுதான் முற்றுகை இடவேண்டி இருப்பதால் கோட்டைக்குள் இருந்து அவர்களை எளிதில் தாக்குவதற்காக இந்த வெட்டவெளியை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள் ஒய்சளர்கள்.

அரணைப் பார்த்தவாறு குலசேகரன் நடந்து சென்றான். எதிரே சமயங்களில் கண்காணிப்பு வீரர்கள் தீவர்த்தியுடன் குதிரைகளில் வரும்போது அவன் அங்கங்கே பதுங்கிக் கொள்ள நேர்ந்தது.

வெகுதூரம் வந்ததும் கோட்டை வாசல் தூரத்தில் தெரிந்தது. அதன் முன்னால் மற்றொரு சுல்தானிய அணி இருப்பதைப் பார்த்தும் இனி அங்கு போவதில் பிரயோசனம் இல்லை என்று எண்ணிய குலசேகரன் யோசித்துச் சிறிது நிற்க,

அங்கே சற்று எட்டத்தில் பெரிய தாழைக் கொடியின் அடர்த்திக்கு இடையில் ஏதோ அரவம் -ட்பதைக் கவனிக்க நேர்ந்தது.

எதற்கும் எச்சரிக்கையாக வாளை உருவி மெள்ள மெள்ள அந்தத் தழைப் பகுதியை நோக்கிச் சென்று, சிறிது நேரம் காத்துக் கொண்டிருக்க, தழைகளுக்குள் ஏதோ விசிக்கும் சப்தம் கேட்டது. இங்கு யாரோ இருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்த அவன் மெதுவாக அதைச் சுற்றி வரப் பார்க்க முனைந்தான்.

பாதிச் சுற்று சுற்றியதும் அங்கே தலைப் பகுதியில் ஏதோ வாயில் போல் துவாரம் இருப்பதை உணர்ந்த அவன் அதன் முன்னால் நின்று உள்ளே கவனிக்க அங்கே ஏதோ அரவம் கேட்டதே ஒழிய விசிக்கும் சப்தம் நின்றுவிட்டது.

"யார் அங்கே?" என்று மெதுவாகக் கேட்டான் குலசேகரன்; பேச்சில்லை.

உடனே அவன் சற்று ஒதுக்குப்புறமாகப் போய் அங்கேயே காத்துக் கொண்டிருக்க, வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு ஒரு கரிய உருவம் அந்தத் தழைப் பகுதியை விட்டு வெளிவந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தது.

விருட்டென்று எழுந்த குலசேகரன் ஒரு துள்ளுத் துள்ளி வாயில் முன்னால் நின்று, "யார் நீ?" என்று கேட்க, மறுகணம் அந்த உருவம் பயந்து உள்ளே போவது தெரிந்தது.

அது ஒரு பெண்தான் என்பதை அறிந்த குலசேகரன், உடனே தழைப் பந்தல் முன்னால் அமர்ந்து கொண்டு, "அம்மணி! தாங்கள் யார்? சொல்லுங்கள்! நான் உங்கள் நண்பன்தான்!" என்றான் மெதுவாக.

உள்ளே விசிப்பு மீண்டும் கேட்டது. மறுமொழி இல்லை.

மறுகணம் மீண்டும் அவன், "நான் ஒய்சளன்தான். தைரியமாகப் பேசுங்கள்!" என்று சொல்ல உடன் உள்ளிருந்த பெண் வெளியே வந்தாள்.

வந்தவள் மிக மெதுவாக, "உங்கள் பெயர் என்ன? அதை முதலில் சொல்லுங்கள்!" என்று கூற, "குலசேகரன்," என்று அவன் மறுமொழி கூற, "சுவாமி!" என்று கூறி ஓடிவந்த அந்தப் பெண் அவனைக் கட்டி கொண்டாள்.

குலசேகரன் உடனே அவளை ராணி கிருஷ்ணாயி என்று அடையாளம் கண்டு கொண்டு, "மகாராணி! தாங்களா?" என்று சொல்லி விடுவிக்க முயன்றான்.

அவனை இறுகப் பிடித்துக் கொண்ட அவள், "சுவாமி! சுவாமி!" என்று தேம்பி அழுது, "ஒரு வாரமாக இங்கே பட்டினி கிடக்கிறேன். உள்ளே தங்கள் குமாரன் பட்டினியால் புலம்புகிறான்!" என்று கூறினாள்.

அவள் கூறும் உறவு முறைகளை அவன் வெறுத்தாலும், அந்த ஆபத்தான நிலையில் அங்கே சிக்கிக் கொண்ட அந்த துர்பாக்கியப் பெண்ணையும் அவளது குமாரனையும் நினைத்து இரக்கம் கொண்டு தழைப் பந்தலுக்குள் மெள்ள நுழைந்தான்.

உள்ளே அந்தச் சிறுவன் குற்றுயிராகக் கிடப்பதையும், அவனது புலம்பல் சத்தம் வெளியில் கேட்காமல் இருக்க, அவனது வாயில் அவள் துணி அடைத்து வைத்திருப்பதையும் உணர்ந்த குலசேகரன், கண்களில் கண்ணீரோடு பையனைத் தன் மடியில் எடுத்து விட்டுக்கொண்டான்.

30

ராஜவர்த்தன குலசேகரன் என்ற அந்தச் சிறுவனைத் தன் மடியில் இருத்திக் கொண்டபோது ஒரு கனம் குலசேகரனின் கண் இருண்டு பொறி கலங்கியது. தன் மகன்தான் அவன் என்று உள்ளுணர்வு கூற, இல்லை என்று மற்றொரு உணர்வு மறுக்க, அந்தக் குழப்பத்தில் அவன் வெகுவாகத் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்!

அந்தப் பையன் அப்போது மெதுவாக முனக ஆரம்பித்தான். அவனைப் பார்த்தபோது, பட்டினியால் குழிவிட்ட அவன் கண்களில் ஒரு தீனமான ஒளி வருவது தெரிந்தது. குலசேகரனது உருவத்தைப் பார்த்து, அவன் என்ன நினைத்தானோ, "அப்பா! அப்பா!" என்று மெதுவாகக் கூறினான்.

குலசேகரன் உள் இதயமெல்லாம் பொங்கி வழிந்தது. ஒரு கனம் உணர்ச்சிகள் அவன் உடல் எல்லாம் பாய்ந்து ஒரு பெரும் உத்வேகத்தை உண்டாக்கின. திடீரென்று ஒரு வெறி அவனைப் பிடித்து ஆட்டிவிட, "மகனே! என் மகனே!" என்று கத்தினான். அவன் கண்களிலிருந்து மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் வழிந்தபோது, அருகில் கிருஷ்ணாயியின் கண்களிலும் நீர் வடிந்து ஓடியது.

குலசேகரன் அந்தப் பையனை இறுகத் தழுவினான். உச்சி முகர்ந்தான். முத்தமிட்டான், "கண்ணே! என் கண்ணே!" என்று பலவாறாக அரற்றினான்.

அப்போது கிருஷ்ணாயி தன் கதையை விரைவாகக் கூறினாள்.

திருக்கோவிலூருக்குப் போய்விட்டு வரும்போது திருவண்ணாமலை முற்றுகை ஆகியிருப்பது அவளுக்குத் தெரியாது. ஆகவே கோட்டை அருகில் வந்துவிட்டாள். சுல்தானிய வீரர்கள் ராணியின் பரிவாரங்களைக் கண்டதும் ஓடிவரலாயினர். அதை உணர்ந்த பரிவாரங்கள் ராணியின் பல்லக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு தலைதெறிக்க ஓடினார்கள். சுல்தானிய வீரர்கள் சீக்கிரம் வந்துவிடுவார்கள் என்று நினைத்த கிருஷ்ணாயி பல்லக்கிலிருந்து இறங்கித் தன் மகனுடன் ஒரு அடர்த்தியான சோலைப் பரணுக்குள் ஒளிந்து கிடந்தாள்.

சோலைப் பரணில் ஒரு நாள் முழுதும் கிருஷ்ணாயி தங்கி இருந்தாள். அடுத்த நாள் ஒய்சள மன்னர் அனுப்பிய மெய்காப்புப் படையினரில் மூவர் அவளைத் தேடிவந்து கண்டுபிடித்தார்கள். ராணியையும் அவளது மைந்தனையும் அழைத்துக் கொண்டு இரவு நேரத்தில் கோட்டைக்கு அருகாமையில் வந்து இந்தத் தழைப் பந்தல் கீழ் அவளைத் தங்க வைத்தார்கள். பிறகு, "கோட்டைக்குள் போவதற்கு ஏதாவது உபாயம் தேடிவிட்டு வருகிறோம்" என்று சொல்லிப் போனவர்கள் தான்! ஒரு வாரம் ஆகியும் வரவே இல்லை. ராணியும் அவள் மகனும் ஒரு வாரமாகப் பட்டினி.

அவளது கதையைக் கேட்டதும் குலசேகரனது மனம் வெகுவாக நெகிழ்ந்தது. அவர்களுக்கு இப்போது தேவையானது உணவு என்று அறிந்து கொண்டு, கிருஷ்ணாயியிடம், "இதோ வருகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டுப் பறந்தான். ஓட்டமும் நடையுமாக நங்கூரான் தங்கி இருக்கும் இடம் வந்து, ஊழியர்கள் சமைத்து வைத்திருந்த கூழையும் மோரையும் எடுத்துக் கொண்டு நங்கூரானுக்காகக் கொண்டு வந்திருந்த பழங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு விரைவாகத் தழைப் பந்தலுக்குத் திரும்பி வந்தான்.

பையனுக்குக் கூழைக் கரைத்துச் சிறிது சிறிதாக ஊட்டிவிட்டு, கிருஷ்ணாயிக்குப் பழங்களைக் கொடுத்து உண்ணச் செய்தான். பையனுக்குச் சிறிது சிறிதாக உயிர் மீள ஆரம்பித்தது. கிருஷ்ணாயியின் கண்களில் நீர் சுரந்தது. அப்போது குலசேகரன், "மகாராணி, இங்கே இருங்கள். நாளை இரவு வரும்வரை வெளியே தலை காட்டாதீர்கள். அதற்குள் நான் யோசனை செய்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு விடைபெற்றுப் போனான்.

முற்றுகை நடக்கும்போதெல்லாம் அந்நாளில் வியாபாரிகள் எப்படி நடந்துகொள்வார்கள் என்பதைச் சிறிது கூறவேண்டும். படைகளுக்குப் பின்னாலேயே சென்று அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவு தானியங்களை விற்பது இவர்கள் தொழில். (சுல்தானியப் படைவீரர்கள் யாவரும் தங்கள் தங்கள் உணவுகளைத் தாங்களே சமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது அந்நாளைய நியதி!)

இப்படித் தானியங்களைப் படை வீரர்களுக்கு விற்பதோடு நின்றுவிடுவதில்லை. முடிந்தால் திருட்டுத் தனமாக முற்றுகை இடப்பட்ட எதிரிகளுக்கும் விற்று வந்தார்கள். இதில்தான் இலாபம் நிறையச் சம்பாதிப்பார்கள்.

எதிரிகளுக்கு இவர்கள் வியாபாரம் நடத்தும் முறையே தனி! இதற்காக அவர்கள் தங்கள் படை வீரர்களையும் அவர்களது உப-தலைவர்களையும் கைக்குள் போட்டுக் கொள்வார்கள். அவர்கள் தயவின் மூலம் கோட்டைச் சுவரை மெள்ள அணுகுவார்கள். பிறகு மேலே நோக்கிக் கோட்டை மீதுள்ள காவலாளி களிடம் தானியங்களை விற்கச் சித்தமாக இருப்பதாகக் கூறுவார்கள். கோட்டை இதற்குள் முற்றுகை இடப் பட்டுப் பல நாட்கள் ஓடியிருக்கும். இதனால் எதிரிகள் வெகு ஆர்வமுடன் தானியங்களை வாங்க முன் வருவார்கள். அவர்கள் தேவைக்கு ஏற்ப வியாபாரிகள் தங்கள் விலையைக் கூட்டிக் கொண்டே போவார்கள். முற்றுகை தீவிரம் அடைந்து உள்ளே இருப்பவர்கள் பட்டினி கிடக்க ஆரம்பித்தால், தங்க நாணயங்களையும் இதர ஆபரணங்களையும் விலையாகக் கொடுத்து எப்படியாவது தானியங்களை வாங்கிக் கொள்வார்கள்.

இந்த வியாபாரம் நடக்கும் முறையும் விசித்திரமாக இருக்கும். கோட்டையில் இருப்போர் மேலிருந்து ஒரு கூடையைக் கயிற்றில் கட்டிக் கீழே இறக்குவார்கள். அதற்குள் தானியத்திற்கான பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதற்குரிய தானியத்தை அதில் போட்டு அனுப்பிவிடுவார்கள்.

தங்களுக்கு கிடைத்த இலாபத்தில் ஒரு தொகையை வியாபாரிகள் தங்களுக்கு அனுகூலமாக இருந்த தங்கள் படை வீரர்களுக்கும் உபதலைவர்களுக்கும் பகிர்ந்து விடுவார்கள். இத்தகைய பழக்கங்கள் அந்நாளிலேயே இருந்துவந்தன. இரவு முழுதும் யோசித்த குலசேகரன் இந்தப் பழக்கத்தைத்தான் தனக்கு ஆதாயமாக மாற்ற நினைத்தான்.

மறுநாள் இரவு அவன் கிருஷ்ணாயியைச் சந்தித்த போது, அவளிடமிருந்து பல நகைகளைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

அவற்றில் சிலவற்றை மாத்திரம் நங்கூரானிடம் கொடுத்து, ஒய்சள வீரர்கள் நிறைய பொன் கொடுத்து அரிசி வாங்குவதற்குச் சித்தமாக இருப்பதாக கூறினான்.

அதைக் கேட்டுப் பொன்னாசை கொண்ட நங்ககூரானும் சரி என்று தலை அசைத்தான்.

பின்னர் குலசேகரன் கோட்டையைச் சுற்றுகிற வீரர்களையும் அவர்கள் உப தலைவர்களையும் மெள்ளச் சந்தித்து அவர்களுக்கும் பொன் ஆபரணங் களையும் பகிர்ந்து கொடுத்தான்.

அவர்கள் அவனது வியாபாரத்திற்கு இணக்கம் தெரிவிக்கவே குலசேகரன் இரவு வேளையில் மெதுவாக கோட்டைச் சுவரை அடைந்தான்.

மேலே இருக்கும் காவலரைக் கூப்பிட்டு, "அரிசி தருகிறேன்" என்று சொல்லிப் பேரத்திற்கு இழுத்துக் கூடையை அரிசியால் நிரப்பி, அதில் ஒரு ஓலைச் சுருளையும் வைத்து மேலே அனுப்பினான்.

ஓலைச் சுருளில் கிருஷ்ணாயியைப் பற்றி எல்லா விவரங்களையும் கொடுத்திருந்தான் குலசேகரன்.

அன்றைக்கு இரண்டாம் நாள் இரவில் கோட்டைக்குள் கிருஷ்ணாயியையும், அவளது குமாரனையும் எதிர்பார்க்க சித்தமாக இருங்கள் என்று தெரிவித்து இருந்தான்.

இரண்டாம் நாள் இரவு வந்தது. குலசேகரனும் அவனது சகாவும் பெரிய கூடைகள் மூன்றை எடுத்து வந்தார்கள்.

வழக்கம்போல் பேரம் நடந்ததும் மேலே இருந்து கோட்டைக்காரர்கள் தங்கள் கூடையைக் கீழே இறக்கினார்கள். அதில் பொன்னும் ஆபரணங்களும் நிறைய இருக்கக் கண்ட குலசேகரன் அவை யாவற்றையும் அள்ளிச் சகாவிடம் கொடுத்து, "உடனே நங்கூரானிடம் போய்க் கொடு" என்று சொல்லி அவனை விரட்டிவிட்டான்.

சகாவும் மிக, சந்தோஷமாகப் போகவே, அதுதான் சமயமென்று குலசேகரன் தன் கூடைக்குள்ளிருந்த கிருஷ்ணாயியை எழுந்திருக்கச் சொல்லி அவளைக் கோட்டையிலிருந்து தொங்கும் கூடையில் ஏறச் சொன்னான். கிருஷ்ணாயி மேலே இழுக்கப்பட்டாள். அடுத்தாற்போல் அந்தச் சிறுவனும் மேலே இழுக்கப் பட்டான். கடைசியில் குலசேகரன் தானே ஒரு கூடையில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான். அவனும் மேலே இழுக்கப் பட்டான்.

கிருஷ்ணாயியும் அவளது குமாரனும் திரும்பவும் கோட்டைக்குள் வந்துவிட்டார்கள் என்ற செய்தி கிடைத்ததும் நகரம் முழுதும் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தது.

மேலும் ஒரு வாரம் முற்றுகை நீடித்தது. கோட்டைக்குள் நிலைமை மோசமாகிக்கொண்டிருந்தது. உணவுப் பொருள்கள் குறைந்து கொண்டே வந்தன. மக்கள் பரிதவிக்கலானார்கள். எங்கும் பதட்டமும் குழப்பமும் ஏற்பட ஆரம்பித்தன.

இனி நிலைமை மோசமாகப் போகிறது என்று நினைத்த ஒய்சள மன்னர் போர் தொடங்க உத்தர விட்டார். ஒய்சளர்கள் கிழக்குக் கோட்டை வாசலைத் திறந்து கொண்டு "ஓ" என்ற இரைச்சலுடன் சுல்தானியர் களைத் தாக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு உக்கிரமான போர் நிகழத் தொடங்கியது.

31

முதல் இரண்டு நாட்களில் இரு தரப்பினருக்கும் சமசேதங்கள் விளைந்தன. மூன்றாம் நாள் ஒய்சளருக்குச் சேதம் அதிகமாகியது.

ஆகவே, அவர்கள் அடுத்த நாள் காலையில் தங்கள் முழு பலத்தையும் வெளியே கொணர்ந்தார்கள். போர் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. பகல் முழுதும் இரு தரத்தாரும் சமபலத்துடன் சண்டை செய்தார்கள்.

அதன் பின்னர் ஒய்சளர்களின் சேதம் அதிகமாக ஆரம்பித்தது. அவர்கள் சின்னா பின்னமாகச் சிதறத் தொடங்கினார்கள். சுல்தானியர் கட்சியில் சுல்தான் உத்தௌஜியே நேரில் யானையில் ஏறி வந்து சண்டையை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

சுல்தானியர் பக்கம் வெற்றி குவிய ஆரம்பித்தது. ஒய்சளர்கள் பின்வாங்கும் செய்தி கோட்டைக்குள் பரவத் தொடங்கவே நகர ஜனங்கள் முழுதும் பீதி கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். வீதிகளில் மக்கள் அங்கும் இங்கும் பாய்ந்து ஓட, உயர்குலத்துப் பெண்கள் யாவரும் தீயில் பாய்ந்து இறக்கச் சித்தப்படலானார்கள்.

நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டு போவது குலசேகரனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் மனம் துடிக்க லானான். இந்தப் போர் ஒரு முக்கியமான போர் என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான். இதில் ஒய்சளர்கள் தோற்றால் தமிழ்ப் பேசும் நாடுகளுக்கு இப்போதைக்கு விமோசனம் இல்லை. திருவரங்கனுக்கும் விமோசனம் இல்லை. மக்களின் கதி அதோகதி ஆகிவிடும். ஆகவே, இந்த நிலையில் ஏதாவது செய்து சுல்தானியர்களை முறியடித்தால்தான் உண்டு என்று நினைத்தான் அவன்.

யோசனையில் மூழ்கி அவன் திடீரென ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தான். போரின் வெற்றி, தோல்வி

என்பது அந்நாளில் போரை நடத்தும் மன்னர்களின் உயிரில்தான் இருந்தது. போர் நடக்கும்போது மன்னர்கள் ஒரு யானை மீதோ குதிரை மீதோ ஏறி அமர்ந்து தக்க பாதுகாப்பின் மத்தியில் இருப்பார்கள். போர் எந்த விதத்தில் நடந்தாலும் ஒரு தரத்தாரின் மன்னர் கொல்லப் பட்டுவிட்டால், உடனே வீரர்கள் சின்னாபின்னமாகி ஓடி விடுவார்கள். ஆகவே குலசேகரன் எதிரி சுல்தானை நேரில் சென்று கொன்றுவிடுவது என்று தீர்மானித்தான்.

தனக்கு உதவியாகப் பத்து வீரர்களைக் கூட்டிக் கொண்டான். சுல்தானைக் குறி வைத்து அவர் போகும் இடங்களையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

ஒரு நேரத்தில் சுல்தான் போர் வெறியிலும் வெற்றிக் களிப்பிலும் முன்னேறி நெருக்கத்தில் வருகிறார் என்று தெரிந்தது.

ஒரு புயல் சாடிவருவதுபோல் கண் இமைப்பதற்குள் குலசேகரன் விர்ரென்று வீரர்களிடையே குதிரையைச் செலுத்திப் பாய்ந்தான்.

இரு சாரிகளிலும் வீரர்களை வெட்டி வீழ்த்திக் கொண்டு சில விநாடி நேரத்துக்குள் அவன் சுல்தான் உத்தௌஜியை நெருங்கிவிட்டான்.

மறுகணம் தன் ஆத்திரத்தை எல்லாம் ஒருங்கே திரட்டி ஈட்டியை உருவி எடுத்து சுல்தான் மீது ஓங்கி எறிந்தான்.

விர்ரென்று பாய்ந்த ஈட்டி சுல்தான் உத்தௌஜியின் மார்பில் சுருக்கென்று பாய்ந்து அவரைக் கீழே வீழ்த்தியது.

சுல்தான் உயிரற்றுக் கீழே விழுந்தார்.

மறுகணம் குலசேகரன் வெறியாய்க் கூவிக் கொண்டு வாளை சக்கரவாளமாகச் சுழற்றிக்கொண்டு தன் இருப்பிடம் திரும்ப ஆரம்பித்தான்.

குதிரையிலிருந்து சுல்தான் விழுந்த செய்தி சீக்கிரம் எங்கும் பரவ ஆரம்பித்தது.

இப்போது சுல்தானியப் படைகள் சின்னா பின்ன மாகி ஓட ஆரம்பித்தன.

எங்கும் ஒய்சளர்களின் ஜயகோஷம் வானைப் பிளக்கத் தொடங்கியது.

தென் பகுதி நாட்டில் ஒய்சளருக்கும் சுல்தானிய ருக்கும் கி.பி.1314-ல் நடந்த அந்தப் போர் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அரங்க நகரம் அழிக்கப் பட்டு பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நடந்த முதல் போர் இது.

இந்தப் போரில் ஒய்சளர்கள் தங்கள் கோட்டையை விட்டு வெளியில் வந்து சண்டை செய்திராவிட்டால் உள்ளேயே பட்டினி கிடந்து மாண்டிருப்பார்கள்.

வெளியே வந்து சண்டை செய்தபோது கூட ஒய்சளர் கட்சிக்கு தோல்வி மேல் தோல்வி ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நிலைமை மோசமாவதைப் பார்த்து, குலசேகரன் மட்டும் உயிரைப் புல்லாக மதித்துக் கொண்டு சுல்தானை நேரில் போய்த் தாக்க வேண்டும் என்று நினைத்திரா விட்டால் ஒய்சளர்கள் நிச்சயமாகத் தோற்றிருப்பார்கள்.

தலைவர் இருக்கும் வரைதான் வீரர்கள் அந்நாளில் சண்டை செய்வார்கள். எனவே சுல்தானின் தலை சாய்ந்ததும் வீரர்கள் தங்கள் போரை நிறுத்திவிட்டு ஓடுவதற்குத் தலைப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் ஓடுவதைப் பார்த்த ஒய்சளப் படையினர் அவர்களைப் பின்பற்றி விரட்ட ஆரம்பித்தார்கள். பல்வேறு திசைகளில் வெகுதூரம் விரட்டிச் சென்ற பின்னர்தான் ஒய்சளர்கள் தங்கள் கோட்டைக்குத் திரும்பி வந்தார்கள்.

Released by Maran's Dog. Toronto, Canada

வீரர்களை ஊக்குவித்துச் சென்ற குலசேகரனும் அவர்களுடன் கோட்டைக்குத் திரும்பி வந்தான்.

கிழக்கு வாயிலை அவர்கள் நெருங்கும்போது, அந்திமாலை மெதுவாக மயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கோட்டை வாயிலில் நெருக்கமாகத் தோரணங் களும், வாழைகளும், கொடிகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன.

வாயிலைச் சுற்றிலும் ஜகஜ்ஜோதியாய் மங்கள தீபங்கள் வரிசையாக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

குலசேகரன் கோட்டைக்குள் நுழைந்த போது, "ஜய விஜயீ பவ" என்ற கோஷங்கள் வானைப் பிளந்தன.

ராஜ வீதிக்குள் நுழைந்த குலசேகரனும் அவன் படையாட்களும் பிரமித்துவிட்டார்கள்.

அந்த வீதியே வாய் திறந்து சிரிக்கிறதோ எனும்படி எங்கும் விளக்குகள் கலகலப்புடன் பூத்திருந்தன.

தூரத்தில் பார்த்தால் மல்லிகை மொட்டுகள் சிதறிக் கிடக்கின்றனவோ என்னும்படி விளக்குகளின் ஒளித் துளிகள் அடர்ந்து கிடந்தன.

வீதியில் மேளதாளங்களும் உடனே சேர்ந்து கொள்ளவே குலசேகரன் மெள்ள மெள்ள பவனிவரத் தொடங்கினான்.

இருமருங்கும் ஆடவரும் பெண்டிரும், சிறுவர் களும் நெருங்கி வழிய, அவர்களிடும் வாழ்த்து ஓசைகள் காதுகளைப் பிளக்க, ஒரு பெரும் மகிழ்ச்சிக் கடலின் கொந்தளிப்புகளுக்கு இடையே குலசேகரன் ஒரு சிங்கம் போல் கம்பீரமாகப் பவனி வந்தான்.

"ஆகா! சில நாழிகை நேரத்துக்கு முன் இந்த நகரம் ஒரே சோகத்துடன் காட்சி அளித்ததே! பீதிகொண்ட மக்கள் அங்குமிங்கும் அலைந்தார்களே! பெண்கள் தங்கள் கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள தீக்குளிக்கச்

சித்தமாய் இருந்தார்களே! இந்தக் காட்சியெல்லாம் ஒரு நொடியில் பழைய சித்திரத்தைக் கலைத்துப் புதுச் சித்திரம் எழுதினாற்போல் மாற்றப்பட்டுவிட்டதே! இது நிகழ்ந்ததற்கு நம் அரங்கன்தான் காரணம்!" என்று நினைத்துக் கொண்டே பவனி போனான் குலசேகரன்.

பிரதான வீதியில் அரண்மனை வாயில்வரை அவனைக் கொண்டு போய்விட, அங்கே முதுமை வாய்ந்த ஒய்சள மன்னர் வீரவல்லாளர் மிகுந்த பெருமிதத்துடன் மிடுக்குடனும், அளவிலா பூரிப்புடனும் நின்று கொண்டிருந்தார்.

குதிரையைவிட்டுக் குலசேகரன் இறங்கி வந்ததும், ஒய்சள மன்னர் தாமாகவே முன் நடந்துவந்து, அவனை எதிர்கொண்டு மாலை அணிவித்தார். பிறகு அவன் கையில் வீரகங்கணங்களை அணிவித்த போது, "குலசேகரன் வாழ்க!" என்ற குரல் எங்கும் கேட்டது.

வாழ்த்துக்கள் அடங்கியதும், மன்னர் தமது முதிர்ந்த குரலில், "இனி குலசேகரன் நமது தண்ட நாயகர்களில்* ஒருவர்!" என்று கூறினார். அதை ஆமோதித்து எங்கும் கரகோஷங்கள் எழுந்தன.

உடன் குலசேகரன் மன்னரைப் பார்த்து, "மன்னர் பெரும! இந்தப் பதவிக்கு நான் உரியவன் அல்லவே!" என்று கூற, அவர் அவனை அருள் கனியப் பார்த்து, "குலசேகரா! உன் அரிய திறத்தைக் குறைத்துக் கூறாதே! முதலில் என் பட்டத்து லக்ஷ்மியை (கிருஷ்ணாயி) காப்பாற்றினாய். இப்போது என் ராஜ்ய லக்ஷ்மியைக் காப்பாற்றி இருக்கிறாய்! இது ஒரு மகத்தான சேவை! இந்தப் பதவிக்கு நீ முற்றிலும் தகுதி வாய்ந்தவன்" என்று கூறினார்.

அதற்குக் குலசேகரன், "மன்னர் பிரானே! தங்கள் அளவுகடந்த அன்புக்கு நான் கடமைப்பட்டவன். தங்கள் பதவியை நான் ஏற்றுக் கொள்வதில் எனக்கு

* தண்டநாயகர் – படைத் தளபதி

மறுப்பு இல்லை. ஆனால், நான் இங்கே படைகள் தலைவனாக ஒரு ராஜ சேவகத்தில் நிலைத்து நிற்க முடியாது. எனக்கு என் அரங்கன்தான் முக்கியம்! அவரை மேல் கோட்டையில் இருந்து கொணர்ந்து திருவரங்கத்தில் சேர்ப்பது தான் என் தலையாய கடன்! ஆகவே அதற்கெல்லாம் அனுமதி தந்தருளவேண்டும்" என்று கூறினான்.

மெள்ள நகைத்த ஒய்சள மன்னரும், "குலசேகரா உனது லட்சியந்தான் எனது லட்சியமும்! திருவரங்கத்தில் அரங்கரைக் கொண்டு சேர்ப்பது என் கனவுகளில் முதல் கனவு. மதுரையைக் கைப்பற்றுவது இரண்டாவது கனவு. தென் நாடுகள் முழுவதையும் ஒரு குடைகீழ் கொண்டுவர நினைப்பது மூன்றாவது கனவு! இம்மூன்று கனவுகளும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்ததுதான் குலசேகரா! அதனால் உன் கனவுப்படி நீ நடப்பதில் எங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. அதற்கான வசதிகள் எல்லாம் எம்மிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம்!" என்றார்.

இரவு அவனுக்காக ஒதுக்கப்பட்டு இருந்த மாளிகையில் உண்டு இளைப்பாறி மஞ்சத்தில் சாய்ந்து கொண்டான் குலசேகரன்.

அப்போது திடீரென்று ஒரு நறுமணம் எங்கும் தலழ்வதைப் பார்த்து குலசேகரன், என்ன, ஏது? என்று திகைத்து நோக்குங்கால், சாளரத்தின் அருகில் இளம் சந்திரிகை உதயம் ஆனாற்போல் ஒரு பெண்ணின் வெண்ணிற முகம் விகசித்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த முகம் ராணி கிருஷ்ணாயியின் முகம்தான் என்று நினைக்கும் வேளையில், அவள் மெல்ல அரும்பு போல் சிரித்து, செவேலென்ற சிந்தூர அதரங்களைக் காண்பித்துக் கொண்டு ஒரு மோகினிபோல் நடந்து உள்ளே வந்தாள்.

வந்தவள் தான் கொண்டு வந்திருந்த மயில் இறகு விசிறியால் அவனுக்கு வீச ஆரம்பிக்க, திடுக்கிட்ட குலசேகரன் "மகாராணி இதென்ன?" என்று கூறி, புறம்பே போக ஆரம்பித்தான்.

"சுவாமி! தாங்கள் இன்னும் என்னை மரியாதை யோடு அழைக்கிறீர்களே! இது என் மனதைப் புண் படுத்துகிறதே! அடியாள் தங்கள் அடிமை அல்லவோ?" என்று கூற, அதை மறுத்த குலசேகரனும், "ராணி! அடியார்க்கும் அடியார் நான்! என்னிலும் கேவலன் உலகத்தில் யாரும் இருக்க முடியாது. எனக்கு இந்த உபசரணைகள் வேண்டாம்!" என்று கூறினான்.

"சுவாமி! தாங்கள் வேறு காரணத்திற்காக ஏற்க மறுத்தாலும் என்னையும் இந்த நாட்டையும் காப்பாற்றின காரணத்துக்காகவாவது நாங்கள் தங்களுக்கு ஊழியம் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்" என்று கூறி விசிறியை வீச, குலசேகரன் "வேண்டாம்" என்று கூறி ஒரேயடியாக அவளைத் தடுத்துவிட்டான்.

அப்பால், ராணி அவனைத் தயக்கத்தோடுப் பார்த்து "சுவாமி! தங்கள் உள்ளக்கிடக்கை எனக்குப் புரிகிறது! தங்களை நான் இழிவு வழியில் தள்ள வந்திருக் கிறேனோ என்று நினைக்கிறீர்கள் போலும்! அல்லவே அல்ல! இந்த ராணி கிருஷ்ணாயி அப்படிப்பட்டவள் அல்லள். எனக்கு ஒரு சந்ததி தோன்றுவதற்காக எப்போதோ உங்களை நான் வற்புறுத்தியதை நினைத்து இப்போது சந்தேகப்படாதீர்கள்!" என்று கூற, அந்தக் கணத்திலேயே அவள் கண்களில் புலபுலவென நீர் மல்கி நிறைந்துவிட்டது.

அவள் தலை குனிந்ததைக் கண்டு மனத்தில் துக்கம் கொண்ட குலசேகரன் அவளைப் பார்த்து மெதுவாக, "கிருஷ்ணாயி!" என்று அழைத்தான்.

பாதி முறுவலுடன் அவள் அவனை நோக்கினாள்.

அந்தப் பார்வையில் அவளது துயரம் மெள்ளக் கரைந்து மகிழ்ச்சியாக மாறுவதைக் கண்ணுற்றதும் அவனுக்கு மனம் சமாதானமாகியது. இருவரும்

தொடர்ந்து அதே நிலையில் ஒருவரையொருவர் பார்த்திருக்க, உலகினரால் இன்னதென்று வரையறுக்க முடியாத எல்லா உறவுகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு புதிய உறவு முறையில் இருவரும் லயித்திருப்பதை அவர்கள் நன்கு உணர்ந்தார்கள்.

பகலில் நடந்த யுத்தத்தினால் பெரிதும் களைத்துப் போன குலசேகரன் அலுப்பு மேலிட்டவனாய், உடலில் சோர்வு மிக கொண்டு, "கிருஷ்ணாயி! என்னால் இனிமேலும் விழித்திருக்க முடியவில்லை" என்று சொல்லி மஞ்சத்தில் தளர்ந்து விழ, "உறங்குங்கள் சுவாமி!" என்று கனிவுபொங்க கூறினாள் அவள்.

அவன் கண்மடிந்த போது இனம் தெரியாத துளுவ பாஷையில் தூங்குவதற்கு இதமான ஒரு பாடலை அவள் பாட ஆரம்பித்தாள். அதன் சுவரமும் வார்த்தைகளும் விநோத ஜீவன்கள் போல் அந்த அறையில் நிரம்பி வழியலாயின.

32

காலையில் எழுந்ததும் குலசேகரன் குளித்து விட்டுச் சித்தமாயிருக்கும் வேளையில் கிருஷ்ணாயி மீண்டும் அவனது மாளிகைக்கு வந்தாள்.

அவளது கம்பீரத் தோற்றமும், எழிலார்ந்த கண்களும் மிளிர்ந்துவரும் புன்னகையும் அந்த மாளிகைக்கே ஒரு சோபையைக் கூட்டுவது போல் இருந்தது.

கிருஷ்ணாயி அவனிடம் அதுவரை நடந்து கொண்ட முறைகள் எல்லாம் அவள்மீது ஒரு பெருமதிப்பை ஏற்றிவிட "வாருங்கள் மகாராணி" என்றான் அவன்.

"வேண்டாம், இந்த மரியாதை சுவாமி?" என்று கூறியவள்,

தாதியர்கள் கொண்டு வந்த உணவை அவனுக்கு பரிமாறி அவன் உண்பதையே கண்டு மகிழ்ந்து இருந்தாள்.

பிறகு தாதிகள் பாத்திரங்கள் எடுத்துச் சென்றுவிட தாம்பூலம் மடித்துத் தன் மென்விரல்களில் குவித்து, அவனிடம் நீட்ட அவன், "ராணி, நான் தாம்பூலம் தரிப்பதில்லை" என்று கூறினான்.

அவன் விருப்பத்திற்கேற்ப நடக்க வேண்டும் என்று நினைத்த கிருஷ்ணாயி, மடித்த தாம்பூலத்தை தாம்பாளத்தில் வைத்துவிட்டு, அவனை நோக்கிப் புன்னகை சிந்தி, "சுவாமி! தங்களால் நான் கிடைத்தற்கு அரிய பேறுகளைப் பெற்றேன். தங்கள் உதவியால் உயிரும் தப்பினேன். இப்போது இந்த நேரத்தில் இந்த மாளிகையில் தங்கள் அருகில் இருக்கும் இந்த பாக்கியம் பெற்றேனே! இதுவே இந்த ஜன்மத்திற்கு எனக்கு கிடைத்த பேரின்பம்" என்று கூறினாள்.

அவள் பேசிய அந்த சில கணங்களில் அவளைப் பார்த்திருந்த குலசேகரன் ஏதோ அவளும் அவனும் தம்பதியராய் வெகு வருடங்கள், வெகு காலங்கள், வெகு யுகங்கள் வாழ்ந்ததாக ஒரு பிரமை மனத்துள் எழுவதை அவ்வேளையில் கண்டு கொண்டான்.

இவள் ஒரு நல்லபெண்! நல்ல குணவதி! என்று நினைத்த குலசேகரன், "ராணி! உங்கள்மீது எனக்கு இருந்த அல்ப சொல்ப வெறுப்பும்கூட இந்தக் கணமே போய்விட்டது. தங்கள் பரிச்சயத்தை நான் இப்போது புனிதமாகவே கருதுகிறேன்" என்று கூற,

கிருஷ்ணாயி உணர்ச்சி வசப்பட்டு, கண்களில் நீர்வடித்து, "பிரபோ! இன்றே தன்யள் ஆனேன்" என்று கூறினாள்.

பின்னர், பொழுது ஏறும் வேளையில் அரச சேவகர்கள் வந்து குலசேகரனை அழைத்துப் போக, வீரவல்லாளர் அவனை வெகுவாகக் குசலம் விசாரித்து விட்டுப் பின்னர், "குலசேகரா! மீண்டும் ஆயத்தமாக இருக்கிறாயா?" என்று கேட்க, "எதற்கு மன்னவா?" என்று கேட்டான் அவன்.

"நாம் மதுரைமீது உடனே படையெடுக்கப் போகிறோம்" என்று மன்னர் கூறியதும், திகைத்துப் போன குலசேகரன், "மதுரை மீதா மன்னவா?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்கலானான்.

"ஏன் குலசேகரா, உனக்கு இப்படி ஆச்சரியம்? நீ அதை விரும்புவாய் என்றல்லவா எதிர்பார்த்தேன்!" என்று கூறினார் வல்லாளர்.

"இல்லை அரசே! இந்தச் சில நாட்கள் சண்டையில் நான் ஒன்று கண்டு கொண்டிருக்கிறேன். சுல்தானியர்களின் படை ஏராளம் மட்டுமல்ல! அவர்கள் செய்யும் போரும் உக்கிரம்! அதில் ஒரு வெறியே இருக்கிறது" என்று கூறினான்.

பிறகு அவன், "துருக்கியர்களையோ அல்லது துருக்கிய சமயத்திற்கு மாற்றப்பட்ட தமிழர்களையோ நம் படையில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களிடமிருந்து எப்படியும் நல்ல போர்ப்பயிற்சியை நம் வீரர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" என்று கூறினான்.

அவன் சொன்ன விஷயத்தை ஆலோசித்த வீரவல்லாளர், "அப்படியே செய்கிறேன்" என்று கூறி விட்டு, "குலசேகரா! எண்ணிக்கை வேறு போதாது என்று நீ கூறினாய்! நானும் அதைத்தான் நினைத்துள்ளேன். தெற்கே பல சிற்றரசர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் உன்னை அனுப்புவதாக உத்தேசித்திருக்கிறேன். நீ விரைவில் புறப்படவேண்டும். எனக்கு உதவி அளிக்க வேண்டிக் கொண்டேன் என்று எல்லாரிடமும் சொல்ல வேண்டும்" என்று கூறினார்.

மேல் கோட்டை என்று சொல்லப்படும் திருநாராயணபுரத்தில் உள்ள செல்வப் பிள்ளையின் திருக்கோவிலில் அரங்கன் குடியிருந்து கொண்டு, தாம் அயல் ஊருக்கு ஒரு அனாதைபோல் வந்ததற்கு ஏற்ப, எளிமையான முறையில் தின, வார, மாத வருடாந்தர உற்சவங்களைக் கண்டருளிக் கொண்டிருந்தார்.

அவருடன் திருவரங்கத்திலிருந்து புறப்பட்ட அறுபது சொச்சம் பேர்களில் இப்போது ஐவர்தான் மிஞ்சினார்கள். அவர்களில் மூன்று கொடவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பந்துக்கள். மீதி இருவர் அரங்கனுக்கு நித்ய சேவை செய்யும் கைங்கரிய பரர்கள்.

இவர்கள் ஐவரும் மிகுந்த விசுவாசத்துடனும் பக்தியுடனும் அரங்கனுக்கு அனைத்துச் சேவையும் செய்து கொண்டிருக்குங்கால் ஒய்சள மன்னர் திருவண்ணாமலைப் போரில் வெற்றி பெற்ற செய்தி சிறுகச் சிறுகப் பரவிவந்து ஒருநாள் அவர்கள் காதுகளுக்கு எட்டியது. "செஞ்சொல் கேட்டோமே!" என்று ஆடிப்பரந்து ஆனந்த பரவசம் கொண்ட அவர்கள் அன்று பெருமாளுக்கு விசேஷ பூஜைகள் எல்லாம் செய்து வழிபடலானார்கள்.

அதற்கு மறுநாள் காலையில் மேல்கோட்டை என்னும் அந்த ரமணீயமான ஊரில் புதிய சூரியன் உதித்தாற்போல் வீதியில் ஒரு ஒளி தவழ்ந்து வந்தது. அந்த ஒளியைக் கூர்ந்து நோக்கிய ஊர்க்காரர்கள் அந்தப் பேரொளி தங்கள் மதிப்பிற்குகந்த வேதாந்த தேசிகர்தான் என்று கண்டு கொண்டார்கள்.

எழுபது பிராயத்தைக் கடந்திருந்த வேதாந்த தேசிகரின் திருமேனி மெல்லியதாகவும் அழகு பொருந்தியதாகவும் இருந்தது. அவரது சிகை முழுவதும் தும்பைப் பூப்போல நரைத்து இருந்தது. திருக்கண்கள் இரண்டும் கூர்மையாகவும் கனிவாகவும் விகசிக்க, இரு இளைஞர்களோடும் வரதாசியர் என்னும் தமது திருக்குமாரரோடும் அங்கே வந்து கொண்டிருந்தார்.

திருவரங்கத்தில் நேர்ந்த கலவரத்தில் வெட்டுக் காயம் பெற்று இறந்த சுதர்சனபட்டரின் மைந்தர்கள்தான் இளைஞர்கள். அவ்விருவரையும் தம் மகன்கள் போலவே பாவித்து வளர்த்து, அவர்களுக்கு எல்லாவித வித்தைகளையும் கற்றுக் கொடுத்திருந்தார் தேசிகர். அது போலவே தமது ஒரே மகனையும் ஒரு ஞானக் களஞ்சியமாக அவர் மாற்றியிருந்தார்.

திருவரங்கம் பாழ்பட்ட பிறகு தேசிகர் அரங்கநாதரைப் பின் தொடர நினைத்து, வழிபிசகி, காடுகளில் திரிந்து பிறகு தம் அத்தியந்த சீடரான பிரம்மதந்திர சுதந்திர ஜீயரைச் சந்தித்து, அவரது ஆலோசனைக்கு இணங்க காவேரி நதி ஓரமாக மேற்கு திசையிலுள்ள ஒய்சள ராஜ்யத்தை நோக்கி நடந்தது ஏற்கெனவே கூறப்பட்டுவிட்டது.

அந்நாளில் *கொங்கு நாடு என்பது ஒய்சள ராஜ்யத்திற்குட்பட்டிருந்தது. அந்தக் கொங்கு நாட்டில் உள்ள சத்தியமங்கலம் என்ற ஊரில் தேசிகரது மனைவியும் மகனும் தங்கியிருந்தார்கள். திருவரங்கம் பாழ்பட்ட பிறகு அந்த ஊரை அடைந்த தேசிகர் அங்கேயே தமது வாழ்க்கையைக் கழித்து வரலானார்.

அமைதி நிறைந்த ஊரில் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து வருங்கால் தேசிகரின் ஞானம், மெள்ளக் கனிந்து முதிர்ந்து கொண்டேவந்தது. தோத்திரங்களும் தத்துவ விளக்கங்களும் நூலாக வடித்துத் தந்த அவரது திருக்கரங்கள் இப்போது காவியங்களை இயற்றுவதில் தீவிரமாகி வந்தன.

"நீயும் நானும் ஒன்றாகக் கலந்தொழிந்தோம்" என்ற ஒரு பராபக்திமயமான உணர்ச்சி அவரது திருவுள்ளம் முழுவதிலும் வியாபித்து இருக்க, இந்த இனிமையான உணர்ச்சியில் ஊறி, "யாதவாப் யுதயம்" போன்ற காவியங்களை அவர் வடித்து எடுக்கலானார்.

* தற்காலத்தில் கோயம்புத்தூரும் அதைச் சுற்றி உள்ள பகுதிகளும்.

இப்படி புற உலகிலிருந்து விடுபட்டுத் தம்முள் அடங்கி இன்புறும் நிலை அவர் எய்திய பிறகு அவர் திருக்கண்களிலும், திருத்தோற்றத்திலும் ஒரு கனிவு நிறைந்த அழகு கூடிவிட்டது.

இந்த ஞான அழகுதான் இப்போது மேல் கோட்டை ஊரின் வீதியில் மூன்று இளைஞர்களுடன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

அரங்கன் இருக்கும் இடம் தேடிச் சென்ற அந்த ஞான சொரூபனான வேதாந்த தேசிகர், அப்படியே அவர் முன்னிலையில் தாளும் தடக்கையுமாக விழுந்து, கண்களில் நீர் பொங்க, திருவாய் தழதழக்க, வெகுநேரம் மெய்மறந்து கிடந்த பின், ஒருவாறு தேறி எழுந்து, "நம் பெருமாளுக்கு நித்திய சேவைகள் எல்லாம் சரிவர நடக்கின்றனவா?" என்று பரிவாரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

பின்னர் அவர் அங்குள்ள அடியவர்களையும் இதரர் களையும் நோக்கி, "பெரியீர்காள்! நாட்டில் நற்செய்தி பரவுவதை நீங்கள் கேள்விப்பட்டீர் அன்றோ! இனி நமக்கு நற்காலம் உதயமாகும் என்று எண்ணுவோம். ஒய்சள அரசர் மதுரை மீது படையெடுத்துப் புறப்பட்டு விட்டார் என்ற செய்தி கேட்டு ஓடோடி அடியேன் இங்கு வந்திருக்கிறேன். இனி அரங்கன் தூர தேசத்தில் இருக்க வேண்டுவதில்லை. அவரைக் கொங்கு நாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வோம். ஒய்சளர்கள் ஜெயித்து நற்காலம் பிறந்தால், அரங்கனை உடனே திருவரங்கத்துக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடுவோம். இதை விண்ணப்பிக்கவே அடியேன் இங்கு வந்துள்ளேன்" என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்ட பரிவாரங்களும், இதர அடியவர் களும், அந்த ஊர் ஜனங்களும் ஆலோசனை செய்து, "அவர் சொன்னது சரி!" என்ற முடிவுக்கு வந்து அரங்கனை அந்தக் கன்னட நாட்டிலிருந்து கொங்கு நாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல சித்தமானார்கள்.

ஒரு புனிதமான இளம் காலை நேரத்தில் திருவரங்கன் மீண்டும் தன் யாத்திரையைத் தொடங்க லானார். மலைப் பிரதேசங்களின் ஊடே அவரை எழுந்தருள வைத்துக் கொண்டு வேதாந்த தேசிகரும் இதர அடியவர்களும் சத்தியமங்கலத்தை நோக்கி விரைந்து செல்லலானார்கள்.

அதே நேரத்தில் ஒரு லட்சத்து இருபதினாயிரம் வீரர்கள் அடங்கிய பெரும் படை ஒன்று மிக ஆரவாரத்துடன் புழுதிகளை எழுப்பிக் கொண்டு திருவண்ணாமலைக்குத் தெற்கே இரண்டு காததூரத்தில் வெகு விரைவாக நகர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

யானை அணியும், குதிரை அணியும், காலாள் அணியும் நிரம்பிய அந்தப் படை ஒரு நீண்ட வால் போல் அந்தப் பிரதேசத்தில் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

(அந்த நாட்களில் குதிரை அணி, காலாள் அணி முதலியவை தனித்தனிக் கூட்டம் கூட்டமாகப் போகுமே அன்றி தற்கால முறைப்படி நாலு நாலாகவோ இரண்டிரண்டாகவோ அணி வகுத்துப் போகும் பழக்கம் இல்லை. வெள்ளையர்கள் வந்த பிறகுதான் இந்தப் பழக்கம் ஏற்பட ஆரம்பித்தது.)

இந்த அணிகளின் நடுவில் பல்லக்கில் எண்பது வயதை நெருங்கிய மாமன்னர் வீரவல்லாளர் உற்சாகத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தார்.

அவரை அடுத்து ராணி கிருஷ்ணாயியும் அந்தப்புர பரிஜனங்களும் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அம்பாரம் வைத்த யானைகள் மீது மன்னரின் பொக்கிஷங்கள் வெகு கண்காணிப்புடன் ஊர்வலம் போய்க் கொண்டிருந்தன.

போகும் வழியெல்லாம் மக்கள் ஆரவாரித்து அந்த நீண்ட படைக்கு வரவேற்புக் கொடுத்தார்கள்.

யுத்தத்திற்கான சாமக்கிரியைகளையும் இதர பொருட்களையும் எருது பூட்டிய வண்டிகள் இழுத்துச் சென்றன.

இந்த வண்டிகள், யானைகள், வீரர்கள், பரிவாரங்கள் யாவும் நகர்ந்து செல்ல வேண்டி இருந்ததால் அந்நாளில் படைகள் ஒரு நாளைக்குப் பத்துப் பதினைந்து மைல்களுக்கு மேல் பிரயாணம் செய்ய முடிவதில்லை.

வண்டிகளும் இதர பரிவாரங்களும் மெதுவாக வரும் காரணத்தால் அரசர், பிரதானிகள் முதலியவர்கள் முன்னால் பலகாத தூரம் கடந்து ஒரு இடத்தில் தண்டு இறங்கிவிடுவார்கள்.

வண்டிகளும் இதர பரிவாரங்களும் அங்கே வந்து சேர்ந்த பின்னர் அவர்கள் மீண்டும் முன்னால் போக ஆரம்பிப்பார்கள்.

இந்த முறையில்தான் படைகள் அந்நாளில் இடம் விட்டு இடம் போய்க் கொண்டிருந்தன.

இந்தப் பிரயாணத்தில் மூன்று நாட்களாகச் சென்று கொண்டிருந்த குலசேகரன் சிந்தித்தவாறே குதிரைமீது போய்க் கொண்டிருந்தான்.

33

கடல் புரண்டு வருவதுபோல் அந்த ஒய்சளப் படை குமுறிக் கொண்டு தெற்கு நோக்கி முடுகிச் செல்ல, அதன் முன் பகுதியில் குதிரை மீது ஆரோகணித்துச் சென்ற குலசேகரன் தீவிர சிந்தனையில் ஆழ்ந்து இருந்தான்.

இன்னும் சில நாழிகை நேரத்தில் ஒய்சளப் படைகள் சம்புவராயரின் நாடான ராஜகம்பீர

ராஜ்யத்தில் நுழைந்துவிடும். இந்த ராஜ்யத்தை ஆளும் சம்புவராய அரசர் என்ன செய்வாரோ என்பதுதான் அவனது கவலையாக இருந்தது.

ஏனெனில் அவர் ஒருவர்தான் ஒய்சள மன்னருடன் ஒத்துழைக்காமல் இருந்து வந்தார். அதுவே அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நாட்டின் நன்மையை நினைத்து ஒன்று சேர்ந்தால்தானே சுல்தானை ஒழிக்க முடியும்?

குலசேகரன் அப்படி யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கொடிகளை வீசி படைத் தலைவர்கள் அந்தப் பெருஞ்சேனையை நிறுத்திவிட்டார்கள். அந்த நெடு நீளப் படை முழுதுமாக நிற்பதற்கே அரை முகூர்த்த நேரமாகியது.

இரு வீரர்கள் அப்போது குலசேகரன் அருகில் வந்து, "மன்னர் அழைக்கிறார்!" என்று தெரிவிக்க, படையின் மையப் பகுதியில் இருந்த அவனும் குதிரையைத் தட்டி முன்பக்கம் நோக்கி ஒரே வேகமாகச் சென்றான்.

அப்படிப் போவதற்கே நெடுந்தூரம் அவன் பிரயாணம் செய்ய வேண்டிவந்தது. போகும் வழியில் உற்சாகமாக நின்று கொண்டிருக்கும் படை அணிகளைக் கண்டு அவனுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது; 'தொலைந்தான் மதுரை சுல்தான்' என்று நினைத்தவாறு குதிரையைக் கடுகி ஓட்டி ஒய்சள மன்னர் முன்னால் வந்து நிறுத்தினான்.

"குலசேகரா! ராஜகம்பீரத்துள் நுழையப் போகிறோம். நீ என்ன சொல்கிறாய்?" என்று கேட்டார்.

"மன்னவ! நான் தூது சென்றபோது சம்புவராயரை இரு முறை சந்தித்துப் பேசிவிட்டேன். அவரிடம் மிகப் பணிந்து வேண்டுகோள் விடுத்தேன். எதற்கும் அவர் மசியவில்லை. நாம் இவ்வளவு தூரம் வந்த பிறகு இதுபற்றி இனி யோசித்துப் பயனில்லை" என்றான்.

"குலசேகரா! ஒன்று செய்! நாம் கடைசியாக ஒரு முறை அவருக்குச் சந்தர்ப்பம் அளிப்போம். நாம் இங்கே தண்டு இறங்கி இருக்கிறோம். நீ அவரிடம் சென்று நம் பக்கம் சேருமாறு கடைசி வேண்டுகோள் விடு" என்று கூறினார்.

குலசேகரனும் அதை ஆமோதித்து, மன்னரிடம் விடைபெற்று, பத்து வீரர்களைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு வெள்ளைக் கொடிகளைப் பறக்கவிட்டவாறு ராஜகம்பீர ராஜ்யத்துள் நுழைந்தான்.

அந்நாளில் ராஜகம்பீர ராஜ்யம் என்பது தற்கால தென், வடஆற்காடு, செங்கல்பட்டு ஆகிய மாவட்டங்களின் நில பகுதிகளைக் கொண்ட ஒரு சிறு ராஜ்யமாய் இருந்தது. அதில் இந்தக் கதை நிகழும் காலத்தில் சம்புவராயர் என்ற குலத்தவர்கள் ஆண்டுவந்தார்கள். அவ்வப்போது உண்டான நிலைக்கு ஏற்ப அவர்கள் குறுமன்னர்களாகவும் தனி மன்னர்களாகவும் இருந்து வந்தார்கள். மதுரை சுல்தானது ஆட்சியை ஏற்றுக் கொண்டு, அவருக்குக் கப்பம் செலுத்தும் நாடாக இருந்ததால் சம்புவராயரைத் தம் பக்கம் இழுக்க ஒய்சள மன்னர் பாடுபட வேண்டியதாயிற்று.

குலசேகரன் அந்தச் சம்புவராயரைச் சந்தித்து, ஒய்சள அரசர் கூறியதை எல்லாம் விரிவாக உரைக்க, அவர் மெள்ள நகைத்து, "தூதுவா! உங்கள் மன்னரின் ராஜதந்திரம் எனக்குப் புரியாததல்ல! மதுரை சுல்தானை ஒழிப்பீர்கள். பின்பு என்னை அழிப்பீர்கள்! இந்தத் தென்னாடுகள் முழுவதையும் ஒரே குடைகீழ் கொண்டு வர விரும்புகிறார் உம் மன்னர்! அதற்கு நாம் இணங்கப் போவதில்லை" என்று கூறினார்.

அவன் எவ்வளவோ எடுத்துரைத்தும் சம்புவராயர் இணங்காமல் போகவே, ஏமாற்றத்துடன் அவன் திரும்ப வேண்டியதாயிற்று.

மறுநாளே திரும்பி வந்த குலசேகரன் ஒய்சள மன்னரிடம் விவரங்களை எல்லாம் தெரிவித்தான்.

அதைத் தொடர்ந்து எல்லாரும் கூடி ஆலோசனை நிகழ்த்துங்கால், குலசேகரன் எழுந்து, "பெரியவர்களே! எத்தனையோ சிற்றரசர்கள் நமக்கு உதவியதன் மூலம் நம் சேனை ஒரு லட்சத்துக்கு மேல் பெருகியுள்ளது. சம்புவராயர் உதவி கிடைக்காவிட்டால் குடி முழுகிப் போய்விடாது! அவர் ராஜ்யத்தை மிதித்துக் கொண்டே நாம் மேலே போவோம்!" என்று கூறினான்.

அதற்கு ஒய்சள மன்னர், "குலசேகரா! நீ சொன்னது தான் சரி! இதற்காக பெரிய படையைச் சுற்று வழியாக நாம் கொண்டு போக விரும்பவில்லை. நாளை நாம் சம்புவராயர் நாட்டில் மிதிப்போம். என்ன நேர்ந்தாலும் சரி?" என்று கூறினார்.

மறுநாள் பொழுது புலரும் வேளையில் ஒரு சிற்றாற்றைத் தாண்டியதன் மூலம் ஒய்சள சேனை சம்புவராயர் நாட்டுக்குள் நுழைந்தது.

எல்லாரும் என்ன நடக்குமோ என்று சிறிது முன் ஜாக்கிரதையுடன் போய்க் கொண்டிருக்க, அன்று பகல் முழுதும் யாதொரு அசம்பாவிதமும் நடைபெறாமல் படைகள் முன்னேறின.

இரவு தண்டு இறங்கி, மிகக் கவனத்தோடு பொழுதைக் கழித்தபின், மறுநாள் காலையில் மீண்டும் அவர்கள் புறப்பட்டு மாலை நேரத்திற்குள் சம்புவராயர் நாட்டின் ஓரப்பகுதியைக் கடந்து சோழ மண்டலத் திற்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

என்ன காரணத்தாலோ சம்புவராயர் எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை என்று தெரிந்தபோது எல்லாருக்கும் ஆச்சரியமாகவே இருந்தது!.

சோழ மண்டலத்தில் நுழைந்ததன் மூலம் ஒய்சள சேனை சுல்தானது ராஜ்யத்திற்குள் நுழைந்துவிட்டது. அணை உடைந்த வெள்ளம் போல் வரும் படையை இன்னார் என்று இனம் கண்டு கொண்ட குடி படைகள் மிகவும் ஆரவாரத்துடன அவர்களை வரவேற்றார்கள்.

சாலையின் இருமருங்கிலும் நின்று அவர்கள் ஒரே கோஷமாய் வாழ்த்த, படைகளும் மிக உற்சாகத்துடன் நடந்து முன் சென்றன.

பிரதானப் படை அதன் எண்ணிக்கை காரணத்தால் பின்தங்கியே வந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில், குலசேகரன் தலைமையில் ஒரு படை பிரிந்து சற்று விரைவாக முன்னால் போக ஆரம்பித்தது.

கண்ணனூரை நோக்கி விரைந்து செல்லும் அந்த முன்னேற்றப் படை ஊருக்கு ஐந்து காததொலைவில் எதிர்ப்பட்ட ஒரு எதிரிக் காவல் படையை முறியடித்துக் கொண்டு, வெகு சீக்கிரம் கோட்டையின் சுற்றுப்புறத்தை அணுகியது.

இதற்குள் செய்தி ஊருக்கு எட்டவே சுல்தானியர்கள் தங்கள் கோட்டைக் கதவுகளை அடைத்துக் கொண்டு, தொங்கு பாலங்களைத் தூக்கிவிட்டுக் கோட்டைக்குள் புகுந்து தங்கிவிட்டார்கள்.

கோட்டையை அணுகிய குலசேகரன் தன் படையை வாசல் பகுதியில் நிறுத்தி வைத்துவிட்டு, பின்னால் வரும் பிரதானப் படைக்காக வெளியே காத்திருக்கத் தொடங்கினான்.

அப்போது இருட்டும் வேளையாகிவிட்டதால் இனி அந்தப் பெரும்படை மறுநாள் காலைதான் கோட்டையை வந்தடையும் என்ற எண்ணம் எழவே, தனது கூடாரத்துள் நுழைந்து சிறிது ஆசுவாசப்படலானான்.

அலுப்பை ஆற்றுவதற்காக அவன் புரளும் வேளையில், "ஆர்ய!" என்ற மாயக் குரலும், அதைத் தொடர்ந்து ஹேமலேகாவின் அழகிய தோற்றமும் அவன் முன் தோன்றவே, அவன் உள்ளமெங்கும் ஒரு உணர்ச்சி கொந்தளித்து எழுந்தது.

மெள்ள எழுந்து அவன் கூடாரத்துள் இருக்க ஒண்ணாமல் வெளியே வந்து சிறிது நேரம் உலாவிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, பிறகு சடக்கென்று ஏதோ

தீர்மானித்து அருகில் இருந்த குதிரை மீதேறி கிழக்கு திசை நோக்கி விரைவாகப் பறக்கலானான்.

கணத்துக்குக் கணம் குதிரையை ஊக்கிக் கொண்டே பறந்து சென்ற அவனுக்கு அப்போது ஒரு வெறியே வந்துவிட்டது. மெல்லிதாகப் பரந்திருந்த முன்னிலா வெளிச்சத்தில் குதிரையை வாயு வேகமாய் ஓடச் செய்து, இரு நாழிகை நேரத்தில் கிளியார் சோலை என்னும் அந்தக் கிராமத்தை அடைந்தான். சத்திரத்துக்கு வெளியே திரையைக் கட்டிவிட்டு ஹேமலேகாவைத் தேடி நேராக உள்ளே போனான்.

பதிலாக அவள் இருக்கும் பின் பகுதியில் அவள் இல்லாமல் போகவே சத்திரத்து நிர்வாகியிடம் சென்று விசாரிக்க, "அவர்களா? இங்கே இந்த மாளிகைக்குப் போயிருப்பார்கள்!" என்று ஒரு குறிப்பிட்ட திசையைச் சுட்டிக் காட்டி சொன்னார்.

குலசேகரன் விரைவாக நடந்து அந்த மாளிகையை அடைந்தபோது வாசற் கதவு சாத்தப்பட்டிருந்தது. உள்ளேயிருந்து மெதுவான பாடல் ஒன்று பலர் குரலுடன் இழைந்து வருவது கேட்கவே, அவன் யோசித்துவிட்டு அந்தக் கதவை மெதுவாக 'டக் டக்' என்று தட்டினான். சிறிது நேரத்தில் ஒரு பெரியவர் விளக்குடன் வந்து கதவைத் திறக்க, "ஹேமலேகாவைப் பார்க்க வந்தேன்" என்று குலசேகரன் கூறி அனுப்பித்தான்.

மேலும் சில கணங்கள் நழுவிச் செல்ல, கடைசியில் ஹேமலேகா கையில் விளக்குடன் வந்து கதவைத் திறந்தவள், அவனை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் தலை குனிந்து, விளக்கைத் திண்ணையில் வைத்துவிட்டு ஒதுங்கி நின்றாள். அவளது தோற்றத்தில் ஏதோ வித்தியாசத்தைக் கண்ட குலசேகரன் விக்கித்து நின்று அவளைப் பலமுறை உற்றுப் பார்த்தான்.

அப்போதுதான் அவனுக்கு ஒன்று புலனாகியது. ஹேமலேகாவின் உடலிலிருந்து அணிமணிகள் யாவும் கழற்றப்பட்டு வெறுமையாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

விடியும் நேரத்தில் தெரியும் நிலாபோல் அவள் ஒளி இழந்து நிற்பதைப் பார்த்ததும், அவன் அடிவயிற்றில் இருந்து திடீரென்று ஒரு உணர்ச்சி பொங்கி எழுந்து தலை உச்சிவரை பரவிச் சென்றது. கண்கள் சில கணங்கள் பஞ்சடைந்து நின்றன. சிறிது நேரம் எதுவுமே உணர்வில்லாமல் அவன் நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு விழித்த அவன் கண்கள், அவளது கழுத்தை உன்னிப்பாகக் கவனித்தன.

"ஹேமலேகா நீ..." என்று தழதழத்த குரலில் கூறினான் அவன்.

"கைம்பெண்" என்றாள் அவள்.

அவன் தலையில் ஏதோ சிதறுவது போல் ஒரு கணம் தோன்றியது. உள்ளே ஒரு வெம்மை சீறிக் கொண்டு எழுந்து அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்தது. கண்களிலிருந்து நீர் ஆறாய்ப் பெருகி வழிந்தது.

"சுவாமி! அழ வேண்டியவள் நான்! தாங்கள் ஏன் அழுகிறீர்கள்?" என்றாள்.

"இல்லை ஹேமு! எனக்கு எதுவும் சொல்லத் தெரிய வில்லை. ஒளியுடன் பிரகாசித்த நீ இப்போது ஒளி குன்றிக் காட்சித் தருகிறாய்!"

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

பிறகு அவள் "சுவாமி இதெல்லாம் என் புற உடம்பில் ஏற்படும் மாறுதல்கள்தான்! சற்றே உள்ளே வருகிறீர்களா? உங்களுக்கு ஒன்று காண்பிக்க வேண்டும்" என்றாள்.

குலசேகரன் அவளுடன் உள்ளே சென்றான்.

அங்கே உள்ள பெரிய கூடத்தில் பல விளக்குகள் எரிய அதன் நடுவில் நிறையப் பெண்கள் அமர்ந்திருந் தார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் இளம் பெண்களாக இருந்தார்கள். பலர் சிறுமிகளாகவும் இருந்தார்கள்.

குலசேகரன் அவர்களைப் பார்த்தான். எல்லார் மீதும் அணிமணிகள் இல்லாதிருப்பதைப் பார்த்து திடுக்கிட்டான் அவன்.

"சுவாமி! இவர்கள் யாவரும் சுல்தானியர்கள், கன்னிப் பெண்களுக்கு இழைக்கும் அநீதிகளைக் கண்டு அதைத் தவிர்ப்பதற்காகவே திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள். இப்போது இவர்கள் யாவரும் கைம்பெண்கள்!" என்றாள்.

குலசேகரனுக்கு சுரீர் என்று யாரோ தன்னை அடிப்பது போலிருந்தது.

நாட்டில் எங்கிருந்தோ வந்த ஒரு விதேசியின் ஆட்சி பல்லாயிரக்கணக்கான வருடங்களாக ஒரே நெறியில் வாழ்ந்து வந்தவர்களின் வாழ்க்கையை அந்த அளவு பாதித்து விட்டது என்று எண்ணினான். சமூகம் சின்னாபின்னமாகி விட்டது அலங்கோலமாகி விட்டது. எல்லாருடைய வாழ்வும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் வெறுமையாகி விட்டது. அந்தக் கொடுமையை நினைத்த போது அவன் கண்களை இறுக மூடினான். "ரங்கா, ரங்கா! என்று உச்சரித்தானே ஒழிய, வேறு எதுவும் அவனால் செய்ய முடியவில்லை.

ஹேமலேகா அவனை அழைத்து அடுத்த அறையில் அமர வைத்தாள்.

"சுவாமி! நம் நியதிகளும் கோட்பாடுகளும் ஒரு அமைதியான காலத்திலுள்ள சமூகத்திற்காக எப்போதோ எழுதப்பட்டவை. நம் வாழ்க்கை முறைகளின் ஆணி வேரையே அசைக்கக் கூடிய சோதனை பிற்காலத்தில் வரும் என்று நம் பெரியவர்கள் ஒருவேளை எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்களோ என்னவோ? அப்படி எதிர்பார்த்திருந்தால் ஒவ்வொன்றுக்கும் மாற்றும், பரிகாரமும் கூறும் அவர்கள் இந்த இளம் பெண்களின் வாழ்க்கைக்கு நிச்சயம் ஏதாவது பரிகாரம் காட்டி இருப்பார்கள்!" என்று கூறினாள்.

குலசேகரன் பெருமூச்சுவிட்டான்.

"ஹேமலேகா! என் முன்னால் பெரும் சமுதாயமே அழிந்து போவதைக் காண்கிறேன். இந்தப் பதினெட்டு ஆண்டுகால துருக்கிய ஆட்சியில் எல்லாமே நலிந்து மறைந்து விட்டது. என் வாழ்க்கையை எடுத்துக் கொண்டால் அதுகூட வெறுமையாகி விட்டது. முறையான ஒரு வாழ்க்கையை வாழ என்னால் இயலவில்லை. அதற்குத் தகுந்த பாதுகாப்பான இடமும், பாதுகாப்பான சமூகமும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. இந்த ஆட்சி ஏற்பட்ட விளைவாய்தான் உன்னை நான் இழந்தேன். இல்லாவிட்டால் நீ வேறு யாரையாவது மணந்திருக்க மாட்டாய்! இப்படி கைம்பெண்ணாகவும் மாறியிருக்கமாட்டாய். அதிகக் கல்வி கேள்வி இல்லாத எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. நமக்கு இனி என்ன நேரப் போகிறது. எப்படி வாழப் போகிறோம் என்று எதுவுமே புரியவில்லை. நான் இப்போது குழம்பி நிற்கிறேன். தவித்து நிற்கிறேன்" என்று கூறி விசித்து நீர் பெருக்கலானான் அவன்.

நேரம் செல்லச் செல்ல, மனத்துள் சிறிது சிறிதாக ஒரு அமைதி தானாக ஏற்படவே, குலசேகரன் மெள்ள மெள்ள ஆசுவாசமடைந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் அவன் அருகில் ஹேமலேகா அமர்ந்து கொண்டு அவனுக்கு உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் ஊற்றிய நறுமணமான நெய் அவன் கையில் சிறிது படவே, மேலே முகத்தைத் திருப்பி அவன் புன்னகை புரிய, அவளும் அவனை நோக்கிப் புன்னகை புரிந்தாள்.

அந்தத் தனி அறை, அதில் அழகு மொட்டாக எரியும் சிறு விளக்கு, எழில் மிகுந்த புன்னகையோடு நின்ற அவள் இவை எல்லாவற்றையும் காணுங்கால், திடீரென ஒரு கணத்தில் இதே வாழ்க்கையை வெகு நாட்களாக வாழ்ந்து வருவது போலவும், அவனும்

ஹேமலேகாவும்தான் உலகம் என்பது போலவும் ஒரு உணர்வு தோன்றி அவனை ஆட்கொண்டது.

அந்த உணர்வில் ஆழ்ந்திருக்கும் போது ஹேமலேகா, "சுவாமி!" என்று கூறி ஒரு ஓலைச் சுருளை அவன் கையில் கொடுத்தாள். அதை வாங்கி அவசரமாகப் படித்த அவன் சோகத்துடன் அவளைப் பார்த்தான்.

34

குலசேகரன் அந்த ஓலைச்சுருளை மீண்டும் படிக்க ஆரம்பித்தபோது, அவன் கண்கள் நிறைந்து நின்றன.

வாசந்திகாவின் கையெழுத்து முத்துக்கள் போல் அவன் கண்களில்வந்து பதிந்தன.

"குலசேகரன் என்ற நாமம் பூண்ட பிரபுவுக்கு அடியாள் வாசந்திகா அடிபணிந்து அனந்தகோடி நமஸ்காரம் செய்து எழுதுவது:

இந்த விகிதம் தங்கள் கைகளில் கிடைக்குமோ என்பது சந்தேகமே. ஆயினும் இதை எழுதி யார் மூலமாக எப்படியும் அனுப்பிவிடுவது என்று முடிவு செய்தேதான் எழுதுகிறேன்

திருவரங்கன் கோவிலின் திருச்சுற்றில் முட்டி மோதிக் கொண்டு ஓடிவந்து பரபரக்கும் விழிகளுடனும், நெற்றியில் குறுவியர்ப்புத் துளிகளுடனும் நின்ற வீர இளைஞரை என்னால் எப்படி மறக்க முடியும்?

அரங்கன் கோவிலைக் காப்பதற்கு அல்லும் பகலும் அயராது முயன்று, கோட்டை இடிந்து தகர்ந்து உள்ளே எதிரிகள் புகும் வரையில் எடுத்த வில்லையும் வாளையும் கீழே வைக்காது இருந்த வீர இளைஞரை வாழ்வில் நான் எங்ஙனம் மறக்க முடியும்?

தாய் இறந்த துக்கத்தை மறைத்துவைத்து, அரங்கனைக் காப்பது ஒன்றே நெறியாகக் கொண்டு கானகம் முழுவதும் நடந்து சென்று சொல்லொணாத அல்லல்களை அனுபவித்த அந்தக் கட்டழகு வீரரை நான் எப்படி மறக்க முடியும்?

இன்னும் எத்தனையோ வீரசாகசங்களுக்கும் தியாகங்களுக்கும் உறைவிடமாக இயங்கும் அந்தத் திருவரங்க நகர இளைஞரை நான் முயன்றாலும் என் நா மறக்காது; என் மனம் மறக்காது. என் இதயம் மறக்கவே மறக்காது.

அந்த இளைஞரை இனி வாழ்நாளில் எங்கேயாவது எப்போதாவது எப்படியாவது சந்திப்போம் என்னும் ஓர் ஆசையால் ஆண்டுகள் பலவாக எதிரிகளின் அந்தப்புர வாசத்தில் அகப்பட்டு நைந்து வந்தாலும் உயிர் தரித்து வந்திருக்கிறேன்.

அப்படித் தரித்து வந்ததால்தான் அன்றொரு நாள் தங்கு மண்டபத்தில் அந்நியர் கையில் அகப்பட்ட அந்த வீர இளைஞரின் வாழ்வை இந்த அடியவளால் காப்பாற்ற முடிந்தது எனப் பெருமைப்படுகிறேன்.

ஆனால் இவ்விதம் ஆசையும் பெருமையும் கொண்டு வாழ்நாளை ஓட்டிவந்தாலும் இந்த அடியாளுக்கு இப்போது வரவர சந்தேகங்களும், பயங்களும் இனம் புரியாத தவிப்புகளும் தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டன.

இனி வாழ்வு முழுவதுமே இந்த அந்தபுரத்திலேயே கழிந்துவிடுமோ என்ற பீதி பெருவாரியாக வந்து இந்த அடியவளைக் கவ்விக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்நியரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட அன்றே என் உயிரை மாய்த்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அடிக்கடி மனத்தில் இப்போது தலை தூக்கி எழுகிறது.

இந்த ஒரு தவிப்பான நிலையில்தான், அடியாள் தங்களுக்கு இந்த விகிதம் எழுத முனைந்திருக்கிறேன்.

தாங்கள் சூழ்ச்சியாலோ, பராக்கிரமத்தாலோ அல்லது வேறு உபாயத்தாலோ இந்த அடியவளை மீட்டுச் சென்றால்தான் இனி என்னால் உயிர் தரிக்க முடியும் என்று தோன்றுகிறது.

இல்லாவிடில் ஆண்டாண்டுகளாகத் தரித்திருந்த என் வாழ்வை சீக்கிரமே நான் முடிக்க வேண்டி இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆனால், எங்கேயோ ஒரு மூலையிலிருந்து எழும் இந்த அபலையின் குரலுக்குச் செவிமடுத்துக் காரியத்தில் இறங்க, தங்கள் மனம் சம்மதிக்குமா? அதற்கு அவகாசம் இருக்குமா? வழியும் இருக்குமா? அடியாளுக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. எனினும் துணிந்து எழுதிவிட்டேன்.

நமஸ்காரங்களுடன் – வாசந்திகா."

ஓலையை மீண்டும் படித்த பிறகு குலசேகரன் ஹேமலேகாவை நோக்கி, "இந்த விகிதம் உன்னிடம் வந்தவிதம் எப்படி?" என்று கேட்க,

"சுவாமி! ஒரு யோகி கொணர்ந்து கொடுத்தார். அவர் கண்ணனூரிலிருந்து வந்தார். 'அழகிய மணாவாளபுரத்து ஹேமலேகாவிடம் இதைக் கொடுங்கள்' என்று வாசந்திகா இதை அனுப்பியிருந்தாளாம்" என்று கூறினாள்.

அந்த நாளில் யோகிகள் செய்யும் அற்புதச் செயல்களைக் கண்டு துருக்கியர் பெரும்பாலும் அவர்கள் மீது பயபக்தி கொண்டிருந்தார்கள். எனவே இந்த யோகிகள் நாடு முழுவதும் அதிக பயமில்லாமல் உலவ முடிந்தது.

குலசேகரன் சிறிது நேரம் சிந்தனையிலேயே ஆழந்திருக்க ஹேமலேகா அவனைப் பார்த்து, "சுவாமி, வாசந்திகாவை முன்னமேயே தங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம் ஹேமூ! திருவரங்கத்தில் முற்றுகை நடந்ததிலிருந்து பழக்கம். இவளைக் கைப்பற்றி, அரங்கன் ஊர்வலத்துடன் ஒருத்தியாகச் சேர்த்துக் கொண்டு சென்றேன். ஆனால் மதுரைச் சீமையின் எல்லை அருகே எதிரிகள் எங்களைத் தாக்கிய போது இவள் காணாமல் போய்விட்டாள். பின்னர் அவள் என்ன ஆனாள் என்பது தெரியாது" என்று கூறினான்.

"அவள் எங்கேயும் மறையவில்லை. சுல்தானியர் களிடம் அகப்பட்டிருக்கிறாள் சுவாமி!" என்று கூறினாள் ஹேமலேகா.

"ஹேமூ! அவள் அந்தக் கோஷ்டியில் இருந்ததைப் பார்த்ததாக நீ முன்பே எனக்குச் சொல்லி இருந்தாய்! நாட்டில் பல்லாயிரக்கணக்கான பேர்களுக்கு நடந்த துக்கங்களில் அவள் துக்கமும் ஒன்று என்று கருதிப் பேசாமல் இருந்துவிட்டேன். ஆனால் அப்படி நினைத்தது தவறு என்று இப்போது தோன்றுகிறது" என்று கூறினான்.

பிறகு சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்த அவன், "ஹேமூ! எங்கேயிருந்தும் எனக்குத் துயரச் செய்திகள் தான் வருகின்றன. இதுதான் என்னை வருத்துகிறது! என் ஒருத்தன் வாழ்க்கை எப்படிப் போனாலும் பொருட்டு இல்லை. என்னைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் வாழ்க்கையாவது துயரமில்லாமல் இருக்கக் கூடாதா?" என்று கூறினான்.

ஒரு ஜாமம் தாண்டிய பிறகு, குலசேகரன் ஹேமலேகாவிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டான்.

அவன் மனத்தில் துக்கம் நிரம்பி இருந்தது. விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு அவனை வழி அனுப்ப வந்த ஹேமலேகாவின் கண்களும் நிரம்பியிருந்தன.

துக்கமும் வெறுமையும் கலந்த அவளது தோற்றத்தை அவன் ஆழ்ந்து பார்த்தான். நாட்டின் காரணமாகவே திருமணம் செய்துகொண்டாள் அவள்.

அதனாலேயே இப்போது கைம்பெண்ணாகியும் நிற்கிறாள். இந்த வெளிச்சடங்குகள் எல்லாம் அவளுக்கு நடந்துவிட்ட காரணத்தால் அவளும் அவனும் ஊரறிய ஒரு வாழ்வு வாழ முடியாது. அவள் அவனது அருகில் இருந்தாலும் அவள் இழக்கப்பட்டவள்தான்! நிரந்தரமாக இழக்கப்பட்டவள்தான்!

"வருகிறேன்" என்று ஈனசுவரத்தில் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

"வெற்றி பெறுவீர்கள்!" என்றாள் அவள்.

தலை குனிந்து கொண்டே அவனது குதிரை புறப்பட்டது.

அதன் டக்டக் என்ற காலடி ஓசைகளை வெகுநேரம் அவள் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தாள்.

குலசேகரனின் உருவம் மெள்ள மெள்ள இருளில் புதைந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. குதிரையின் காலடி ஓசைகளும் சன்னமாகி, மெல்லியதாகி, பொடியதாகிக் கடைசியில் மௌனத்தில் மறைந்தும்விட்டன.

மெதுவாகக் குதிரையை ஓட்டிச் செல்லும்போது கழுத்தில் ஏதோ கனப்பது குலசேகரனுக்குத் தெரிந்தது.

உள்ளே தொட்டுப் பார்க்கும்போது, வாசந்திகா தாழியில் அவனை வைத்து அவன்மீது போட்டு அனுப்பிய ஆரம்தான் அது என்று அறிந்த போது உடம்பு சில்லிட்டது. இத்தனை நாளும் இருக்கும் இடமே தெரியாமல் இருந்த இந்த ஆரம் இப்போது என்னமாய்க் கனத்துக்கொண்டு தெரிகிறது?

வாசந்திகாவும் இத்தனை நாள்வரை இருக்கும் இடமே தெரியாமல் இருந்தாள். இப்போது அவளது நினைவு என்னமாய்க் கனத்துக்கொண்டு நினைவுகளில் அழுந்துகிறது!

"வாசந்திகா, நீயுமா என்னை நினைத்தாய்?" என்று புலம்பினான் அவன்.

பொழுது புலரும் நேரத்தில் குலசேகரன் மற்றொரு குக்கிராமத்தை அடைந்து அதில் சிதிலமாகிக்கிடந்த ஒரு வீட்டினுள் குறிப்பாக நுழைந்தான்.

அதன் கூடத்துள் நுழைந்து, "சுவாமி" என்று அழைக்கும் போது ஓரத்தில் கீழே பாய் விரித்து சிங்கப்பிரான் படுத்து இருப்பதைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டான்.

அருகில் சென்று, "குலசேகரன் வந்திருக்கிறேன்" என்று அறிவிக்க, இருமலிட்டுக் கொண்டே எழுந்த சிங்கப்பிரான் அவனைத் தம் திருக்கண்களால் நோக்கி "குலசேகரா! ஒரு மாதமாய் படுக்கையில் வீழ்ந்து விட்டேன்!" என்று கூறிவிட்டுத் தாளமுடியாமல் இருமல்களாய் இருமினார் அவர்.

அவரை மெள்ளப் படுக்க வைத்த அவன் கலங்கிய கண்களோடு அவரது மெலிந்த உடலைப் பார்த்து, "சுவாமி தங்களுக்குமா நோய் வந்தது?" என்று புலம்பி விட்டு ஒய்சள அரசர் பெரிய சேனை சமுத்திரத்துடன் கண்ணனூருக்கு வந்துகொண்டிருப்பதை மகிழ்ச்சியுடன் அவருக்கு அறிவித்தான்.

திருக்கண்களில் ஒளி தேக்கிக் காட்டிய சிங்கப்பிரான், "குலசேகரா! நான் வாழ்வது அதிகநாள் இல்லை. அதற்குள் திருவரங்கன் கோவில் திறந்து, அரங்கநாதரை நான் நேரில் கண்டுவிட்டுக் கண்ணை மூட வேண்டும்" என்று கூறினார்.

அவரை ஆசுவாசப்படுத்தி, நல்லவை பல சொல்லி, அவரைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் மூதாட்டிக்குப் பொன் நாணயங்கள் கொடுத்து, மேலும் நன்றாக அவரைக் கவனிக்கும்படிக் கூறிவிட்டு, பிறகு சிங்கப்பிரானிடம் பிரியா விடைபெற்றுப் புறப்பட்டான் குலசேகரன்.

காலை வெளிச்சத்தில் குதிரையைத் தட்டிவிட்டு கண்ணனூர்க் கோட்டையை அணுகிய போது, அங்கே ஒய்சளப் பிராதனப் படை பெருத்த ஆரவாரத்துடன் கடல் பொங்கினாற் போலவே ஓசை செய்து கோட்டை வெளிவாசலில் கூடுகிற காட்சியைக் கண்டு புளகித்து நின்றான் அவன்.

மேல் கோட்டை விட்டுப் புறப்பட்ட அரங்கன் கோஷ்டியார், வேதாந்த தேசிகரைப் பின் தொடர்ந்து சென்று மூன்று நாட்களில் சத்தியமங்கலம் என்னும் கிராமத்தை அடைந்தார்கள்.

ஒய்சள ராஜ்யத்துள் அந்தக் கொங்கு நாட்டுக் கிராமம் அடங்கி இருந்ததால் யாவரும் அதில் எந்தவித அந்நியர் பயமும் இல்லாமலிருந்தார்கள்.

அந்த ஊருக்கு வந்ததும் கோவில் மண்டபத்தில் அரங்க நாதருக்குத் தனி இருக்கை ஏற்படுத்தி அவருக்கு வேண்டிய உபசரணைகள் எல்லாம் குறைவறச் செய்யலானார்கள்.

பிறகு தெற்கு திசையிலிருந்து எந்த யாத்திரிகர் வந்தாலும் அவர்களிடம், "என்ன நடந்தது? என்ன நடந்தது?" என்று பொறுமையிழந்து கேட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

ஒய்சள மன்னரின் பிரதான படை வந்து சேர்ந்ததும் கண்ணனூர்க் கோட்டையின் முற்றுகை ஆரம்பித்தது. (கி.பி. 1342)

பிரம்மாண்டமான அந்தக் கோட்டையைச் சுற்றி நான்கு திசைகளிலும் படைகளை நிறுத்தி, வீரவல்லாள தேவர் தமது தண்டநாயகர்களை எல்லாம் அழைத்து, "நாயகர்களே! முற்றுகையின் போது கோட்டைக்குள் இருக்கும் எதிரிகளுடன் வியாபாரிகள் திருட்டுத்

தனமாகத் தொடர்பு கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்! இதுதான் முக்கியம்!" என்று கூறினார்.

பிறகு படையின் ஒரு பகுதியைப் பிரித்து தெற்கே வடகாவேரிக் கரையில் தண்டு இறங்கி இருக்கும்படி கட்டளையிட்டு அனுப்பினார்.

மதுரையிலிருந்து ஏதாவது உதவிப் படைகள் வந்து விட்டால் அவற்றை நிறுத்துவதற்கான முன்னேற்பாடு தான் அது!

பிறகு எல்லாரிடமும் பொறுப்பை ஒப்படைத் தாலும், தாமே சென்று யாவற்றையும் கவனித்தால்தான் ஒழுங்காக நடக்கும் என்று நினைத்த அரசர், தாம் எண்பது பிராயத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் பல்லக்கில் அங்கும் இங்கும் கோட்டையின் வெளிப்புறங்களில் அடிக்கடி சுற்றிக் கொண்டேயிருந்தார்.

முற்றுகை ஆரம்பித்து ஒருவாரம் சென்று விட்டது.

எனினும் கோட்டை சிக்கென மூடப்பட்டு எந்தவித இயக்கமும் இல்லாமல் இருந்தது.

இதைக் கண்ட வல்லாள தேவருக்குப் பெரிய ஆச்சரியமே ஏற்பட்டது.

"கண்டாலே பயத்தை உண்டாக்கும் துருக்கியர் படைதானே அந்தக் கோட்டைக்குள் இருக்கிறது! இப்படிப் பயந்து நடுங்கி உள்ளே இருக்கிறார்களே!" என்று அங்கலாய்த்தார் அவர்.

அன்று அந்தி சாயும் நேரத்தில் வல்லாளர் பல்லக்கில் படைப் பகுதிகளுக்குச் செல்லும்போது, ஒரு பாறை மீது குலசேகரன் மட்டும் தனியாக அமர்ந்து இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, "குலசேகரா!" என்று அழைத்தார்.

மன்னரைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு எழுந்து வந்த குலசேகரன் அவர் முன்னால் வணங்கி நின்றான்.

"என்ன யோசித்து இருக்கிறாய்?" என்று மன்னவர் கேட்க, உடனே அவன் "மன்னவ, எனக்கு அரங்கனையும் அரங்கநாதரையும் பற்றித்தான் கவலை! திருவரங்க நகர் மீண்டும் பழைய உன்னத நிலை அடைய வேண்டு மானால் இன்னும் எத்தனை தடங்கல்கள் இருக்கின்றன என்பதைத்தான் நினைக்கிறேன். முதலில் நாம் கண்ணனூரைக் கைப்பற்ற வேண்டும். பிறகு மதுரையைப் பிடிக்க வேண்டும். இந்த இரண்டு காரியங்களும் நடக்கும் வரை சுல்தானியர்கள் வெறுமனே இருப்பார்களா என்பது தான் என் கவலை!" என்று கூறினான்.

ஒய்சள மன்னர் மெள்ளச் சிரித்தார்.

"குலசேகரா! நம்பிக்கை! நம்பிக்கை! நம்பிக்கை! எதிலும் நம்பிக்கைதான் முக்கியம் குலசேகரா, நான் எண்பது பிராயத்தைத் தொட்டு நிற்கிறேன். இந்தக் கிழவயதில் நான் ஏன் கண்ணனூர் மீது படை எடுத்தேன்? நம்பிக்கைதான் காரணம்! இந்தத் தென் நாடுகளிலிருந்து துருக்கிய ஆட்சியை அறவே ஒழித்து விடவேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு இருக்கிறேன். முப்பத்தொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மாலிக்காபூர் படை எடுத்த போது எடுத்துக் கொண்ட கங்கணம் இது! இந்த வயோதிகத்தில் அதை நிறைவேற்ற முற்பட்டிருக்கிறேன். இதில் நான் வெற்றி பெற முடியுமா? எனக்குத் தெரியாது! அந்த அரங்கன் தான் எனக்குத் துணைபுரிய வேண்டும்.

"இதோ இந்த கோட்டையைப் பார்! இந்த கோட்டையை அந்நாளில் கட்டி முடித்தவர்கள் என் மூதாதையர்கள். அப்போது இந்தக் கண்ணனூர் ஒய்சள ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. காலம் செய்த கூத்தைப் பார்! இப்போது இந்தக் கோட்டை துருக்கியரின் கையில் இருக்கிறது. அது தான் விதி!

"இந்தக் கோட்டையில் உள்ள ஒவ்வொரு கல்லையும் நான் அறிவேன். ஒவ்வொரு ரகசிய அறையையும் அறிவேன்! எதிரி யாருமே இந்தக் கோட்டைக்குள் எளிதில் நுழைந்து விடமுடியாது! வலுவான கோட்டை இது!

"நாம் கட்டிய கோட்டையே இன்று நமக்கு எதிராக இருப்பதுதான் நம் விதி!

"குலசேகரா! இதற்கெல்லாம் தளர்ந்துவிடக் கூடாது. நம் கடமை இப்போது சண்டை இடுவது, நம்பிக்கையோடு போர் புரிவோம்."

மன்னர் கூறியதைக் கவனமாகக் கேட்டுக் குலசேகரன் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தான்.

மன்னர் மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

"குலசேகரா! உத்தௌஜியைக் கொன்று நமக்குப் பெரும் புகழை ஈட்டித் தந்தாய் நீ! அதன் பிறகு மதுரை ஆட்சியில் நடந்திருப்பதெல்லாம் உனக்குத் தெரியும்! உத்தௌஜியின் மருமகன் குதுப்புத்தீன் பட்டத்திற்கு வந்தார். அவர் வந்த நாற்பது நாட்களிலேயே பிரபுக்கள் அவரை ஒழித்துவிட்டார்கள். இப்போது பட்டத்திற்கு வந்திருப்பவர் கியாசுத்தீன்! இவர் எத்தனை நாளைக்கு இருப்பாரோ தெரியாது! பட்டத்திற்கான போட்டி, பூசல் களிடையே சுல்தானியர்கள் தங்கள் வாழ்வைக் கழிக்கிறார்கள். முன்பு அவர்களிடம் இருந்த பலம் இப்போது நசிந்து விட்டது! ஆகையால் அவர்கள் யாருக்கும் நாம் பயப்பட வேண்டுவதில்லை. நாம் நிச்சயம் இந்தப் போரில் வெற்றி அடைவோம். கவலைப் படாதே!" என்றார் மன்னர்.

மன்னர் அவ்வாறு பேசும் பொழுது, திடீரென்று கிழக்குப் பகுதி கோட்டைக்கு வெளியே ஏதோ பெரும் சப்தம் எழுந்தது!

35

திடுக்கிட்டு மன்னரும், குலசேகரனும் பார்க்கும் போது வெகு தூரத்தில் தீவர்த்திகளாகச் சலனமிடுவது தெரிந்தது.

"குலசேகரா! ஏதோ ஆபத்து வந்திருக்கிறது. குதிரை மீது ஏறு!" என்றார் மன்னர்.

குலசேகரன் குதிரை மீது ஏற, மன்னருடைய பல்லக்கும், அவனும் விரைவாக கிழக்குக் கோட்டையை நோக்கிப் பறக்கலானார்கள்.

அந்தி மாலை ஆனதால் ஒய்சளப் படைகள் யாவும் களைத்து அமர்ந்து ஓய்வு எடுக்கும் நேரம் அது.

இந்த வேளையில்தான் இரவு சமையலுக்கான காரியங்களையும் கவனிப்பார்கள் அவர்கள்.

பொதுவாக இந்த நேரங்களில் யாரும் சண்டையைத் தொடங்குவதும் இல்லை. நீடிப்பதும் இல்லை.

இந்த வேளையில் பார்த்து துருக்கியப் படைகள் திடீரென்று கோட்டையைவிட்டுத் தீவர்த்திகளுடன் வெளியே வந்தார்கள்.

குதிரைகளை ஒரே வேகமாகப் பாய்ச்சிக் கொண்டுவந்து, ஒய்சளர் கூடாரங்களுக்கு இடையே புகுந்து தீப்பந்தங்களை அவை மீது வீசலானார்கள்.

தீப்பந்தக்காரர்களுக்குப் பின்னால் வந்த வீரர்கள் அம்புகளை மழையாகப் பொழிந்த வண்ணம் முன்னே பாய்ந்தார்கள்.

இந்தத் திடீர்த் தாக்குதலை எதிர்பாராத வீரர்கள் எங்கும் சிதறிப் போக ஆரம்பித்தார்கள்.

அப்படி அவர்கள் சிதறுவதற்குகூட இடமில்லாமல், ஆயிரக்கணக்கில் உள்ள கூடாரங்களே அவர்களை வழி மறித்தன.

எங்கும் கூக்குரல்களும், முறையீடுகளும் கிளம்பி அந்தப் பிரதேசத்தையே நிறைத்துவிட்டன.

விஷயத்தை ஓரளவு குலசேகரன் ஊகித்துக் கொண்டான்.

"மன்னவ! உடனே பாசறைக்குப் போங்கள்" என்று கத்திவிட்டுக் குதிரையை நேரே கிழக்குக் கோட்டைப் பகுதிக்கு விரைந்து ஓட்டினான்.

போகும் வழியெல்லாம் ஒய்சளர்கள் சிதறிக் கொண்டு ஓடி வருவதை அவன் காண நேர்ந்தது.

அவன் போடும் கூப்பாடுகளையும் வேண்டுகோள் களையும் பொருட்படுத்தாமல் அவர்கள் அவனை ஊடுருவிக் கொண்டே ஓட ஆரம்பித்தார்கள்.

நிலைமை மோசமாகி வருவதை உணர்ந்த குலசேகரன், உடனே விருட்டென்று குதிரையைத் திருப்பினான்.

'மன்னரையும், ராணியையும்தான் இப்போது காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று தீர்மானித்தான்.

குதிரையை ஓங்கி அடித்து எல்லாரையும் முட்டி மோதிக் கொண்டு, பாசறையை நோக்கி விரைந்து சென்றான்.

அவன் அங்கே போவதற்குள், துருக்கிய வீரர்கள் முந்தியிருந்தார்கள்.

ஏனெனில் பாசறை எல்லாம் இப்போது பயங்கரத் தீயில் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

பாசறை தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் குலசேகரன் திடுக்கிட்டுச் சில கணங்கள் செய்வதறியாது நின்றான்.

பிறகு சுய நினைவு வந்தபோது, பாசறையிலோ அதைச் சுற்றிலுமோ யாரும் தென்படாதது குறித்துச் சிறிது சமாதானம் அடைந்து குதிரையைத் திருப்பி விட்டுச் சுற்றிவரப் பார்த்தான்.

ராணி கிருஷ்ணாயி உள்பட எல்லாரும் எங்கு போயிருப்பார்கள்? ஒருவேளை இறந்துவிட்டார்களோ என்று யோசனை செய்தான்.

அவன் யோசிக்கும் போதே அவனை அறியாது ஒரு வெறி அவனுள் கணத்துக்குக் கணம் ஏறிக் கொண்டு இருந்தது.

இப்படி திடீர்த் தாக்குதல் நடத்திய சுல்தானியப் படைமீது வஞ்சம் தீர்க்க வேண்டும் என்று ஒரு நினைவு பிறந்தது.

உடனே குதிரையைத் தட்டிவிட்டு, தெற்குப் புறமாகக் கோட்டையைச் சுற்றிச் சென்றான். அவன் நினைத்தது வீண் போகவில்லை. கோட்டையைச் சுற்றும் இரவு வேளைக் காவல் படையினர், தங்கள் குதிரைகளுடன் எதிரே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். விரைவாக அவர்கள் அருகில் சென்று, "வாருங்கள், ஆபத்து நேர்ந்திருக்கிறது" என்று கூறி அந்த இருநூறு வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு நேராகக் கிழக்குக் கோட்டை வாசலுக்கு விரைந்தான்.

கோட்டையைவிட்டு வெளி வந்த சுல்தானிய வீரர்கள் இன்னும் கோட்டைக்குத் திரும்பவில்லை என்பதை அறிந்த அவன் அங்கேயே சுற்று வட்டாரத்தில் காவல் படையுடன் பதுங்கி இருந்தான். அப்போது சூழ்ந்திருந்த இருள் அவனுக்குப் பெரிதும் உதவி செய்தது.

அரை நாழிகையில் சுல்தானிய வீரர்கள் கோட்டைக்குத் திரும்பினார்கள். அவர்கள் எண்ணிக்கையில் ஆயிரம் பேர் இருப்பார்கள். பலரைக் கொன்று வாகை சூடிவிட்டோம் என்ற நினைப்பில் அட்டகாசமாய் பேசிக் கொண்டு திரும்பும் வேளையில், திடீரென்று இரு புறங்களிலிருந்தும் அம்புகள் சீறி அவர்கள் மீது விழலாயின.

"ஐயோ! ஐயோ!" என்று வீரர்கள் அம்புக்கு இலக்காகிக் கீழே விழ, ஏனையவர்கள் திக்பிரமையோடு சுற்றிப் பார்க்க, அந்திக்குபின் வந்த முதல் இருட்டாக இருந்தபடியால் யாரும் கண்ணில் படாமல் இருக்கவே கோட்டைப்புறம் நோக்கி, "தொங்கு பாலத்தைப் போடுங்கள்!" என்ற உச்சத்தொனியில் கத்தினார்கள்.

ஆனால் பாலம் விழுவதற்கு முன்னரே குலசேகரனது ஆட்கள் திடீரென்று குதிரை மீது பாய்ந்து வந்து அவர்களை மூர்க்கமாகத் தாக்கினார்கள். சுல்தானிய வீரர்கள், ஏற்கெனவே சோர்ந்து போயிருந்ததால், எதிரியின் திடீர்த் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாமல் ஒய்சளரின் அம்புகளுக்கு இரையாகிக் கொத்துக் கொத்தாக விழுந்து இறக்கலானார்கள்.

ஒரு முகூர்த்த நேரத்தில் சுல்தானியப் படை நிர்மூலமாக அழிந்து விட்டது. எஞ்சிய ஒன்றிரண்டு பேர்களும் அகழியில் விழுந்து இறந்தார்கள்.

நடுயாமத்தில்தான் ஒய்சளரின் சிதறிப் போனபடை எல்லாம் மீண்டும் ஒன்று கூட ஆரம்பித்தது.

நூற்றுக்கும் அதிகமான பேர் சுல்தானியரின் தாக்குதலில் இறந்திருந்தார்கள்.

"குலசேகரா! இது ஒரு பாடம்! இனி இப்படி நாம் அஜாக்கிரதையாக இருக்கக்கூடாது! நம் அந்தப்புரத்தார் தொலைவில் உள்ள மணல்வெளியில் விளையாடப் போய்விட்டதால் தப்பினார்கள். இல்லாவிடில் இந்த

ஒய்சள வம்சம் அடியோடு அழிந்து போயிருக்கும்" என்றார் வீர வல்லாளர்.

பிறகு வெகுநேரம் அவர்கள் செய்யத்தக்கவை எவை என்பது பற்றிப் பேசினார்கள்.

ஆலோசனை எல்லாம் முடிந்து அவரவர் படுக்கச் சென்ற பிறகு எங்கும் நிசப்தம் குடிகொண்டது. காயம் பட்டுக் குற்றுயிராயிருந்த வீரர்கள் முனகுவது தான் இடையிடையே கேட்டது. குலசேகரன் படுத்துக் கொண்டே, தொலைவில் தெரிந்த கோட்டையில் கரிய உருவத்தைப் பார்த்தான். அப்போது திடீரென்று அவனது பிரமையில், "சுவாமி!" என்ற குரல் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து 'சலங் சலங்' என்ற சலங்கை ஒலி கேட்க, வாசந்திகாவின் அபிநயிக்கும் முகம் அவனைப் பார்த்து, 'சுவாமி!' என்று அழைப்பதுபோல் தெரிந்தது.

'என்ன அழகான பெண் இவள்!' என்று நினைத்தான் குலசேகரன், 'என்னுடனே கானகம் எல்லாம் நிழல்போல் நடந்துவந்தாள். எனக்குப் பணிவிடை செய்தாள். என் நலனையே முக்கியமாகக் கருதினாள். இந்த சேவை களுக்கு எல்லாம் இடையே அவள் என் மீது அன்பு பூண்டிருக்கிறாள் என்பதைக் கனவிலும் கருத வில்லையே! அதை நான் புரியாமலிருந்திருக்கிறேனே! இன்று இந்த அபலை இந்தக் கோட்டைக்குள் சிக்கி இருக்கிறாள்! என்னை வந்து விடுவிக்க வேண்டும்' என்று எழுதியிருக்கிறாள். வாழ்க்கையில் அவளுக்கு இந்தக் கைமாறாவது நான் செய்வேனோ?" என்று நினைத்தான்.

திருவண்ணாமலைப் போரில் சுல்தான் உதௌஜி இறந்த பிறகு, குதுப்புத்தீன் என்பவர் மதுரை சுல்தானாகப் பட்டத்திற்கு வந்தார். அவர் அரசு செலுத்திய நாற்பது நாட்களில் சுற்றியுள்ளோர் அவரைக் கொன்று ஒழித்து விடவே, அவரை அடுத்து 'கியாசுத்தீன் தாமகன் ஷா' என்பவர் பட்டத்திற்கு

வந்தார். இவ்விதத்தில் ஆட்சிக்குப் போட்டியும் பூசலும் அடிக்கடி ஏற்பட்டு வந்ததாலும் மதுரையை ஆள்பவர்கள் இன்பக் கேளிக்கையில் அதிகம் இறங்கி இருந்ததாலும் சுல்தானியர் பலம் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

ஆகவே கண்ணனூர் முற்றுகை இடப்பட்டிருக்கும் செய்தி மதுரையை அடைந்தபோது சுல்தானிய மன்னர் வெகுண்டாரே ஒழிய, உடனே படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு அவரால் புறப்பட முடியவில்லை.

கோட்டை முற்றுகை இடப்பட்டு மூன்று மாதங்கள் ஓடிவிட்டன. ஒய்சளர்கள் யாவரும் திட உறுதியுடன் முற்றுகையை நடத்தினார்கள்.

நான்காம் மாதத்து நடுவில் மதுரையிலிருந்து பெரும் படையைத் திரட்டிக்கொண்டு கியாசுத்தீன் கண்ணனூரை நோக்கி விரைந்துவந்தார்.

வடகாவேரிக் கரையில் அவர் படைக்கும் ஒய்சளப் படைக்கும் மோதல் ஏற்பட்டது. ஒரே நாள் நடந்த சண்டையில் சுல்தானியர் தோற்றுப் போகவே, கியாசுத்தீன் உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்று மதுரைக்கு ஓடிவிட்டார்.

இந்த வெற்றி ஒய்சளரிடையே பெரிய பரபரப்பைக் கொடுத்தது. மதுரையின் ஆட்சியை ஒழிக்கும் நாள் தூரத்தில் இல்லை என்பதை உணர்ந்தார்கள். எனினும் கண்ணனூர்க் கோட்டையை முடித்துவிட்டே மதுரைக்குப் போக விரும்பினார்கள்.

இந்தச் சமயம் குலசேகரன் வீரவல்லாளரிடம் சென்று, "மன்னர் பெரும! அரங்கன் கிருபையால் வெற்றி வாயிலை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். இப்போது ஒன்று தோன்றுகிறது. திருவரங்கத்திற்குப் போய் பாழ்பட்டிருக்கும் கோவிலைச் சீர்ப்படுத்தினால் என்ன?" என்று கேட்டான்.

"அப்படியே செய்வோம்" என்று வல்லாளர் கூறவே ஒரு வெள்ளிக்கிழமை காலையில், நல்ல வேளை பார்த்து நிழலை அளந்து நாழிகை கணக்கிட்டுச் சுபமான முகூர்த்தத்தில் குலசேகரனும், வீரவல்லாளரும் தகுந்த பாதுகாப்புப் படைகளுடன் வடகாவேரியைக் கடந்தார்கள்.

திருவரங்கத்து மண்ணை மிதித்ததும் கீழே விழுந்து இருவரும் வணங்கினார்கள்.

பதினெட்டு ஆண்டுகளாக அரங்க நகரில் ஜனங்களே இல்லாது போனதால் வடகாவேரியிலிருந்து நகருக்குப் போகும் வழி எல்லாம் தூர்ந்துபோய், செடிகளும், கொடிகளும் மண்டிக்கிடந்தன.

மெள்ள நடந்து நகரத்து எல்லையை அணுகிய போது குலசேகரன் கண்களில் மளமளவென்று நீர் கொட்டியது.

ஊரெல்லாம் பாழாகி வீடுகள் பெருவாரியாய் எரிந்தும் இடிந்தும் காணப்பட்டன. நகரமே கைம்மை அடைந்தது போல் தோன்றியது.

தேர் ஓடும் வீதியில் நுழைந்ததும் குலசேகரன் சற்றுப் பரபரப்பாகவே சென்று யாளி முகப்புடைய தன் வீட்டு வாசல் முன் நின்றான். கண்களில் நீர்வழிய அதைப் பார்த்தான். இப்போது வீடு அதன் கூரையை இழந்து, கிலமாகிக் கிடந்தது. துக்கம் பொங்கிவர அதன் வாசற்படியில் மனம் ஒடிந்து அமர்ந்த போது அவன் உள்மனம் 'அம்மா' என்று கூவி அழைத்தது.

'மனித வாழ்க்கை எவ்வளவு அவலமானது, திரும்பி வரப்போகிறோம் என்று நினைத்து வீட்டைப் பத்திரமாகப் பூட்டிச் சென்றோமே! பத்தொன்பது ஆண்டுகள் வரை திரும்பப் போவதில்லை, திரும்பி வந்தாலும் வீடு இருக்கப் போவதில்லை என்று அப்போது தெரிந்ததா?" என்று நினைத்தான்.

துக்க வசப்பட்டு விம்மும் குலசேகரனை வீர வல்லாளர் மெள்ளத் தொட்டு எழுப்பி மேலே அழைத்துச் சென்றார்.

ஆரியப்பட்டாள் வாசலைக் கண்டதும் மீண்டும் குலசேகரனுக்குத் துயரம் பொங்கிவந்தது. தான் சண்டை இட்ட பகுதிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு பஞ்சு கொண்டானை மனத்தில் துதித்தவாறு உள்ளே சென்றான். போகப்போக உள்ளே எல்லாப் பகுதிகளும் இடிந்தும், பொடிந்தும் கிடந்தன.

முன்னே கிடந்த செடி, கொடிகளை வீரர்கள் அப்புறப்படுத்த, வல்லாளரும் குலசேகரனும் நேராக நாழிகை வாசலைக் கடந்து சந்நிதிக்குள் சென்றார்கள். சந்நிதி மண்டபத்தில் ஏறியதும், கீழே புழுதியும் கல்லும் குவிந்திருப்பதைப் பாராது அப்படியே கீழே விழுந்தான் குலசேகரன். மன்னர் வல்லாளரும் மெள்ள மண்டி இட்டுக் கீழே விழுந்து வணங்கினார். அவர் கண்களும் நிறைந்திருந்தன.

உள் சந்நிதியை மறைத்து மூடியிருந்த கற்சுவர் இன்னும் அப்படியே இருந்தது. அதன்மீது எழுதப் பட்டிருந்த அரங்கனின் சித்திர உருவம் பல இடங்களில் சிதிலமாகி இருந்தது. எனினும் கண்ணுக்கு இன்னும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தது.

குலசேகரனும் வல்லாளரும் நெக்குருகப் பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு எழுந்தபின்னர், குலசேகரன் மன்னரை நோக்கி, "மன்னர் பெருமானே! இனி இந்த கற்சுவரை பெயர்க்கச் சொல்லலாமே!" என்று சொல்ல, சிறிது யோசித்த மன்னர், "குலசேகரா! இப்போது வேண்டாம்! நாம் இங்கே இன்னும் நிரந்தரமாக வரவில்லை. இந்த பூமி நமக்குச் சொந்தமான பின்னரே நாம் இக்காரியத்தில் இறங்கக் கடவோம். தவிர இந்தக் கற்சுவரை எழுப்பியவர் வேதாந்த தேசிகர் என்று சொல்லி இருந்தாய்! அவரே வந்து தமது திருக்கையால் இந்தச் சுவரைத் திறக்க வேண்டும்" என்று கூறினார்.

வெகுசீக்கிரம் சந்நிதி சுத்தமாக்கப்பட்டது. சித்திர உருவத்தில் இருந்த அரங்கநாதருக்கு வழிபாடுகள் இனி ஆரம்பமாகட்டும் என்று கூறி அதற்கான உத்தரவுகளை வழங்கினார் மன்னர்.

முற்றுகை ஐந்தாவது மாதம் நீடித்தது.

36

ராஜகம்பீர நாட்டிலுள்ள குக்கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்த சிங்கப்பிரான் தம் திருமேனியில் அதிகமாக நோவு சாத்திக்கொள்ளவே குலசேகரன் அவரைக் கவனிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவனது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அவர் கண்ணீர் சிந்தி, "குலசேகரா! நான் வாழப் போவது இன்னும் சில நாட்கள்தான்! அதற்குள் அரங்கனைப் பார்க்க வேண்டுமே!" என்று மனம் உருகிக் கூறினார்.

குலசேகரனும் அவரது ஆதங்கத்தை உணர்ந்து சிவிகை ஏற்பாடு செய்து அதில் அவரைச் சாய்வாக எழுந்தருள வைத்து, மிகக் கவனமாக திருவரங்கத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

அங்கே சந்நிதிமுன் விடப்பட்ட சிங்கப்பிரான், "அப்பனே! அரங்கா! இந்தக் கொடுமையை நான் எப்படித் தாங்குவேன்? என் நினைவு தெரிந்த நாளாய் உன் திருச்சந்நிதி இப்படி மூடியிருந்ததை பார்க்க வில்லையே! இந்த அநியாயம் உலகில் எங்கேயாவது நடக்குமா?" என்று பலவாறாகப் புலம்பி நெடுஞ்சாண் கிடையாகக் கீழே கட்டை போல் கிடந்தார்.

பின்னர் குலசேகரன் அவரைத் தேற்றிச் சிவிகையில் ஏற்றி மீண்டும் அவரது கிராமத்திற்கு கொண்டு போய்விட்டான்.

ஊருக்குத் திரும்பிவந்த ஒரு வாரத்திற்குள் சிங்கப்பிரான் திருநாட்டுக்கு* எழுந்தருளினார்.

அவர் மறைந்த பின் பலநாட்கள் வரை குலசேகரன் ஒரே சோகத்தில் மூழ்கியிருந்தான். தனக்கு வாழ்நாளில் வழிகாட்டிய பெரியவர்கள் ஒவ்வொருவராக மறைந்து வருவது கண்டு அவன் மனம் வெதும்பியது.

"அதுவும் வெற்றி வரும் தருவாயிலா இவர்கள் மறைய வேண்டும்? இன்னும் பல நாட்கள் வாழ்ந்து வெற்றியைக் காதாரக் கேட்டு, அரங்கனையும் கண்ணாரக் கண்ட பின் இவ்வுலகைவிட்டு மறையக் கூடாதா?" என்று நினைத்தான்.

முற்றுகை ஆறாவது மாதத்திற்கு நீடித்தது. ஒரு நாள் மன்னரிடம் சென்ற குலசேகரன், "நாம் உடனே நம் தாக்குதலை ஆரம்பிக்கலாம். சுல்தானியர் பட்டினியால் நைந்திருப்பார்கள். இதுதான் சரியான தருணம்" என்று கூறினான்.

"பொறு குலசேகரா! முடிந்தால் நம் ஆட்களை இழக்காமல் இந்தக் கோட்டையைக் கைப்பற்ற முயல்வோம். உள்ளே அம்புச் சுருள்களை முதலில் எறிவோம்" என்றார் ஒய்சள மன்னர்.

அம்புச் சுருள்கள் ஆயத்தப்படுத்தப் பட்டன. அதில் 'கோட்டையில் உள்ளவர்களே! உங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. பட்டினியால் சாக வேண்டாம். சீக்கிரம் சரணடையவும்!' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்த ஓலைச் சுருள்களைக் கோட்டைக்குள் அம்புகளுடன் எறிந்தார்கள்.

அதற்கு மறுமொழி அன்று மாலையிலேயே கிடைத்தது. அந்திப்பொழுது வந்தபோது கோட்டை

* திருநாட்டுக்கு - மரணம் அடைதல்

மதில்மேல் வெவ்வேறு இடங்களில் பெண்கள் நிறுத்தப் பட்டார்கள். தாள வாத்தியங்களுக்கு ஏற்ப அவர்கள் நிருத்தயம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

"நாங்கள் கோட்டைக்குள் ஆரோக்கியமாகவும், பட்டினி கிடக்காமலும் இருக்கிறோம் எங்கள் கேளிக்கை களைப் பார்த்தே நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!" என்பது அதன் பொருள்.

இந்த நிருத்தயக் கேளிக்கைகள் தினம் தவறாமல் ஒருமாதம் வரை சென்றன.

பிறகு படிப்படியாக நின்றுவிட்டது. மேலும் பல வாரங்கள் ஓடின.

திடீரென்று ஒரு நாள் கோட்டைக்கு மேலிருந்து இரண்டு மனித சடலங்கள் கீழே விழுந்தன.

இது ஒய்சளரிடையே பெரிய பரபரப்பை உண்டு பண்ணியது. பட்டினியால் இறந்தவர்களை சுல்தானியர் கோட்டைக்கு வெளியே எறிகிறார்கள் என்று தெரிந்தது.

இரண்டாம் நாளும் சடலங்கள் வீழ்ந்தன. பிறகு நாளுக்கு நாள் சடலங்களின் எண்ணிக்கைகள் அதிகமாயின. ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகளின் சடலங்கள் கூட வெளியே வீசப்பட்டன.

அவற்றின் நாற்றம் சிறிது சிறிதாக அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் வீச ஆரம்பித்தது.

கோட்டைக்குள் நிலைமை மோசமாகி வருகிறது என்று நினைத்தார் ஒய்சள மன்னர்.

அவர் நினைத்தது வீண்போகவில்லை.

ஒரு நாள் காலையில் கோட்டைக் கதவு திறந்தது.

சுல்தானியப் போர் வீரர்கள் ஆவேசத்துடன் வெளியே பாய்ந்து வந்தார்கள்.

கோட்டைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு சுல்தானிய வீரர்கள் வெளியே நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள்.

வீரர்களைப் பார்த்தவுடனே அவர்கள் பட்டினி கிடந்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரிந்துவிட்டது. ஊட்டம் குறைந்து காணப்பட்டார்கள். பட்டினி கிடக்கிறோம் என்ற ஆத்திரத்தில் ஒரு வெறியோடு வெளியே ஓடிவந்தார்கள்.

காலையில் முதல் முகூர்த்தத்தில் சண்டை ஆரம்பித்தது.

இருதரத்தாருக்கும் கடும்போர் நடந்தது. சுல்தானியர் வெகு உக்கிரகத்தோடு தாக்க, ஒய்சளர்கள் சளைக்காமல் நின்று ஈடுகொடுத்தார்கள்.

அரை நாழிகைச் சண்டையில் சுல்தானியர்கள் களைத்துப் போய் கோட்டைக்குள் போய்விடலாம் என்று நினைத்த போது குலசேகரன் தலைமையில் ஒருபெரும் படை கோட்டை வாசலில் காத்திருந்தது. சுல்தானியர்கள் அதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

கோட்டைக்குள் போவதற்காக நடந்த சண்டையில் சுல்தானியர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இறந்தார்கள். நடுப்பகலுக்குள் அந்தக் கிழக்கு வெளியில் சண்டையெல்லாம் ஓய்ந்து விட்டது.

குலசேகரன் உடனே, வீரவல்லாளரிடம் போய், "மன்னவ! நாம் இப்போதே கோட்டையைத் தாக்க ஆரம்பிப்போம்" என்று கூறினான்.

"வேண்டாம் குலசேகரா! நம் ஆட்களை அனாவசியமாய்ப் பலிகொடுக்க வேண்டாம். இன்னும் சில நாட்கள் தானே! பட்டினியால் சுல்தானியர் நிச்சயம் சரணடைவார்கள்." என்றார்.

அன்றிரவு குலசேகரன் வாசந்திகாவைப் பற்றி நினைத்தான். இப்போது அவள் உயிருடன் இருப்பாளா?

அல்லது இறந்து போய் அவள் உடலையும் சுல்தானியர்கள் வெளியே எறிந்து விட்டார்களா?

அவள் உயிரோடு இருந்தால் இப்போது ஒய்சளர்கள் கோட்டையை முற்றுகையிட்டுக் கொண்டு நிற்கிறார்கள் என்பதை அறிந்திருப்பாள். நான் இங்கே வந்திருப்பேன் என்பதையும் உணர்ந்திருப்பாள். இதனால் அவள் நிச்சயம் நம்பிக்கையோடு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பாள். அதனால் வருத்தப்பட வேண்டாம் என்று தன்னையே சமாதானம் செய்துகொண்டான்.

மறு தினத்திலிருந்து மீண்டும் கோட்டையில் இருந்து சடலங்களை வெளியே தள்ளும் **வழக்கம்** ஆரம்பித்தது.

கோட்டைக்குள் பதினான்கு நாட்களுக்குத்தான் உணவு இருந்தது. ஆகவே சாதாரண மக்களைக் கொன்று சுல்தானியர் வெளியே எறிந்து கொண்டிருந்தனர். இது ஒய்சளப் படையிடையே பெரிய பரபரப்பை கொடுத்தது.

குலசேகரன் மீண்டும் ஒய்சள மன்னனிடம் ஓடிச்சென்று, "மன்னர் பெருமா! கோட்டையைத் தாக்குவோம். நம் படைகள் சேதமானாலும் சரி" என்றான்.

"குலசேகரா!" என்றார் மன்னர். "இரு நாட்கள் பொறு. அதற்குள் என் பொறுமையும் எல்லை கடந்துவிடும்" என்றார்.

இரண்டாம் நாளும் சென்றது.

மூன்றாம் நாள் காலை.

புயல்போல் ஒய்சளப்படை எழுந்தது. எங்கும் 'ஓ' என்ற பேரிரைச்சல் கிளம்பியது.

முரசுகளும் ஜெயகோஷங்களும் அதிர ஒய்சளப் படை கோட்டை நோக்கி முன்னேறியது.

லட்சத்திற்கு அதிகமான எண்ணிக்கை ஆதலால் படை எழுப்பிய ஆரவாரத்திற்கு அளவே கிடையாது.

திமுதிமுவென்ற நெருக்கத்துடன் கோட்டை வாயிலை நோக்கிப் படைகள் குமுறிச் சென்றன.

நெடுங்கால முற்றுகையில் ஒய்சளப் படைகள் ஆங்காங்கே அகழிகளைத் தூர்த்திருந்ததால் கோட்டைக்கு அருகே போவது சுலபமாக இருந்தது.

போர் ஆரம்பமாகியது.

ஒய்சள வீரர்களின் வில்கள் அம்புகளை வாரி மழைபோல் கோட்டைக்குள் பொழிந்தன.

இடைவெளி காணாத அந்த அம்புச் சரங்கள் கோட்டையை மறைத்து ஒரு கூடு கட்டிவிட்டன.

கோட்டை முகடுகள் மீது அவை சீறிப் பாய்ந்தன. பல இலக்குகளில் தைத்துக்கொண்டு நின்றன.

நிறைய அம்புகள் மதிலைத் தாண்டி உள்ளே சென்று மறைந்தன.

போர் தொடங்கிய அரைநாழிகையில் சுல்தானியர் சண்டை செய்ய இயலாமல் மதிலுக்குப் பின்னே மறைந்துவிட்டார்கள்.

உடனே கயிறுகளை வீசி வரிந்துகொண்டு ஒய்சள வீரர்கள் அங்கங்கே ஏணிகளில் ஏறி கோட்டைச் சுவரில் பெரிய ஆப்புகளை அறைய ஆரம்பித்தார்கள்.

கோட்டை வாசலை இதற்குள் யானைகளைக் கொண்டு தகர்க்கத் தொடங்கினார்கள். அவை கதவுகளை மடேர் மடேர் என்று மோதலாயின.

ஒய்சளருக்கு இடையே தோன்றி இருக்கும் உற்சாகத்தைப் பார்த்தால் அன்று பகலுக்குள் கோட்டை உடைந்து தூள் தூளாகிவிடும் போலிருந்து.

பல்லக்கில் அமர்ந்து கொண்டிருந்த வீரவல்லாளர் எல்லாவற்றையும் பெருமிதத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படி மும்முரமாக நீடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது திடீரென்று "நிறுத்துங்கள்! நிறுத்துங்கள்!" என்று கூக்குரல் எங்கும் பிறந்தது.

கோட்டையை அண்ணாந்து பார்த்தால் நிறைய வெள்ளைக் கொடிகள் முளைத்திருப்பது தெரிந்தது.

சுல்தானிய வீரர்கள் கோட்டைமீது தோன்றி சமாதானம் வேண்டி வெள்ளைக்கொடி காட்டினார்கள்.

ஓய்சளரிடையே பெரிய பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

தளபதிகளும் தண்டநாயகர்களும் வீரவல்லாளரை சூழ்ந்து கொண்டார்கள். "சண்டையைத் தொடர வேண்டும்" என்று ஆத்திரத்தோடு பேசினார்கள்.

"குலசேகரா! நீ என்ன சொல்கிறாய்?" என்றார் வல்லாளர்.

"போர்தான், மன்னவ" என்றான் குலசேகரன்.

"சரணாகதி அடைந்தால்" என்றார் மன்னர்.

"அதை ஏற்றுக் கொள்வோம், இல்லாவிடில் போர்தான்!" என்றான் அவன்.

"சரணாகதி அடையச் சித்தமா? மற்ற எந்த நிபந்தனைக்கும் உட்பட்டுப் போரை நிறுத்தமாட்டோம்" என்று அம்புச்சுருள் ஒன்று கோட்டைக்குள் அனுப்பப்பட்டது.

வெகுநேரம் வரை ஓய்சளர்கள் சண்டை செய்யாது மறுமொழிக்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

பிறகு திடீரென்று கிழக்குக் கோட்டை வாயில் திறந்தது. வெள்ளைக் கொடி தாங்கிய வீரர்கள் பலர் குதிரை மீது ஏறிக் களத்தை நோக்கி வந்தார்கள்.

ஓய்சளப் படைகள் வழிவிட அவர்கள் நேராக வீரவல்லாளர் இருக்குமிடத்தைத் தேடி வந்தார்கள். மன்னருக்கு வணக்கம் தெரிவித்துத் தட்டில் காணிக்கை வைத்து அவர் பாதத்தில் வைத்தார்கள்.

"மன்னவ! போரை நிறுத்துவோம்" என்றான் சுல்தானியத் தலைவன்.

"என்ன நிபந்தனை?" என்றார் மன்னர்.

"சமாதானமாகப் போவோம்" என்றான் தலைவன்.

மன்னர் சிரித்தார்.

"வெறும் சமாதானத்திற்கா போர் செய்தோம்?" என்றார்.

"கப்பம் தருகிறோம்.!"

"இஷ்டமில்லை"

"வேறு என்ன விரும்பிகிறீர்கள்?"

"கோட்டையை அப்படியே எங்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். ஒப்படைத்தால் உங்கள் எல்லாரையும் உயிருடன் வெளியே போக அனுமதிக்கிறோம். உடன்படாவிடில் எல்லாரையும் நிர்மூலமாக்கிவிடுவோம்."

தலைவன் யோசித்தான்.

"கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுங்கள்!" என்று சொல்லிய தலைவன் விடை பெற்றுக் கோட்டைக்குள் சென்றான்.

சிறிது நேரம் சென்ற பிறகு வெளியே வந்தான்.

"மன்னவ! எங்கள் தளபதிகளிடம் பேசினேன். இந்த முடிவை எடுப்பதற்கு எங்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை. மதுரையில் இருக்கும் எமது சுல்தானைக் கேட்டுத்தான் கூற வேண்டும்" என்று கூறினார்கள். "அதற்குத் தயவு செய்து அனுமதியுங்கள்" என்றான் தலைவன்.

மன்னர் யோசித்தார்.

"எத்தனை நாளில் மறுமொழி கொடுப்பாய்?"

"பதினான்கு தினங்களுக்குள் உத்திரவு பெற்று வருகிறேன்"

மன்னர் வல்லாளர் தமது படைத் தலைவர்களுடன் ஆலோசித்தார்.

தளபதிகளில் பெரும்பாலோர் அதை ஆமோதித்தார்கள்.

"கூடாது. அவர்களுக்கு அவகாசம் கொடுக்கக் கூடாது! கொடுத்தால் படை கொண்டு வந்து நம்மைத் தாக்குவார்கள்" என்றான் குலசேகரன்.

"பொறு குலசேகரா, பொறு! அப்படி ஏமாந்து விடுவோமா நாம்?" என்றார் மன்னர்.

பிறகு சுல்தானிய தளபதியை நோக்கி, "இரு வார அவகாசம் தருகிறோம் காரியத்தை முடித்துவிட்டுத் திரும்பு!" என்று கூறினார்.

அடுத்த நாழிகை சுல்தானிய கோஷ்டி ஒன்று மதுரை நோக்கிப் பறந்தது. இரவு பகலாகப் பிரயாணம் செய்து ஆறாவது நாள் காலையில் மதுரைத் தலைநகரை அடைந்தது.

"பிரபோ அநியாயம் நிகழ்ந்துவிட்டது!" என்று கூறிக் கோட்டைத் தளபதியின் லிகிதத்தை சுல்தான் கியாசுத்தீனிடம் கோஷ்டித் தலைவன் சமர்ப்பித்தான்.

அதை வாசித்த சுல்தான் அதிர்ச்சி அடைந்தார். என்னசெய்வதென்றே தெரியமல் தத்தளித்தார். விஷயம் தெரிந்த அமீர்களும் பிரபுக்களும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்தார்கள். அரண்மனையில் எல்லாரும் விசனப் பட்டார்கள்.

மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை சுல்தான் கியாசுத்தீன் அந்த லிகிதத்தைப் பொது ஜனங்கள் முன்னால் வாசித்தார். அதைப் படித்ததும் பெரும்பாலோர் அழுதார்கள். சிலர் மூர்ச்சையானார்கள்.

பலர் உடனே வீறுகொண்டு எழுந்து, "ஆண்டவனுக்காக எங்கள் வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்யச் சித்தமாய் இருக்கிறோம்! விக்கிரகம் கும்பிடும் இனத்தாருக்கு நாம் பணிவதா? இன்று கண்ணனூர்க் கோட்டையைக் கைப் பற்றினால் நாளை மதுரையையும் கைப்பற்றுவார்கள். இந்த நிலை ஏற்படுவதை நாங்கள் அனுமதியோம். அதற்கு மாறாகச் சண்டை செய்தே இறந்துவிட ஆயத்தமாயிருக்கிறோம்" என்று கூறினார்கள்.

அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டு எல்லாரும் வீர சபதம் செய்தார்கள்.

மறுநாள் காலையில் சபதம் செய்த யாவரும் சுல்தான் கியாசுத்தீன் தலைமையில் புறப்பட்டார்கள். தங்கள் தலைப்பாகைகளைக் கழற்றித் தங்கள் குதிரைகளின் கழுத்தில் கட்டினார்கள். (அப்படிக் கட்டியவர்கள் எல்லாரும் தாங்கள் இறக்கச் சித்தமாய் இருக்கிறார்கள் என்று பொருள்) அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த முந்நூறு பேர் படையின் முன்னால் நின்றார்கள்.

படையின் வலது பாரிசத்தை ஸைஃபுத்தீன் பகதூர் தலைமை ஏற்றுக் கொண்டார். இடது பாரிசத்தை அல்மாலிக் முகம்மது ஏற்றுக் கொண்டார். நடுமையத்தில்

மூவாயிரம் பேர் கொண்ட பகுதியில் சுல்தான் நின்று கொண்டார். அவருக்குப் பின்னால் ஒரு மூவாயிரம் பேர் அடங்கிய அணி சேர்ந்து கொண்டது.

எல்லாரும் வெறியுடன் கோஷங்களை எழுப்பிக் கொண்டு கண்ணனூர் நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

இரவில் சரியாகக் கூட இளைப்பாறாமல் படையினர் விறுவிறு என்று விரைந்தார்கள்.

காடுகளையும் ஆறுகளையும் அவர்கள் கடுகிக் கடந்து குறுக்கு வழிகளில் எல்லாம் புகுந்து ஓடினார்கள்.

ஐந்தாம் நாள் காலையில் அவர்கள் கண்ணனூருக்கு வந்தார்கள். தங்கள் வருகை தெரியாமல் இருக்கும் பொருட்டு வழக்கமான இடத்தில் வட காவேரியைக் கடக்காமல் கிழக்கே வெகு தொலைவில் கடந்து கண்ணனூரைக் கிழக்குத் திசையிலிருந்து அணுகினார்கள்.

சுல்தானியப் படை வருகிற விஷயம் ஓய்சளருக்கு அறவே தெரியாது. நடுப்பகல் வேளையாதலால் ஓய்சளப் படையினர் உணவு அருந்திவிட்டுக் களைப்பாறத் தொடங்கி இருந்தார்கள்.

தங்கள் குதிரைகளை அவிழ்த்துப் புல் தரைகளில் மேய விட்டிருந்தார்கள்.

வெவ்வேறு இடங்களில் அவர்கள் படுத்துக் கொண்டு கண்ணை மூடி உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தளபதிகள் கூடாரங்களில் கண் அயர்ந்திருந் தார்கள்.

'ஹோ' என்ற இரைச்சலுடன் சுல்தானியரின் முதல் அணி வந்து அவர்களைத் தாக்கியபோது, "இது என்ன சப்தம்?" என்று நினைத்தார்கள். வருகிற ஆபத்தை அவர்கள் உணர்ந்தார்களில்லை.

திடீரென்று பாய்ந்து தாக்கும் சுல்தானியர்களைக் கள்வர் படை என்று ஓய்சளர்கள் முதலில் நினைத் தார்கள்.

அந்நாளில் அதுபோன்ற கள்வர் படைகள் தாக்குதல் நடத்துவது உண்டு.

சிறிது நேரத்திற்குள் அவர்கள் கள்வர்கள் அல்லர், எதிரிப்படை ஆட்கள் என்பதை குலசேகரன்தான் கண்டு பிடித்தான். உடன் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டே எல்லா திசைகளிலும் ஓடி எல்லாரையும் எச்சரிக்கத் தொடங்கினான்.

எங்கும் கூக்குரல் எழுந்தது. பரபரப்புடன் எழுந்த வீரர்கள், "சுல்தானியர் தாக்குகிறார்கள்." என்று கத்திக் கொண்டு நாலா பக்கங்களிலும் ஓடலானார்கள்.

படுத்திருந்த வீரர்கள் விறுவிறுன்று எழுந்தார்கள். அவசர அவசரமாகக் கவசங்களை மாட்டிக் கொண்டு ஆயுதங்களை எடுக்க ஓடினார்கள். பலர் என்ன செய்வோம் என்ற திக்பிரமையிலேயே நின்றார்கள்.

சுல்தானியர்கள் முழுவேகத்துடன் படைகள் படுத்து இருக்கும் இடங்களில் புகுந்து எல்லாரையும் தாக்கி னார்கள். படுத்திருப்பவர்களையும் எழுந்திருப்பவர் களையும், ஓடுபவர்களையும் தாக்கி உடனடியாகக் கொன்றார்கள். ஓய்சளர்களுக்கு ஆயுதங்களை எடுப்பதற்கான அவகாசம் கூடக் கொடுக்கவில்லை. ஓய்சளர்களின் குதிரைகள் புல்வெளிகளில் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. ஆகவே வீரர்கள் குதிரைகள் இல்லாததால் நாலா பக்கங்களிலும் சிதறி ஓடத் தலைப்பட்டார்கள்.

இதற்குள் கூடாரங்களிலிருந்த தளபதிகள் வெளி வந்தார்கள்; நிலைமையைக் கண்டு திடுக்கிட்டு அவசர அவசரமாகக் கவசம் தரித்து, ஆயுதங்களை எடுத்து வெளிக்கிளம்பினார்கள்.

"வீரர்களே! ஓடாதீர்கள்; எதிர்த்து நில்லுங்கள்!" என்று கூக்குரலிட்டுக் கொண்டு கும்பல்களிடையே அவர்கள் ஓடினார்கள்.

அவர்களது முயற்சிகள் காரணமாக அங்கங்கே வீரர்கள் கூடிநின்று, சுல்தானியர்களுடன் சண்டையிடத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் போதிய ஆயுதங்கள் இல்லாததால், அவர்கள் சீக்கிரமே அம்புகளால் அடி பட்டுக் கீழே விழலானார்கள்.

அரை நாழிகைக்குள் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதிலும் சூறாவளி பாய்ந்தது போல் ஒரு குழப்பம் எழுந்தது. ஒய்சளர்களின் கூப்பாடுகளும் கூக்குரல் களும் எங்கும் நிரம்பின. தூசிப் படலம் குப்பென எழுந்து எங்கும் பரவியது.

குலசேகரன் சக்கரமாக அங்குமிங்கும் சுற்றினான். வீரர்களை உற்சாகப்படுத்தி அங்கங்கே சண்டையிடச் செய்தான். அவனே எதிர்த்து நின்று கொத்துக் கொத்தாகச் சுல்தானியர்களைக் கொன்று குவித்தான்.

இடையே மன்னர் வல்லாளர் இருக்கும் இடத்திற்கு குதிரையை ஓட்டிச் சென்று, "மன்னவ, சீக்கிரம்! சீக்கிரம்! உடனே களத்தை விட்டு மறைந்து போங்கள்" என்று இரைந்து கூவினான்.

பிறகு குதிரையைத் திருப்பி மன்னரின் பாசறைப் பக்கம் எதிரிகள் வராதவண்ணம் அங்கங்கே வீரர்களின் கும்பல்களை நிற்க வைக்கத் தொடங்கினான்.

எதிர்பாராத நிலையில் தாக்கப்பட்ட ஒய்சளர்கள் தத்தளித்துப் போனார்கள். வீரத்தோடு சண்டை செய்து பார்த்தும் சுல்தானியர்களின் தாக்குதலை நிறுத்த முடியவில்லை. ஆகவே, வீரர்கள் அங்கங்கே களத்தை விட்டு ஓட ஆரம்பித்தார்கள்.

ஒரு நாழிகையில் ஒய்சளர்கள் யாவருமே வெகுண்டு பல திசைகளிலும் ஓடத் தொடங்கினார்கள்.

சுல்தானியர்கள் இதுதான் சமயமென்று நூற்றுக் கணக்கான வீரர்களைக் கொன்று குவித்து எங்கும் ஆக்ரோஷத்தோடு பரவலானார்கள். இதற்குள் சண்டை பற்றிய செய்தி கோட்டைக்குச் சென்றுவிட்டது. உள்ளே இருக்கும் படையினர் உடனே கோட்டைக் கதவைத் திறந்து வந்து ஒய்சளர்களைத் தாக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இரு முகூர்த்த நேரத்திற்குப் பிறகு ஒய்சளரின் சில தளபதிகளும் குலசேகரனும் மட்டும்தான் விசுவாச வீரர்களின் துணையோடு நின்று கொண்டு விடாப்பிடியாகச் சண்டை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தச் சமயத்தில் மற்றொரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. ஒய்சளரின் லட்சத்து இருபதினாயிரம் வீரர்களில் இருபதினாயிரம் பேர் துருக்கிய சமயத்தைத் தழுவிய தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடியர்கள் ஆவார்கள். இவர்கள் தெலுங்கு தேச ராஜாக்களிடம் ஊழியம் பார்க்கிறவர்கள். வீர வல்லாளரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க அந்த ராஜாக்கள் இவர்களை ஒய்சளப் படைக்கு தந்து உதவி இருந்தார்கள்.

இந்த தென் நாட்டுத் துருக்கிய வீரர்கள் வெகு நேரம் நடுநிலையாக இருந்துவிட்டு, சண்டையில் சுல்தானியர்களின் கை ஓங்குகிறது என்று தெரிந்ததும் உடனே அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு ஒய்சளப் படையையே தாக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

ஆக இருபதினாயிரம் வீரர்களின் பலம் எதிரிகளுக்கு கூடி விட்டதால் ஒய்சளர்களின் படை சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டது.

பாசறைக்கு அருகாமையில் நின்று கொண்டு மன்னரைக் காப்பதற்காகத் திறமையுடன் போரிட்டான் குலசேகரன்.

இடையிடையே பாசறையை அடிக்கடித் திரும்பிப் பார்த்து "அரசரே! ஓடுங்கள்! கிருஷ்ணாயி ஓடுங்கள்" என்று கத்திக் கொண்டிருந்தான்.

அலை அலையாக வரும் எதிரிப் படையினரை அவன் வெகு நேரம் எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை.

அவனைச் சுற்றியுள்ள வீரர்கள் ஒவ்வொருவராக கீழே விழ, ஒருத்தனாக நின்று சண்டையிட ஆரம்பித்தான் அவன்.

கடைசியில் அம்பு எடுக்கக் கூட நேரம் கிடைக்காத அவன், வாளை எடுத்து சக்கரவாளமாகச் சுற்றத் தொடங்கினான். எதிரிகள் யாரும் அவன் அருகே நெருங்க முடியவில்லை. அப்படிக் கண் மூக்குத் தெரியாமல் அவன் சுற்றும்போது நிறையச் சுல்தானியர்கள் இறந்து விழுந்தார்கள்.

சுற்றிக் கொண்டு இருக்கும்போதே, அதிக உழைப்பால் அவனது நினைவு அடிக்கடி மயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் கண் முன்னால் எதிரிகள் நிற்பது கூடத் தெரியவில்லை. எங்கும் ஹேமலேகாவும் வாசந்திகாவும் நிற்பது போல் ஒரு பிரமை ஏற்பட்டது. அவர்கள் அவனைப் பல குரல்களில் அழைப்பது போலவும் தோன்றியது. அவன் மனம் அவர்கள் பெயர்களையே மாறி மாறி உச்சரித்தது.

சிலசமயங்களில் பஞ்சுகொண்டானின் உருவம் தோன்றி 'அரங்கனைப் பார்!' என்று அவனை அழைத்துக் காட்டுவது போல் தெரிந்தது.

அப்போது அரங்கனின் செம்பொன் முகமும் தகதகத்துத் தெரிந்தது. அந்த முகத்தில் தோன்றிய புன்னகை அவனுக்கு வற்றாத ஒரு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. மெய்மறந்து மனம் அந்த உருவத்தில் லயித்திருக்க, கைகள் மட்டும், தாமாக இயங்கிப் போர் புரிந்தன.

அவனது இயக்கங்கள் ஒரு முகூர்த்தநேரம் வரை தளரவே இல்லை. வெறும் இயந்திர இயக்கம்போல் அவன் சுழல்வதைக் கண்டு சுல்தானியர்களே அதிசயித்து நின்றார்கள். அவனிடம் ஏதோ அசுர சக்தியோ மனித ஆற்றலுக்கு மீறிய சக்தியோ வேலை செய்கிறது என்று நினைத்தார்கள்.

பின்னர் சுல்தானியர்களில் பலர் சேர்ந்து குலசேகரன் மீது அம்புகள் வீசவே பல இடங்களில் அடிபட்ட அவன் கீழே சரிந்து விழுந்தான்.

"ரங்கா! ரங்கா" என்று அவன் வாய் முணுமுணுத்தது. அவனது பொன்னான உடல் மண்ணில் விழுந்து புரண்டது.

37

குலசேகரன் விழுந்து கொண்டிருக்கும் போதே ஓய்சள சேனையும் சின்னாபின்னமாகிவிட்டது. அதன் தளபதிகளும் தண்ட நாயகர்களும் கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள்.

ஓய்சள மன்னர் வீரவல்லாளர் தம்மால் இயன்ற வரை யுத்த களத்தில் நின்று பார்த்தார். ஆனால் களத்தை விட்டு எல்லாரும் ஓடுகிறார்கள் என்று தெரிந்ததும் திக்பிரமையோடு சிறிது நேரம் நின்றார். அதற்குள் எதிரிகள் அவர் பக்கமாக வருவது தெரியவே ஒரு குதிரை மீதேறி களம்விட்டு ஓட ஆரம்பித்தார்.

அரசருக்கு இப்போது மெய்க் காப்பாளர் கூட யாரும் மீந்திருக்கவில்லை. பிரதானிகள் இல்லை. தளபதிகள் இல்லை. அவர் தனியே ஓட யத்தனிக்கும் போது எதிரிகள் அவரை விரைவில் அணுகிவிட்டார்கள்.

மன்னரை விரைந்து வந்து பிடித்தவர் நாசிருத்தீன் என்பவர். இவர் சுல்தான் கியாசுத்தீன் மருமகன் ஆவார். வீர வல்லாளரை அவர் இன்னார் என்று புரிந்து கொள்ளாமல் கொல்லப் போகவே நாசிருத்தீன் அடிமை ஒருவன், "அவர்தான் ஓய்சள அரசர்" என்று கத்தினான்.

அவ்வளவில் நாசிருத்தீன் அவரைக் கொல்லாமல் நிறுத்தினார். பிறகு அவரைச் சிறை செய்து அழைத்துப் போனார். சுல்தான் கியாசுதீன் முன்னால் கொண்டு போய் நிறுத்தினார்.

இவ்வளவு வருடங்கள் எத்தனையோ யுத்தங் களிலும் சோதனைகளிலும் வெற்றியோடு திரும்பிய மாபெரும் மன்னர் வீரவல்லாளர் சிறிதும் உறுதி தளராது கியாசுத்தீன் முன்னால் கம்பீரத்துடன் நின்றார்.

"அமருங்கள்" என்று சொல்லி அவருக்கு ஆசனம் தந்தார் கியாசுதீன்.

ஒய்சளர் அமர்ந்தார்.

"களைத்திருக்கிறீர்கள்! மது கொணரச் சொல்லட்டுமா?" என்று கேட்டார் கியாசுத்தீன்.

"தண்ணீர்கூட வேண்டாம்!" என்றார் வல்லாளர்.

கியாசுத்தீன் சிரித்தார்.

"மன்னரே! சண்டையில் தோற்றுவிட்டீர். இருந்தாலும் உம்மை யாம் நல்ல முறையிலே நடத்த விரும்புகிறோம். ஆகவே நாங்கள் கேட்பதை எல்லாம் தர வேண்டும்" என்றார் கியாசுத்தீன்.

"தருகிறேன்" என்றார் ஒய்சளர்.

"உங்கள் குதிரைகளை எல்லாம் கொடுங்கள்!"

"தருகிறேன்"

"யானைகள்?"

"தருகிறேன்."

"சொத்துக்கள் அனைத்தையும்!"

"தருகிறேன்."

வீரவல்லாளர் சாசனம் எழுதிக் கை ஒப்பம் இட்டுக் கொடுத்தார். அரசரின் பின் வாங்கும் படைகளிடமிருந்து இவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக சுல்தான் தமது ஆட்களை விரைந்து அனுப்பி வைத்தார்.

அதன் பிறகு கியாசுத்தீன் கண்களைக் காட்டவே வீரர்கள் வல்லாளரை அழைத்துச் சென்றார்கள்.

வெளியே வெட்ட வெளியில் அவரை நிறுத்தி னார்கள். பிறகு அவரது கவசங்களைக் கழற்றினர்கள். திடுக்கிட்ட வல்லாளர், "என்னை விடுதலை செய்கிறேன் என்ற நிபந்தனை பேரில்தான் சாசனம் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறேன். நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். எல்லாரும் சிரித்தார்கள். பிறகு ஒருவன், "விடுதலையா வேண்டும், இதோ தருகிறேன்" என்று சொல்லி மன்னரின் மார்பில் ஒரு கூர்வாளைப் பாய்ச்சினான். "ரங்கா!" என்று சொல்லிக் கீழே விழுந்தார் அந்த எண்பது வயதான மன்னர். அவரது உடலிலிருந்து இரத்தம் பாய்ந்து மண்ணை நனைத்தது.

"ரங்கா, ரங்கா" என்று அவர் நா மெதுவாக உச்சரித்தது. ஒரு லட்சியம் பாழாகிறதே என்கிற சோகம் அவர் கண்ணில் பிரதிபலித்தது. மெதுவாக கன்னங் களில் கண்ணீர் வழிந்தது. வானத்தையே விழித்துப் பார்த்தார். சிறிது சிறிதாக அவர் உயிர் பிரிந்தது.

அந்த மாமன்னர் இறந்ததன் மூலம் ஒரு புகழ் வாய்ந்த அரச குலம் (ஒய்சள வம்சம்) அத்துடன் அழிந்து போயிற்று. அது மட்டுமல்ல, தென்நாடுகளில் ஒரு ஜன சமுதாயம் கொண்டிருந்த கனவும் ஆசையும்கூட அழிந்து போயிற்று.

நடுநிசி! யுத்த களம் முழுதும் வெறும் நிழலாகத் தெரிந்தது. பிறை நிலவின் வெளிச்சத்தில் அதைப் பார்க்கவே பயங்கரமாக இருந்தது. தூரத்தில் ஓநாய்கள் ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு சுல்தானிய வீரன் யுத்தக் களத்தில் கிடந்த உடல்களிடையே மெள்ள நகர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

ஒவ்வொரு உடலையும் ஒவ்வொரு முகத்தையும் பார்த்துவிட்டு அவன் மேலே நகர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அரை நாழிகை முன்னால் களத்திற்கு வந்தவன் அவன். இன்னும் அவன் தேடியது அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

அவனும் அயர்வில்லாது தேடிக் கொண்டே போனான்.

அவனுக்கே இடையில் அலுத்துவிடும்போல் இருந்தது. கீழே சோர்ந்து அமர்ந்து கொண்டான். பிறகு மீண்டும் எழுந்து தேட ஆரம்பித்தான்.

உன்மத்தமாகத் தேடிக்கொண்டே போனான். ஒரு உடலின் அருகில் ஆவலோடு குனிந்தான். மகிழ்ச்சியும் துக்கமும் பொங்கிட, "சுவாமி" என்று கத்தினான்.

உண்மையில் அது அவனல்ல. அவள்தான்! வாசந்திகா என்பது அவள் பெயர். ஆண் உடை தரித்திருந்தாள்.

கீழே அவள் பார்த்தது குலசேகரனின் உடல்தான்!

"சுவாமி! சுவாமி!" என்று இரைந்தாள் அவள். அவனது உடலைத் தன் மடி மீது எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள். அழுகை பீறி வந்து அவள் கண்களை மறைத்தது.

குலசேகரனின் முகமெல்லாம் ரத்தம் வழிந்து இருந்தது. அவனது இரு கண்களும் ரணமாகிக் கிடந்தன.

உடம்பில் பல இடங்களில் ரத்தம் உறைந்திருந்தது. வலது தோளில் ஒரு அம்பின் முனை இன்னும் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது.

"சுவாமி என்னை விட்டுப் போய்விட்டீர்களா?" என்று கதறினாள். அவள் கதறல் அந்தப் பிரதேசத்தையே நடுங்க வைத்தது.

அம்பை இழுத்துத் தூர எறிந்தாள். அவனது மார்பில் கையை வைத்துப் பார்த்தாள். பிறகு சுவாசத்தைப் பார்த்தாள். எதுவும் தெரியவில்லை. கடைசியில் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தபோது,

ஜீவநாடி மிக மெல்லிதாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

"சுவாமி, சுவாமி! உங்களுக்கு உயிர் இருக்கிறது!" என்று சிலிர்த்துக் கொண்டே கூவினாள் அவள்.

அவனை பலமுறை எழுப்பிப் பார்த்தாள். அவனிடம் பேச்சுமூச்சு இல்லை. சிறிது நேரம் யோசித்தாள்.

பிறகு அவனது உடலை மிகப் பிரயாசையோடு தூக்கி தோளில் போட்டுக் கொண்டாள். மெதுவாக களத்தைவிட்டு வெளியே நடக்க ஆரம்பித்தாள். தள்ளாடிக் கொண்டே ஒரு லட்சியத்தை சுமப்பது போல் சுமந்து சென்றாள் அவள்.

நிலா வெளிச்சம் மங்கி மேகம் எங்கும் படர ஆரம்பித்தது. "ரங்கா! ரங்கா" என்று ஜபித்து கொண்டே நிழலாக நடந்து சென்றாள் அவள்.

இரவு முழுதும் நடந்தாள். வெறியோடு நடந்து கொண்டே சென்றாள் அவள்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தபோது மேற்கே வெகுதூரம் பிரயாணம் செய்து வடகாவேரிக் கரை ஓரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

நன்றாக வெய்யில் வந்ததும் குலசேகரனை ஒரு நிழலில் படுக்க வைத்து அவனது உடலில் உள்ள ரத்தக் கறைகளை துடைத்துவிட்டாள். பிறகு கண்களிலும் இதர

காயங்களிலுமாக தனது கூறையைக் கிழித்துக் கட்டுக் களைப் போட்டாள். பசி தாகம் பாராது மீண்டும் தன் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தாள் அவள்.

இரவு ஆகிய போது ஒரு பழைய அனாதைச் சத்திரத்தை அடைந்தாள்.

அங்கே தரையைப் பெருக்கி வைத்துக் குலசேகரனைக் கிடத்தினாள். தனக்குத் தெரிந்த பச்சிலைகளைப் பறித்துவந்து அவனுக்குச் சிகிச்சைகள் செய்தாள்.

இரவெல்லாம் கண் விழித்துக் குலசேகரன் அருகிலேயே கிடந்து, "சுவாமி! சுவாமி!" என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டாம் நாள் பொழுது விடிந்தது. குலசேகரனைத் தன் மடியில் கிடத்திக் கொண்டு அவன் உடலுக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தபோது அவனது உடல் லேசாக அசைவது தெரிந்தது.

"சுவாமி! சுவாமி! சுவாமி!" சிலிர்ப்புடன் கத்தினாள் அவள்.

குலசேகரன் மெள்ள மெள்ள நினைவு கொள்வது தெரிந்தது.

கிடைக்காத நிதி கிடைத்துவிட்டது போல் ஆர்ப்பரித்தாள் அவள்.

"சுவாமி! சுவாமி!" என்று பலமுறை அரற்றினாள்.

"நீ யார்?" என்று மெள்ளப் புலம்பியவாறு குலசேகரன் கேட்டான்.

"சுவாமி! நான் தங்கள் அடியாள் வாசந்திகா!" என்றாள் அவள்.

"வாசந்திகா!"

"ஆமாம் சுவாமி! தங்களைப் போர்க்களத்திலிருந்து எடுத்து வந்து கண்ணனூருக்கு மேற்கே பல காத தூரங்கள் வந்துவிட்டேன்".

"போர் என்ன ஆயிற்று?"

"நாம் வெற்றியடையவில்லை"

குலசேகரன் மௌனமானான். அவன் முகம் வாடியது.

"சுவாமி! சுவாமி!"

"வாசந்திகா! உன்னைச் சந்தித்தது மிகவும் சந்தோஷம். உன்னைப் பார்க்க முடியாது என் பார்வை போய்விட்டது. என் உடம்பெல்லாம் ஒரு உபாதை இருக்கிறது. நான் உயிர் வாழ்வது கடினம்" என்றான் அவன்.

"இல்லை சுவாமி! வாழ்வீர்கள்! நான் தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வேன், சுவாமி! அது என் பாக்கியம்!" என்றாள் அவள்.

குலசேகரனின் கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்தது. "வாசந்திகா! நான் இனி அதிகநாள் வாழமாட்டேன். எனக்கு ஒரு கடைசி ஆசை உண்டு. அதை நிறை வேற்றுவாயா?" என்று கேட்டான் அவன்.

"கட்டளை இடுங்கள் சுவாமி!"

"அரங்கனை நான் தரிசிக்க வேண்டும்" என்றான் அவன்.

"தாங்களா?" என்று அவள் கூற, "ஆமாம்! வாசந்திகா! என் கண்கள் போய்விட்டதே என்று பார்க்கிறாயா? அரங்கனின் அருகில் நான் சென்றாலே

நான் அவரைத் தரிசித்த மாதிரிதான்!" என்று கூறினான் அவன்.

அவனது அந்த வேட்கையை அறிந்த அவள், "சுவாமி! தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகிறேன். இது சத்தியம்" என்று ஆவேசம் வந்தவள் போல் கூறினாள்.

மறுநாள் அவள் மீண்டும் தன் தோள்மீது குலசேகரனைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு காவேரிக்கரையைப் பிடித்து மேற்கு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஒரு பெரும் சுமையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒரு பெண் நடந்து செல்வது என்பது இலேசான காரியம் அல்லதான்.

ஆனால் அன்பெனும் சக்தி சிலர் இடையே பெரும் ஆற்றலை கொடுத்து விடுகிறது.

ஆகவே, அங்கங்கே இரவுகளில் தங்கிப் பல நாட்களாக நடந்து போனாள் அவள். கனி வகைகளையோ, புல்லரிசிகளையோ திரட்டிப் பக்குவப் படுத்திக் குலசேகரனுக்கு ஆகாரமாகக் கொடுத்தாள்.

அந்நாளில் சத்தியமங்கலத்திற்குச் செல்லும் வழியில் ஆற்றோரப் பாதையில் வழக்கமாக ஜன நடமாட்டம் பரவலாக இருப்பது உண்டு. ஆனால் கண்ணனூரில் சுல்தானிய ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகு போக்குவரத்து பெரும்பாலும் குறைந்து விட்டது. அங்கங்கே உதிரியாக ஓரிரு பிரயாணிகள்தான் தென் பட்டார்கள். அவர்கள் ஒரு பெண் வெறியுடன் தோள்மீது ஒரு பிரயாணியைத் தூக்கிச் செல்வதைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். (வாசந்திகா இப்போது பெண் உடை தரித்திருந்தாள்)

அந்தப் பெண் யாரையும் பொருட்படுத்தாது ஒரே லட்சியத்துடன் தன் போக்கிலேயே போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

"வாசந்திகா! சத்தியமங்கலம் வந்துவிட்டதா?" என்று அடிக்கடி வாய் குழறிக்கொண்டே குலசேகரன் கேட்க, "இதோ வந்துவிட்டது, சுவாமி!" என்று கூறிக் கொண்டே கடுகி ஓடினாள் அவள். அவனது நிலை மெள்ள மெள்ள மோசமாகி வருவதை அவள் நன்கு உணர்ந்து கொண்டாள்.

கடைசி நாள் பிரயாணத்தில் அவள் சத்திய மங்கலத்திற்குப் பல காததூரம் நெருங்கிவிட்டாள்.

ஆனால் திடீரென்று காலை நேரத்தில் மழை பெய்ய தொடங்கியது. பதைத்துப்போன வாசந்திகா சுற்றிவர பார்த்து ஒரு பாழடைந்த சத்திரத்தைக் கண்டாள். அதனுள் குலசேகரனைக் கொண்டு விட்டாள்.

மழை 'சோ' என்று அன்று முழுவதும் அடித்தது. மறுநாளும் மேகங்கள் கூடிப் பொழிய ஆரம்பித்தன. அந்த நேரத்தில் குலசேகரனின் உடல் நிலையும் மோசமாகிக் கொண்டிருந்தது.

"சுவாமி! சுவாமி" என்று புலம்பினாள் அவள்.

பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்து குலசேகரனைத் துணியினால் போர்த்திப் பாங்காக மூடி வைத்துவிட்டு, மழையில் இறங்கி அவள் ஓட ஆரம்பித்தாள்.

வாழ்க்கையில் ஒரு பெண் அவ்வளவு தூரம் அவ்வளவு வேகமாக ஓடி இருக்கமாட்டாள். பொழுது சாய்ந்த பிறகும் அவள் ஓடிக் கொண்டே இருந்தாள்.

சத்தியமங்கலத்தைச் சேர்ந்தபொழுது நடுநிசி, எங்கும் மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. வாசந்திகா நேராகக் கோயிலுக்குள் சென்றாள். மண்டபப் பகுதி திறந்திருந்தது. அவள் நினைத்தது வீண் போகவில்லை. அங்கே அகல் விளக்கு முன்னால் அரங்கன் மட்டும் எளிய கோலத்தில் ஒரு திரைக்குப் பின்னால் வீற்றிருந்தார். சற்று எட்டத்தில் மூன்று கொடவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அரங்கனை அள்ளி எடுத்துக் கொண்டாள் வாசந்திகா. பிறகு கோவிலுக்கு வெளியே இறங்கித் தெற்கு நோக்கி ஓடலானாள்.

மறுநாள் பொழுது விடியும் நேரத்தில் அவள் அந்தச் சத்திரத்தை அடைந்து விட்டாள்.

ஆவலுடன் குலசேகரனைப் போய்ப் பார்த்தாள். அவன், "ரங்கா! ரங்கா!" என்று இன்னும் முனகிக் கொண்டிருந்தான்.

"சுவாமி! சுவாமி! அரங்கரைக் கொணர்ந்திருக்கிறேன்" என்று பெருமிதத்துடன் கூறி அவன் அருகில் அரங்கனை எழுந்தருள வைத்தாள் அவள்.

குலசேகரனுடைய முகம் பளிச்சிட்டது. மெதுவாகக் கரங்களை நீட்டி தொட்டு "ரங்கா! ரங்கா!" என்று நாத் தழுதழுக்கக் கூவினான். அரங்க விக்கிரகத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்தான்.

"ரங்கா! பஞ்சுகொண்டான் சொன்னதை நான் நிறைவேற்றவில்லை. வேறு யாராவது நிறைவேற்ற வருவார்கள். உன்னை அரங்க நகருள் கொண்டு சேர்க்காத பாவியாகிவிட்டேன் நான். என்னை மன்னித்தருள்!" என்று கூவினான்.

அரங்கனைத் தன் மார்புறத் தழுவிக் கொண்டான்.

அந்த ஒரு தழுவலில் அவன் உடல் முழுதும் சிலிர்த்துவிட்டது.

அவனுக்குள்ளே புதிதாக ஒரு ஜீவன் ததும்புவது போலிருந்தது.

அவனது உபாதைகள் எல்லாம் பறந்துவிட்டன. மனத்தில் எங்கும் புது உணர்ச்சிகள் கொந்தளித்து எழுந்தன.

இந்தப் புதிய உணர்வுகள் அவனிடம் அந்த நொடியில் தோன்றி கேவலம் ஒருகண நேரம் மாத்திரம் நிலை நிற்கவில்லை. ஒரு வாரம்வரை அதிசயமாய் அவை நீடித்து நின்றன.

ஆனால் எட்டாம் நாள் திடீரென அவனிடம் சோர்வு தோன்றியது. உபாதைகள் மீண்டும் தலை தூக்கலாயின.

இரவு தூக்கமில்லாமல் அவன் கஷ்டப்பட்டான். மறுநாள் எழுந்தபோது அவன் நினைவு தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

"சுவாமி! சுவாமி!" என்று கூறி அவன் அருகில் அமர்ந்தாள் வாசந்திகா! அவள் கண்களில் அழுகை பிழிந்து வந்தது.

"ரங்கா! ரங்கா!" என்று குலசேகரன் முனகிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கண்கள் மெள்ள மெள்ளச் செருக ஆரம்பித்தன. திடுக்கிட்ட வாசந்திகா, "சுவாமி! சுவாமி!" என்று அரற்றினாள். அது குலசேகரனின் அந்திம நேரம்தான் என்பதை அவள் அறிந்து கொண்டுவிட்டாள்.

குலசேகரன் தனது கைகளை நீட்டினான். அதை உணர்ந்தவளாய் உடனே அரங்கனது பாதங்களைத் தொடும்படி விக்கிரகத்தை அவன் பக்கத்தில் எழுந்தருள வைத்தாள் வாசந்திகா. பிறகு கண்ணீருடன் த்வயமந்திரத்தை உச்சரிக்க ஆரம்பித்தாள்.

"ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே
ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமஹ"

(ஸ்ரீமன் நாராயணனின் பாதங்களைச் சரணம் அடைகின்றேன்.
ஸ்ரீமன் நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம்)

அரங்கனது காலடிகளைத் தொட்டுக்கொண்டே சிறிது நேரம் கிடந்தான் குலசேகரன். அவனது ஜீவன் மெள்ள மெள்ள பிரிந்து சென்றது.

மற்ற மகான்களுக்குக் கிடைக்காத பெரும் பேறு, சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலையால் குலசேகரனுக்கு மட்டும் கிடைத்தது. அரங்கனது திருவடிகளிலேயே அவனது புனித மரணம் சம்பவித்தது.

"சுவாமி" என்று வேரற்றவள் போல் விழுந்தாள் வாசந்திகா.

அவனது பரந்த மார்பில் முகத்தைப் புதைத்துத் தேம்பி அழுதாள்.

அவள் துக்கம் ஆற்ற ஒண்ணாததாக இருந்தது.

மாலை நேரம்வரை அவள் அழுது கொண்டு இருந்தாள். பிறகு மெள்ள மெள்ள அவள் தேறுதல் அடையலானாள்.

இனி நடக்க வேண்டியதைக் கவனிப்போம் என்று எழுந்தாள்.

குலசேகரனது உடலை மெதுவாக வெளிக் கொணர்ந்து, ஒரு மேடான பூமியில் ஏற்றி வைத்தாள். பிறகு தழைகளையும், கட்டைகளையும் சேகரித்து வந்து உடலை மூடிவிட்டாள். அரணிக் கட்டைகளைத் தேடி எடுத்து வந்து அவைகளைக் கடைந்து சிதைக்குத் தீ மூட்டினாள்.

மறுநாள் காலையில் சோக பிம்பமான ஒரு அபலைப் பெண் தனது மார்பில் அரங்கவிக்கிரகத்துடன் சத்தியமங்கலத்தை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

வாசந்திகா மனத்தில் பெரிய நிம்மதி!

ஏனெனில் அவள் வாழ்க்கையில் குலசேகரனை மணந்ததால் பெரும் பாக்கியத்தை அவள் பெற்றுவிட்டாள்.

ஆமாம். குலசேகரன் புத்துணர்வுடன் வாழ்ந்த ஒரு வார வாழ்வில் அவனிடம் அந்தச் சத்திரத்தில் மீண்டும் தனது கடைசி ஆசையைத் தெரிவித்திருந்தாள் வாசந்திகா.

அதைக் கேட்டதும் முதலில் குலசேகரன் திடுக்கிட்டு விட்டான். பிறகு வாழ்க்கையில் கோட்பாடு களோ விதி முறைகளோ அமைதியான காலத்தில்தான் பொருந்தும். பிறர் ஆட்சியில் சிக்கி எங்கும் தர்மம் அழிந்திருக்கும் போது அந்தக் கோட்பாடுகளும், விதிமுறைகளும் சிறிதளவும் பொருந்தாது என்று உணர்ந்தான். ஆகவே, வாசந்திகாவின் கடைசி விருப்பத்தை நிறைவேற்ற முன்வந்தான். அரங்கன் முன்னிலையில் அவளைக் காந்தருவ விவாகம் செய்து கொண்டான்.

அதன் அடையாளம் ஒன்று அந்த சோக நாட்களிலும் கூடக் குலசேகரனது உடலிலிருந்து எழுந்து அவளது கர்ப்பாசயத்தில் குடி புகுந்து கொண்டிருந்தது.

அது குமாரனாக இருக்கலாம், குமரியாகவும் இருக்கலாம். எனினும் அவள் வாழ வேண்டும் என்ற விருப்பத்திற்கு அந்தக் கரு ஒரு விதை ஊன்றிவிட்டது.

மன நிம்மதியுடன் சத்தியமங்கலத்தை நோக்கி நடந்தாள் அவள்.

மதுரையில் தோன்றிய சுல்தானிய அரசாட்சியை அழிக்க ஒய்சளர்கள் செய்த மாபெரும் கடைசி முயற்சி சூழ்ச்சியின் காரணமாகத் தோல்வி அடைந்தது.

வீரர்களும், காவலர்களும், ஊழியர்களும் அந்த யுத்தத்திற்குப் பிறகு வெவ்வேறு திசைகளில் சிதறி ஓடிவிட்டார்கள்.

உண்மையான ஊழியர்கள் சிலர் உதவியின் பேரில் கிருஷ்ணாயி தனது மகனுடன் தப்பிச் சென்று, வடக்கு திசைச் சென்று அவளது தாய்நாடான துளுவத்தை அடைந்துவிட்டாள்.

ஒய்சள மன்னர் வீரவல்லாளரின் தோல் உரிக்கப் பட்டு அதில் வைக்கோல் திணிக்கப்பட்டது. பிறகு அந்த தோல்கூடு சுல்தானியர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு மதுரை கோட்டையின் மீது தொங்க விடப்பட்டது.

இந்தச் சரிதம் நடந்த சில காலத்திற்குள் மதுரைக்கு யாத்திரிகராக வந்த 'இபின் பத் தூதா' இந்தத் தோல்கூடு அந்தக் கோட்டை மேலே தொங்கிக் கொண்டிருப்பதை நேரில் பார்த்தார்.

வெற்றிக் களிப்படைந்த சுல்தான் கியாசுத்தீன், பின்னர் தமது நாடெங்கிலும் உள்ள விக்கிரக வழிபாட்டுக்காரர்கள் மீது பழி தீர்த்துக் கொண்டார். மலைகளிலும் காடுகளிலும் ஒளிந்து கொண்டிருந்த இந்து சமயத்தவர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாக வேட்டை யாடினார். இரக்கமில்லாமல் நிர்மூலமாக்கினார்.

அவரது கொடூரச் செயல்களை எல்லாம் உடனிருந்து பார்த்த இபின் பத் தூதாவே சுல்தானின் செய்கைகளைக் கண்டு மனம் புழுங்கினார். "இது போன்ற வெட்கக்கேடான செய்கைகளை எந்த மன்னரும் செய்து நான் பார்க்கவில்லை. இந்தச் செய்கைகள் ஆண்டவனுக்கே பொறுக்கவில்லை. அதனால் கியாசுத்தீன் மரணத்தை ஆண்டவனே சீக்கிரம் அனுப்பி வைத்தார்" என்று தமது பிரயாண நூலில் எழுதியுள்ளார் இபின் பத் தூதா.

அரசரின் கொடுமைகளுக்கு இயற்கையே பழி வாங்குவது போல் திடீரென்று கொள்ளை (காலரா) நோய் மதுரையில் தோன்றியது. சுல்தானியர்கள் இதற்கு இலக்காகி நூற்றுக்கணக்கில் இறக்க ஆரம்பித்தார்கள். நோய்க்குப் பயந்து அநேகம்பேர் நகரத்தைவிட்டு

வெளியே ஓடினார்கள். நோய் நாலாப்புறங்களுக்கும் பரவி அவர்களைத் தாக்கிக் கொண்டே வந்தது. ஏதோ சாபமிடப்பட்ட பூமிபோல் மதுரை நகரமே அவதிப்பட்டது.

வெகு சீக்கிரம் சுல்தானின் குடும்பத்தையும் அந்த நோய் தாக்கியது.

முதலில் அவரது ஒரே மகன் இறந்தான். அதற்கு அடுத்த வாரம் சுல்தானின் தாயார் இறந்தாள். அதைத் தொடர்ந்து அவரது மனைவி, கடைசியில் மூன்றாவது வாரத்தில் சுல்தான் கியாசுத்தீனே மரணம் அடைந்தார்.

எனினும் தமிழ்நாடுகளில் சுல்தானியப் பரம்பரை அழியவில்லை. மிகவும் பலவீனத்துடனும், சண்டை பூசல்களுடனும் அது நீடித்துச் சென்றது.

சத்தியமங்கலம் வரை வந்து எழுந்தருளியிருந்த அரங்கன் திருவரங்கத்திற்கு வராமல் அங்கேயே தங்கிவிட்டார்.

ஒய்சள ராஜ்யம் அழிந்ததால் சத்தியமங்கலத்திற்கு என்ன தீமை நேருமோ என்று அஞ்சி மக்கள் அந்த ஊரைவிட்டு வடக்கே செல்லலானார்கள்.

அரங்கனைப் பின்பற்றிவந்த மூன்று கொடவர் களும் அரங்கனுக்கு ஏதாவது நேர்ந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தால் அவரை மீண்டும் மேல் கோட்டைக்கே அழைத்துப் போக நினைத்தார்கள். வேதாந்த தேசிகரின் அனுமதி பெற்று திருவரங்கனை எழுந்தருள வைத்துக் கொண்டு சத்தியமங்கலத்திலிருந்து மேல் கோட்டையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள் அவர்கள்.

ஆண்டாளும், ஆழ்வார்களும் பாடிப் பரந்த அந்தப் புகழ் மிகுந்த திருவரங்கனை இப்போது மேல் கோட்டையில் தங்க வைத்துவிட்டு விடைபெறுகிறேன்.

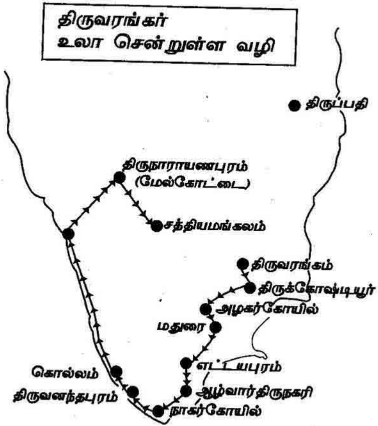
அரங்கனை திரும்பித் திருவரங்கத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கங்கணம் பூண்டிருந்த ஒரு பரம்பரை முழுதுமே கிட்டத்தட்ட யுத்தத்தில் அழிந்துவிட்டது.

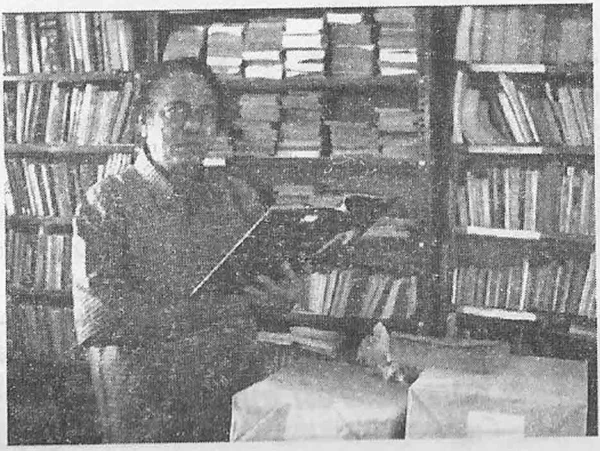
அதனால்தான் அரங்கனை மேல்கோட்டையிலேயே விட்டுவிட்டேன். இனி இங்கிருந்து கிளப்ப வேண்டுமானால் ஒரு புதுப் பரம்பரையின் புதுக் கதையையே நான் சொல்லியாக வேண்டும். 'திருவரங்கன் உலா'வின் மூன்றாம் நான்காம் பாகங்களில் தொடர்கிறேன். (இந்த மூன்றாம் நான்காம் பாகங்களுக்கு முன்பு 'மதுரா விஜயம்' என்று தனிப் பெயர் சூட்டியிருந்தேன்.)

அரங்கன் வாழ்க!
அரங்கநகர் வாழ்க!
அடியார்கள் வாழ்க!

நிறைவு

ஸ்ரீவே.

ஸ்ரீ வேணுகோபாலன்

மனதை உருக்கும் வித்தில் ஏராளமான சிறுகதைகளும், நாவல்களும், வரலாற்றுப் புதினங்களும் எழுதி வரும் ஸ்ரீவேணுகோபாலன் (புஷ்பா தங்கதுரை) நெல்லை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் தொடர்ந்து எழுதி வருகிறார்.

இவருடைய பல கதைகள் இந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவரது நாடகமான "அமைச்சர் மதுரகவி"யைப் புகழ் பெற்ற டி.கே.எஸ். சகோதரர்கள் நடித்திருக்கிறார்கள்.

இவரது "ஊதாப்பூ கண் சிமிட்டுகிறது", "நந்தா என் நிலா", "லீனா மீனா ரீனா" (அந்த ஜுன் 18) ஆகிய நாவல்கள் திரைப்படங்களாக வந்துள்ளன. இவரது பல தொடர்கள் டி.வி. தடங்களில் வந்துள்ளன.

லக்ஷ்மிஸ்ரீ பதிப்பகம்
848, 91-வது தெரு,
13-வது செக்டார்,
கே.கே.நகர்,
சென்னை - 600 078.
Phone : 2372 3456 Cell: 3102 0345
E-mail: spushpa@vsnl.com